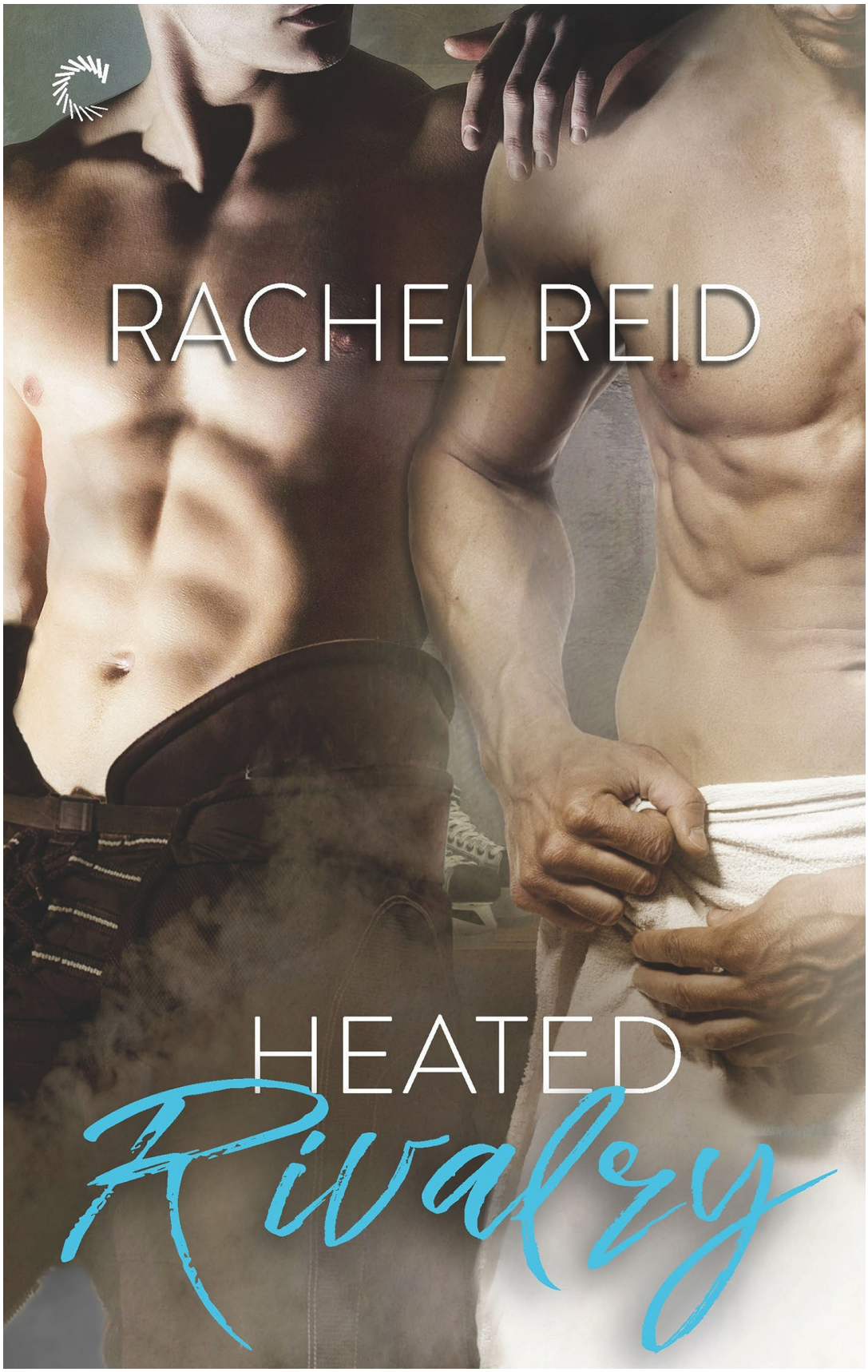

RACHEL REID
HEATED
Rivalry

RACHEL REID
HEATED
Rivalry

Hararetli Rekabet
Rachel Reid tarafından

Shane Hollander'ın oyununu hiçbir şey engelleyemez; kesinlikle nefret etmeyi sevdiği seksi rakibi de.

Profesyonel hokey yıldızı Shane Hollander sadece çılgınca yetenekli değil, aynı zamanda lekesiz bir üne sahip. Hokey onun hayatı. Artık Montreal Voyageurs'un kaptanı olduğuna göre, hiçbir şeyin bunu tehlikeye atmasına izin vermeyecektir, özellikle de sert vücuduyla geceleri uykusunu kaçıran seksi Rus'un.

Boston Bears kaptanı Ilya Rozanov, Shane'in olmadığı her şeydir. Kendini buzun kralı ilan eden Rozanov, yetenekli olduğu kadar ukala da. Shane dışında kimse onu yenemez. Efsanevi rekabetleriyle kariyer yapmış olsalar da patenlerini çıkardıklarında aralarındaki sıcaklık yadsınamaz. Ilya, Shane'in birkaç gizli ilişkiden daha fazlasını istediğini anladığında, uzaklaşması gerektiğini bilir. Risk çok büyüktür.

Aralarındaki çekim arttıkça, ilişkilerini kamuoyunun gözünden uzak tutmak için mücadele ederler. Eğer gerçek ortaya çıkarsa, bu ikisini de mahvedebilir. Ancak birbirlerine duydukları ihtiyaç, buzdaki hırslarına rakip olduğunda, gizlilik artık bir seçenek değildir...

*Güvenle tek tıkla. Bu başlık **Carina Press Romance Promise**'in bir parçasıdır: HEA/HFN ile aradığınız tüm romantizm. Bu bir Söz veriyorum!*

Bu kitap yaklaşık 66.000 kelimeden oluşmaktadır.

Bu kitap Matt'e adanmıştır, Kurbağamın Kurbağası.

İçindekiler

Önsöz

Birinci

Bölüm

- Birinci Bölüm
- İkinci Bölüm
- Üçüncü Bölüm
- Dördüncü Bölüm
- Beşinci Bölüm
- Altıncı Bölüm
- Yedinci Bölüm
- Sekizinci Bölüm

İkinci Bölüm

- Dokuzuncu Bölüm
- Onuncu Bölüm On
- Birinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

- On İkinci Bölüm
- On Üçüncü Bölüm
- On Dördüncü
- Bölüm On Beşinci
- Bölüm

On Altı Bölüm On

Yedi Bölüm On

Sekiz Bölüm On

Dokuz Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm

Dördüncü Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dört Bölüm Yirmi

Beş Bölüm Yirmi Altı

Bölüm Yirmi Yedi Bölüm

Sonsöz

Teşekkür

Rachel Reid'in *Game Changer* kitabından

alıntı Yazar Hakkında

Ayrıca yazan Rachel Reid

Önsöz

Ekim 2016-Montreal

Shane Hollander kendini kaybetmeye en fazla o kadar yaklaşmıştı.

Şimdiye kadar oynadığı en sinir bozucu hokey maçlarından birinin iki periyoduna ve on iki dakikasına katlanmıştı. Montreal Voyageurs için kendi evinde ezeli rakipleri Boston Bears'a karşı muhteşem bir galibiyet olmalıydı. Bunun yerine yorucu bir aşağılanma olmuştu ve sekiz dakikadan az bir süre kala skor 4-1 Boston lehineydi. Shane'in en az beş güzel gol şansı vardı. Asla ıskalamaması gereken şutlar çekmişti. Ama kaçırmışlardı. Ve Ayılar Voyageurs'un hatalarından yararlandı.

Bir adam herkesten daha çok para kazanmıştı. Montreal'in en nefret edilen adamı: Ilya Rozanov. Montreal ve Boston NHL takımları arasındaki neredeyse yüzyıllık rekabet, son altı sezonda Hollander ve Rozanov tarafından kişileştirilmişti. Aralarındaki yoğun düşmanlık
en uzak, en ucuz koltuklardaki taraftarlar.

Hollander, Rus oyuncunun maçtaki ikinci golünden sonra hakem pakı bırakmaya hazırlanırken, yüzünü Rozanov'a dönmüş bir şekilde başlama çizgisinde eğildi.

"İyi bir gece geçiriyor musunuz?" Rozanov neşeyle sordu. Ela gözleri, saçmaladığında her zaman olduğu gibi parlıyordu.

"Siktir git," diye homurdandı Hollander.

"Hat trick için hala zaman var sanırım," diye düşündü Rozanov,

İngilizcesi zar zor
Kalın aksanı ve ağız koruyucusu arasında anlaşılabilirdi. "Bunu şimdi mi yapmalıyım yoksa son dakikaya kadar beklemeli miyim? Böylesi daha heyecanlı, değil mi?"

Hollander dişlerini kendi ağız korumasının etrafında sıktı ve cevap vermedi.

"Kapa çeneni Rozanov," dedi hakem. "Son uyarı."

Rozanov konuşmayı kesti ama Hollander'ın sinirini *bozmak* için çok daha etkili bir yol buldu: *Göz kırptı*.

Ve sonra yüzleşmeyi kazandı.

* * *

"Lanet olsun!" Voyageurs'un Haitili-Kanadalı dev savunma oyuncusu Jean-Jacques Boiziau sopasını soyunma odasının duvarına fırlattı.

Shane, "Bu kadar yeter, J.J.," dedi ama sözlerinin arkasında gerçek bir tehdit yoktu.

Kimseyle kavga edecek, hatta tartışacak havada olmadığını açıkça belirtmek için soyunma odasındaki kabine yığıldı.

Shane'in sol kanattaki sıra arkadaşı Hayden Pike her zamanki gibi onun yanındaki bankta oturuyordu. "İyi misin?" Hayden sessizce sordu.

"Elbette," dedi Shane düz bir sesle. Başını arkasındaki serin duvarla buluşana kadar geriye eğdi ve gözlerini kapattı.

Montreal hokey taraftarlarını tanımlamak için "tutkulu" kelimesini kullanmak yetersiz kalır. Montreal Voyageurs'u saçmalık derecesinde severdi. Arenaları, misafir takımlar için oynaması en zor yerlerden biriydi, Çünkü karşılarında sadece ligin en iyi takımlarından biri değil, aynı zamanda ligin en gürültülü taraftarları da vardı. Taraftarlar da çok sevdikleri takımlarına ne kadar hayal kırıklığına uğradıklarını belli etmekten çekinmediler.

Ancak Montreal taraftarları bu akşam olduğu gibi gerçekten yıkıldıklarında neredeyse sessizliğe bürünüyorlardı. Ve bu Shane Hollander'ın en sevmediği sesti.

"Ne hoş olurdu biliyor musun?" Hayden sordu. "*The Purge* filmini biliyor musun? Hani bir geceliğine hiçbir sonuç olmadan her türlü yasayı çiğnediğin?"

"Sayılır," dedi Shane.

"Dostum, eğer bu gerçek olsaydı Rozanov'u öldürürdüm."

Shane güldü. O kendini beğenmiş Rus suratını sopalamanın en azından biraz tatmin edici olacağına katılmıyor olamazdı.

Koçları odaya girdi ve hayal kırıklığını olağanüstü bir sakinlikle dile getirdi. Sezonun başındaydılar - bu ilk maçlarıydı.

Boston'a karşı normal sezon eşleşmesi ve çoğu maçta iyi oynuyorlardı. Bu bir aksaklıktı. Yollarına devam edeceklerdi.

O zaman basınla yüzleşme zamanı gelmişti. O anda Shane odaya aç kurt sürüsünün girmesini tercih ederdi ama gazetecilerden kaçmanın mümkün olmadığını biliyordu. Her maçtan sonra, özellikle de Rozanov'la karşılaştığı maçlardan sonra onunla konuşmak istiyorlardı.

CCM markalı atletinin kamerada görünmesi için terden sırılsıklam olmuş formasını başının üzerinden çıkardı. Sponsorluk sözleşmesinin bir parçası.

Etrafında kameralar, ışıklar ve mikrofonlardan oluşan bir yarım daire oluştu. "Selam çocuklar," dedi Shane yorgun bir sesle.

Sıkıcı sorularını sordular ve Shane de onlara sıkıcı cevaplar verdi. Ne diyebilirdi ki? Kaybetmişlerdi. Bu bir hokey maçıydı ve bir takım kaybetmişti ve o takım onun takımıydı.

Muhabirlerden biri neşeyle, "Rozanov'un az önce sizin hakkınızda ne dediğini bilmek ister misiniz?" diye sordu.

"Sanırım güzel bir şey."

"Bu gece senin oynamanı dilediğini söyledi."

Gazeteci kalabalığı sessizdi. Bekliyorlardı.

Shane homurdandı ve başını salladı. "Üç hafta sonra Boston'da oynayacağız. O maçta *kesinlikle* olacağımı ona söyleyebilirsin."

Muhabirler güldüler, Hollander'a karşı kazandıkları için sevinçliydiler. Rozanov'un geceye damgasını vuran sesi.

Bir saat sonra - duşunu almış, üstünü değiştirmiş ve nihayet yalnız başına -hane kendini eve bıraktı. Westmount'taki çatı katına değil, kimsenin bilmediği bir yere.

Shane, Plato'daki küçük apartman dairesinde yılda sadece birkaç gece geçiriyordu. Tamamen mahremiyetinden emin olmak istediğinde oraya giderdi.

Üç katlı binanın arkasındaki küçük arsaya park etti, arka kapıdan içeri girdi ve hızla merdivenleri tırmanarak en üst kata çıktı. O biliyordu Diğer iki kat boştu çünkü oralar da kendisine aitti. En alt kat, saatler önce kapanmış olan lüks bir mutfak eşyaları butiğine kiralanmıştı.

Üçüncü kattaki daire olduğu gibi görünüyordu: profesyonel bir ev dekoratörü tarafından dekore edilmiş demo bir daire. Teknik olarak, bu daireyi ve altındaki daireyi satmak için kullanılacak daire buydu. Eğer Shane satmakla ilgilenirse. Kendi kendine bunu kesinlikle yapacağını söyledi. Yakında.

Bunu kendine üç yıldan uzun bir süredir söylüyordu.

Paslanmaz çelik buzdolabına gitti ve beş şişe biradan birini çıkardı - tertemiz buzdolabında sadece bunlar vardı. Kapağını kapattı ve oturma alanındaki siyah deri kanepeye oturdu.

Sessizce oturdu ve böyle gecelerde midesinin nasıl çalkalandığını görmezden gelmeye çalıştı. Birasını hızlıca içti, alkolün onu rahatlatacağını umuyordu.

en azından kendi içinde hissettiği hayal kırıklığını uyuşturmaya yardımcı oldu. Kendisine duyduğu tiksinti

kendi zayıflığı. Bunu köreltmesi gerekiyordu çünkü bu karmaşayı düzeltmek için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Altı yılı aşkın süredir uğraşıyordu.

Kapı neredeyse kırk dakika sonra çalındı. Shane'in kendisini neredeyse gitmeye ikna etmesine yetecek kadar zaman geçmişti. Bu aptallığa bir son vermek için. Ama tabii ki yapmamıştı. Ve eğer kapı çalındığında Saatler sonra gelse bile Shane hala o kanepede onu bekliyor olacaktı.

Kapıyı açtı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu sinirlenerek.

"Kutlama yapıyorduk. Bu gece büyük bir zafer kazandık, biliyor musun?"

Shane geri adım atarak uzun boylu, sırıtan Rus adamın daireye girmesine izin verdi.

"Mümkün olduğunca çabuk kaçtım," dedi Rozanov, sesi daha az alaycıydı. "Dikkat çekmek istemedin, değil mi?"

"Elbette."

Ve bu, Rozanov'un ağzı onunkine çarpmadan önce Shane'in söyleyebildiği son sözdü.

Shane onun deri ceketini iki eliyle kavradı ve Rozanov'u soluksuz öperken onu kendine çekti. "Ne kadar vaktin var?" Hava almak için birbirlerinden ayrıldıklarında Shane hemen sordu.

"İki saat, belki?"

"Siktir." Rozanov'u tekrar öptü, sert ve muhtaç bir şekilde. Tanrım, buna ihtiyacı vardı.

Bu korkunç, boktan şey.

Rozanov, "Tadın bira gibi," dedi.

"Tadın çiğnediğin o iğrenç sakız gibi." "O yüzden sigara içmiyorum!"

"Kapa çeneni."

Yatak odasına ulaşana kadar birbirleriyle boğuştular ve manevra yaptılar; Shane, Rozanov'u kabaca duvara itti ve onu öpmeye devam etti. Rakibinin dilinin tanıdık kayışını ağzında hissetti ve kendi dilini kim bilir kaç kez onarılmış ve değiştirilmiş dişlerin üzerinde kaydırdı.

Bu gece çok şey istiyordu ama çok şey için zamanları yoktu. Rozanov onu yakaladı ve yatağa itti; Shane diğer adamın ceketini yere bırakmasını ve tişörtünü başının üzerinden çıkarmasını izledi. Rozanov'un boynunda eğri büğrü bir altın zincir asılıydı, parlak haç sol köprücük kemiğinin üzerinde, meşhur (gülünç) dövmesinin hemen üzerinde duruyordu.

Göğsünde hırlayan bir boz ayı ("Rusya için! Ayılar için oynamadan önce yaptırmıştım!"). Shane bununla daha sonra dalga geçecekti. Şu anda tek yapabildiği Rozanov'un soyunmasını izlemek ve aynısını kendisinin de yapması gerektiğini geç de olsa fark etmekti.

İkisi de her şeylerini çıkardı ve Rozanov Shane'in üstüne düştü, onu öptü ve zaten utanç verici derecede sert olan sikini kavramak için bir elini aşağı doğru hareket ettirdi. Shane, aptalca ve çaresiz sesler çıkararak onun dokunuşuna doğru yükseldi.

"Merak etme Hollander," dedi Rozanov, dudakları Shane'in kulağını okşarken, "seni istediğin gibi becereceğim, tamam mı?"

"Evet," diye nefes verdi Shane, rahatlama ve aşağılanma karışımı bir his içini kaplamıştı.

Rozanov, Shane'in sikine ulaşana kadar öpüşerek, emerek, yalayarak vücudundan aşağı kaydı. Daha fazla alay etmedi. Onu ağzına aldı ve Shane binada yalnız oldukları için minnettardı çünkü iniltisi seyrek bir şekilde dekore edilmiş odada yankılandı.

İzleyebilmek için dirseklerinin üzerine çıktı. Bir yanı arkasına yaslanıp gözlerini kapamak ve kendini bunun gerçek olduğuna inandırmak istiyordu.
Ilya Rozanov'dan başkası onu bu kadar iyi hissettiremezdi. Ama en çok kim olduğunu görmek istiyordu.

Rozanov çarpıcı bir adamdı. Her zaman dağınık olan açık kahverengi bukleleri, şakacı ela gözlerine ve koyu, kalın kaşlarının üzerine düşüyordu. Güçlü çenesi ve yarık çenesi kirli sakalla kaplıydı. Gülümsemesi orantısız ve tembeldi ve dişlerinin çoğu gerçek olmadığı için doğal olmayan bir şekilde beyazdı.

Burnu çarpıktı, birkaç kez kırılmıştı ama bu lanet şey onu sadece daha sert gösteriyordu. Boston'da yaşayan bir Rus'a göre teni olması gerekenden çok daha altın sarısıydı.

Shane ondan nefret ediyordu. Ama Rozanov sakso çekmekte gerçekten iyiydi ve her ne sebeple olursa olsun buna istekliydi.

Shane *bundan* nefret ediyordu ama onu korumak için büyük çaba sarf etmişti ve Rozanov istediği sürece de bunu yapmaya devam edecekti. Hayatları böyle olduğu için bu kolay elde edilebilecek bir şey değildi. Belki de yedi yıl önce başladıklarında hayatlarının, meşhur rekabetlerinin bu noktaya geleceğini tahmin etmemişlerdi. Belki de şimdiye kadar durmaları gerekirdi. Ama.,
yanlışlığına rağmen, bu rahattı. Bu tanıdıktı. Ve ikisinin de elde edebileceği en güvenli şeydi.

Hepsi buydu.

Rozanov yetenekli ağzını Shane'in sikinin üzerinde çalıştırdı ve Shane iyi stoklanmış komodinden kayganlaştırıcıyı yatağa fırlattı. Rozanov yaptığı işe ara vermeden kayganlaştırıcıyı aldı ve Shane'i açmaya başlayabilmek için parmaklarına biraz döktü.

Bu Shane'in en sevdiği kısım değildi çünkü kendini çok savunmasız hissediyordu. Ne zaman bu şekilde birlikte olsalar kendini zayıf ve gülünç hissediyordu ama Rozanov parmaklarını içine soktuğunda bunu her zaman en şiddetli şekilde hissediyordu. Sonuç olarak, hazırlık genellikle biraz zaman alıyordu.

Rozanov ise her zaman tamamen rahat görünüyordu. Bu işte iyiydi ve bunu biliyordu. Ağzını Shane'in sikinden ayırdı ve başını yalayarak Shane'in vücudunda bir sarsıntı yarattı ve "Rahatla, tamam mı? Çok zaman değil ama yeterli."

Shane derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Buzda ve televizyonda gördüğü röportajlarda Rozanov'un iğrenç, alaycı bir tonla kendisiyle dalga geçtiği bu sesten o kadar nefret ediyordu ki. Ama burada, bu yatakta Rozanov'un tonu sabırlı ve nazikti, sesi yumuşaktı ve aksanı kutu gibi İngilizce kelimelerin etrafını zarifçe sarıyordu.

Rozanov güçlü parmaklarıyla onu açarken ve kalçalarının iç kısımlarına ağzı açık öpücükler kondururken Shane rahatladı. Hazır olduğunda, Shane sözsüz bir şekilde Rozanov'a bir prezervatif uzattı ve ardından yuvarlanıp elleri ve dizleri. Rozanov'a bakamazdı. Bu gece olmazdı. O aşağılayıcı mağlubiyetten sonra olmaz.

Rozanov anlıyor gibiydi. Ona dikkatle girdi, geçmişte birçok kez yaptığı gibi kabaca almadı. Bu yavaş ve düşünceli bir hareketti. Shane kalçalarında ve belinde Rozanov içeri girerken onu sabit tutan büyük eller hissetti. Rozanov'un başparmaklarının sırtının alt kısmına hafifçe dokunduğunu bile hissetti.

"İşte. İstediğin buydu, değil mi?"

"Evet." Çünkü öyleydi. Her zaman istediği şey buydu.

Rozanov hareket etmeye başladı ve Shane haykırdı. Teslim olması ve inlemeye, nefes nefese kalmaya ve daha fazlasını istemeye başlaması uzun sürmedi.

"Siktir, Hollander. Bayılıyorsun."

Shane buna kıpkırmızı kesilerek karşılık verdi. Ama bunu inkar edemezdi. o.

Rozanov, güçlü bir eliyle onun arasına bastırarak sertçe becerdi. Kürek kemikleri onu yatağa bastırıyordu. İkisi de *gürültülüydü* ve eğer bilmeseydi bina ikisi dışında boştu,

Shane bu konuda endişelenebilirdi. Ama burada kendini güvende hissediyordu, o yüzden kendini bıraktı. Her itişte haykırdı ve belki de birkaç kez Rozanov'un adını söyledi.

Shane *gerçekten* kimsenin onları duymamasını umuyordu.

Rozanov Shane'in sikini kaygan eline almak için uzandığında, Shane serbest kalmak için çaresiz kaldı ve ona karşı geri dönmeye başladı. Bu, ona her zaman neden bundan vazgeçemeyeceğini hatırlatan noktaydı. Bu çok iyiydi.

"Benim için gelecek misin Hollander?"

Hollander yapacaktı. Ve yaptı da. Yatağı yumrukladı, yüksek sesle küfretti ve Rozanov'un yumruğunu salgısıyla kapladı.

Rozanov arkasından hızlandı ve her itişte Shane'in vücuduna artçı şoklar gönderdi. Tam Shane için fazla gelmeye başlamıştı ki Rozanov durdu, haykırdı ve içinde nabız atmaya başladı.

Daha sonra yan yana sırtüstü uzandılar ve Shane suçluluk ve utancın tanıdık etkilerini hissetti.

Rozanov, "Bu gece *bir şey* kazandınız," diye düşündü.

"Tanrım. Siktir git." Shane onu terslemek için kolunu kaldırdı ama Rozanov bileğini kavradı ve Shane'i göğsünün üstüne, ona bakacak şekilde çekti. Rozanov'un şakacı sırıtışı Shane'in bakışlarını tutarken soldu ve Shane aniden nefessiz kaldığını hissetti.

Shane dikkatini olan bitenden uzaklaştırmak için hızla, "Hâlâ o aptal dövmeyi taşıyorsun demek," dedi.

"Ah," dedi Rozanov, o iğrenç küçük sırıtışı yüzüne geri dönerek. "Seni özlemiş."

Shane homurdandı.

"*Yaptı*," diye ısrar etti Rozanov. "Ona bir öpücük ver."

Shane gözlerini devirdi ama başını Rozanov'un göğsüne doğru eğdi. Dudaklarını dövmeye bastırmak yerine Rozanov'un göğüs ucunu hafifçe dişlerinin arasına sıkıştırdı ve çekiştirdi.

Rozanov dişlerinin arasından hava emerek, "Siktir," dedi.

Özür dilemek için ve Shane bunun onu daha da azdıracağını bildiği için dilini hassas meme ucunun üzerinde gezdirdi. Rozanov bir elini Shane'in saçlarına koydu ve ağızlarını tekrar birleştirdi. Uzun, garip bir şekilde şefkatli bir öpüşmeden sonra Shane başını kaldırdı ve Rozanov'un yine kendisine çok ciddi bir şekilde baktığını gördü. Yutkundu ama Rozanov bir şey söylemezken

parmaklarını saçlarında gezdirdi. Hissettiği korkunun yüzüne yansımamasını umuyordu.

Rozanov aniden, "Çok güzelsiniz," dedi. Bunu gayet açık bir şekilde söylemişti.

Shane nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Birbirlerine pek bir *şey söylemezlerdi*. Bu şekilde değil.

"*Cosmopolitan*'a göre NHL'deki en seksi adam," diye şaka yaptı Shane. Rozanov'la bağırmak dışında nasıl konuşacağını bildiği tek yol buydu ona küfretti.

"Onlar aptal," dedi Rozanov, büyü bozulmuştu. "Beni beş numaraya koydular. Beş!"

"Cömert görünüyor."

Rozanov yuvarlanarak Shane'i yatağa yapıştırdı. Shane gülerek ona baktı.

"Gitmem gerek," dedi Rozanov ve sesi gerçekten pişman olmuş gibiydi. "Önce duş alacağım ama sonra otele dönmem gerek."

"Biliyorum."

Birlikte duş aldılar ve Shane dizlerinin üzerine çöktü çünkü Rozanov'un onu tatmadan gitmesine izin veremezdi. Rozanov geniş yağmur duşunda Shane'in üzerinde yükselirken onayını mırıldandı. Güçlü elleri Shane'in başını kavradı ve uzun parmakları ıslak saçlarında kıvrıldı. Shane gözlerini yukarı çevirdi ve Rozanov'un o lanet olası çarpık gülümsemesiyle kendisine baktığını gördü. Shane hemen gözlerini kapattı ve yanaklarının kızardığını ve utanç verici bir şekilde kendi aletinin sertleştiğini hissetti.

Sikilmeyi, ağzına bir penisin girmesini bu kadar çok sevmesi yeterince kötüydü. Ama bunun *böyle bir* orospu çocuğu olması gerekiyordu, öyle ki nadiren de olsa böyle bir şey olmadığında Shane'in arzusu kalmıyordu...

Belki de bu *sadece* uygun olduğu için değildi. Ama bu Shane'in düşünmek istemediği bir şeydi.

Rozanov'u tam eşiğine getirmiş ve sonra çekmiş, adamın çenesinde, dudaklarında ve muhtemelen boynunda serbest kalmasını yakalamıştı. Kanıtlar hızla kanalizasyona aktı ve Shane duş duvarına yaslanıp oturma pozisyonuna geçti. Ellerini yüzünde ovuşturdu ve dizlerini içeri çekti. Rozanov'un Rusça nefes alıp verdiğini duydu.

"Kahretsin," dedi Rozanov, başı hâlâ Shane'in oturduğu yerin karşısındaki fayansa yaslanmış bir şekilde ayakta dururken. "Bunu çalışıyordun,

Hollander?"

"Hayır," diye homurdandı Shane.

"Hayır mı? Benim için mi saklıyordun?"

Shane cevap vermedi, bu da bir onaylama sayılırdı.

Rozanov güldü. "Birileriyle yatman gerek Hollander. Her iki ayda bir hızlı bir sikiş için beklemek sağlıklı değil."

"Beklemiyorum," dedi Shane. Bu tam olarak bir yalan değildi. Belli ki yüzde yüz heteroseksüel değildi ama kadınlarla seks yapmak onu *tiksindirmiyordu*. Sadece erkeklerin yaptığı gibi yapmıyordu.

Özellikle bir adam.

Ama kadınlar güvenli, kolay ve *her yerdeydi*. Ve belki de denemeye devam ederse, tek bir geceden daha fazlasını geçirmek isteyeceği birini bulabilirdi. Sonunda her neyse *buna* bir son verebilecek birini.

Rozanov suyu kapattı ve elini uzattı. Shane gözlerini devirerek eli tuttu ve Rozanov'un onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Göğüs göğüse durdular ve Shane, Rozanov'un saçlarından omzuna ve göbeğine doğru damlayan suyu izledi.

Rozanov bir elini Shane'in yüzüne koydu ve başını yukarı kaldırdı. Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ona sevgiyle baktı ve sonra onu öptü.

Ayrıldıklarında Rozanov, "Seni mahvettim," dedi. "Başka kimse yapamaz."

"Tanrım, siktir git."

"Ağzın çok bozuk." "Öyle
söyleme."

"Benim üzerimdeyken tercih ederdim."

"Kahretsin, Rozanov." Shane diğer adamı duş duvarına doğru itti ve onu agresif bir şekilde öptü. Bu hep böyle olurdu. Birbirlerini itip kakıyor, küfrediyor ve biri ya da ikisi birden kontrolü ele geçirene kadar mücadele ediyorlardı.
teslim oldular ve her ikisinin de arzuladığı serbest bırakılmaya izin verdiler.

Rozanov, "Gitmem gerekiyor," dedi ama bunu söylerken bile dişlerini Shane'in çenesine sürtüyordu.

"Biliyorum."

"Özür dilerim."

"Neden? Umurumda değil. Sanırım burada işimiz bitti, değil mi?"

Rozanov onu öpmeyi bıraktı ve düşünerek ona baktı. "Sanırım öyleyiz."

Duştan çıktılar ve çabucak giyindiler. Shane yorganı yataktan sıyırıp çamaşır makinesine yerleştirdi. Evi bulduğu gibi tertemiz bıraktığından emin olacaktı.

Rozanov kapıda durup gitmeye hazırlanırken, "O halde üç hafta," dedi.

"Evet."

Rozanov başını salladı ve Shane her şeyin biteceğini düşündü ama sonra diğer adam sırıtarak "Bu gece ben miydim?" dedi.

"Ne sen miydin?"

"Dikkatini dağıtıyorum. Bu gece buzda."

Shane'in onun ne önerdiğini anlaması bir anını aldı. "Siktir.

Seni."

Rozanov'un gülümsemesi yayıldı. "Aletimi düşünmekten hiç oynayamadım, değil mi?"

"İyi geceler, Rozanov."

Rozanov kapıdan çıkarken ona bir öpücük kondurdu ve Shane'i öfkeli ve garip bir şekilde rahatlamış halde bıraktı. Aslında birbirlerinden hoşlanmadıkları gerçeğini hatırlamak iyi gelmişti.

Shane buzdolabından bir bira daha çıkardı ve kanepeye oturarak yorganın temizlenmesini bekledi. Geç olmuştu ve çok yorgundu ama burada uyumayacaktı. Bu binayı satmak için bir emlakçıyla konuşması gerekiyordu.

Binayı satacak ve Boston'da oynadıklarında lanet olası otel odasında kalacak ve geceleri Rozanov'un çatı katına kaçmayacaktı. Buna bir son verecek ve yoluna devam edecekti.

Bu planı yaparken bir yandan da ellerini fırçaladığını fark etti. parmak uçlarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Diğer adamın ağzının dudaklarına değdiği anın hatırasıyla hâlâ karıncalanıyorlardı.

Bunu sona erdirmek için plan yapmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Bu teklif yapıldığı sürece Shane asla hayır diyemeyecekti.

Birinci Bölüm

Birinci Bölüm

Aralık 2008-Regina

Ilya Rozanov otelin park yerindeki acı soğuğun içinden takım otobüsüne doğru yürüdü. Takım arkadaşlarının çoğu gibi o da Kuzey Amerika'ya ilk kez geliyordu. Bu yüzden daha fazla bunalmış hissetmeyi bekliyordu ama Saskatchewan, New York City sayılmazdı. Burada soğuk ve hokeyden başka odaklanılacak bir şey yoktu ve bunlar Rusların çok aşina olduğu iki şeydi.

Noel'den iki gün önceydi ama dünyanın en iyi genç hokey oyuncuları için Noel, Dünya Gençler Hokey Şampiyonası anlamına geliyordu. Ilya içinse Shane Hollander'ı nihayet ilk elden görme şansı demekti.

On yedi yaşındaki Kanadalı fenomenden çok söz edildi.
Ilya bu ismi duymaktan bıkmıştı, hokey dünyasında öyle bir heyecan yaratmıştı ki Moskova bile bu heyecandan kaçacak kadar uzak değildi. Hem Ilya hem de Hollander önümüzdeki Haziran ayında yapılacak olan NHL seçmelerine katılmaya hak kazanmışlardı ve şimdiden bir ve iki numaralı seçmelerde yer almaları bekleniyordu. Bu iki seçimin beklenen sırası kime sorduğunuza bağlıydı.

Ilya cevabını biliyordu.

Shane Hollander'la hiç tanışmamıştı. Ona karşı hiç oynamamıştı. Ama onu yok etmeye çoktan karar vermişti.

İşe Rusya'yı Hollander'ın kendi ülkesinde altın madalya zaferine taşıyarak başlayacaktı. Sonra Moskova'daki takımını şampiyonluğa taşıyacaktı. Ve sonra, kesinlikle, seçmelerde ilk o seçilecekti. Bu Ilya Rozanov'un yılıydı. On iki yaşından beri, 2009'un onun dünya sahnesine çıkacağı yıl olması bekleniyordu. Hiçbir Kanadalı aday bunu değiştiremezdi.

Rus takımı planlanmış antrenmanları için piste Kanada takımının antrenmanının sonunda geldi. Ilya bazı takım arkadaşlarıyla birlikte Kanadalıların antrenmanlarını izlemek için durakladı. Antrenman formalarının üzerinde isimler yazmıyordu, bu yüzden yardımcı koçu tarafından soyunma odasına gitmesi söylenmeden önce Hollander'ı seçemedi. Antrenman sahasındaki program çok sıkışıktı.

Zamboni tarafından temizlenir temizlenmez buza çıktılar. Pist küçüktü ve biraz döküntü gibiydi. Asıl maçlar şehir merkezindeki büyük arenada yapılacaktı. Tribünlerde oturup maçları izleyen birkaç kişi vardı.
Rus takımının antrenmanı. Şüphesiz bazı gözlemciler ve Rusya'dan gelen birkaç aile üyesinin yanı sıra birkaç yerel sıkı hokey taraftarı da vardı.

Antrenmanın yarısında, İlya birkaç adım ötede oturan genç bir adam fark etti.

Ceza sahasının üst sıralarında, Kanada Takımı şapkası ve ceketi giyiyordu. Yanında muhtemelen anne ve babası olan bir adam ve bir kadın vardı. Buzdan bunu söylemek zordu ama Ilya Hollandalı olabileceğini düşündü. Annesi Japon ya da öyle bir şeydi, değil mi? Bunu bir yerlerde okuduğundan emindi...

"Bize katılmak ister misin Rozanov?" diye bağırdı koçu buzun üzerinden Rusça olarak.

Ilya döndü ve takım arkadaşlarının geri kalanının koçun etrafında toplandığını görünce utandı.

Hollander'ın -eğer o Hollander′sa- burada onları izliyor olmasından hoşlanmamıştı. Ya da belki de hoşlanıyordu. Belki de Hollander turnuvanın ilerleyen günlerinde onunla karşılaşacağı için gergindi. Belki de kendini tehdit altında hissediyordu.

Yapmalı.

Antrenmandan sonra Ilya duş aldı ve çabucak giyindi. Camın arkasında durup tribünlere bakmak için piste geri döndü. Hollander ve ailesi gitmişti. Slovakya takımı antrenman için buza çıkmıştı.

Ilya omuz silkti ve bir otomata doğru ilerledi. Kendine bir şişe kola aldı ve otobüse geri dönmeden önce sigara içmek için dışarı çıkıp çıkamayacağını merak etti.

Rusya Takımı parkasının fermuarını çenesine kadar çekti ve yan kapıdan çıktı. Dışarısı çok soğuktu. Kendini tuğla binanın duvarına yasladı, kolasını ceketinin cebine tıkıştırdı ve
sigara ve çakmak.

"Şurada sigara içmeniz gerekiyor," dedi biri. Ilya'nın tüm kelimeleri tercüme etmesi bir anını aldı.

Şimdi Shane Hollander olduğunu kesinlikle anladığı kişiyi görmek için döndü. Çok farklı bir görünüşü vardı. Bazı özellikleri açıkça annesinden geliyordu - simsiyah saçlar ve çok koyu gözler - ama babası yumuşak, Anglo-Avrupa kökenliydi, bu yüzden Hollander tam olarak Asyalı gibi görünmüyordu. Ancak teni kusursuzdu. Dikkat dağıtacak kadar. Pürüzsüz ve bronz.

En dikkat çekici özelliği de burnu ve elmacık kemikleri boyunca uzanan koyu renkli çilleriydi.

"Ne?" Ilya söyledi. Aksanıyla bu tek kelime bile kulağa aptalca geliyordu. "Sigara içme alanı şurada." Hollander salonun uzak bir köşesini işaret etti.

büyük bir kar yığınının yanındaki otoparkta. Orası çok rüzgarlı görünüyordu.

Ilya duvara yaslandı ve sigarasını yaktı. *Bu lanet olası ülke*. Hiçbir yerde kapalı alanda sigara içememesi yeterince kötüyken, bir de gidip karda oturması mı gerekiyordu?

Hollander, "Sigara içmenize şaşırdım," dedi.

"Tamam," dedi Ilya, dudaklarının arasından uzun bir duman tüttürerek. Rahatsız edici bir sessizlik oldu ve ardından Hollander bir konuşma girişiminde daha bulundu.

"Sizinle tanışmak istiyordum," dedi elini uzatarak. "Shane Hollander."

Ilya ona baktı ve sonra dudaklarının biraz seğirdiğini hissetti.

"Evet," dedi. Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı ve Hollander'ın elini sıktı.

Hollander, "İzlemesi harika bir oyuncusun," dedi.

"Biliyorum." Hollander, Ilya'nın iltifatına karşılık vermesini bekliyorsa, çok uzun süre bekleyecekti.

Ilya başka bir şey söylemeyince Hollander konuyu değiştirdi. "Ailen burada seninle mi?"

"Hayır."

"Oh. Bu zor olmalı. Noel ve diğer şeyler yüzünden."

Ilya bu kadar çok kelimeyi tercüme etmekte biraz zorlandı ve sonra, "İyi," dedi. Hollander ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Hava soğuk, ha?" "Evet."

Birlikte duvara yaslandılar, yan yana. Ilya başını tuğlaya yaslayarak kendisinden on beş santim kadar kısa olan Hollander'a baktı. Ona bakmak çok ilginçti. Yanakları soğuktan pembeleşmişti ve nefesi pembe dudaklarının arasından beyaz bulutlar halinde çıkıyordu.

"Gelecek yıl bunlar Ottawa'da olacak. Benim memleketim," dedi Hollander.

Ilya sigarasını bitirdi ve izmariti yere attı. Adam onunla konuşmaya bu kadar kararlı göründüğü için çaba göstermeye karar verdi. "Bu adam Ottawa daha mı heyecanlı?"

Hollander güldü. "Buradan daha mı iyi? Bilmiyorum. Birazcık. Aynı derecede soğuk."

"Ailen burada."

"Bunun için mi? Evet. Buradalar. Nereye gidersem gideyim her zaman gelip beni izlemeye çalışıyorlar."

"Senin için güzel."

"Evet. Biliyorum. Harikalar."

Ilya'nın buna ekleyecek bir şeyi yoktu, bu yüzden sessiz kaldı.

"Muhtemelen gitmeliyim. Beni bekliyorlar," dedi Hollander. Duvardan uzaklaştı ve İlya'nın yüzüne döndü. İlya'nın gözleri doğrudan o lanet çillere gitti. Hollander elini tekrar uzattı.

"Turnuvada iyi şanslar," dedi.

Ilya el sıkışmayı kabul etti ve sırıttı. "Sizi yendiğimizde bu kadar arkadaş canlısı olmayacaksınız."

"Böyle bir şey olmayacak."

Ilya, Hollander'ın buna gerçekten inandığını biliyordu. Altın madalya alacağına ve NHL'nin bir numaralı seçme hakkı olacağına çünkü onun hokeyin prensi olduğuna.

Belki Hollander, İlya'nın da kendisine şans dilemesini bekliyordu ama İlya elini bıraktı ve pistin içine geri döndü.

* * *

Arabada Shane ailesine Ilya Rozanov'la konuştuğunu söyledi. Annesi "Nasıl biri?" diye sordu.

Shane, "Bir çeşit pislik," dedi.

* * *

Turnuvanın son maçı bittiğinde, Kanada takımı bir aşağılanmaya daha katlanmak zorunda kaldı. Ruslar, takımların birbirlerinin ellerini sıkabilmeleri için sıraya girecek kadar uzun süre kutlamayı bıraktı - o anda Shane'in kalbinde hissetmediği bir sportmenlik gösterisi.

Bir kere Rus takımı *kirliydi*. Onlara karşı oynamaktan nefret etmişti.

Başka bir şey için, Ilya Rozanov gerçekten çok iyiydi. Çıldırtıcı derecede iyiydi. Ve turnuva boyunca medya aralarındaki rekabeti geliştirmek için çok çaba sarf etmişti. Shane basını görmezden gelmeye çalışıyordu ama nefretinin alevlerini körüklüyor olmaları da mümkündü.

El sıkışma sırasında Rozanov'a ulaştığında, etraflarındaki kamera flaşlarını görebiliyordu. "Tebrikler" derken Rozanov'un gözlerinin içine baktığından emin oldu.

Rozanov sırıttı ve "Seçmelerde görüşürüz" dedi.

Shane'in boynuna gümüş bir madalya asmışlardı ama o madalyayı isteseydi ölü bir fare de olabilirdi. Rus milli marşının çalınmasına saygıyla katlandı, düşmesine izin vermeyi reddettiği hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarını kırpıştırdı ve sonunda buzu terk etmesine izin verildi.

Böyle olmaması gerekiyordu. Ülkesini altın madalyaya taşıması gerekiyordu. Ulusun beklentisi buydu.
Kanada'nın umutları onun on yedi yaşındaki omuzlarına yüklenmişti ve o hepsini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Rozanov'la girdiği her karşılaşmada, Rus gözlerinin içine bakıp sırıtıyordu. Shane kolay kolay kimse tarafından sarsılmazdı ama o lanet sırıtış her seferinde dengesini bozuyordu.

Belki de sadece, herkesin üstünde bir seviyede oynadığı bir hayattan sonra, Shane sonunda eşiyle karşılaşmıştı.

Hepsinin bu olduğundan emindi.

İkinci Bölüm

Haziran 2009-Los Angeles

"Shane, Ilya'ya biraz daha yaklaşabilir misin lütfen?"

Shane, fotoğrafçı için kendisine yaklaşan Ilya Rozanov'un kolunun kendi koluna değdiğini hissetti.

"Bu mükemmel. Pekala, gülümseyin çocuklar."

Shane'in gözleri kamera flaşlarının bombardımanı altındaydı. Ocak ayından bu yana birkaç santim daha uzamış gibi görünen Rozanov'un karşısında duruyordu. Rozanov'un sağında Phoenix tarafından üçüncü sıradan draft edilen Sullivan adında dev bir Amerikalı defans oyuncusu vardı.

Rozanov ilk olarak askere alınmıştı.

Shane, Dünya Gençler Şampiyonası'ndan bu yana geçen altı ayı Ilya Rozanov'a biraz takıntılı bir şekilde geçirmişti. Kariyer açısından pek çok ortak noktaları vardı. Her ikisi de kendi takımlarının kaptanıydı ve her ikisi de takımlarını bu sezon şampiyonluğa taşımıştı. Her ikisi de lig ve playoff MVP'si seçildi ve her ikisi de takımlarının skor lideri oldu.
kendi liglerinde. Aralarındaki tek fark Shane'in evinde gümüş madalyası, Rozanov'un ise altın madalyası olmasıydı.

Ve şimdi Shane yine ikinci olmuştu. Hokeyde hep birinci olduğu bir hayattan sonra.

Bu lanet herif.

Her şey o kadar da kötü değildi. Shane, ligdeki en efsanevi franchise olmasının yanı sıra memleketi Ottawa'ya arabayla sadece bir saat uzaklıkta olan Montreal Voyageurs tarafından seçildi. Hem Fransızca hem de İngilizceyi akıcı bir şekilde konuşabilen ve bir Ottawa taraftarı olarak büyümesine rağmen Voyageurs'a her zaman büyük saygı duyan Shane için iyi bir seçim olmuştu.
Ama yine de. İkinci seçilmek acıttı.

Rozanov'un Montreal'in ezeli rakibi Boston Bears tarafından seçilmiş olması da günün dramını daha da artırıyordu. Shane kariyerinin artık kaçınılmaz olarak Rozanov'unkiyle bağlantılı olacağını biliyordu. Eğer ikisinden biri Batı Konferansı'ndan bir takım tarafından seçilmiş olsaydı, belki de bu rekabet hiç başlamayacaktı. Ama bu çok gergin olacaktı.

Bu da Shane'in Rozanov'a karşı kibar olamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Tebrikler," dedi ve fotoğrafçıların işi bittiğinde Rozanov'un elini sıkmak için döndü.

Rozanov, "Teşekkür ederim," derken gülümsemesinde kesin bir kendini beğenmişlik vardı.

Rozanov Shane'i tebrik etmedi. Bunun yerine, Küçükler Ligi'nde oyun dışı kalmış bir çocuğu teselli eder gibi Shane'in omzunu okşadı. Shane onun dokunuşuyla irkildi ve "tebrikler "den kesinlikle daha az kibar bir şey söylemek üzereydi, ancak ikisi de röportaj için hemen farklı yönlere çekildiler.

Shane otele dönene kadar Rozanov'u bir daha görmedi. Lobi takım elbiseli atletik genç adamlarla doluydu ama Rozanov o kalabalığın içinde bile göze çarpıyordu. Oradaki uzun boylu adamlardan biriydi ve temizlenmişti - koyu lacivert takım elbisesi vücudunu sarıyordu - bir *GQ* modeli gibi görünüyordu.

Shane kendini kısa hissediyordu. Geçen ay on sekiz yaşına girmişti ama kendini çocuk gibi hissediyordu.

Rozanov da on sekiz yaşına girmişti. Daha geçen hafta. Shane bunu biliyordu çünkü ona takıntılıydı.

O gece, özel otel odasında (gururlu ailesi koridorun karşısındaydı), Shane uyuyamadı.

Yorucu bir gün olmuştu ve evet, NHL tarafından draft edilmişti. Hayatı boyunca uğruna çalıştığı şeyi başarmıştı. Ve ikinci sıradan seçilmek surat asılacak bir şey değildi.

Surat asmıyordu. Pek sayılmaz. Sadece rahatsız olmuştu. Bir şey tarafından.

İç çekti ve yataktan yuvarlandı. Üzerine birkaç eşofman geçirdi ve spor ayakkabılarını giydi ve otelin spor salonuna gitti. Belki biraz egzersiz yaparak zihnini kapatabilirdi.

Spor salonu merhametli bir şekilde boştu. Shane iki spor salonundan birine adım attı.

koşu bandına bindi ve hafif bir tempoda koşmaya başladı. Kulaklık takmıyordu; sadece makinenin gürültüsünde kendini kaybetmişti.

Spor salonuna başka birinin girdiğini fark etmedi. Yalnız olmadığını ancak diğer adam yanındaki koşu bandına adım attığında fark etti.

Ilya Rozanov ona başıyla hızlıca bir selam verdi ve Shane'in yanında koşmaya başlarken odanın önündeki beyaz duvara doğru döndü.

Shane Rozanov'un varlığını görmezden gelmeye çalıştı. Bunda garip bir şey yoktu; o da uyumakta zorlanıyor olmalıydı. Ya da belki her zaman gece yarısından sonra spor salonunda. Belki de saat dilimi onu rahatsız ediyordu. Ya da belki...

Rozanov makinesinin hızını artırdı. Shane'e hiç bakmadı bile. Shane küçük ve rekabetçi olduğu için kendi makinesinin hızını artırdı... Rozanov'unkinden biraz daha hızlı.

Bir dakika içinde Rozanov da aynı şeyi yaptı, çıtayı yükseltti ve sessizce Shane'in onunla eşleşmesini bekledi. Shane şöyle bir baktı ve Rozanov'un dudaklarında hafif bir gülümseme gördü. Shane başını salladı ve kendi gülümsemesiyle savaştı. Hızı artırdı.

İkisi de makinelerinin sınırlarını test edene kadar sessiz bir savaşın içinde bu şekilde devam ettiler. Konforlu olandan çok daha uzun süre sprint hızında koşuyorlardı ve Shane'in tüm vücudu protesto için yanıyordu. Ama Rozanov durana kadar durmak, hatta yavaşlamak bile istemiyordu. Rozanov *sigara içiyordu*, Tanrı aşkına. Shane onu yenebilirdi.

Ancak Rozanov pes etme belirtisi göstermedi.

Bu tempoyu bir iki dakika daha sürdürdüler ve Shane sonunda elini acil durdurma düğmesine attı ve tökezleyerek indi. Arka duvara yaslanıp nefes nefese kaldıktan sonra kayarak yere oturdu. Rozanov kendi makinesini durdurmuş ve destek için konsola tutunuyordu.

"Siktir," diye hırıldadı Shane. Rozanov güldü ve Shane'in karşısındaki duvara yaslanarak yere oturdu. Rozanov'un gri, kolsuz gömleği terden sırılsıklam olmuştu. İkisi de bacaklarını önlerine yayarak oturdular; Rozanov'un spor ayakkabıları neredeyse Shane'in ayak bileğine değiyordu.

Rozanov, Shane'e olması gerekenden daha ilginç gelen bir hareketle elini nemli saçlarında gezdirdi. Rozanov çok *erkeksiydi*. Shane bebek yüzlü ve kısaydı, doğru dürüst sakal bırakamamıştı ve göğüs kılları da neredeyse hiç yoktu. Rozanov neredeyse onunla aynı yaştaydı ama büyülü bir çizgiyi aşıp yetişkinliğe geçmiş gibi görünüyordu.

Shane bakışlarını hızla yere çevirdi ve egzersizin kızarmasını örtmesini umdu.

"Ne lanet bir gün, ha?" Rozanov dedi ki.

"Evet. Kesinlikle."

"Hayal ettiğin her şey mi?"

Shane onun gözlerinin içine baktı. "Neredeyse."

Rozanov sırıtarak karşılık verdi. "Büyük gününü

mahvettiğim için özür dilerim." "Siktir git."

"Montreal güzel, değil mi?"

"Evet."

"Boston güzel mi?"

"Elbette. Evet. Oraya sadece birkaç kez gittim ama güzel bir şehir."

Rozanov başını salladı.

Bir süre sessiz kaldılar ve sonra Rozanov spor ayakkabısının altıyla Shane'in ayak bileğine dokundu. "Hey. Birbirimizi çok göreceğiz."

Shane'in bir dakikasını aldı. "Oh. Evet. Montreal ve Boston birbirlerine karşı çok oynarlar."

"İlginç olacak."

Rozanov su şişesinden uzun bir nefes çekti. Shane, kendisi için bir şişe getirmeyi unuttuğu için sadece boğazının nasıl çalıştığına özlemle bakıyormuş gibi yaptı. Rozanov'un Adem'inin
Elma sallanmayı bıraktı ve dudakları o kadar koyu ve parlaktı ki Shane baktığını fark etti. Dudaklar biraz yukarı kıvrıldı ve Rozanov kolunu uzatarak Shane'e şişesini uzattı.

"Oh. Ben iyiyim. Teşekkürler."

Rozanov şişeyi ona doğru salladı ve Shane şişeyi aldı. Suya ihtiyacı vardı. Reddetmek aptallık olurdu.

Parmak uçları kısa bir süre birbirine dokundu. Shane şişeyi dudaklarından uzak tuttu ve hızla ağzına su fışkırttı. Rozanov onu izledi.

Shane bunu ilk kez hissetmişti. Sanki odadaki hava kalınlaşmıştı. İçindeki her şey sanki bir uçaktan atlamak üzereymiş gibi uğulduyor ve geriliyordu.

Rozanov'un bir şey hissedip hissetmediğini bilmiyordu. Ama o anda Shane *bir şey* istiyordu. Adını bile koyamıyordu.

Su şişesini geri uzattı ve bu kez Rozanov'un parmaklarının Shane'in bileğine bilerek dokunduğuna yemin edebilirdi. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen ama muhtemelen bir saniyeden kısa süren bir andı bu.

Shane, Rozanov'un ona tekrar dokunmasını

istedi. Shane de ona dokunmak istedi.

Belki Shane onu *öpmek* istemiştir.

Shane ayağa fırladı. "Ben yatmaya gidiyorum. Sanırım... görüşürüz, değil mi?"

Rozanov yerden başını kaldırıp ona baktı. "Beni çok göreceksin."

Shane başıyla onayladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıktı. Kendini kaybetmeden önce odasına dönene kadar bekledi.

Bu da neydi böyle?

O hiç... Tanrım, bir *kız arkadaşı* vardı. O değildi...

Senden ayrılmasını umduğun bir kız arkadaş. Senin askere alındığını görmek için bu geziye gelmedi bile.

Evet, bu doğruydu. Ama yeni bir yaz işine başlamıştı.

Ve şu ana kadar bütün gün onu düşünmedin. Onu henüz aramadın bile.

Evet, tamam. Belki onunla gerçekten yürümüyordu, ama şimdiye kadar bir şeyler yaptığı tek kız o değildi.

Şu an yarı sertleşmiş durumdasın. Spor salonunda başka bir adamla oturmaktan.

Tamam, bunu açıklayamadı.

Ama duşa girip mastürbasyon *yapabilir* ve kız arkadaşını ya da *herhangi bir* kızı düşünmeye çalışabilirdi. O kırmızı, ıslak dudaklar, o koyu kirli sakal ve o ela gözlerden başka herhangi bir şey...

Shane Hollander hayatının geri kalanında NHL draft gününü Ilya Rozanov'u düşünerek bitirdiği gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacaktı.

Üçüncü Bölüm

Aralık 2009-Ottawa

Ilya otel odasının çalar saatindeki kırmızı rakamların 11:56'dan 11:57'ye geçişini izledi.

Oda tamamen karanlıktı. Oda arkadaşı koridorun sonunda, ekibin yarısıyla birlikte televizyonda Amerikan Yeni Yıl kutlamalarını izliyordu.

Ilya da o odadaydı. Black Eyed Peas'in gösterisini izlemiş, cips yemiş ve takım arkadaşlarıyla şakalaşmıştı.

Ve sonra sadece yalnız kalmak

istedi. 11:58.

Ottawa'nın Shane Hollander'ın memleketi olduğunu bilmeyen yoktu. Burada Shane Hollander çılgınlığı vardı. Yüzü ve çilleri her yerdeydi: gazeteler, televizyonlar, otobüsler, afişler, binaların kenarları.

Elbette Hollander Kanada'nın başkentinden geliyordu. Elbette şehir de onun kadar zararsız ve mülayimdi.

Takımları henüz birbirleriyle oynamamıştı ve muhtemelen altın madalya maçından önce de oynamayacaklardı. Eğer finalde Kanada ve Rusya olmazsa bu şok edici bir üzüntü olurdu.

11:59.

Ilya bu yaz Boston'a taşınacaktı. Amerika'ya. Daha önce Rusya dışında birkaç haftadan fazla kalmamıştı. NHL kariyerine başlayacaktı. Zengin ve ünlü olacaktı. Ailesinden uzakta, kendi başına bir adam olacaktı.

Gece yarısı.

"Mutlu Yıllar," diye mırıldandı kendi kendine.

Yatakta doğruldu ve komodinin üzerindeki nikotin sakızı paketini aldı. Ağzına bir parça attı ve çiğnerken kaşlarını çattı. Dışarıdaki havai fişekleri ve etrafındaki odalarda tezahürat yapan takım arkadaşlarını duyabiliyordu.

Gerçek bir sigara istedi. Birini becermek istedi.

Otelin spor salonuna gidip Shane Hollander'ı koşu bandında bulmak istedi.

Ama Shane Hollander bu otelde kalmıyordu. Shane Hollander muhtemelen yeni yılı, kendisini çok ama çok seven mükemmel memleketindeki arkadaşları ve ailesiyle birlikte karşılıyordu.

Altı ay önce Los Angeles'ta otelin spor salonunda geçirdiği o gece, Ilya neredeyse kendini utandıracaktı. Muhtemelen bunu her zamanki ukala cazibesiyle örtbas edebilirdi ama Hollander'la flört etmeye çok yaklaşmıştı. Ya da muhtemelen onu duvara yaslayıp ağzını alacaktı.

Mesele şu ki, Hollander'ın bundan nefret edeceğinden o kadar da emin değildi.

Ilya insanları okumakta çok kötü değilse -ki kesinlikle değildi- Hollander muhtemelen onu hemen geri öperdi.

Ve Tanrım, bu düşünce draft gününden beri Ilya'yı tüketmişti.

Ilya o zamandan beri kaba bir tahminle düzinelerce kadın sikmişti. Kesinlikle ezeli rakibini takıntı haline getirmek için bir nedeni yoktu. Ya da ezeli rakibinin çillerine. Ya da kara gözlerine. Ya da kendini zorladığında yanaklarının kırmızıya boyanmasına.

Lanet olsun. *Her neyse*. Rusya şu ana kadar turnuvada yenilmedi. Kanada da yenilmedi. Sadece bir takım sonuna kadar bu şekilde kalacaktı. Ilya'nın düşünmesi gereken çiller ve kibar Kanadalı çocuklardan daha önemli şeyler vardı.

* * *

Shane, ikinci ve son Dünya Gençler Şampiyonası'nın memleketinde yapılıyor olmasından daha mutlu olamazdı. Noel'i ailesiyle, Yeni Yılı ise takım arkadaşlarıyla birlikte otelde geçirmişti. Onun
Ailesi her zamanki gibi her maça gelmişti ve o da birçok arkadaşını ziyaret edebilmişti.

Tüm turnuva boyunca harika bir ruh hali içindeydi ve olağanüstü bir hokey oynuyordu.

Ve şimdi altın madalya maçından önceki geceydi ve Kanada üst üste ikinci kez Rusya ile karşılaşacaktı.

Ve Shane, Ilya Rozanov ile karşılaşacaktı.

Rozanov'u tüm turnuva boyunca hiç görmemişti. Kanada ve Rus takımları farklı pistlerde antrenman yapıyor ve
ayrı oteller. Bu maç onların ilk maçı olacaktı.

Ama Shane Rusya'nın oynadığı her maçı izlemişti. Ve Rozanov'un video görüntülerini inceliyordu. Ve bu sefer onun kıçını tekmeleyecekti.

Rozanov'un altı ay önce otelin spor salonunda ona su şişesini uzatırken parmaklarını eline değdirmesinin nasıl bir his olduğunu büyük ölçüde unutmuştu. Kızarmış tenini ya da saçlarının nemli buklelerinin ela gözlerine nasıl düştüğünü neredeyse hiç düşünmemişti.

Adrenalindi. Koşu bantlarında vücutlarını olabildiğince zorladıktan sonra yere yığıldıklarında, rekabetin verdiği heyecanın etkisi. İnişli çıkışlı bir draft gününün duygularıyla dolup taşan beyninde bir aksaklık olmuştu. Yorgun ve kafası karışıktı ve beyni tüm bunları saçma sapan bir şeye dönüştürmüştü.

Shane o geceden sonra her zamanki hayatına geri dönmüştü. Kız arkadaşından ayrılmıştı ama bu zaten gecikmişti.

Değişen bir şey daha vardı: Shane kendini
Erkekleri *fark etmemek*. Takım arkadaşlarını, arkadaşlarını ya da bunun gibi herhangi birini değil.
Tıpkı havaalanındaki Starbucks'taki adam gibi. Ya da birkaç hafta önce Kingston'daki markette mısır gevreği reyonunda duran adam gibi.

Ya da *Friday Night Lights*'daki adam.

Ama kızlardan hoşlanmıyor değildi. Kızlar ondan *çok* hoşlanıyordu ve o artık bir erkek olmak üzereyken kendilerini ona atıyorlardı.
milyoner süperstar. Yani, evet, kızlarla takılıyordu. Bir sürü kızla.

En az iki kız gibi. Kız arkadaşından ayrıldığından beri. Her yönden seks değil. Ama seks şeyleri.

Temmuz ayından beri iki farklı kız tarafından kesinlikle uçurulmuştu. Ve bundan zevk almıştı. Başını arkaya eğerek. Ve gözleri kapalıydı.

Ve Ilya Rozanov'un karanlık, ıslak dudaklarını ya da çarpık gülümsemesini hiç düşünmemişti.

* * *

"İkincilikten sıkıldın mı?" Rozanov sırıttı. "Bu oyunu ben kazanıyorum," diye hırladı Shane.

"Takım'da 'ben' yok, değil mi?"

"Sikimi yala'da 'İ' var."

Yüzleşmek için eğildiklerinde Rozanov bir kaşını kaldırdı.

"'Gümüş'ün içinde bir de 'ben' var," dedi.

Shane karşı karşıya pozisyonu kazandığından emin oldu. Ve kırk saniye sonra gol atmak için tam olarak olması gereken yerde olduğundan emin oldu.

Ve o maçı kazanmalarını sağladı.

* * *

Tüm ukalalığına ve alaycılığına rağmen, Ilya hokeyi çok ciddiye alırdı. Ve kaybetmekten nefret ederdi.

Ama bu sefer kaybetmişti. Ve Rusya'ya gümüş madalya ile dönecekti. Bununla gurur duymuyordu.

Rusya'ya dönmeyi hiç istemiyordu. Kuzey Amerika'da kalmak ve hayatının bir sonraki aşamasına başlamak istiyordu. Rusya'ya dönmek istemiyordu.

Muhtemelen oyunların hiçbirini izlememiş olan babası, eve altın madalya getiremediği için onu utandırdı. Artık babasıyla yaşamak ya da kimseye bağımlı olmak istemiyordu. Zengin ve ünlü olmak, sevilmek ve spor arabalarla dolu kocaman bir garaja sahip olmak istiyordu. Pahalı kıyafetler, muhteşem kadınlar ve ateşli gece kulüpleri istiyordu. Ailesinin ve ülkesinin üzerindeki yükün kalkmasını istiyordu. Kendisi olmak istiyordu.

Buzun üzerinde, maçın sonunda el sıkışmak için sıraya girdiklerinde Hollander, Ilya'nın gözlerinin içine bakmıştı. Sadece bir saniye sürmüştü ama sanki etraflarındaki her şey donmuş ve sessizliğe gömülmüştü. Hollander'ın nemli ve terli eli Ilya'nın nemli ve terli elinin etrafını sarmış ve gözleri kilitlendiğinde Ilya'nın parmaklarını birazcık sıkmıştı.

O bakış ve o sıkışma Ilya'ya çok şey anlatmıştı.

Biliyorum.

Zirvede tek başımıza durmamız gerekiyordu ama orada hep birlikte olacağız. Kimse bize ulaşamayana kadar tırmanmaya devam edeceğiz, ama her zaman birlikte olacağız.

Hollander'ın gözlerinde özür dileyen hiçbir şey yoktu ama kibirlenen de yoktu. Ve Ilya sıradaki son Kanadalının elini sıktığında kendi kendine sırıtıyordu. Çünkü yakında Shane Hollander ile arasındaki gerçek savaş başlayacaktı.

Ve bekleyemedi.

Dördüncü Bölüm

Temmuz 2010-Toronto

Shane, en büyük hokey ekipmanı şirketlerinden biri olan CCM ile kârlı bir ciro anlaşması imzalamıştı. Henüz NHL'de tek bir maç bile oynamamıştı, bu yüzden oldukça heyecanlıydı.

Sonra CCM'in Rozanov ile de anlaştığını öğrendi.

Ve *sonra* ikisinin de yer aldığı bir reklam kampanyası başlatmak istediklerini öğrendi. Birlikte.

Böylece Shane kendini Temmuz ayında bir Çarşamba günü Toronto'nun banliyölerinde karanlık, çoğunlukla boş bir pistte buldu. Bir aydan biraz fazla bir süre sonra eğitim kampına katılacaktı. Rozanov'u Ocak ayının başındaki Dünya Gençler Şampiyonası'ndan beri görmemişti.

Buzun etrafına spot ışıkları yerleştirilmiş ve çok dramatik bir aydınlatma sağlanmıştı. Günün iki bölümü olacaktı: önce hem ayrı ayrı hem de birlikte bir fotoğraf çekimi yapacaklar ve ardından televizyon reklamları için kayacaklar ve bazı süslü stickhandling hareketleri yapacaklardı.

Shane fotoğraf çekimlerine ve genel olarak kameraların üzerinde olmasına alışmaya başlamıştı. Bu, alışık olduğundan daha büyük bir prodüksiyon gibi görünüyordu. Sanki bir filmde oynuyormuş gibi hissediyordu.

Başrolde.

Ekibin kurulumu bitirmesini beklerken buzun etrafında birkaç tur attı. Baştan aşağı CCM giysileri içindeydi, tabii ki göğsünde normalde takım logosunun olması gereken yerde büyük bir CCM logosu olan özel siyah bir forma da vardı. Adı ve numarası, 24, arkasında yazıyordu.

Shane makyaj yapıyordu ve bu garip hissettiriyordu. Fotoğraf çekimi yapılmadan önce hiç terlememesi gerekiyordu. Beklerken paten kaymayı bırakıp bankta otursa iyi olacağına karar verdi. Ekibin ışıkla oynamasını izledi.

Birkaç dakika sonra, bankın ucunda Rozanov'un kusursuz varlığını hissetti. Döndü ve onun orada durduğunu gördü, iri yarı, yakışıklı ve makyajlıydı.

"Çok güzel," diye takıldı Rozanov ona. "Oyuncak

bebek gibi." "Sen de boyanmışsın."

Rozanov tahtaların tepesine yaslandı ve sırıttı. "Evet, ama ben güzel değilim."

Shane gözlerini devirdi. Daha önce birkaç kez, genellikle maçlar sırasında kendisine "yakışıklı çocuk" denmişti ve bundan nefret etmişti. Bu sefer nefret etmiş olmayı *diledi*.

Rozanov makyajı, özenle şekillendirilmiş saçları ve bu dramatik ışıklandırma altında güzel görünmüyordu. *Çarpıcı* görünüyordu. Bir kez daha,
Shane, Rozanov'un ne kadar *erkeksi* olduğunu görünce hem şaşırmış hem de sinirlenmişti. Çenesinin keskin kenarı, Shane'in yanaklarında bulunan bebek yağlarından hiçbirine sahip olmayan yanakları çerçeveliyordu. Gözleri de pırıl pırıl bir şey gibiydi.
Shane, altın ve yeşilin bu kadar çok tonuna sahip bir mücevher
düşünemiyordu.

Fotoğraf çekimi Shane'in beklediğinden çok daha uzun sürdü. Çoğunlukla buzun üzerinde durup CCM hokey sopalarını çeşitli pozisyonlarda tuttular. Birkaç fotoğrafta birlikte durdular ama çoğu ayrı ayrı çekildi. İkisinin yüz yüze pozisyonda kambur durduğu pozlu bir fotoğrafla bitirdiler. Bu pozu sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca, yüzleri birbirinden birkaç santim uzakta, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak verdiler.

"Gülmemeye çalışın beyler," dedi yönetmen. "Zor olacağını biliyorum."

Shane'in endişelendiği şey gülmek değildi. Rozanov'un yüz hatları bulanıklaşsın diye gözlerini gevşetmesi gerekiyordu, sadece adamın dudaklarına bakmaktan kendini alıkoymak için.

"Mümkünse gözlerinde biraz daha yoğunluk olsun, Shane."

Shane gözlerini kırpıştırdı ve sanki gerçek bir oyun oynuyormuş gibi Rozanov'a dik dik bakmaya çalıştı. Ama gerçek bir oyun, bu pozisyonu bir süre daha korumasını gerektirirdi.
birkaç saniye. Bu garipti.

Rozanov'un dudağının seğirdiğini gördü ve sonra iri Rus homurdanarak gülmeye başladı. Shane de çatladı ve kıkırdamaya başladı.

"Sadece birkaç saniye daha, çocuklar. Lütfen."

Shane yüz hatlarını yeniden sert bir ifadeye büründürmeye çalışarak, "Özür dilerim," dedi. Ama işe yaramadı. Rozanov'a bakar bakmaz iki adam da yeniden gülmeye başladı.

"Pekâlâ, zaten yeterince şeyimiz var. Biraz ara verelim ve sonra film çekimlerini yaparız."

Yedek kulübesine doğru kayarlarken Shane, "Bu senin hatandı,"

dedi. Rozanov başını salladı. "Yüzünün hatasıydı. Beni güldürdün."
Shane omzuyla ona çarptı.

Film çekimi çok daha kolaydı. Her ikisi de CCM kasklarını ve siperliklerini taktılar ve bir saat kadar -muhtemelen gereğinden biraz daha rekabetçi bir şekilde- etrafta kayarak gösteriş yaptılar. Shane son reklam filmini görmek için sabırsızlanıyordu. Biraz müzik ve biraz seslendirme ile muhtemelen oldukça fena görünecekti.

Yönetmen her ikisine de teşekkür etti ve iki hokey oyuncusu duş almak ve pis soyunma odasında üstlerini değiştirmek üzere ayrıldılar.

Shane çabucak soyundu ve çoğu pistte olduğu gibi, bir koridorun her iki tarafında birbirine bakan bir sıra duş başlığının bulunduğu ortak duşa girdi. Acele ederse belki duştan çıkabilirdi.

Rozanov gelmeden önce.

Öyle bir şansımız yok.

Rozanov duşlara girip *neredeyse tam karşısındaki* duşun altında durduğunda Shane saçlarını daha yeni ıslatmıştı. Shane'in gözleri Rozanov'un sol göğüs kafesindeki büyük ayı dövmesine takıldı. Bu kesinlikle gülünçtü. Ayrıca adamın hiç çıkarmadığını tahmin ettiği altın haçı da fark etti.

Zincir Rozanov'un uzun boynunun dibini okşuyor, haç kaslı göğsünün üzerinde rahatça duruyordu.

Shane gözlerini hızla yere çevirdi. Duş almıştı.

Hayatında bunun gibi odalarda yüzlerce adam vardı. Bu sadece oyunun bir parçasıydı. Daha önce hiçbir oyuncu arkadaşına bakmamıştı. Bu düşünülemezdi.

Tekrar başını kaldırdı ve Rozanov'un ona sırtını döndüğünü gördü. Shane çıplak, dalgalanan kaslara çaresizce bakmak zorunda kalmıştı. Gözleri Rozanov'un geniş omuzlarında ve sırtındaki kaslardan aşağıya, sivriltilmiş beline ve...

Shane çok kızardı. Yapamazdı... neden başka bir adamın kıçını kontrol etmek istesin ki? Bu çok garipti.

Ama *gerçekten* etkileyici bir kıçtı. Diğerleriyle kıyasladığından değil. Mükemmeldi. Rozanov yüzünü suyla ovarken kıçındaki kaslar esnedi ve Shane'in aklı başından gitti.

Ve tahrik olmuş. *Gözle görülür şekilde*. Duşta. Rozanov ile.

Rozanov'un arkasını döndüğünü fark etmeden önce kalınlaşan sikine dehşetle bakacak zamanı olmuştu.

Rozanov Shane'in kasıklarına baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Siktir git," diye homurdandı Shane. "Önemli bir şey değil."

"Gördüklerini beğendin mi Hollander?"

"Hayır, değil... Başka bir şey düşünüyordum." Shane ölmek istiyordu. Sesinin hiç de inandırıcı gelmediğini biliyordu.

"Başka bir şey mi?"

Shane duştan çıkmalıydı o zaman. Yeterince temizdi. Bu bir işkenceydi.

Ama Rozanov ona öyle bir sırıtıyordu ki Shane'in durumuna hiç yardımcı olmuyordu. Ve Shane'in hareket etme kabiliyeti yok gibiydi. Rozanov onunla alay ediyordu ama yüzüne yumruk atmıyordu.

Ve *o* da gitmiyordu.

Shane en azından gözlerini Rozanov'dan kaçırabilmeyi diledi ama büyülenmişti. Rozanov sadece merakla onu inceliyor ve belki de onun üzerinde yarattığını *bildiği* etkinin tadını çıkarıyor gibiydi.

Shane, *bana karşı kullanabileceğin lanet olası bir şey daha,* diye düşündü. Mahcup olmakla o kadar meşguldü ki bunu hemen fark etmedi.

Rozanov'un kendi aleti de şişmeye başlamıştı.

Rozanov'un yüzündeki sırıtış kaybolmuştu. Gözleri, Shane'in fotoğraf çekimi sırasında karşılaştığından çok daha hararetli bir yoğunlukla doluydu.

Shane'in buradan gitmesi gerekiyordu. Bu çok tuhaftı. Kesinlikle yapamazdı... bu her neyse.

Ama Rozanov bir elinin karnından aşağı inmesine izin verdi ve yavaş, sert bir vuruş yapmak için kendi aletinin etrafına sardı.

Shane'in nefesi kesildi. Akan suyun maskeleyemeyeceği kadar yüksek bir sesle. "Ne düşünüyordun?" Rozanov alçak sesle sordu.

Shane yutkundu. Boğazı kupkuruydu. "Sen,"

dedi sessizce.

Rozanov onu duydu ve sırıttı. Kendine bir vuruş daha yaptı. "Bana dokunmak mı istiyorsun Hollander?"

Shane aslında sadece Rozanov'un mastürbasyon yapmasını izlemek istiyordu. Ama... "Burada olmaz," diye kekeledi Shane. "Biri içeri girebilir."

Rozanov başını salladı ve kendini bıraktı. Döndü ve suyu kapattı. Shane kendi suyunu kapatmadan önce Rozanov duştan çıkana kadar kalbi hızla çarparak bekledi. Neler oluyordu böyle? Rozanov onun ve Shane'in... onların...

Vay anasını. Shane buradan çıkmak zorundaydı. Duş odasının fayans duvarını kırıp bu şekilde kaçıp kaçamayacağını merak etti. Rozanov'la tekrar karşılaşmaktansa her şey tercih edilebilir.

Kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı. Bunu yapabilirdi. Rozanov'la makul bir şekilde konuşabilir ve bu işi bitirebilirdi. Kararlıydı, soyunma odasına dönmeden önce havlusunu beline sıkıca sardı.

Rozanov zaten yarı giyinikti ve üstsüz bir şekilde banklardan birinde oturuyordu.

"Bak," dedi Shane yere doğru, "bu... bu hiç olmamış gibi davranabiliriz, tamam mı?"

"İstediğin bu mu?"

Shane'in cevabı çok daha hızlı olmalıydı. "Evet. Yani...evet. Tabii ki."

Rozanov ayağa kalktı ve Shane'in tam önünde durana kadar zemini geçti. "Sen kötü bir yalancısın."

Shane ona kaşlarını çattı.

"Oda numaranız nedir?" Rozanov sordu. "On dört

on," dedi Shane, çok hızlı bir şekilde.

Rozanov'un ağzı seğirdi. "Bu gece 1410 numaralı odanın kapısını çalsam... belki dokuz gibi?"

Shane sesini eşit tutmak için mücadele etti. "Kapıyı açabilirim."

Rozanov gülümsedi. "Kapıyı çalabilirim."

* * *

Shane geceyi otel odasında çıldırarak geçirdi.

Seçeneklerini düşündü. Gidebilirdi. Rozanov kapıyı çaldığında orada olmamak için birkaç saatliğine dışarı çıkabilirdi. Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu.

Kalıp Rozanov'un kapıyı çalmasına aldırmayabilirdi. Bunda tatmin edici bir şey olabilir. Ona biraz güç verir.

Kapıyı çaldığında açabilir, onu içeri davet edebilir ve tüm bu saçma yanlış anlaşılma hakkında konuşabilirlerdi. Sonra da sonsuza dek yollarını ayırabilirlerdi.

Ya da... kapıyı açabilir ve akşamı Rozanov'un vücudunu ağzıyla keşfederek geçirebilirdi.

Shane bunu düşünürken bile kızardı. Bunu gerçekten *isteyemezdi*, değil mi?

İkinci seçeneğe az çok karar vermişti: Rozanov'la konuşacaktı. Bunu mümkün olduğunca çabuk geride bırakacaklardı, böylece işler

sezon başladığında tuhaf olmayacaktı. Odayı topladı, zaten mükemmel bir şekilde düzenli olmasına rağmen. Gömleğini sebepsiz yere daha güzel bir gömlekle değiştirdi. Dişlerini fırçaladı, diş ipi kullandı ve gargara yaptı. Çünkü Rozanov'la konuşacaksa, ağzının kokması kabalık olurdu.

Saçını biraz düzeltti. Telefonunu sessiz moda aldı.

Sırf öylece oturup kapıya bakıyormuş gibi görünmemek için televizyonu açmaya karar verdi.

Bir beyzbol maçını açtı ve sesi kıstı. Tepe ışığını kapattı ve tüm lambaları açtı. Aynada kendini kontrol etti. Tekrar.

Kapı saat dokuzu yedi dakika geçe çaldı. Shane, Rozanov'un kendisine şaka falan yapmadığından emin olmak için gözetleme deliğini kontrol etti.

Sadece Rozanov vardı. Tek başına.

Shane televizyonu kapattı, çünkü açık olması birden aptalca gelmişti. Kapıyı açtı ve Rozanov'u içeri aldı.

Rozanov da görünüşü için biraz çaba sarf etmiş gibi görünüyordu. Siyah düğmeli bir gömlek giymişti, altın zinciri ona göz kırpıyordu.
Shane'in yakası açıktı. Genelde bukle bukle olan saçları biraz ehlileştirilmişti ama bir tutamı çoktan kaçmış ve Rozanov'un alnına sevimli bir şekilde dökülüyordu.

Rozanov o çileden çıkaran dobra tavrıyla, "Korkmuş olabileceğini düşünmüştüm," dedi.

"Hayır," dedi Shane. "Yani, sadece konuşmak istiyorum.

Hakkında... bilirsin işte." "Biliyorum. Evet."

"Uh, oturmak ister misin? Belki?"

Rozanov ona doğru bir adım attı. "Pek sayılmaz."

O kadar yakındı ki Shane vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Ya da belki de hayal ediyordu.

Shane zayıf bir sesle, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Ne?" Rozanov bir parmak eklemini Shane'in çenesinin altına sokup yukarı kaldırdı. "Bu mu?"

Ağzını Shane'inkinin üzerine indirdi ve Shane paniğe kapıldı. Rozanov'a karşı kaskatı kesilmişti, dudakları birbirine yapışmıştı, gözleri açıktı. Ama Rozanov ısrar etti. Shane, Rozanov'un dilinin ucunun dudaklarının dış hatlarını izlediğini ve içeri girmek istediğini hissetti. Uzun parmaklar saçlarına dolandı ve Shane

teslim oldu. Dudaklarını ayırdı ve gözlerini kapattı ve Rozanov öpücüğü derinleştirdi, dudaklarının arasını itti ve dilini Shane'inkine bastırdı.

Shane daha önce hiç bir erkeği öpmemişti ve parçalanan beyninin gerilerinde bir yerlerde Rozanov'un da öpüşüp öpüşmediğini merak ediyordu. Ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu.

Shane kendini alarm zillerinden yapılmış gibi hissediyordu. Sanki paniği bir şekilde tüm oteli uyandıracaktı. Mesele sadece bir adamı öpüyor olması olsaydı, kendini tutabilirdi. Ama özellikle *bu* adamı öpmek çok saçma ve yanlıştı...

Ama aleti öyle düşünmüyor gibiydi, özellikle de Rozanov bir dizini bacaklarının arasına sıkıştırıp kalçasını Shane'in uyarılmışlığına sürttüğünde. Shane inledi ve Rozanov başını daha da geriye eğerek boyunu kullandı ve Shane'in açık ağzına sertçe indi.

Shane ne yapacağından emin değildi. Avuçlarını tereddütle Rozanov'un göğsüne doğru kaydırdı. Shane'in parmakları göğüs uçlarında gezindiğinde Rozanov'un yumuşak bir inilti çıkardığını duydu ve bu küçük ses Shane'in kalan tüm kontrolünü kaybetmesine neden oldu.

Rozanov'u tekrar öptü, sert ve çılgınca, daha fazlasını istiyordu ama tam olarak ne isteyeceğini bilmiyordu. Rozanov onu duvara yasladı ve Shane'in gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Son düğmeyi de açtığında Shane'in elini tuttu ve kasıklarına bastırdı. Ve Shane'in eli Ilya Rozanov'un aletinin üzerindeydi. Shane, Rozanov'un kot pantolonunu zorlayan katı uzunluğu hissedebiliyordu ve çıldırmamak için mücadele ederken bile kendi horozunun daha da sertleştiğini hissetti.

Rozanov'u kotun içinden kavradı ve kafasında ne istediğine dair net bir fikir belirdi. Kot engelinin ortadan kalkmasını istiyordu. Rozanov'un sikini görmek, tutmak ve kendisine doğru bastırıldığını hissetmek istiyordu ki bu *garipti*. Bunu istememeliydi. Bunların *hiçbirini* istememeliydi.

Ve yine de...

Aklında bir hedef olan Shane, Rozanov'un fermuarını açtı ve elini içeri soktu. Shane elini kalın, pürüzsüz uzunluğa doladığında Rozanov keskin bir nefes aldı ve onu öpmeyi bıraktı. Her iki adam da Shane'in elinin Rozanov'un külotunun pamuğunun altında hareket edişini izlemek için aşağı baktı.

Shane, Rozanov'un sikinin ucunun kemerden dışarı çıktığını görebiliyordu ve aniden onu öpmek için vahşi bir dürtü duydu. Dilini yarığa bastırmak ve tadına bak.

Hay sikeyim. Bu gerçekten geyceydi.

Rozanov yine de sıkıntılı görünmüyordu. Onun yerine kendi gömleğini çıkarıyor ve eliyle Shane'in yüzünü okşuyordu. Shane gözlerini yukarı çevirdiğinde Rozanov kara gözlerle ona bakıyordu, ağzı gevşemiş ve dudakları şişmişti. Yüzünde saf bir arzu vardı.

Rozanov başparmağını Shane'in dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra yavaşça içeri iterken Shane donakalmıştı. Shane gözlerini kapadı ve dilinin etrafını sarmasına izin vererek onu ağzına çekti. Bunu ne kadar doğal bir şekilde yaptığına, bu hissi ne kadar sevdiğine şaşırdı. Rozanov'un titrediğini hissetti ve Shane başının döndüğünü hissetti. Daha ne kadar ayakta kalabileceğinden emin değildi. Rozanov'un ona izin verip vermeyeceğini merak ediyordu... eğer Rozanov isterse...

Shane, Rozanov'un başparmağını bıraktı ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Rozanov'un "Siktir," diye nefes aldığını duydu. Shane bundan geri dönüş olmayacağını biliyordu ama muhtemelen o çizgiyi çoktan aşmışlardı; istediğini alabilirdi. Titreyen elleriyle Rozanov'un
kot pantolonunu ve külotunu indirdi ve ağzını kalın, sert sikiyle hizaladı. Bir nefes aldı ve çok dikkatli bir şekilde dilini başına bastırdı.

"Evet, Hollander..." Rozanov tısladı.

Tadı deri gibiydi. Shane dilini yavaşça başın etrafında gezdirdi, ne yapacağından tamamen emin değildi. Her şeyde mükemmel olmayı severdi. Bu tür şeylerle ilgili tek deneyimi alıcı tarafta olmuştu, bu yüzden o kızlardan bazılarının yaptıklarını taklit etmeye çalıştı. Rozanov'u ağzının derinliklerine aldı ve bu çok *garip* hissettirdi. Bir süre öylece kaldı, dili Rozanov'un sikinin ağırlığıyla düzleşmişti. Gülünç görünmesi gerektiğini biliyordu.

Rozanov'un ifadesi gülünç bir şey izlediğini göstermiyordu. Büyük bir eliyle Shane'in yüzünü tuttu ve kapüşonlu gözlerle ona baktı. Rusça bir şeyler mırıldandı ve sonra "Şu haline bak" dedi.

Shane'in yüzü kızardı. Aklından rollerinin tersine döndüğü bir görüntü geçti. Rozanov dizlerinin üzerinde Shane'i ağzına alırken nasıl görünürdü? Shane bunu öğrenebilecek miydi?

Shane istemsizce inledi, bu da Rozanov'un ürpermesine neden oldu. Başparmağı Shane'in elmacık kemiğine dokundu ve Shane gözlerini kapatıp ağzını hareket ettirmeye başladı. Emdi ve yaladı, ağzında bir penis olması hissine alışmasına izin verdi. Aklı, teknik ve tüm bunların tam olarak ne anlama geldiği konusunda endişelenerek yarışıyordu. Ama sonra Rozanov'un parmakları Shane'in saçlarına dolandı ve Shane bunun çok *ateşli* olduğunu hatırladı.

Sonradan utanmış olsa da, yatak odasında tek başına tam olarak bunun hayalini kurmuştu.

Rozanov'un sikinin etrafında iç geçirdi ve başını hafifçe sallayarak sert etin diline doğru kayışında kendini kaybetti. Berbat bir iş çıkardığından emindi ve Rozanov aniden, "Dur! Dur." diye bağırdığında korkuları doğrulandı. Dur!"

Shane hızla durdu ve gözlerini sıkıca kapatmış yüzünü buruşturan Rozanov'a baktı.

"Üzgünüm," dedi Shane. "Ben... Ben hiç..."

Rozanov güldü. "Sorun değil. Was..." Sanki aradığı İngilizce kelimeyi fiziksel olarak yakalamaya çalışıyormuş gibi bir elini salladı. "Bu... çok fazlaydı."

"Oh." *Gerçekten mi?* Shane neredeyse hiçbir şey yapmadığını hissetti.

"Sadece...ah...çok, um..."

Bunaltıcı mı? Yoğun mu? Yanlış mı? Shane'in aklına birkaç kelime geliyordu ama Rozanov'un ne hissettiğini tahmin etmek istemiyordu.

"Çok fazla," diye bitirdi Rozanov. Sonra sinirli bir ses çıkardı. "Hayır. Aklıma bir kelime gelmiyor."

Shane dizlerinin üzerinden kalktı çünkü aşağıda bir şey yapmayacaksa dizlerinin üzerinde kalmanın aptalca olduğunu düşünüyordu. Ayağa kalktığında merakla Rozanov'a baktı. "Bunun hakkında... düşünüyor muydun?"

Rozanov çarpık bir sırıtışla omuz silkti. "Belayı severim."

Shane güldü. "Sanırım onu bulduk."

Rozanov açıkça, "Bunu sen yapmadın," dedi. "Bir erkekle."

"Hayır. Sen yaptın mı?"

Rozanov ona baktı ve Shane onun kendisine güvenip güvenemeyeceğine karar verdiğini anladı, sonra da güvenmezse zaten çok geç olacağını fark etmiş olmalıydı. Başını salladı. "Rusya'da. Koçumun oğlu."

Shane tükürdü. "Lanet olsun. Belayı seviyorsun! Takımda mıydı?"

"Hayır. Hokey oyuncusu değil."

"Kimse... öğrendi mi?"

Rozanov başını salladı. "O asla söylemez. Asla söylemem. Güvenliydi."

"Güvenli," diye tekrarladı Shane. Kulağa hiç de
güvenli gelmiyordu. "Sadece takılıyoruz. Ciddi bir
şey değil. Neydi?" "Merak mı?"

Rozanov gülümsedi. "Evet. Meraklı. Ve *sen* de beni
meraklandırıyorsun." "Oh."

Eğildi ve ağır aksanlı İngilizcesiyle Shane'in kulağına doğru nefes aldı, "S*eni* meraklandırıyor muyum?"

Rozanov, Shane'e pek çok şey hissettirdi: şaşkın, çileden çıkmış, dehşete düşmüş, tahrik olmuş ve evet, meraklı.

Shane biraz sinirli bir şekilde, "Belli ki,"

dedi. "Sikimi yalamak hoşuna gitti mi?"

"Ah, *şu* bildiğin İngilizce kelimeler mi?"

Rozanov Shane'in kulağının altını yaladı ve Shane'in

nefesi kesildi. "Hoşuna gitti mi?" Rozanov tekrar

sordu.

Shane tükürüğünü ve gururunu yuttu. "Evet."

"Yatağa uzanmamı ve biraz daha yapmana izin vermemi ister

misin?" "*İzin vermek* mi?"

Rozanov Shane'in boynuna doğru kıkırdadı. "Ben iyi bir adamım."

Shane onu itti ve Rozanov tökezleyerek geri çekildi, pantolonu dizlerinin

etrafındaydı.

Geriye doğru yatağa yuvarlanırken güldü.

Artık aralarında biraz mesafe olduğu için Shane, Rozanov'un çoğunlukla çıplak olan vücudunun tüm ihtişamını görebiliyordu. Rozanov zevk alıyor gibiydi.

Dikkatleri üzerine çekti ve kaslı kollarını başının üzerine doğru uzatarak sırıttı ve uzun gövdesini kamburlaştırdı. Göğsünde koyu kahverengi kıllar vardı ve göbek deliğinden aşağıya, hâlâ Shane'in tükürüğüyle kayganlaşan ereksiyonuna doğru iniyordu.

Rozanov doğrulup pantolonunu, ayakkabıları ve çoraplarıyla birlikte tamamen çıkardı. Shane'in gözleri, öne doğru kıvrılan karın kaslarının esneme biçimine ve kalın, kaslı kalçalarına takıldı.

Shane bir kez daha kendini çok genç hissetti. Çok çocuksu. Hâlâ çoğunlukla giyinik olduğunu fark etti ve bunu değiştirip değiştirmemesi gerektiğinden emin değildi.

Rozanov onun yerine karar verdi. "Bu biraz... adil değil." Bir elini havada, aralarında ileri geri hareket ettirdi.

"Benden istiyorsun..."

"*Da*. Evet. Seni bir göreyim."

"Beni zaten gördün. Duşta." "Daha iyi

bakmak istiyorum."

Shane giysilerini çabucak çıkardı. Diğer erkeklerin yanında çıplak olmak ona yabancı değildi ama bu senaryoda tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Bir an iç çamaşırlarıyla durdu, sonra onları çıkarırken kızarmamaya çalıştı.

Shane kollarını açmış duruyordu. *Ne oldu?*

Rozanov sırıttı ve bir elini kendi göğsünün üzerinde gezdirdi. "Çok pürüzsüz." "Bak..."

"Bir yüzücü gibi."

"Ben... bu doğal, tamam mı?"

"Evet. Buraya gel." Rozanov yanındaki yatağı okşadı.

Shane bir nefes verdi ve yatağa doğru ilerledi. Rozanov'un yanına sırt üstü uzandı ve ne yapacağını bilemedi.

"Ne istiyorsunuz?" Rozanov sordu.

"Bilmiyorum."

"Hayır mı?" Rozanov sordu ve üzerine eğilip onu öptü. "Hiçbir şey mi?"

"I..."

"Peki ya..." Rozanov bir avucunu Shane'in ereksiyonuna bastırdı ve nazik parmaklarını ereksiyonun etrafında kıvırdı. "Tamam mı?"

Shane başıyla onayladı. Bir erkek, bir hokey oyuncusu, rakibi olan Ilya Rozanov'un elini Shane'in aletine dolaması şaşırtıcı derecede normaldi.

"Rahatla," dedi Rozanov ve onu tekrar öptü. Elleri kayganlaştırıcı kullanmadan Shane'i dikkatle okşadı ve Shane büyülenmişti. Rozanov'un yumuşak, aksanlı sözleri, nazik elleri ve kendinden emin öpücükleri onu esir almak için birlikte çalışıyordu.

Duygu ve şehvetten başı dönen Shane, Rozanov sırt üstü yatana kadar omzunu hafifçe itti. Sonra, Rozanov kendini bundan vazgeçiremeden, Shane onun vücudundan aşağı kaydı ve sikini tekrar ağzına aldı. Yeteneklerinden pek emin değildi ama ne istediğini biliyordu. Rozanov'u boşaltmak istiyordu. Onu parçalara ayırmak istiyordu.

Çenesinin gevşemesine izin verdi ve Rozanov'u olabildiğince derine götürdü. Rozanov
Kazara onu ısırmaktan çekiniyordu, bu yüzden ağzını muhtemelen gerekenden daha geniş tuttu ve dilini bolca kullandı. Özensiz ve çok ıslaktı ama Rozanov'un çıkardığı cesaret verici sesleri duyabiliyordu. Shane gözlerini yukarı çevirdiğinde Rozanov'un dirseklerinin üzerinde doğrulduğunu ve büyük bir ilgiyle ilk oral seksini yaparken onu izlediğini gördü.

Shane bir elini Rozanov'un sikinin tabanına sardı ve ağzıyla buluşmak için yukarı doğru okşadı. Rozanov eğilip inlediğinde, Shane bunu tekrarladı, onu sert ve hızlı bir şekilde okşadı.

"Hollander...siktir." Rozanov Rusça'ya geçti ve Shane onun ne dediğini bilmiyordu ama muhtemelen yoldan çekilmesi gerektiğini düşündü çünkü ağzına bir yük almaya hazır olduğundan emin değildi.

Tam zamanında çekildi. Rozanov kendi elini aletinin üzerine koydu. Shane'in ağzını değiştirdi ve serbest bırakılması kendi karnına düşene kadar kendini kabaca okşadı.

Shane şaşkınlıkla bakakaldı. Bu şimdiye kadar gördüğü en ateşli şeydi.

Rozanov zor nefes alarak yatağa uzandı. "Fena değil Hollander," dedi.

Shane hâlâ Rozanov'un karnındaki karmaşaya bakıyordu. Kendi siki demir gibiydi. Rozanov'un üzerine boşalana kadar kendini okşamayı düşündü. Rozanov'un ağzını üzerine koymasını düşündü...

"Tamam. İyi geceler. İyi geceler," dedi Rozanov ve kalkmak için hareket etti.

Shane'in ağzı bir karış açık kaldı ve tam öfkelenmek üzereydi ki şakacı, çarpık sırıtışı fark etti.

"Siktir git," dedi Shane.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Rozanov masumca sordu.

Shane ona ters ters baktı. Rozanov kıkırdadı ve midesini biraz silebilmek için komodinden birkaç mendil aldı.

Rozanov, "Uzan," diye talimat verdi.

Shane yaptı. Rozanov onun üstüne çıktı ve onu öptü.

"Benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun," dedi Rozanov.

"Sen bir pisliksin."

"Seni bu şekilde bırakmazdım."

"Hayır mı?"

Onu tekrar öptü. "Hayır."

Onlar öpüşürken Rozanov bir elini aşağı uzattı ve Shane'in sikini kavradı. Shane onun ağzına doğru soludu.

"Rozanov, "Size nasıl yapılacağını göstereyim," diye mırıldandı.

Shane'in vücudunu öperek aşağıya doğru indi, bu o kadar iyi hissettirdi ki Shane hakarete uğradığını unuttu. Shane'in sikine ulaştığında, Rozanov onu dilinin tüm yüzeyiyle uzun, yavaş bir yalamayla karşıladı, sanki lanet bir dondurma külahı ya da başka bir şeymiş gibi.

"Tanrım." Shane ürperdi.

Rozanov başını yaladı ve emdi, yarığı dilleyerek Shane'i tehlikeli bir şekilde kenara doğru itti. Otel yatağının yorganını kavradı ve tutunmaya çalıştı. Rozanov bu işte şaşırtıcı derecede iyiydi. Koçunun oğluyla kaç kez buluşmuştu? Shane dikkatini vermesi -belki de not alması- gerektiğini hissediyordu ama beyni odayı terk etmişti.

Shane uzanıp parmaklarını Rozanov'un altın sarısı saç buklelerinde gezdirdi. Parmaklarını yanağındaki kirli sakalın, çenesindeki keskin çizginin üzerinde gezdirdi. Shane geçmişte bazı ateşli kızların kendisine sakso çekmesini izlemekten zevk almıştı ama bu daha önce deneyimlediği her şeyin ötesindeydi. Diliyle, dudaklarıyla ve -tanrım, *dişleriyle*- tam olarak ne yapacağını bilen bu büyük, güzel adamı izlemek onu performans için bir madalya verilirdi... "Ah, Tanrım.

Rozanov! Ben..."

Rozanov'un yoldan çekilmesini bekliyordu ama bunun yerine onu daha sert emdi ve Shane kendini onun ağzına boşalttı.

Shane'in ağzından saçma sapan sözler döküldü. "Vay anasını. Özür dilerim.

Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Hay sikeyim. Vay canına. Tanrım."

Rozanov hiç acele etmeden çekildi ve elinin tersiyle ağzını sildi. Shane'in gevezeliğine güldü. "Özür mü? Neden özür diliyorsun?"

Shane histerik bir kahkaha attı. "Bilmiyorum! Ben sadece... Senden bunu beklemiyordum..."

Rozanov sanki Shane postayı getirdiği için ona teşekkür ediyormuş gibi omuz silkti. "Benim için sorun değil."

Shane, Rozanov'un işini düzgün bir şekilde bitirmeyi denemediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Bu adam her fırsatta onu alt etmeye kararlıydı.

Rozanov sırtı Shane'e dönük bir şekilde yatağın kenarına oturdu. Boynunu kıvırdı ve boş boş çenesini ovuşturdu. Shane ayağa kalktı ve bacaklarını Yatağın karşı tarafına. İki eliyle şilteyi kavradı ve yere baktı. İçindeki paniğin yeniden yükseldiğini hissetti.

Rozanov'un bir nefes üflediğini duydu, bu da Shane'i nedense güldürdü. Durumun saçmalığı ona çarpıyordu.

"Gülüyorsun."

"Evet, şey... tüm bu olanlar biraz çılgınca."

"Bir sigara istiyorum," dedi Rozanov.

"Otelde sigara içmek yasaktır."

"Biliyorum. Aptal ülke." Rozanov içini çekti. "Önemli değil. Bears bana bırakmamı söyledi. Sigara içmemeye çalışıyorum."

"Oh. Bu iyi. Sigara içmek sizin için kötüdür."

"Öyle mi?" Shane, Rozanov'un gözlerinin dolduğunu *duyabiliyordu*.

"Yani, um..." Shane hala Rozanov'a sırtını dönerek konuştu. "Bu odadan çıkmayacak, tamam mı?"

"İnsanlara söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Shane bundan içtenlikle şüphe
ediyordu. "Hayır." "Hayır."

Rozanov ayağa kalkarken yatağın kaydığını hissetti.

Shane ondan kalmasını istemek gibi aptalca bir istek duydu. Onun kollarında uyuyakaldığını hayal etti ve bu da *neydi?* Az önce yaptıkları şey, her şeyden önce büyük bir hataydı. Takılmalar söz konusu olduğunda, Shane gerçekten de daha az uygun birini seçemezdi. Ve bunu unutsa bile, bu hızlı, ipsiz sapsız bir sevişmeden başka bir şeymiş gibi davranmak için hiçbir neden yoktu. Shane neden öyle davranmak *istesin* ki?

O istemedi. Rozanov'un otel odasından çıkmasını istiyordu. Olanları unutmak istiyordu. Ona ulaşmak istemiyordu. Onu yatağa geri çekmek. Az önce yaptıkları her şeyi iki ya da üç kez daha yapmak.

Rozanov tamamen giyindiğinde Shane'e o şakacı, çarpık gülümsemelerinden birini verdi. Shane iç çamaşırını tekrar giymeyi başarmıştı ama bunun dışında hâlâ çıplaktı.

Rozanov, "Uçağım yarın erkenden kalkıyor," dedi. Belki içinde bir özür notu vardı. Ya da belki Shane hayal görüyordu.

"Pekala."

Rozanov başını salladı. "Sonra görüşürüz."

"Evet," dedi Shane beceriksizce. "Buzda görüşürüz sanırım."

"Evet."

Shane onu bir kez daha öpmek istiyordu, çünkü bir daha asla böyle bir şansı olmayacağından emindi. Ama Rozanov çoktan kapıyı açmıştı.

"Güle güle Hollander."

Shane kapalı kapıya doğru, "Hoşça kal," dedi.

Beşinci Bölüm

Eylül 2010-Montreal

Shane rutin bir adamdı.

Her sabah saat altıda uyanıyor ve hemen on kilometrelik bir koşuya çıkıyordu. Daha sonra (yeni) dairesine dönerek barfiks, şınav ve mekik setleri yapıyordu. Ardından kendine bir smoothie ve simit hazırlamadan önce esniyor ve *SportsCenter*'ı izlerken bunları yiyordu. Sonra da duş alırdı.

Gününün geri kalanı onun için ne planlanmışsa ona göre belirlenecekti. Çok nadiren plansız bir gün geçirirdi.

İlk NHL eğitim kampını tamamlamış ve 2010-2011 sezonu için Montreal Voyageurs kadrosunda kendine bir yer edinmişti. Bu sürpriz değildi ama yine de kendisiyle gurur duyuyordu. Ertesi gün sezon öncesi maçlarına başlayacaktı. Montreal şehri onu çoktan sıcak bir şekilde kucaklamıştı. O da heyecanlıydı.

Televizyonda *SportsCenter* sunucuları Ilya Rozanov hakkında konuşuyorlardı.

Shane, Rozanov'u iki ay önce Toronto'daki otel odasında karşılaştıklarından beri görmemiş ya da onunla konuşmamıştı. Onu hiç düşünmediğini de söyleyebilmek isterdi ama bu gerçeklerden çok uzak olurdu.

Birden Rozanov'un yüzü ekranı doldurdu. Shane kendi yüzünün biraz kızardığını hissetti, bu çok saçmaydı çünkü yalnızdı ve aslında
O ışıltılı ela gözlerin ya da o şakacı, orantısız gülümsemenin varlığı.

Televizyonu izliyordu, büyülenmişti ama röportajın tek kelimesini bile dinlemiyordu. Rozanov'un ironiden eser olmayan şu sözlerini duyana kadar kendine gelemedi: "Ayılar bu sezon benimle mutlu olacak. Elli gol atacağım."

"Elli gol mü?" diye sordu şaşkın röportajcı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Shane evde sordu.

Rozanov, "Evet. Şubat sonuna kadar," dedi.

Shane homurdandı. Bu adamın cüreti karşısında şaşkına dönmüştü. Daha sezon başlamadan, nasıl bir sezon geçireceği hakkında hiçbir fikri olmadan

Bears ile ne kadar buzda kalacağını, bu sezon elli gol atacağını biliyor muydunuz? On dokuz yaşında bir çaylak olarak mı?

Shane'in de en az kendisi kadar gol atmaya niyeti vardı ama bunu kesinlikle *duyurmayacaktı*. Tanrım, yeni takım arkadaşları onun hakkında ne düşünürdü? Kendini beğenmiş küçük bir pislik olduğunu düşüneceklerdi. Ve eğer Shane performans gösteremezse, lanet bir aptal gibi görünecekti.

Ama Rozanov, cesur bir şekilde, belki dört ya da beş çaylağın yapabildiği şeyi yapma niyetini sakince açıklıyordu. Hiç mi? Tarihte mi?

Saçma. Çileden çıkarıcı.

Röportajı yapan kişi "Bu ilk sezonda Shane Hollander'dan daha iyi performans göstermeniz için üzerinizde baskı hissediyor musunuz?" diye sordu.

"Kim?"

Sikeyim. Sen. Rozanov.

Rozanov doğrudan kameraya baktı ve Shane dondu kaldı. *Seni göremez, aptal*.

Rozanov'un kameraya göz kırpmasını izledi ve Shane'in gözleri kısıldı. Takımları nihayet karşılaştığında bu herifi susturacaktı.

* * *

Fırsat bir ay sonra geldi.

Hollander ve Rozanov arasındaki ilk karşılaşma öncesinde yaşanan heyecan Shane'e biraz fazla gelmişti. Her ikisi de sadece on dokuz yaşındaydı ve NHL kariyerleri sadece birkaç haftalıktı. Kimsenin ne olmasını beklediğinden emin değildi.

Montreal Boston'a ev sahipliği yapıyordu. Shane maç günü öğle yemeği için ailesiyle buluştu. Her iç saha maçına gelirlerdi ama o gün Ottawa'dan biraz erken geldiler çünkü onun ne kadar gergin olduğunu biliyorlardı.

"Lig her zaman bir pazarlama açısı arıyor, Shane," dedi babası. "Bu da diğerleri gibi bir oyun."

"Biliyorum." Makarnasını dürtükledi. Rozanov'la karşılaşacağı için gergin olmasının gerçek nedenini bilseler ailesinin ne diyeceğini hayal bile edemiyordu. Baskıyla başa çıkabilirdi. Hokey için yaşıyordu ve bu işte son derece iyiydi. Normalde bir rakibe karşı kendini kanıtlama şansını dört gözle beklerdi.

Bunu tuhaflaştırmak zorundaydın, değil mi Hollander?

"Drapeau bu gece başlayacak mı?" Shane'in annesi sordu. "Geçen maçta sol tarafı zayıftı. Sakatlandı mı?"

Shane küçük bir gülümsemeyle, "O iyi," dedi. Kudurmuş bir ulusun içinde,
Bilgili hokey hayranları arasında Yuna Hollander en üst sıralarda yer alıyordu. Onun
Anne ve babası Japonya'dan göç etmişti ama Yuna Montreal'de doğmuş ve büyümüştü. Oğlunun çok sevdiği Voyageurs tarafından askere alınmasından daha mutlu olamazdı.

Shane, Yuna ve David Hollander'ın tek çocuğuydu ve ona dünyadaki tüm desteği vermişlerdi. Shane onları seviyordu ve ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Onlar olmasaydı kesinlikle şu anda bulunduğu yerde olamazdı.

Shane ligdeki çoğu çocuğun ailesinin neredeyse her iç saha maçına gelmediğini biliyordu ama ailesinin bu kadar yakın oturmasına minnettar olduğunu itiraf etmekten de utanmıyordu. Gençliğinde hokeyini Kingston'da oynamıştı ve Ottawa'ya yakın olduğu için ailesini oradaki maçların çoğunda da görmüştü. Onlardan uzaklaşma ihtiyacını hiçbir zaman hissetmemişti. Belki tek çocuk olduğu içindi, belki de
Ailesinin onu şu anda bulunduğu yere getirmek için ne kadar zaman, para ve enerji harcadığını biliyordu.

Ayrıca, onları severdi.

Annem durup dururken, "O dairede kanepenin yanında bir lambaya ihtiyacın var," dedi.

"Ne?"

"Oturma odan. Çok karanlık. Evdeki çalışma odasındakini mi istiyorsun? Ona ihtiyacımız yok."

"Sorun değil anne. Sende kalsın. Ben bir tane alırım."

"Yuna! Eski mobilyalarımıza ihtiyacı yok! O bir milyoner!"

"Bu güzel bir lamba!" diye karşı çıktı. "Artık güzel şeyler yapmıyorlar."

"Eğer paran varsa, her şeyi yaparlar," dedi babam.

"Bir dahaki sefere arabayla geldiğinizde lamba alışverişine çıkabiliriz, anne."

Bu onu memnun etmişe benziyordu. "Hiç arkadaşın geldi mi?" diye sordu.

"Bir adam. Hayden. Biliyorsun..."

"Hayden Pike. Çaylak. Sol kanat. Quebec liginde Drummondville'de oynadı," dedi annem. "Evet."

"Evet. Bir gece biz diğer çocuklarla dışarı çıkmadan önce evi kontrol etmeye geldi."

"İyi bir çocuğa benziyor," dedi annem. "Onu röportaj yaparken gördüm."

"O iyi biri. Şu ana kadar herkes harikaydı, gerçekten."

Babam güldü. "Tabii ki öyle! Sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Shane gözlerini devirdi. "Ben sadece takımdaki başka bir adamım."

Anne ve babası birbirlerine baktılar ama bir şey söylemediler. Shane boş verdi.

Onunla ne kadar gurur duyduklarını biliyordu.

"Her neyse," dedi babam, "ne hakkında konuşuyorduk? Rozanov mu? Rozanov için endişelenmiyoruz, değil mi?"

"O pis bir oyuncu," diye homurdandı annem.

"*İyi* bir oyuncu, o kadar." Shane iç çekti.

"Senin kadar iyi değil. Hiçbir kategoride değil," dedi annem kararlı bir şekilde. "O benden daha büyük."

"Sen ondan daha hızlısın."

"Belki de."

"Ve sen bir lidersin. İyi bir genç adamsın. Rozanov pisliğin teki."

Shane güldü. "Evet. Biliyorum."

Oral seks konusunda benden daha iyi. Bu düşünce Shane'in beyninin önüne düştü ve hızla su bardağını kaptı, neredeyse deviriyordu.

Annesi gözlerini kısmıştı. "Neyin var senin, Shane? Genelde bu kadar gergin olmazsın."

"Hiçbir şey! Sadece bu gece kazanmak istiyorum. Hepsi bu."

Söylenecek en doğru şey buymuş gibi görünüyordu, çünkü gülümsedi.

"Yapacaksın. Ilya Rozanov'un canı cehenneme, değil mi? Bu gece mantranız bu olabilir."

Ya da değil.

Shane gülümsemeye zorladı. "Tabii. Siktir et onu."

* * *

"Pekâlâ, siktir et," dedi Koç LeClaire. "Rozanov, sahaya çık ve Hollander'la karşı karşıya gel. Onlara istediklerini verelim."

Rozanov panoların üzerinden atladı ve yüzleşme çemberine yöneldi. Bir NHL maçında ilk kez Hollander ile birlikte buzun üzerindeydi.

"Shane Hollander," dedi rakibine ulaştığında kayıtsızca. "Rozanov."

Ilya dudaklarının hafifçe kıvrılıp gülümsemesine izin verdi. Hollander'ın yüzü sertleşti ve başını hafifçe salladı.

Kalabalık çok gürültülüydü. Bu şehir delirmişti.

"Onları hayal kırıklığına uğratacak mısın Hollander?"

"Hayır."

Yüzleşmek için eğildiler.

Ilya keşke ağız koruyucusu olmasaydı diye düşündü çünkü diliyle dikkat dağıtıcı ve seksi bir şeyler yapmayı çok isterdi.

Muhtemelen Hollander'ı rahatsız etmek yerine diske daha fazla odaklanmalıydı çünkü ilk yüz yüze pozisyonlarını kaybetti. Ve bu asla geri alamayacağı bir şeydi.

* * *

Ilya Montreal'deki otel odasının tavanına kaşlarını çatarak baktı. Hollander'a karşı bu ilk maçı kaybettiği *için* kendisine - takımına değil, *kendisine* - öfkeliydi.

Öfkesiyle ne yapacağını bilmiyordu. Telefonunun çalması için iyi bir an değildi.

Lanet olası kardeşi Andrei'ydi.

"Ne oldu?" Ilya nezaketten vazgeçerek, "Ne oldu?" dedi. Andrey sadece sohbet etmek için aramıyor gibiydi.

"Bu gece oynadın mı?"

"Evet," dedi Ilya sıkıca. Çek Cumhuriyeti'nden takım arkadaşları vardı ve aileleri her maçı internetten izliyordu.

"Oh. Kazandın mı?"

"Ne istiyorsun?"

Andrei sessizdi. İlya'nın kalbi sıkıştı. "Babam...?"

"İyi. Neden olmasın ki?"

Ilya'nın çenesi sıkıştı. Kardeşi istediği kadar babalarının hiçbir sorunu yokmuş gibi davranabilirdi, ama durumun böyle olmadığı giderek daha açık hale geliyordu. Andrei'nin yalanlarını şimdilik görmezden gelmeye karar verdi.

"Paraya ihtiyacın var mı?" İlya sordu. Andrey'in aramasının tek olası nedeni buydu.

"Sadece... çok değil. Mesela... yirmi bin mi?"

"Yirmi bin! *Dolar mı?*"

Kardeşi güldü. "Ruble değil. Tabii ki dolar." "Ne için lan?"

"Hayat," dedi kardeşi belli belirsiz. "Buranın nasıl bir yer olduğunu biliyorsun."

Kardeşinin nasıl biri olduğunu biliyordu. Ya kötü bir yatırım yapıyordu, ya da zaten kötü bir yatırım yapmıştı. Ya da kumar oynuyordu. Ya da bir polis memurunun gerçekten yapmaması gereken başka bir şey.

"Sana iki ay önce on bin dolar vermiştim. Nerede lan o?" "Hayat, Ilya. Dediğim gibi."

"Hayat. Doğru."

"Bunu karşılayamayacak değilsin ya. İmza ikramiyenin ne kadar olduğunu biliyorum." "Eminim biliyorsundur." Bu muhtemelen Ilya'nın kariyerinin tek parçasıydı.

Andrei takip etmeye zahmet etmişti.

"Önemli olmasaydı sormazdım, Ilya."

Ilya telefona bakarken gözlerini devirdi. Hayır diyebilirdi. Hayır demeliydi. Pislik kardeşine hiçbir şey borçlu değildi.

Ama hayır derse, babası onu arayıp aile ve iyi bir evlat olmakla ilgili bir konuşma yapacaktı. İlya, Andrey'den ne kadar nefret etse de o hâlâ onun kardeşiydi. Ama bu lanet olası son seferdi.

"Sana parayı göndereceğim. Ama bir daha isteme." "Şimdi gönderebilir misin? Orada saat kaç?"

"Ne? Hayır! Siktir git, yarın gönderirim. Ben yatmaya gidiyorum." "Tamam. İyi geceler o zaman."

"Bir şey değil."

Andrei aramayı sonlandırdı. Ilya telefonunu yatağın üzerine attı.

Televizyonu açtı ve ekranı Shane Hollander'ın lanet olası yüzü dolduruyordu. Terli, kızarmış ve mutluydu. Cevap veriyor mükemmel Fransızca sorular. Ilya çizgi filmlerdeki kötü adamlar gibi konuşmadan basit bir İngilizce cümle bile kuramıyordu. Aptal aksanından nefret ediyordu. Pislik ailesinden nefret ediyordu.

Shane Hollander Fransızca konuşuyordu, nefes nefese kalmıştı, gülümsüyordu ve terden sırılsıklam olmuştu, saçları her yöne doğru uzanıyordu. Yanakları pembe, dudakları koyu ve ıslaktı. Kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

Ilya kendi kendine midesindeki çarpık hissin sadece kıskançlık olduğunu söyledi ama bunun çok, çok daha kötü bir şey olmasından korkuyordu.

Altıncı Bölüm

Ocak 2011-Nashville

Ilya anahtar kartını üçüncü kez okuttu ve sonunda otel odasının kapısı açıldı. İçeri girdiğinde, All-Star takımının akşam yemeğinde içtiği içkilerin verdiği keyifle kollarını iki yana açarak büyük boy yatağa uzandı.

Aynı konferansta oynadıkları için Hollander ile aynı takımda olmayı bekliyordu, ancak lig bu yıl değişiklik yapmaya karar vermişti ve Kuzey Amerikalı oyuncular bir takım, Avrupalı oyuncular da diğer takımı oluştursun. Bunun nedeni sır değil. Lig Rozanov/Hollander rekabetine doyamadı.

Ilya, Şubat ayı sonuna kadar elli gol atma sözünü yerine getirmeye çok yaklaşmıştı. Şimdiden otuz sekiz gol atmıştı.

Hollander kırk bir sayı atmıştı.

Lanet Hollander.

Ilya o akşam erken saatlerde onu lobide görmüştü ama hepsi bu kadardı. Karşılıklı hiçbir şey konuşulmamıştı. Ondan bir onay işareti bile almamıştı.

Ilya, Hollander'ın şu anda ne yaptığını merak ediyordu.

Otelin barında güzel kızlar olup olmadığını merak etti.

Hollander kendi odasında, yatağında mı yatıyordu?

Ilya'nın ne yaptığını mı merak ediyordu?

Shane Hollander'dan kurtulmak neden bu kadar zordu? *Bir kere* takılmışlardı. Aylar önce. Belli ki bir hataydı. Devasa, saçma bir hata. Ya da en azından unutulması gereken bir şeydi. Önemli bir şey değildi.

Buzun üzerinde oyuna odaklanmak yeterince kolaydı. Ilya aslında Hollander'a karşı oynamayı *seviyordu*. Bunu ona asla *söylemezdi* ama Hollander gerçekten çok iyiydi. Ilya'yı alışık olmadığı şekilde zorluyordu. Pakı Hollander'dan almayı seviyordu. Ona çarpmayı severdi. kaymayı severdi. Onun etrafında kaymaya bayılırdı. Ona laf atmaya bayılırdı çünkü gözleri öfkeyle irileşir ve pembe dudakları sevimli bir hırlama girişimiyle kıvrılırdı. Kızgın bir kedi yavrusu gibi.

Tamam. Oyuna odaklanmak o kadar da kolay değildi.

Ve maçlardan sonra... ve maçlar arasındaki tüm günlerde... Ilya, Hollander'ın o güzel tavırları ve sevimli, çocuksu gülümsemesiyle röportaj yapmasını izlemek zorunda kaldığında. Ilya onu diğer takımlara karşı oynarken izlediğinde ve nasıl kusursuz, hesaplanmış bir zarafetle hareket ettiğini gördüğünde. Ilya onun mükemmel İngilizce ve mükemmel İngilizce arasında zahmetsizce geçiş yaptığını duyduğunda Basın toplantılarında Fransızca. Ilya, Toronto'daki o otel odasında ağzının ne kadar istekli olduğunu düşündüğünde...

Hollander'ın telefon numarası bile yoktu. Onu yarın gece görecekti.

* * *

Shane basın toplantısını bekliyor olmalıydı.

Cumartesi sabahı, All-Star Yetenek Yarışması'nın olduğu gün, NHL'nin halkla ilişkiler ofisinden birinden öğleden sonra kısa bir basın toplantısı yapılacağını söyleyen bir telefon almıştı. Saat 2'de. Sadece o ve Ilya Rozanov olacaktı.

"Neden?" Shane sormuştu.

"Bu sizin ilk All-Star maçınız! İkiniz de efsanevi çaylak sezonları geçiriyorsunuz! Ayrıca basın ikinizi bir araya getirme fikrine bayılıyor."

Shane biraz kızarmıştı.

Şimdi kendini yükseltilmiş bir masanın arkasında oturmuş, muhabirler ve kameralarla dolu bir odaya bakarken buldu. Bu kısım çok tanıdıktı ve Shane'de herhangi bir strese neden olmadı. Yanındaki iri Rus adam -o kadar yakın oturuyordu ki kolları neredeyse masanın üstünde birbirine değecekti- Shane'in ağzının kurumasından ve (muhtemelen) belirgin kekemelik.

"Ilya," dedi bir muhabir, "sezon başında Şubat sonuna kadar elli gol atacağını açıklamıştın. Şu ana kadar otuz sekiz gol attın. Sözünü tutacağını düşünüyor musun?"

Rozanov'un cevap vermesi biraz zaman aldı. Shane onun tüm İngilizce sözcükler üzerinde çalışıp çalışmadığını merak etti.

Rozanov sonunda "Evet," diye cevap verdi. Detay vermeyeceği anlaşılınca kahkahalar yükseldi.

"Shane, bu yıl şimdiden kırk bir gol attın. Rozanov'u elliye kadar geçebileceğini düşünüyor musun?"

Shane dikkatle, "Böyle şeyleri pek düşünmem," dedi. "Bu bir takım sporu ve takımım iyi gittiğinde mutlu oluyorum. Ben sadece
katkıda bulunun."

Rozanov bir kasket takıyordu ve muhabirlerin tepkisini görememesi için başını eğmişti ama Shane onun gözlerini devirdiğini yanında *hissedebiliyordu*.

"Ilya, All-Star maçında Avrupalılardan oluşan bir takımla oynamak nasıl bir duygu?"

"Güzel. Mükemmel. Soyunma odası her zamankinden daha
mantıklı." Daha fazla kahkaha.

Shane, Rozanov'un işaret parmağının boğumunu başparmağıyla yavaşça ovuşturmasını izledi. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi. Rozanov'un güzel elleri vardı...

Sorular gelmeye devam etti ve hepsi de tam olarak Shane'in beklediği türdendi. Onlara cevap vermek için elinden geleni yaptı ve hatta Rozanov'un yanındaki profiline bir bakış attı. All-Star Maçı şapkasının altından bukleleri dışarı fırlamıştı ve çene çizgisi kirli sakallarla kaplıydı. V yakalı bir tişört giymişti ve Shane altın zincirinin parıltısını görebiliyordu
Kumaşın altında kaybolduğu yerde.

Shane başını aniden gazetecilere çevirdi.

Suyundan bir yudum aldı ve sandalyesine geri oturdu. Ama şimdi Rozanov'u ve masanın üzerinde öne doğru eğilmiş halini daha iyi görebiliyordu. Shane onun sırtındaki ve omuzlarındaki kasların tişörtün ince kumaşını zorladığını görebiliyordu.

"Shane?"

"Pardon?" Shane gözlerini öne dikti.

"*Toronto Star*'dan kısa bir soru: Gelecekte Ilya *ile* bir All-Star takımında oynamak ister misiniz?"

"Tabii. Evet. Yani..." Bir nefes aldı. "Ilya harika bir oyuncu." "Ilya mı?
Aynı soru mu?"

"Eğer Hollander ilk santrfor olmamı sorun etmezse. Evet."

Salonda gülüşmeler olurken Shane gözlerini devirir gibi yaptı. Ellerini birleştirip önündeki masanın üzerine koydu ve mikrofonunun üzerine eğilerek bir sonraki soruyu beklemeye başladı. Rozanov'un dirsekleri de masanın üzerinde duruyordu. Sol dirseği neredeyse Shane'in sağ dirseğine değiyordu.
Shane aralarındaki dar alanda bir elektrik akımı olduğuna yemin edebilirdi. Kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Hem Montreal hem de Boston üç yıldır playoffların dışında Şimdi sezonlar. Kariyerinizin bu kadar başında olmanıza rağmen takımınızın mirasını yeniden canlandırmak için üzerinizde bir baskı hissediyor musunuz?"

Shane kolunu ovuşturdu ve kaşlarını çattı. Başını çevirdiğinde İlya'nın kendisine baktığını gördü ve yüz ifadesinden Shane'in bu sefer işi bitireceğini umduğu anlaşılıyordu. Rozanov muhtemelen kelimelerin sadece yarısını anlamıştı. Shane bunun oldukça aptalca bir soru olduğunu düşündü.

"Um," dedi. "Rozanov ya da Boston'daki durum hakkında konuşamam ama Montreal'deki taraftarların takımlarını sevdiğini ve kesinlikle işleri tersine çevirip playofflara geri dönmemizi ve birkaç kupa kazanmamızı beklediklerini biliyorum. Ve biliyorsunuz, ben de aynı şekilde hissediyorum. Yani... Sanırım cevabım, üzerimde zaten hissetmediğim bir baskı hissetmediğim olacak."

Bunun onu tatmin ettiğini umuyordu. Ne yazık ki muhabir Rozanov'un soruyu anlamakta zorlandığını fark etmedi ve "İlya?" diye sordu.

"Ah," dedi Rozanov. "Hollander'ın dediği gibi. Evet."

Odaya o şakacı gülümsemelerinden birini verdi ve herkes yine güldü. Shane ona baktı ve Rozanov göz göze gelip göz kırptı. Shane sırıtmasını bastırmak için dudaklarını büzdü.

Masanın altında Rozanov'un ayağının kendi ayağına dokunduğunu hissetti. Bu dünyadaki en sert temastı ama yine de Shane'in kalbinin durmasına neden oldu.

Basın toplantısı sona erdi. Salonda düzinelerce insan kayıt ekipmanlarını toplarken her iki adam da ayağa kalktı. Shane Rozanov'a elini uzattı ve Rozanov da elini sıktı. Shane tokalaşmayı bıraktığında Rozanov parmaklarını yavaşça Shane'in avucunun içinde kaydırdı.

"Sonra görüşürüz Hollander," dedi olması gerekenden çok daha imalı bir ses tonuyla.

Shane yutkundu. "Evet. Sonra görüşürüz."

* * *

Shane buzun üzerinde her şeyi özümsemek için kendine bir an tanıdı. NHL All-Star Yetenek Yarışması, All-Star Maçından bir gece önce düzenlendi ve yıldızlar için kendilerini gösterme ve kanıtlama şansı oldu.
Kendileri en hızlı patenci ya da en sert atıcı. Bu sadece rahat, eğlenceli bir geceydi ve kimse bunu çok ciddiye almıyordu, ama o *buradaydı*, lanet olsun. O

çaylaktı ve NHL All-Star'ıydı. Kendisiyle biraz gurur duyabilir.

Her iki takımın tüm oyuncuları şu anda buzun üzerinde, kendi sıralarının önünde kümelenmiş durumdaydı. Oyunculardan bazıları diz çökmüş bir şekilde müsabakalarının başlamasını bekliyordu. Diğerleri ise ayaktaydı ve sadece bu hafta sonu için takım arkadaşlarıyla sohbet ediyorlardı. Lig, Shane ve Rozanov'un müsabaka etkinliklerinden birinde karşı karşıya gelmesini istediklerini pek belli etmemişti. Bu etkinlik sonunda atış isabeti yarışması oldu.

İlk Rozanov gitti. Kalede, her köşede bir tane olmak üzere kale direklerine tutturulmuş dört adet köpük hedef vardı. Zamanlayıcı başladığında, amaç mavi çizgiden mümkün olduğunca hızlı atışlarla dört hedefi de kırmaktı. Lig rekoru yaklaşık yedi saniyeydi.

Düdük çaldığında Rozanov hiç vakit kaybetmedi. İlk iki atışıyla üstteki iki hedefi kırdı, ardından bir sonrakini ıskaladı, ardından dördüncü ve beşinci atışlarıyla alttaki iki hedefi temiz bir şekilde kırdı.

Sekiz saniye.

Shane başını salladı ve Rozanov'un kalabalığa oynayışını izledi. Rozanov sopasını bir tüfek gibi tutarak buzun etrafında kayıyor, kirişlere ateş ediyormuş gibi yaparak becerilerini kutluyordu.

Shane kayarak mavi çizgide Rozanov'un yerine geçti ve Rozanov tam onun önünde durdu. "Bunun için üzgünüm Hollander."

"Bunu yenemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Rozanov sadece göz kırptı ve yanından geçerken Shane'i hafifçe dürttü. Shane kalabalığın sevinçli tepkisini duydu.

Siktir et. Siktir et *onu.* Shane bunu yapabilirdi. Gözleri kapalıyken bile yapabilirdi.

Düdük çaldı ve Shane hedeflere kilitlendi. Her birinin dört mükemmel atışla parçalanmasını izledi.

Altı. Nokta. Yedi. Saniye.

Kalabalık çılgına döndü. Shane kollarını başının üzerine attı ve muhtemelen gerekenden ya da sportmence olandan daha fazla kutlama yaptı ama lanet olsun, *iyi* hissettiriyordu.

Takım arkadaşlarının yanına dönerken Rozanov'a sırıttı. Rozanov şimdi gülümsemiyordu ama gözlerindeki bakış...

Shane kızardı ve dikkatini takım arkadaşlarına çevirdi.

Yarışmaya katkısı tamamlanan Shane artık rahatlayabilir ve diğerlerinin birbirleriyle mücadelesini izlerken keyfine bakabilirdi. Sıranın önündeki çizgide kademeli olarak ilerlediğini söylemek isterdi

İki takımın karşılaştığı yere kasıtlı olarak gitmemişti ama bu yalan olurdu. Ve görünüşe göre bu yolculuğu yapan tek kişi o değildi.

Shane sıranın ucundaki tahtalara rahatça yaslandı ve kendisinden birkaç metre ötede duran adam yerine en zor şutu atmak için yarışan oyunculara odaklanıyormuş gibi yaptı.

Rozanov, "İyi iş çıkardın Hollander," dedi.

"Teşekkürler."

"Dün gece eğlendin

mi?" "Dün gece mi?"

"Takım arkadaşlarınla. Bir yerde akşam yemeği? Sarhoş olmak?"

Shane buza baktı. "Evet. Eğlenceliydi. Peki ya siz çocuklar?"

"Çok eğlenceli. Lanet Kanadalılar ya da Amerikalılar yok.

Mükemmeldi." "Ah."

Bakışlarını Rozanov'un yüzüne çevirdi. Gerçek bir vücut teması olmadığı için beceri yarışmasında kimse kask takmıyordu ve Shane
Keskin çenesinin profiline ve saçlarının yumuşak buklelerine hayran

kaldım. "Bu gece erken yatacağım. Sanırım," dedi Rozanov

aniden.

Shane'in ağzı biraz kurudu. "Öyle mi?"

"Evet."

Sessizce durup buzun üzerindeki aksiyonu izlediler. Yüksek sesle müzik çalıyor ve kalabalık bir rekor daha kırılırken tezahürat yapıyordu.

Rozanov eğildi. Kısık bir sesle, "On iki yirmi bir," derken nefesi Shane'in kulağının üzerinde geziniyordu.

Shane'in vücudundan bir ürperti geçti ve bu ürperti daha onu terk etmeden Rozanov gitmişti. Shane onun bir Rus oyuncuyla konuşmak için buzda kayışını izledi.

Shane kızarmadığını umuyordu.

Pittsburgh'un savunma oyuncularından Liam Casey, "Rozanov ne istiyordu?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedi Shane çabucak. "Sadece saçmalıyordum,

anlıyor musun?" "Adam tam bir pislik."

"Evet," dedi.

* * *

Kapı çalındığında Ilya hiç şaşırmadı.

Geç olmuştu. Gece yarısından sonra. Neredeyse iki saattir odasındaydı.

Hollander, Ilya kapıyı açar açmaz odaya daldı. Sanki her an biri içeri dalacakmış gibi döndü ve barın mandalını çevirdi.

Korkmuş görünüyordu.

"Dışarıda bir hayalet mi var?" Ilya eğlenerek sordu.

"Hayır. Siktir git. Bu çok tehlikeli ve sen de bunu

biliyorsun." "Öyle mi? Hiçbir şey yapmıyoruz."

Hollander ona sertçe baktı. Koyu renk gözlerinde öfke ve şehvet karışımı bir ifade vardı. Ilya rol yapmayı bırakmaya karar verdi.

"Yine de geldin," dedi.

"Evet," dedi Hollander, sesi gergin ve zoraki bir cesaretle doluydu. "Sanırım yaptım."

Ilya başını salladı ve ardından Hollander içinden küfrederek onu öpmek için öne atıldı. İlya'nın tişörtünü sıkı bir yumrukla kavradı ve onu kendine doğru çekti.

Ilya, Hollander'ın dilinin sıcak kayışıyla inledi. Hollander'ın başının arkasındaki saçları kabaca çekiştirdi ve öpücüğü derinleştirebilmek için başını geriye doğru eğdi.

Ayrıldılar ve Hollander ona baktı, gözleri vahşi ve siyah saçları dağınıktı, sessizce talimat için yalvarıyordu.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi Ilya usulca, sadece ne yapacağını görmek için.

Hollander'ın ona defolup gitmesini söylemesini bekleyen Ilya, onun akıcı bir şekilde yere çöküşünü izlerken nefesi boğazında düğümlendi. Gözlerini Ilya'ya dikti.

Her zaman çok keskin olan o akik gözleri arzudan puslanmıştı. Hollander öne doğru eğilerek Ilya'nın eşofmanındaki şişkinliği ağzına aldı.

"Tanrım, Hollander," diye nefes aldı Ilya, Hollander'ın saçlarını hafifçe çekerken

İlya'nın ereksiyonunu sıkıca saran kumaşa sıcak, ağzı açık öpücükler kondurdu. Hollander parmaklarını İlya'nın bel bandına sokup İlya'nın siki serbest kalana kadar aşağı çekerken, başının döndüğünü ve kontrolünün istediğinden daha az olduğunu hissetti.

Hollander tereddüt etmedi. Dudaklarını başının etrafına dolamadan ve aşağıya doğru batmadan önce dilini uzunlamasına sürükledi. Ilya bile yapamadı

akıllıca bir yorum yaptı. Sadece nefesi kesildi ve Hollander'ın bu ihtiyacından tamamen bunalmış bir halde başını geriye yasladı. Şu anda İngilizce kelimeler üretebilecek durumda olmadığı kesindi.

Hollander bir elini kaldırdı ve parmaklarını Ilya'nın tişörtünün eteklerinin altına soktu. Ilya ipucunu anlayıp tişörtü başının üzerinden çekene kadar tişörtü yukarı itti. Eşofmanından dikkatlice çıktı, Hollander'ın ağzı onu hiç bırakmadı ve bir elini Hollander'ın başının arkasına koydu. Onu yerinde çok sıkı tutmamaya dikkat etti. Bu bir
Kontrol-Ilya sadece ona dokunmak istiyordu. Hollander açıkça arzuladığı şeye teslim olurken saçlarının ipeksi tellerinin parmaklarının arasından kaymasına izin vermek.

Hollander'ın elleri onu emerken dolaştı. Dokunuşu hafif ve meraklıydı; kalçalarını, uyluklarını ve kıçını keşfederken parmak uçları neredeyse Ilya'yı gıdıklıyordu. Ilya, Hollander'ın onunla ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu merak etti. Son görüşmelerinden bu yana başka bir erkekle bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Ağzının umutsuz, beceriksiz hareketleri ve hafif
Ellerindeki titreme öyle olmadığını gösteriyordu.

Ilya'nın muhtemelen onu bu şekilde gören tek kişi olduğu fikri
-O güzel pembe dudakların sikinin etrafına sarılmasının nasıl bir his olduğunu bilen dünyadaki tek kişi olduğunu...

Ilya Rusça küfretti ve geri çekildi. Hollander'ı gömleğinin önünden yakalayıp ayağa kaldırdı ve yatağa fırlatmadan önce onu kabaca öptü. Bu gece ona ne kadar vereceğini bilmek istiyordu.

Hollander ona baktı, gözleri vahşi, dudakları koyu, ıslak ve ayrıktı. Saçları her yerdeydi. Ilya orada öylece durdu ve göz temasını hiç kesmeden onun spor ayakkabılarını çıkarmasını izledi. Hollander sanki gezegendeki fiziksel olarak en formda insanlardan biri değilmiş gibi ağır ağır nefes alıyordu.

Ilya dudağını ısırdı ve onun gömleğini çıkarmasını izledi. Saniyeler içinde Ilya onu yatağın üzerinde vücuduyla sarıyor ve açlıkla öpüyordu.

Ilya hep böyleydi. Seksi seviyordu ve tehlikeli olduğunda, birlikte olmaması gerektiğini *bildiği* biriyle olduğunda daha çok seviyordu. Bu ister koçunun oğlu, ister erkek kardeşinin kız arkadaşı ya da takım arkadaşının kız kardeşi olsun, Ilya kötü bir fikre karşı koyamazdı.

Ve Shane Hollander *kötü* bir fikirdi. *En kötü* fikir. Akla gelebilecek her yönden yanlıştı. İki adam. Yakında ligin en büyük iki yıldızı olmaya aday iki NHL oyuncusu. Neredeyse yüz yıldır birbirlerinden nefret eden rakip takımların iki ezeli rakibi.

Ayrıca, Ilya bu adamdan nefret ediyordu. Güzel çocuk yüzünden, mükemmel İngilizcesinden, mükemmel Fransızcasından ve sevgi dolu bakışlarından nefret ediyordu.
ailesinden, kibar tavırlarından ve milyon dolarlık gülümsemesinden nefret ediyordu. Nefret ediyordu.

Ne kadar ciddiydi. Ne kadar *ciddiydi*. Ligin yıldızlarından istediği her şey ondaydı.

Ilya onun aptal ağzını öptü ve aptal küçük iç çekişlerini yuttu ve sinir bozucu parmaklarını saçlarında hissetti. Ona bakabilmek için geri çekildi. gülünç çilleriyle korkunç bir yüz.

Sikeyim.

Ilya onu tekrar öptü, böylece onu düşünmek zorunda kalmayacaktı. Onu becermek istiyordu. Tanrım, Hollander onu becermesine izin verir miydi?

Birbirlerini çılgınca öptüler, yuvarlandılar ve sırayla birbirlerine sarıldılar ve bu sırada Hollander'ın giysilerinden geriye kalanları çıkardılar. Ilya Hollander'ın vücudunu öptü ve onu ağzına aldı. Hollander'ın kalçaları yatakta sarsıldı, neredeyse İlya'yı üzerinden atacaktı ama İlya tutundu. Onu emdi ve çıkardığı çaresiz seslerin tadını çıkardı.

Parmaklarının Hollander'ın taşaklarının altına inmesine izin verdi. Bir parmağını büzülmüş deliğine dokundurdu ve bir tepki bekledi. Hollander'ın vücudu yatakta hareketsiz kalınca, Ilya onun deliğinin etrafında hafif daireler çizdi, sadece sıradan bir öneri.

Hollander'ın gerildiğini hissedebiliyordu. Artık tamamen sessizdi. Ilya ağzını ondan çekti ve yüzüne baktı.

"Hiç yaptın mı?" Ilya sordu.

Hollander başını salladı.

"İster misin?"

"Bilmem."

"Korkuyorsun."

"Hayır! Hayır,

korkmuyorum." "Olabilir."

Hollander yüksek sesle nefes verdi. "Korkmuyorum," dedi tekrar.

"Hiç kendine dokundun mu?" diye sordu Ilya, parmağını tekrar çevirerek, "buraya?"

Hollander'ın yüzü kıpkırmızı oldu ve İlya sırıttı.

"Tanrım," diye mırıldandı Hollander.

"Utanıyorsun." "Peki!"

"Kıçınla oynamıyor musun? Bu seni eşcinsel mi

yapıyor?" "Aman Tanrım..."

"Seni ne daha gay yapar biliyor musun?"

"Rozanov... kapa şu lanet çeneni-"

"Sikimi emiyorsun. Bir dakika önce de bunu yapıyordun."

Hollander doğrulup oturdu. "Onunla oynadım, tamam mı? Bir şeyim var."

"Bir şey mi?"

"Bir dildo! Tamam mı?"

Rozanov o kadar sert sırıttı ki canı acıdı. "Ne
renk?" "Siktir git!"

"Büyük mü?"

"Ben
gidiyorum."

Hollander yataktan kalkmak için hamle yaptı. Ilya hemen onun üstünü örttü ve tekrar yere yatırdı. Onu bileklerinden tuttu ve Hollander onunla mücadele etmek için gönülsüz bir girişimde bulundu, ancak İlya onu öptüğünde durdu.

"Seni becermek istiyorum Hollander," dedi Ilya onun kulağına karşı.

Hollander ürperdi ve Ilya onun evet diyeceğinden emindi ama bunun yerine, "Ben... hayır. Yapamam. Burada olmaz."

Ilya cevabını düşündü ve başını salladı. Burada olmaz. NHL oyuncu arkadaşlarıyla çevrili bir otelde değil. Medya tarafından. Taraftarlar tarafından. Şimdi değil, Ilya ona ilk kez girdiğinde ikisinin de mümkün olduğunca sessiz olması gerekirken...

"Tamam," dedi Ilya, boğazını ısırarak. "Bir dahaki sefere o
zaman." Hollander homurdandı ama umutla gülümsüyordu. "Bir
dahaki sefere mi?"

Ilya tek omzunu silkti. "İki hafta sonra Montreal'de oynayacağız."

"Bu yapabileceğimiz anlamına gelmez... Yani, nasıl *yapacağız*? *Nereye*
gideceğiz?" "Evsiz misin?"

"Hayır."

"Peki o zaman..."

"Ne yani? Otelden gizlice mi kaçacaksın? Takım arkadaşlarına ne söyleyeceksin?"

"Lanet olası gerçek! Sevişeceğim! Oynadığımız her şehirde olduğu gibi!"

Hollander'ın kaşları çatıldı. "Oh."

"Evet. Oh."

"Yani... maçtan sonra seni evde beklememi mi istiyorsun?" Hollander'ın sesi gergindi, sanki bir şeye kızmış gibiydi.

Ilya gözlerini devirdi. Zaten şu anda neden konuşarak zaman kaybettiklerine dair hiçbir fikri yoktu. "Evet! Beni bekle. Evine geleceğim ve seni becereceğim."

Hollander yine utanmış görünüyordu. "Burası bir apartman dairesi," diye

mırıldandı.

"Tanrım! Tamam! Seni evinde becereceğim. Artık işimize dönebilir miyiz?"

"Evet." Hollander kaşlarını çattı.

"Ama..." "Ama mı?"

"Duşta. Su her şeyi bastırır..." Rozanov ofladı pufladı ama

aslında bu iyi bir fikirdi.

"Evet," dedi yataktan sıçrayıp ayağa kalkarak, "ama acele et lan."

Hollander yanından geçerken onu iterek banyoya doğru götürdü. Suyu açtı ve ısınmasını beklerken Ilya onu kapalı kapıya doğru öptü, ta ki Hollander onu itip çekene kadar

Ilya'yı duşa soktu. İlya'yı fayansa çarptı ve onu öperken bir elini sikinin etrafına sardı. Ilya onun ağzına karşı sırıttı. İstediği Shane Hollander buydu: rekabetçi, agresif.

"Ellerin çok yumuşak," dedi İlya. "Bir kızınki

gibi." "Siktir git."

Ilya güldü. Hollander, ellerinin ne kadar güçlü ve erkeksi olduğunu kanıtlamak istercesine onu daha sert salladı.

Ilya kendi dudağını ısırdı ve rakibine sataşmaktan vazgeçti. Şimdilik. Hollander'a uzandı ve duşta birbirlerini çılgınca ve kabaca boşalttılar, suyun akıntısının İngilizce ve Rusça küfürlerini boğmasına izin verdiler.

İşleri bittiğinde Hollander çabucak giyindi. Ilya beline sardığı havluyla durmuş, Hollander'ın ne diyeceğini bekliyordu.

"Um..."

Ilya karşılık vermedi. Bekledi. "Montreal

hakkında... konuştuğumuzu biliyorum...

ama..."

Ilya kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı.

"Muhtemelen yapmamalıyız," diye bitirdi

Hollander.

"Hayır mı?"

"Hayır. Yani... tabii ki, değil mi?"

Ilya, Hollander'ın gergin bir eli nemli saçlarında gezdirmesini izledi.

"Bu çok aptalca," dedi Hollander, Ilya'dan çok kendi kendine. "Bu aptalca. Bunu neden yaptığımızı bilmiyorum. Yine."

Ilya yavaşça ona doğru yürüdü. Ona ulaştığında bir elini yüzünün yan tarafına koydu ve doğrudan gözlerinin içine bakana kadar başını eğdi. "Bana telefonunu ver."

"Telefonum mu?" Hollander zayıf bir sesle sordu.

"Evet."

Hollander cebinden telefonu çıkardı ve İlya'ya uzattı. İlya telefonu aldı ve numarasını Hollander'ın rehberine Lily adıyla girdi. Hollander bunu görünce homurdandı.

"Kim olmalıyım?" diye sordu Ilya'nın telefonunu şifonyerden alırken. "Shannon?"

"Jane," dedi Ilya.

"Tanrım," diye mırıldandı Hollander yazarken.

"Hayır. Sadece Jane."

Hollander telefonunu geri verirken ona ters ters baktı. "Bu bir evet değil, bilesin diye söylüyorum," dedi.

"Öyle olacak."

Hollander başını salladı ama Ilya onun gülümsemeye karşı koyduğunu anlayabiliyordu. "Yarın için iyi şanslar," dedi Hollander.

"Elbette."

Hollander kapıyı açmak için döndü ama durdu. "Hey, um... dışarıya bir göz atmak ve etrafın temiz olup olmadığını görmek ister misin?"

Ilya onun sözlerini tam olarak tercüme edemedi. "Pardon?"

"Sadece... bir bak ve koridorun boş olup olmadığına bak. Kimsenin beni odandan çıkarken görmesini istemiyorum!"

Ilya kapıyı kafasını dışarı çıkaracak kadar açtı. "Boş." Hollander bir nefes verdi. "Tamam. Peki... hoşça kal."

"İyi geceler."

Hollander başını salladı. Ve gitti.

Yedinci Bölüm

Şubat 2011-Montreal

Koşu bandında elli dakika geçirdi ve Shane hâlâ beynini sakinleştiremiyordu.

Voyageurs'un Brossard'daki antrenman sahasına yakın olan dairesinde çok güzel bir spor salonu vardı. Bazı genç oyuncular Diğer genç takım arkadaşlarıyla birlikte apartman daireleri ya da evler, ama Shane yalnız yaşıyordu. On altı yaşından beri yoğun bir odaklanma altındaydı ve bu durum onu çalabildiği her özel ana tutunur hale getirmişti. Ayrıca, takım arkadaşlarıyla tehlikeli bir çizgide yürüyordu; hokey dünyasındaki... statüsü... takım arkadaşlarını anlaşılır bir şekilde kıskandırma eğilimindeydi. Onlardan herhangi biriyle yaşarsa gerginliğin daha da artacağından emindi.

Shane'in koşu bandında vücudunu zorlarken o gece Toronto'ya karşı oynayacağı maça odaklanması gerekiyordu. Bunun yerine, bir Rus'un Shane'in *evine* gelme sözünü düşünmeye devam etti ve...

İşlenmesi gereken çok fazla şey vardı. Ilya Rozanov onu bir otel odasında kaçırmıştı. *Yine*. Ilya Rozanov bir dahaki sefere Montreal'e geldiklerinde (gelecek hafta!) takımının otelinden gizlice kaçmak ve Shane'le *dairesinde* buluşup onu *becermek* istiyordu.

Ilya Rozanov *onu becermek* istedi.

Shane bu fikir karşısında hem dehşete düşmüş hem de inkar edilemez bir şekilde tahrik olmuştu. İnkar edilemez bir şekilde bu fikirden *son derece* heyecanlandı.

Ancak bu, bunun *gerçekten* çok kötü bir fikir olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Shane bir erkekle cinsel ilişkiye girmekte bir sakınca görmediğini kabul etmişti. İyi. Bir süredir kendisiyle ilgili böyle bir şüphesi vardı ve belki de Rozanov onda bunu gören, ona biraz deneme şansı sunan ilk erkekti. Belki de Shane'in asıl yapması gereken, oynaşmak için *başka bir* erkek bulmaktı.

Ama *bu* kim olacaktı ki?

Burası *Montreal*'di. O *Shane Hollander*'dı. Eğer kariyeri planladığı gibi giderse, bu durum daha da imkânsız hale gelecekti. Cinselliği hakkında söylentiler çıkmasını kesinlikle istemiyordu -her ne ise-

oraya çıkmak. NHL artık kapsayıcıymış gibi davranmayı seviyordu ama Shane buzda ve soyunma odasında bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Daha önce hiç açıkça eşcinsel bir NHL oyuncusu olmamıştı ve homofobik hakaretler o kadar çok savruluyordu ki Shane bunun olabileceğini hayal bile edemiyordu. İlk kim açılacaksa çok cesur olmak zorundaydı. O kişinin Shane olmayacağı kesindi.

Rozanov hakkında emin olduğu tek bir şey vardı: kimseye söylemeyecekti. Shane'in olduğu kadar onun da kaybedecek çok şeyi vardı.

Shane'in anlayabildiği kadarıyla üç seçeneği vardı: Erkeklerle yatmayı tamamen unutmak ve sadece kadınlarla takılmak; Sağduyulu ve sabırlı olabilecek *bir* erkek, hatta sadece *bir* erkek bulma riskine girmek; Rozanov'la her ne halt oluyorsa olmaya devam etmesine izin vermek ve bu konuda çok fazla düşünmemeye çalışmak.

Açıkçası ilk seçenek en mantıklısıydı. Kesinlikle en güvenlisi. Aynı zamanda en zevksiz olanı.

Sikeyim.

Shane koşu bandını soğuma hızına yavaşlattı ve su şişesini aldı.

Evet. Hayır. Tamam. Hayır. Tamam. Rozanov'la olan bu saçmalığa kesinlikle bir son vermeliydi. NHL'ye girmeyi başarmıştı ve çok etkileyici bir kariyer olmasını umduğu şeyin en başındaydı. Büyük bir skandal muhtemelen her şeyi başlatmak için en iyi yol değildi. Ve Shane bu olay devam ederse sessiz kalabilecekleri bir yol göremiyordu.

Neden bunu *düşünüyordu* ki? Ilya Rozanov ile uzun süreli gizli bir ilişki mi? Aptal beyninin bir kısmı bunu mu umuyordu?

Hayır. Kesinlikle buna bir son vermeliyiz. Bu sadece Shane'in on dokuz yaşında olmasıydı. On dokuz yaşındaydı, azgındı ve bir yıldız atlete göre tuhaf bir şekilde yalnızdı. Rozanov'un kendini *müsait* hissetmesi Shane'in bunu kabul etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Kararından memnun bir şekilde koşu bandından indi ve barfiks barına yöneldi. Yapacak bir şey yoktu. Rozanov ona mesaj atıp adresini soracak, Shane de *hayır* diye cevap verecekti.

Gelecek hafta-Montreal Lily:

Adresine ihtiyacım var.

Hayır.

Shane telefonuna bakarak sırıttı, Rozanov'un mesajına verdiği hızlı ve net cevaptan çok memnundu.

Siktir git. Ne oldu? Shane:

Seni ilgilendirmez. İyi. Senin

kaybın.

Shane sırıtmayı bıraktı. Koltuğuna sertçe oturdu ve yepyeni lambasını yaktı. Ayılar ertesi gün kasabaya gelecekti.
Yarın. O akşam daha sonra oynayacaklardı ve sonra.

Shane dudağını çiğneyerek düşündü. Rozanov'u *görmek* istemediğinden değil. Dürüst olmak gerekirse, saplantılı bir şekilde bunu düşünüyordu. All-Star hafta sonundan beri. Sadece ezeli rakibinin evine gelmesini istemiyordu. Bu aşılamayacak kadar büyük bir çizgi gibi görünüyordu.

O da cevap yazdı. Başka bir yerde buluşabilir miyiz?

Gönder tuşuna bastığında utançtan kızardığını hissetti. Tanrım, neden olduğu yerde bırakmamıştı ki? Rozanov'u başarıyla reddetmişti. Neden gücü ona geri versin ki?

Nerede mesela?

Shane: Bilmiyorum!

Bir yolunu bul. Bana haber ver.

Shane Rozanov'un bu kadar rahat olmasından nefret ediyordu. Bu hiç adil değildi. *Neredeyse* cevap yazacaktı ama onun yerine ayağa kalktı ve telefonu cebine soktu.

Bir yolunu bulurdu.

* * *

Shane: 1822.

Lily: ?

Oda numarası.

Lily: Tamam... oda nerede?

Shane: Senin kaldığın

otelde. Lily: Yakında

görüşürüz.

Shane büyük boy otel yatağının ucuna oturdu. Sonra ayağa kalktı. Sonra tekrar oturdu.

Bu çok aptalcaydı. Bunu neden yapıyordu ki? *Hoşlanmadığı* bir adamla takılabilmek için tüm Boston ekibiyle aynı otelde (onlarınkinin birkaç kat üstünde ama yine de) oda ayırtmak? Eğer yakalanırlarsa bu ikisinin de kariyerini mahvedebilirdi.

En azından *çok* utanç verici olurdu.

Shane ayağa kalktı ve aynanın karşısına geçti. Dişlerini kontrol etti ve dağınık bir tutam saçını yerine itti.

Kapısına sert bir vuruş oldu. Sesin yüksekliğinden irkilerek arkasını döndü ve kapıyı açmak için hızla odaya geçti. "Tanrım. *Herkesin* dikkatini çekmeye mi çalışıyorsun?"

Rozanov odaya girdi. Kasketini gözlerinin üzerine indirmişti.
Shane kapıyı hızla kapattı ve arkasından kilitledi.

"Gerginsiniz," dedi Rozanov. Bu bir soru değildi. "Hayır,"

diye yalan söyledi Shane.

Rozanov, "Bu sadece seks Hollander,"

dedi. "Biliyorum."

Rozanov kasketini çıkardı ve kahverengi bukleleri sırıtan yüzünün etrafına dağınık bir şekilde döküldü. Göğsünde küçük bir Nike logosu olan kömür grisi bir tişört ve siyah eşofman altı giymişti. Shane lacivert bir pantolon ve çizgili kaşmir bir kazak giymişti ve kendini gülünç hissediyordu.

"Güzel görünüyorsun," dedi Rozanov. Sesi düzdü, sanki iltifat etmekten ziyade bir gerçeği dile getiriyordu. *Güzel görünüyorsun. Dışarısı soğuk. Bu otel büyük.*

"Teşekkürler," dedi Shane, çünkü *bir şeyler* söylemesi gerekiyordu. "Fazla giyinmiş hissediyorum."

"Evet, ikimiz de öyleyiz," dedi Rozanov ve eğilip yüksek topuklu spor ayakkabılarını çıkarmadan önce tişörtünü başının üzerinden çıkardı.

Shane'in gözleri Rozanov'un altın haçının dizleri ile göğsü arasındaki boşlukta sallanışına takıldı; ince zincir Rozanov'un sırtında parlıyordu.

boynunu.

Rozanov tekrar ayağa kalktığında Shane bunun tam olarak neden kötü bir fikir olduğunu hatırlayamadı.

"Buraya gel," dedi Rozanov.

"Hayır. *Sen buraya* gel."

Rozanov sırıtarak başını salladı ve Shane'e doğru bir adım attı.

Shane de bir adım ileri atmış olmalı çünkü birbirlerine çarptılar. Bir saniye sonra duvara yaslanmıştı ve Rozanov ağzına saldırıyordu. Shane onu geri itti ve o gece maçı Montreal'in kazandığını hatırladı. Rozanov en azından biraz sinirlenmiş olmalıydı ve Shane bunun acısını ondan çıkarıyor olabileceğini hissetti. Shane'in bununla bir sorunu yoktu. Parmaklarını Rozanov'un

ve onu daha yakına çekti. Ayağını Rozanov'un bileğine doladı ve Rozanov hırladı ve hiçbir uyarıda bulunmadan Shane'in kalçalarını kavradı ve onu duvardan yukarı kaldırdı, böylece Shane'in bacaklarını uzun adamın beline dolamaktan başka seçeneği kalmadı.

Shane'in buna kızması gerekirdi ama bunun yerine nefesi kesildi ve Rozanov'u daha da çılgınca öptü.

"Seni böyle sikebilirim," diye homurdandı Rozanov. "Lanet olası duvara karşı. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Shane bundan hoşlanır *mıydı*? Muhtemelen.

"Bu gece değil," diye devam etti Rozanov, ağzını Shane'in kulağına yaklaştırarak. "Bu gece sana yumuşak davranacağım."

Shane ona defolup gitmesini söylemek istedi ama Rozanov boğazını öpüyor, dişlerini hassas derinin üzerinde gezdiriyordu, o da bunun yerine görünüşe göre hevesli bir sürtük gibi başını duvara yasladı.

Rozanov'un boğazına doğru kıkırdadığını hissetti ve sonra Shane kendisinin duvardan çekildiğini ve lanet bir çocuk gibi yatağa taşındığını -taşındığını*!*

"İndir beni, pislik!"

"Shhhh."

"Yürüyebiliyorum!"

Odayı geçerlerken Rozanov'un iri elleri Shane'in kıçını kavradı. Shane, Rozanov'un omuzlarını geriye doğru itti ve o çarpık gülümsemeyi ve şakacı gözleri görebildi.

"Beni yere bırak."

Rozanov döndü ve Shane'i yatağa bıraktı. Shane ona ters ters baktı. Tam onu azarlayacaktı ki, üzerinde beliren uzun boylu, çıplak göğüslü, kaslı form dikkatini dağıttı. Shane birden kendini yatakta çok küçük hissetti, ki bu çok gülünçtü - kendisi de 1.80 boyundaydı ve kaslıydı. Ama Rozanov hâlâ tamamen giyinik olan Shane'e sanki ilk ısırığı nereden alacağına karar vermeye çalışır gibi bakıyordu ve Shane kendini... savunmasız hissetti.

Ve o da *bu işin içindeydi*.

Rozanov eşofmanını indirip çıkardı ve üzerinde sadece siyah boxer külotu, altın zinciri ve aptal ayı dövmesiyle yatağın ucunda durdu. Shane'in gözleri doğrudan külotuna ve sert uzunluğuna gitti.
altında sıkışıp kalmıştı. Rozanov'un devasa kalçalarının şortun paçalarından nasıl fırladığını, sert kasların gergin kumaştan nasıl dışarı fırladığını da fark etti.

Rozanov eğildi ve bir dizini Shane'in yayılmış bacaklarının arasındaki yatağa, kasıklarına tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. Rozanov üzerine inip ağzını tekrar yakaladığında Shane iri gözlerle yukarı baktı. İki büyük el Shane'in göğsüne indi ve onu kazağının üzerinden okşadı.

"Bu çok yumuşak," diye mırıldandı
Rozanov. "Kaşmir bu," dedi Shane
aptalca. "Evet. Çıkar şunu."

Öyle yaptı. Rozanov, Shane'in kendi külotuna kadar soyunmasını izlerken dizini sıkıca Shane'in kalçalarının arasında tutarak yukarı çekti.

Orada öylece yatıyor, Rozanov'un onu tekrar örtmesini, ağırlığını üzerine bastırmasını bekliyordu ama Rozanov bunun yerine parmak uçlarını Shane'in bacaklarından birinde hafifçe gezdirdi, tenini gıdıkladı ve her bir tüyünü diken diken etti. Shane'in teninin külotunun bacağında kaybolduğu yere kadar bir yol çizdi ve sonra durdu. Shane içinden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi hissetti. Kendi sikinin şortunun içinde seğirdiğini, ilgi için yalvardığını görebiliyordu. Dudağını ısırdı ve bekledi.

Rozanov başını eğdi ve Shane'in karnını öptü. Bunu tekrar tekrar yaptı, dudakları neredeyse parmak uçları kadar nazik ve alaycıydı. Shane keskin bir nefes aldı. Rozanov bu işte nasıl bu kadar iyiydi?

Rozanov'un ağzı Shane'in meme uçlarından birini buldu ve yalamadan önce hafifçe ısırdı. Shane kıpırdandı ve Rozanov onu tutmak için bir elini Shane'in kalçasına doladı. Shane bir kez daha ellerinin ne kadar büyük olduğuna hayret etti.

Rozanov ağzını Shane'inkine geri verdiğinde, *nihayet* elini Shane'in ereksiyonunu külotunun içinden avuçlamak için hareket ettirdi. Shane utanç verici bir hareket yaptı.
Rozanov'un ağzına.

"Her şeyi getirdin mi?" Rozanov sordu.

"Evet," dedi Shane. Her şeye sahip olduğundan oldukça emindi. Kayganlaştırıcı ve prezervatif, değil mi?

"İyi çocuk."

"Siktir git."

"Evet."

Eli Shane'in şortunun içine kaydı ve ereksiyonunu dışarı çıkardı. Shane, elini Rozanov'un şortunun ön kısmına sürtebilmek için bir elini vücutlarının arasına kaydırdı.

Rozanov onu sertçe öptü ve kasıklarını Shane'inkilere dayadı, bir elini Shane'in başının yanına koyarak kendini tuttu.

Shane, Rozanov'un kalçalarının ve pelvisinin kendisine doğru yuvarlandığını hissedince inledi.

Beni becerecek.

Bütün vücudu gerildi. Rozanov fark etti.

"Rahatla," diye Shane'in kulağına doğru nefes aldı. "Bundan hoşlanacaksın." "Evet," dedi Shane, sesi gerilmişti. "Sadece..."

Rozanov bir an için onu itti, böylece külotundan hızla kurtulabildi. Shane de aynısını yaptı. Gözlerini Rozanov'a çevirdiğinde sikinin ne kadar büyük olduğunu fark etti. Elbette daha önce de görmüştü ve makul bir boyutta olduğunu biliyordu ama şimdi ona bakarken, bir şekilde *içine* sığması gerektiği düşüncesiyle...

Endişesi yüzünden okunuyor olmalıydı. Rozanov güldü. "Uyacak."

Shane öfkeyle kızardı, bu da Rozanov'u daha çok güldürdü.

"Güven bana. Mal nerede?"

Shane, Rozanov'un sikine dehşet içinde bakmaktan başka yapacak bir şey bulduğu için minnettar, uzanıp komodinin çekmecesini açtı. "Kayganlaştırıcım var. İnternetten sipariş ettim. Bunun için en iyisi olması gerekiyor."

"Göt sikmek mi?"

Shane gözlerini devirdi. "Bütün seks partnerlerinle böyle tatlı tatlı konuşur musun?" "Çok çekiciyimdir." Şişeyi Shane'den aldı ve inceledi. "Prezervatifim de var," dedi Shane. Şişenin içinden bir şerit çıkardı.

Çekmece.

Rozanov bir kaşını kaldırdı. "Bunun yeterli olacağından emin misiniz?" "Pekâlâ, bakın..."

Rozanov o seksi orantısız sırıtışıyla sırıttı ve Shane de güldü. Rozanov'un parmaklarına bol miktarda kayganlaştırıcı dökmesini ve ardından parmaklarını Shane'in sikinin etrafına sarmasını izledi.

"Oof," diye ofladı Shane. "Çok soğuk! Biraz ısıtabilirdin!"

"Şşşt. Rahatla."

Shane'in ona söyleyecek akıllıca bir şeyi vardı ama Rozanov başparmağını Shane'in yarığına sürtünce dili çözüldü.

İkisi de Rozanov'un bir sıvı damlası çıkarana kadar yarıkla oynamasını izledi. Shane'in sikinin başına sürdü ve Shane'in parmakları yatağı kavradı.

Rozanov diğer eliyle Shane'in taşaklarını nazikçe yuvarladı ve çekiştirdi. Kendine çok güveniyordu ama çok da dikkatliydi. Bu kombinasyon Shane'in ihtiyaçtan zonklamasına neden oluyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı.

"Lütfen ne?" Rozanov kaşlarını kaldırarak sordu.

Shane dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Lütfen sana dokunabilir miyim... buraya?" Rozanov parmaklarını Shane'in taşaklarının altından geçirip pürüzsüz derinin üzerinde gezdirerek sordu...

"Evet," dedi Shane. Gözlerini kapadı ve başını yastığa bıraktı.

"Bunun nasıl çalıştığını biliyor musun Hollander?"

Pek sayılmaz. "Evet. Elbette." Tek gözünü açtı. "Bunu daha önce yaptın mı?" "Evet."

"Koçun oğluyla mı?"

Rozanov omuz silkti. "Elbette. O da öyleydi." "Oh."

"Kızlar da var Hollander. Bunu bir kızla yapmadınız mı?"

Shane hiçbir zaman karmaşık bir kızla bir şeyler yapmak istememişti. Ya da işleri uzatacak bir şey.

"Hayır," dedi.

Rozanov iki elini de hareketsiz bıraktı. "Daha önce seks yaptınız, değil mi?" diye sordu.

"Evet! Tanrım!"

"Tamam." Rozanov Shane'in sikini okşamaya ve parmaklarını Shane'in açıklığına yaklaştırmaya devam etti.

"Gerçekten yapmadığımı mı düşünüyorsun?" Shane
öfkeliydi. Rozanov omuz silkti.
"Çok seks yaptım Rozanov. Hem de çok."
"Güzel."
Shane, Rozanov'un bu kadar eğlenmiş görünmesinden hoşlanmamıştı.
Ama Rozanov'un parmaklarına daha fazla kayganlaştırıcı dökmesi ve Shane'in deliğini okşamaya başlaması hoşuna gitti. Bir nefes çekti ve Bütün vücudu titredi.
Rozanov, "Sakin olun Bay Lots-of-Sex," dedi. "Benim için hazır olduğunuzdan emin olacağım."
Shane ona kaşlarını çatmak istedi ama aslında Rozanov'un gösterdiği özen onu büyülemişti. Ama Shane hâlâ en az yüzde otuz beş oranında dehşete kapılmıştı.
Rozanov parmaklarını Shane'in deliğinin üzerinde nazikçe gezdirmeye devam ederken, aynı zamanda Shane'in sikini tembelce okşuyordu. Hepsi birlikte harika hissettiriyordu.
Shane vücudunun tuttuğu gerginliğin büyük bir kısmını serbest bıraktığını hissetti ve içinden geçen iyi hislerin üzerinde biraz süzüldü. O kadar iyiydi ki Rozanov'un kendisine dokunduğu yerlerden utanmayı neredeyse unutacaktı.
"İyi mi?" Rozanov sordu.
"Mmm..." Shane iç çekti.
Ve sonra Rozanov'un parmağının ucunun içine girdiğini hissetti ve tepki olarak sıkıştı.
"Özür dilerim." Shane yüzünü buruşturdu, sonra nefes aldı.
Bunun nasıl çalıştığını biliyordu. Biraz deney yapmıştı. Kendi üzerinde. Yukarıda bahsedilen dildo ile. Ama o zamanlar yalnızdı. Özel olarak. Bu...
Rozanov alçak ve yatıştırıcı bir sesle, "Sorun değil," dedi. "Yavaş gideceğiz, tamam mı?"
"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Shane.
Özel dildo seanslarıyla ilgili bir diğer şey de Shane'in bu konuda biraz... kötü olduğuydu. En azından bir şeyleri yanlış yaptığından oldukça emindi. Mutlaka *kötü* hissettirmemişti. Ama akıllara durgunluk veren bir şey de değildi.
Rozanov başını eğdi ve Shane'in sikini ağzına aldı. Shane rahatladığını hissetti; Rozanov'un dilinin her darbesi ona kendini unutturuyordu

gergin. Rozanov parmağını biraz daha derine sokarken yavaş ve eşit nefesler aldı ve sonra...

Oh.

Shane gerildi ve nefesi kesildi. "Lanet olsun!"

Rozanov ağzını ondan çekti ve sırıttı. "Güzel, değil mi?"

Parmak ucunu tekrar Shane'in prostatı olması gereken yere sürttü. Shane daha önce yalnızken onu kendisi dürtmüştü ama Rozanov tam olarak nerede olduğunu ve onunla ne yapacağını biliyor gibiydi.

Shane gözlerini sıkıca kapadı ve dudağını ısırdı. Bunu yapmazsa, inlemek gibi utanç verici bir şey yapacaktı. Rozanov'un sikinin üzerindeki ağzı ve içindeki parmağının birleşimi daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Ve böyle devam ederse Rozanov'un onu becermesine yetecek kadar uzun süre dayanmasına imkân yoktu.

"Sikişmelisin. Sadece... bir dakika bekle," diye mırıldandı

Shane. Rozanov hemen durdu. "Tamam mı?" diye sordu.

"Evet. Evet...çok iyi. *Çok* iyi." "Ah."

Rozanov mola zamanını kendi ereksiyonuna birkaç tembel vuruş yapmak için bir fırsat olarak kullandı. Shane onu izledi ve Rozanov'un aletinin ne kadar saçma derecede büyük göründüğünü bir kez daha fark etti.

Rozanov, Shane'in yüzünü fark ederek, "Yapmak zorunda

değiliz," dedi. "İstiyorum," dedi Shane hızla. Çok çabuk.

Rozanov başıyla onayladı ve kayganlaştırıcı ile prezervatiflere uzandı. Kendini hazırladı ve sonra dikkatini Shane'e verdi. Shane iki tane hissetti

Parmaklar içeri kaymadan önce açıklığına bastırdı. Bu sefer daha az yanma vardı.

Rozanov, "Kendini okşa," diye talimat

verdi. Shane başını salladı ve itaat etti.

Rozanov hırlamaya benzeyen alçak bir ses çıkardı. "Arkanı dön," dedi.

Shane ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, çünkü bu işler böyle yürüyordu, değil mi? Bundan oldukça emindi. Bir keresinde utanıp bilgisayarını kapatmadan önce kırk saniye kadar gey pornosu izlemişti. Şimdi sadece araştırma amacıyla bile olsa biraz daha uzun süre dayanmış olmayı diliyordu.

Rozanov'un ellerinin uyluklarını kavradığını hissetti ve dizleri yatağın ucuna gelene kadar geriye çekildi. Rozanov bir ayağını şiltenin üzerine, Shane'in dizinin yanına koydu ve bir elini sıkıca Shane'in kalçasına yerleştirdi.

Ve sonra Shane bunu hissedebildi; Rozanov'un sikinin çok büyük olan küt başı deliğine çarpıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve kendini acıya hazırladı.

Rozanov bastırdığında yavaş ve dikkatliydi ama Shane'in tüm vücudu yine de titredi. Acı oradaydı ama Shane'in beklediği kadar keskin değildi. Basınç en ezici duyguydu. Kendini inanılmaz derecede dolu hissediyordu ve Rozanov'un sonuna kadar girdikten sonra nasıl hareket etmesi gerektiğini hayal bile edemiyordu. Shane, Rozanov'un içinde *sıkışıp* kalacağı gibi ani ve korkunç bir düşünceye kapıldı. Tanrım, 911'i falan aramaları gerekecekti!

Shane kendini nefes almaya zorladı ve Rozanov'un tüm takım arkadaşları izlerken doktorların onları ayırmaya çalıştığı görüntüleri zihninden uzaklaştırdı.

"Tamam mı?" Rozanov tekrar sordu. Elini Shane'in sırtında yavaş ve yatıştırıcı bir şekilde gezdirdi.

"Evet," dedi Shane. Sesi gergin geliyordu.

Rozanov biraz geri çekildi, sonra tekrar içeri itti, bu sefer daha da derine.

"Siktir," diye nefesi kesildi Shane'in. "Vay canına."

Cesaretlenen Rozanov hareketi tekrarladı. Ve tekrar.

Sonra Rozanov kalçalarını biraz ayarladı ve bir sonraki hamlesinde Shane'in prostatına vurarak içinden bir zevk sarsıntısı geçirdi.

"Tanrım. Evet! Sikeyim. Bunu

yapmaya devam et." "Yapacağım.

Merak etme."

Shane artık acı hissetmiyordu ve korkmuyordu. Rozanov içine girdiğinde ona karşı geri itmeye başladı, Rozanov bunu daha da sertleşmesi için bir davet olarak algılıyor gibiydi. İtişler hızlandı, yatağın sallanmasına ve Shane'in kendini ayakta tutmaya çalışırken kollarının titremesine neden oldu. Shane'in kaldırabileceğini düşündüğünden daha fazlaydı ama bunu istiyordu. Bunu seviyordu.

Rozanov'un parmakları Shane'in kalçalarında iz bırakacak kadar sertti. Shane'e vururken onu kendine doğru çekiyordu.
Shane çığlık atmamak için elini ağzına götürerek parmak eklemlerini ısırdı.

İnsanların seks konusunda bu kadar çılgın olmalarının nedeninin bu olduğunu fark etti. Daha önce hiç kimseyle böyle hissetmemişti. Ve tabii ki on dokuz yaşındaki Ilya Rozanov bir seks tanrısının özgüveni ve becerisiyle sevişiyordu.

Shane elini ağzından çekerek aletinin etrafına sardı. Keşke yere bir havlu falan koysaydım diye düşündü - otelin yatak takımının her yerine boşalacaktı. Bu konuda kendini kötü hissedeceğini biliyordu ama şimdi bir şey yapacak kadar değil.

"Evet. Hadi, Hollander," diye homurdandı Rozanov. Rozanov, zavallı otel hizmetçilerini hiç umursamıyordu.

"Siktir," diye homurdandı Shane. Ve o kadar sert boşaldı ki, çoğu yukarı fırladı ve göğsüne çarptı. Kendi orgazmıyla o kadar sersemlemişti ki Rozanov'un gerildiğini ve arkasında hareketsiz kaldığını neredeyse fark etmedi. Rozanov homurdandı ve *Shane'in vücudunun içine* boşaldı. Prezervatifin içine ama yine de. Shane'in vücudu bunu gerçekleştirmişti ve Rozanov bu gerçeği bir türlü kavrayamıyordu.

Sonra, Shane'i dehşete düşüren bir şekilde, Rozanov üzerine yığıldı ve Shane'i ve göğsündeki dağınıklığı çoğunlukla temiz olan yatağın içine gömdü.

Shane kendini durduramadan, "Şimdi de yatak kirlendi," diye yakındı.

"Ne?" Rozanov uykulu bir sesle konuştu. "Kapa çeneni."

Shane gözlerini kapadı ve Rozanov'un üzerindeki ağırlığının tadını çıkardı. Sonunda Rozanov yuvarlandı ve temizlenmek için banyoya gitti. Shane dikkatlice sırtına doğru kaydı, yarın oturmasını zorlaştıracak acıyı şimdiden hissediyordu.

Rozanov'un güvenli bir şekilde odadan çıkmasıyla Shane aptalca tavana bakarak sırıttı. Bugüne kadarki en başarılı cinsel deneyimini Ilya Rozanov'la yaşadığı için belki de olması gerekenden daha mutluydu.

Gülümsemesi soldu, çünkü bir daha nasıl bir cehenneme gideceğini merak ediyordu.

bunu tekrar yaşamak. Çünkü Rozanov'un onu becermesine izin vermeye devam edemezdi. Belli ki. Ve bunu yapacak başka erkekleri nasıl güvenle bulacağından emin değildi.

Rozanov banyodan çıkarken, "Duşa gir Hollander," dedi. "Ben giyinip gideceğim."

"Oh," dedi Shane. *Tabii ki* gidecekti. Shane ne halt bekliyordu ki? Ayağa kalktı. "Evet. Tamam. Peki..."

Rozanov bir elini oldukça küçümseyici bir tavırla Shane'in omzuna koydu. Dudakları rahatsız edici küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru seğiriyordu. "Eğlenceliydi," dedi.

"Evet, teşekkürler, sanırım."

Rozanov başıyla onayladı ve dağılan giysilerini toplamak için döndü. Shane banyoya gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Shane banyodan çıktığında, yeni duş almış ve havlusunu giymişti, Rozanov gitmişti. Dağınık çarşaflar dışında adamdan hiçbir iz yoktu. Shane yüzünü buruşturdu, sonra üst çarşafı çekip çıkardı ve yere bıraktı. Otel hizmetçilerinin muhtemelen her zaman bundan daha kötü şeylerle uğraştığını hayal etti.

Büyük bir bahşiş bırakırdı.

Nemli havluyu kirli yatak takımının yanına bıraktı ve üzerini giyindi. Geceyi burada geçirmeyecekti. Odaya getirdiği her şeyi çıkardığından emin olduktan sonra hizmetçiye vermesi için şifonyerin üzerine elli dolarlık bir banknot bıraktı ve dairesine dönmek üzere ayrıldı. Tek başına.

Sekizinci Bölüm

Haziran 2011-Las Vegas

Daha yakın bir yarış olamazdı.

Las Vegas'ta NHL Ödülleri'nin verileceği geceydi ve bu gece öncesinde herkesin konuştuğu tek şey Yılın Çaylağı ödülünü kimin kazanacağıydı. Hem Shane Hollander hem de Ilya Rozanov elliden fazla gol atmıştı. Aslında, her ikisi de tam altmış yedi gol atmıştı. Her ikisi de takımlarının yıllar sonra ilk kez playofflara kalmasına yardımcı olmuş, ancak her ikisi de ilk turda elenmişti. Bu iki adam tüm sezon boyunca ligin en çok konuşulan oyuncuları olmuş, taraftarlar ve basın arasında hangisinin daha iyi oyuncu olduğu konusunda şiddetli tartışmalara yol açmıştı.

Shane bu soruya kesin bir yanıt vermenin imkânsız olduğunu biliyordu ama Yılın Çaylağı seçilmek kesinlikle iyi hissettirecekti.

Rozanov onun içindeki bir şeyi ortaya çıkardı. Shane takımdaki en iyi oyuncu olması gereken bir adam değildi, her zaman *öyleydi*. Belki de sorun buydu. Belki de Shane, Ilya Rozanov gelmeden önce biraz sıkılmıştı.

Rozanov pek çok şeydi ama sıkıcı değildi. Shane'i buzda sinirlendiriyor, buz dışında da telaşlandırıyordu. Shane onun ağzına çapraz vuruş yapmak ve sonra da daha iyi öpmek istiyordu. Onu unutmak ve her maçı ona karşı oynamak istiyordu. İstiyordu ki...

Bu lanet Yılın Çaylağı ödülünü kazanmak istiyordu.

Rozanov'un yüzüne vurmak istiyordu.

Rozanov'un yüzüne *sürtünmek* istedi.

Sahnedeki Kanadalı rock grubu nihayet şarkılarını bitirdi ve B listesinden bir ünlü elinde bir zarfla sahneye çıktı.

İşte buydu.

Shane'in annesi elini onun koluna koydu. O da en az onun kadar gergindi. Belki daha fazla.

Shane ona zayıf bir gülümseme verdi ve bekledi.

* * *

Daha sonra verilen resepsiyon, profesyonel hokey oyuncularıyla dolu bir Vegas oteli ziyafet salonundan beklenecek kadar gürültülüydü. Çoğu Adamlar oldukça sarhoştu ama Shane Nevada'da yasal olarak içki sipariş edebilecek yaşta *olsaydı* bile sarhoş olamazdı çünkü sırtını sıvazlayan ve onu tebrik eden bitmek bilmeyen bir insan geçidiyle karşı karşıyaydı. Bazıları saçını bile karıştırmıştı.

Shane'in o gece görmediği tek kişi Ilya Rozanov'du.

Shane gizliden gizliye bütün gece onu aramıştı. Biriyle konuştuğu zamanların yarısında onun omzunun üzerinden bakıyordu. Rozanov'un boyu göz önüne alındığında fark edilmesi kolay olması gereken altın-kahverengi bukleleri bir an bile görememişti.

Rozanov'un odasına dönüp dönmediğini merak etti.

Bu düşünce Shane'i sinirlendirdi. Ne lanet bir bebek. Rozanov kazansaydı, Shane burada, bu odada onu tebrik etmeye hazır olurdu. Rozanov ilk NHL Ödüllerini otel odasında somurtarak geçirmek istiyorsa, bu Shane'in sorunu değildi.

Ya da belki sadece otel odasında gizlice sarhoş olmak ve sonra partiye gelmek istiyordu. Rozanov da burada içki sipariş edecek yaşta değildi.

"Roz'u bir yerlerde gördün mü?" diye sordu biri aniden.

Shane irkildi. Zihni okunmuş gibi hissetti.

"Hayır!" dedi, çok hızlı bir şekilde. Ve gereğinden fazla kızararak. Bir nefes aldı. "Rozanov'un nerede olduğunu neden bileyim ki?"

Toronto'da forvet olan adam omuz silkti. "Çocuk masasında birlikte olabileceğinizi falan düşündüm."

"Hayır," dedi Shane. "Onu hiç görmedim. Hem de hiç."

"Peki, tamam. Tebrikler evlat." Shane'in omzunu sıktı ve yanından geçip gitti.

Oda çok sıcaktı. Çok fazla insan vardı. Erkeklerin birçoğu ceketlerini ve kravatlarını çıkarmıştı. Sıcağa tahammül etmek giderek zorlaşıyordu. Alkolün yardımı olmadan mekanın atmosferi.

Shane odada anne ve babasını aradı. Babasını bir sandalyeye çökmüş, Shane'in Sprite olduğundan emin olduğu bir şeyi içerken gördü. Shane'in annesi ise yıldız bir kaleciyle konuşuyor gibiydi.

Shane babasına, "Biraz hava almak için dışarı çıkacağım," dedi. "Sadece bir dakikalığına. Hemen döneceğim."

"Elbette," dedi babam. Yorgun görünüyordu. "Zaten birazdan anneni yatma zamanı olduğuna ikna etmeye çalışacağım."

"İyi şanslar." Shane gülümsedi.

Odadan çıkar çıkmaz Shane, çoğunlukla boş olan koridorda hiçbir engelle karşılaşmadan akan klimanın rahatlatıcılığını hissetti. Bir dakikalığına duvara yaslandı ve nefes verdi.

Rozanov'un hangi odada olduğunu merak etti.

Hayır, diye düşündü. *O lanet olası bir bebek ve hiçbir şeyi hak etmiyor.*

Rozanov gerçekten o kadar üzgün müydü? Normalde çok sakin ve soğukkanlıydı. Olsa olsa, Shane onun sırf kaybetmekten ne kadar rahatsız olmadığını herkese göstermek için partiye gelmesini beklerdi.

Rozanov'un şu anda nerede olamayacağını biliyordu: kumarhaneler. Barlar. Odasında olabilirdi. Ya da... başka birinin odasında. Ya da kendi odasında

Başka biri.

Shane kaşlarını çattı. Saati kontrol edebilmek için smokin ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Neredeyse sabahın ikisiydi. Las Vegas'ta saatin bir önemi yoktu.

Shane daha önce Las Vegas'a hiç gitmemişti. Bir gece önce uçakla gelmişti ve henüz etrafı gezmemişti. Muhtemelen buna fırsat bulamayacaktı çünkü yarın öğleden sonra uçacaktı. Otele giriş yaptığında ona otelin muhteşem bir çatı katı sunduğu söylenmişti.

şehrin manzarası. Kendini huzursuz hissettiğinden ve partiye tekrar katılmak istemediğinden, bir göz atabileceğine karar verdi.

Asansörle en tepeye çıktı. İçeride üç tane gürültücü, sarhoş kız vardı. onunla birlikte asansöre bindi. Kendini arka köşeye sıkıştırdı ve asansör yükselirken gözlerini parlayan kat numaralarına sabitledi.

"Aman Tanrım! Bugün düğün günün mü?" diye sordu kızlardan biri aniden.

"Pardon?"

"Smokin," dedi. "Bugün evlendin mi?" "Oh. Hayır."

"*Yüzüğü* yok," diye tısladı arkadaşlarından biri.

Hepsi birden kıkırdamaya başladı.

Shane gözlerini tekrar kapıların üzerindeki numaralara çevirdi. Yeterince hızlı hareket etmiyorlardı.

"Strat-speeeer'e mi gidiyorsunuz?" diye sordu ilk kız.

"Nereye?"

"Strat-o-küre," dedi tekrar, daha yavaş. "Um."

"Stratosfer," diye açıkladı arkadaşlarından biri. "Çatıdaki bar." "Çatıda bir bar mı var?"

Hepsi tekrar güldü. "Çok tatlısın," dedi arkadaşı. Başlarını salladılar ve biraz daha kıkırdadılar. "Bizimle bara gel!"

"Yapamam. Üzgünüm." Tanrım, bu uzun bir asansör yolculuğuydu.

Nihayet en tepeye ulaştıklarında kızlar onu unutmuştu. Asansörden tökezleyerek çıktılar ve sağa, muhtemelen çatıdaki bara doğru döndüler. Shane sola döndü.

Bardan çok fazla gürültü geliyordu. Çalan müzik ve yüksek, sarhoş sesler. Çatının diğer tarafında, şehre bakan sessiz bir köşe vardı. Shane'in normalde düğünler için kullanıldığını tahmin ettiği bir yerdi. Şimdi boştu.

Neredeyse boş.

Shane ilk başta onu görmedi. Smokininin içinde simsiyah, başı korkulukların üzerinden aşağı eğik Rozanov karanlığa karışmıştı. Sonra başını kaldırdı ve beyaz bir duman bulutu çıkardı.

Shane onun hemen arkasında durarak, "Üzerinden atlamaya değmez," dedi.

Rozanov döndü. Shane'i gördüğüne şaşırmış gibi bile görünmüyordu. Sigarasından uzun bir nefes daha çektikten sonra gergin bir sesle, "Parti bitti mi?" dedi.

"Hayır. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

Rozanov nefesini verdi. Duman yüzünün etrafında döndükten sonra çölün gökyüzüne yükseldi. "Senin için ne kadar heyecan verici bir gece."

"Sanırım."

Rozanov gözlerini devirdi. "*Sanırım.*"

"İkimizden birine de gidebilirdi." "Sana

gitti."

"Evet, bilirsin işte. Bu tür şeylere nasıl karar verdiklerini kim bilebilir?" Shane bunları neden söylediğinden bile emin değildi. Hiçbir şey için özür dilemesine gerek yoktu. O lanet ödülü hak etmişti. "Yani bütün gece burada surat mı asacaksın? Benim kazanmam seni bu kadar rahatsız mı ediyor?"

Rozanov bir nefes daha çekti ve manzaraya geri döndü. Shane'in duyamayacağı bir şey söyledi.

"Neydi o?" Shane onun yanına, parmaklıklara doğru ilerleyerek sordu.

"Her şey seninle ilgili değil Hollander." Bunu söylerken Shane'e hiç bakmamıştı. Sesi kızgın değildi. Sadece sesi yorgun geliyordu. Ve üzgün.

Shane onun profilini inceledi. Kendi öfkesi onu terk etti ve kendini Ilya Rozanov'u önemsemek garip bir duyguydu. "Peki ne o zaman?"

Rozanov sigarasının izmaritini yere attı ve söndürdü. Hiç espri yapmadan biraz güldü. "Ne istiyorsun?
Hollander?"

"Yok bir şey. Sadece biraz hava almak istedim. Manzarayı görmek için."

"Pekâlâ," dedi Rozanov, elini önlerindeki havada gezdirerek, "işte manzara."

Shane'in gözleri altlarında uzanan şehir ışıkları örtüsüne doğru döndü ama hemen Rozanov'un yüzüne geri döndü. Rozanov'un çenesindeki kenetlenmeyi ve gözlerindeki sertliği gördü.

"Rusya'ya geri dönüyorum. Üç gün
içinde." "Oh."

İkisi de uzun bir süre sessiz kaldı. Shane, Rozanov'un ona söyleyecek daha fazla şeyi olup olmadığından emin değildi. Zorlamamaya karar verdi. Arkadaş değillerdi ki.

Shane birkaç dakika boyunca şehre baktıktan sonra, "Geri dönmeliyim," dedi. "Ailem hâlâ partide olabilir."

"Ailen," dedi Rozanov. "Doğru."

"Sanırım... Sanırım gelecek sezon görüşürüz."

Shane elini uzattı. Rozanov ona baktı. Sonra başını sağa sola çevirerek etrafına bakındı.

Bir saniye sonra Shane kendini parmaklıklardan geriye, duvara doğru itilmiş buldu. Rozanov'un ağzı sertçe onunkine bastırılmıştı ve
Elleri kollarını kabaca kavradı, parmakları pazılarına saplandı.

Shane paniğe kapıldı. Bu çok tehlikeliydi. Ve aptalcaydı. Ve kafa karıştırıcıydı. Ve...

Shane de aynı öfkeyle onu öptü. Çünkü böyle şeyler yaptığı için bu adamı sikeyim. Bütün gece lanet olası bir çatı katında saklanıp, düşünceli bir gönül adamının en kötü klişesi gibi karanlıkta lanet olası bir sigara içmek. Shane'e kazandığı bir ödül için kendini kötü hissettiriyordu.

hak etmişti. Ve sonra, bir hevesle Shane'i duvara yasladı ve sanki Shane'in ağzı onun ağzında olmadan ölecekmiş gibi onu öptü. Shane'in duyuları kendisine bastırılan sert kaslarla, sigaranın tadıyla ve Rozanov'un dilinin ağzındaki kaygan sıcaklığıyla dolana kadar onu öpmek.

Ne oluyor lan?

Shane, Rozanov'un yakasından tuttu ve onu geri itti. Bunu burada yapamazlardı. Hem de hiç.

Shane çılgınca etraflarına baktı. Kimse yoktu. Ama, Tanrım, *olabilirdi*.

Rozanov Shane'i tekrar öpmek için eğildi ve Shane onu savuşturdu. "Hayır," dedi. "Asla olmaz. Burada olmaz. Neyin *var* senin?"

Rozanov ona Shane'in midesine saçma sapan şeyler yapan o çarpık sırıtışını verdi.

"Yapamayız," dedi Shane. Ciddiydi ama bunu söylemek canını acıtıyordu. "Benim gitmem gerek. Sen de yatmalısın Rozanov."

Gülümsemesi kayboldu.

"Gelecek sezon görüşürüz," dedi Rozanov. Sonra döndü ve asansörlere doğru yürüdü.

Shane birkaç dakika bekledi, böylece aşağıya birlikte inmek zorunda kalmayacaklardı.

Gelecek sezon. Gelecek sezon farklı olacaktı. Aralarındaki bu aptalca şeyi bitirecek ve oyununa odaklanacaktı.

İkinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Aralık 2013-36,000 feet üzerinde Pennsylvania

Tap. Tap. Tap. Tap. Tap. Tap.

Ilya, aralarında boş bir koltuk olmasına rağmen Ryan Price'ın ayağının yere vuruşunu duyabiliyordu. Ilya kulaklık takmasına ve çok gürültülü bir *Hızlı ve Öfkeli* filmi izlemesine rağmen.

Ilya şöyle bir baktı. Price'ın dizi zıplıyor, kalçasının üzerinde açık ve baş aşağı duran ciltsiz romanı itip kakıyordu. Price her iki kolçağı da kavrıyordu ve gözleri kapalıydı. Kötü görünüyordu.

Ve o kitabı kesinlikle yere düşürecekti. Sonra da yerini kaybedecekti.

Ilya içini çekti, filmi durdurdu ve kulaklıklarını çıkardı. Price'ı çok iyi tanımıyordu. Kimse tanımıyordu; takıma daha bu sezonun başında katılmıştı. Devasa bir defans oyuncusuydu ama buzdaki gerçek pozisyonu infazcıydı. Görevi, kimsenin takımın oyununa müdahale etmemesini sağlamaktı.
daha yetenekli oyuncular. Ilya kendi başının çaresine bakabilirdi ama Price gibi adamlarla oynamak zorunda olmadığı anlamına geliyordu.

Ilya buzda saçmaladı, diğer adamların sinirlerini bozdu ve sonra Ryan Price onların yumruklarını almak zorunda kaldı. Ilya için oldukça iyi bir anlaşma.

"Fiyat," dedi. "Kitabınız."

Yanıt yok.

"Fiyat," dedi Ilya tekrar. Hâlâ bir şey yoktu, bu yüzden Ilya uzanıp kolunu dürttü. "İyi misin?"

Price'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve biraz sıçrayarak elindeki kitabın yere düşmesine neden oldu. Ilya dehşet içinde kitabın düşüşünü izledi. Başarısız olmuştu.

"Özür dilerim," dedi Price. "Ayağımı mı

vuruyordum?" "Evet."

"Özür dilerim," dedi Price tekrar. "Sadece biraz gerginim. Bazen."

"Ah." Ilya eğildi ve kitabı aldı. Geri vermeden önce kapağına bir göz attı. *Anne of Green Gables*. Kızlar için yazılmış bir çocuk kitabı falan değil miydi o? "Yerini kaybetmişsin."

Price ince bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Daha önce okumuştum. Bu sadece... Bir tür rahatlama aracı olarak uçaklarda yanımda getiriyorum."

Ilya bu adamı bir türlü çözemiyordu. İlya'dan bile daha uzun boyluydu ve çok daha iriydi, omuz hizasında kızıl saçları ve sakalı onu bir motorcu çetesi üyesi gibi gösteriyordu. Bir adamı tek yumrukta yere serebilirdi. Ligdeki en zorlu rakiplerden bazıları Price'la dövüşmeye korkuyordu.

"Kızıl saç yüzünden mi?" Ilya sordu. Price'ı anlamıyordu ama en azından sakinleşmesine yardımcı olmaya çalışabilirdi. "*Anne of Green Gables?*"

Price ona neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi baktı ve sonra güldü. Sessiz ve tedirgindi ama yine de bir kahkahaydı. "Evet, belki."

Ilya bunun Price'ın NHL'deki dördüncü sezonu olduğundan emindi ama daha önce üç farklı takımda oynamıştı. Soyunma odasında sessiz, buzda ürkütücü ve uçaklarda sinirleri bozulan biriydi, bu yüzden Ilya kolay kolay arkadaş edinemediğini düşündü.

"Her uçuşta böyle misin?" Ilya sordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Price uçmaktan nefret ediyorsa kesinlikle yanlış iş kolundaydı.

Price başını salladı. "Her uçuşta değil. Yani, evet, her zaman gerginimdir, ama her zaman bu kadar kötü değil." Yanakları kızarmıştı, sanki her zamankinden daha fazla korktuğunu itiraf etmek istememişti. Raleigh, Kuzey Carolina'dan Montreal'e gidiyorlardı, çok uzun bir uçuş değildi, ama çalkantılı bir kalkış olmuştu. Belki de fark buydu. Ilya bu konuda konuşmak istemiyordu ve Price'ın da istemediğini düşündü.

O da iPad'ini işaret etti. "*Hızlı Beş*. İzlediniz mi?"

"Evet. Sanırım öyle. Banka kasası kovalamaca sahnesi olan film mi?"

"Evet. En iyisi bu." Ilya aralarındaki boş koltuk için masayı ters çevirdi ve iPad'ini masaya taşıdı. Sadece bir kulaklık seti vardı ama her zaman altyazıları açıktı. İngilizcesini geliştirmesine yardımcı oluyordu.

Price'a kulaklıkları uzattı, tamamen sürükleyici bir dikkat dağıtıcı kullanabileceğini düşündü.

"Oh, uh..." Price bir elini gür saçlarında gezdirdi.

"Sorun yok. Pilot kaza yapacağımızı söylerse size haber veririm."

Şaka riskliydi ama işe yaradı. Price homurdandı ve kulaklığı aldı. "Teşekkürler."

Filmi izlediler, Price dinledi ve Ilya okudu ve Price'ın bacağı uçuşun geri kalanında hareketsiz kaldı. Hatta uçuş görevlisinden bir kola bile istedi ki bu iyiye işaret olmalıydı.

İlya film diyaloglarını okumaktan yorulduğunda pencereden dışarı, karanlığa baktı. Aslında *dikkatini* filmle dağıtmaya çalışıyordu çünkü Montreal'e gitmek onu her zaman geriyordu. Sinir değildi bu, başka bir şeydi. Beklenti, belki. Heyecan demek istemedi.

Yarın akşam sezonun ikinci maçını oynayacaklar.
Montreal Ekim ayında sezon açılışı için Boston'daydı. Boston uzatmalarda kazanmıştı ve Hollander, Ilya'nın otelin alt sokağında tuttuğu odaya geldiğinde berbat bir ruh hali içindeydi.
Montreal'in kaldığı yere.

Hollander'ın sinirli olması Ilya'nın hoşuna gidiyordu. Hollander'ın hıncını İlya'nın vücudundan çıkarması hoşuna gidiyordu. Ilya'nın ağzını sikerken ona küfretmesi hoşuna gidiyordu.

Bunlar Ilya*'nın Hızlı ve Öfkeli* filmiyle dikkatini dağıtmaya çalıştığı türden düşüncelerdi. Çünkü Hollander'la yaşadığı bu berbat şeyi düşünmek kendisinden tiksinmesine neden oluyordu. Aynı zamanda onu rahatsız edici bir şekilde tahrik ediyor, bu da kendisinden *daha fazla* iğrenmesine neden oluyordu.

Evet. Süper sağlıklı. "Roz,

uyanık mısın?"

İlya başını kaldırdığında Cliff Marlow'un yüzünün önündeki koltuğun üzerinden baktığını gördü. Cliff ondan bir yaş küçüktü, biraz aptaldı ve muhtemelen İlya'nın en iyi arkadaşıydı.

"Hayır," diye kestirip attı Ilya.

"Montreal'de bir hatunla konuşuyordum. Birkaç haftadır Instagram'da birbirimize mesajlar gönderiyoruz. Çok seksi.
Şuna bir bak." Telefonunu Ilya'nın yüzüne doğru itti. Ekranda gerçekten de ateşli bir kadın vardı.

"İyi iş," dedi Ilya.

"Yarın akşam maçtan sonra buluşmak istiyor. Hokey oyuncuları için yanıp tutuşuyor ve arkadaşını da getirebileceğini söyledi. Gelmek ister misin?"

Oh, hayır teşekkürler. Bir otel odasında Shane Hollander'ı becermekle meşgul olacağım.

"Yarın gece sokağa çıkma yasağımız var. Ertesi sabah erkenden uçacağız, değil mi?" Ilya ona hatırlattı.

"Evet, biliyorum ama..." Cliff hüzünle telefonuna baktı. "Onu görmem lazım.
Belki de sadece...hayır. Biliyor musun, Ilya? Ben tamamen

dürüst olacağım: Muhtemelen sokağa çıkma yasağını ihlal edeceğim. Havaalanına giden otobüsü kaçıracak değilim ya."

Ilya gözlerini devirdi. "Ben kaptan yardımcısıyım, bok kafalı. Bana sokağa çıkma yasağını delme planından bahsetme."

"Ben o 'A' harfinin pislik için

olduğunu sanıyordum." "Komik."

"Yani, yarın gece benimle çıkmaya hayır mı?"

"Hayır. Ama iyi eğlenceler."

"Eskiden eğlenceli olduğun zamanları hatırlıyorum Roz."

"Ben çok eğlenceliyim." *Sokağa çıkma yasağına dönmeden önce bir saat boyunca eğleneceğim.*

Cliff, filmi dikkatle izleyen ve onu hiç fark etmemiş gibi görünen Price'a başını salladı. Cliff'in yüzünde bir soru işareti vardı ve Ilya'nın sorunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden Cliff bir pislik gibi elini Price'ın görüşünü engellemek için yüzünün yan tarafını kapattı ve *Garip Adam*'ın ağzını kapattı, *değil mi?*

Ilya omuz silkti. Belki Ryan Price tuhaf biriydi, belki de insanların ondan beklediği gibi biri değildi. Ilya kesinlikle bunun için birini suçlayacak konumda değildi.

Ertesi akşam-Montreal

"Sana şimdiden söylüyorum," dedi J.J., "eğer lanet Rozanov bu gece seninle uğraşmaya başlarsa, onu dışarı çıkarırım."

Shane omuzluklarını başının üzerine çekti ve yerlerine sabitlemeye başladı. "Rozanov'un peşinden gidersen, Ryan Price da *senin* peşinden gider."

"Price'ı sikeyim. O aptal orospu çocuğunu ağlayarak geldiği yere geri göndereceğim."

"Nova Scotia, sanırım."

"Sadece söylüyorum-" J.J. vurgulamak için kaval kemiğini Shane'e doğrulttu "- Rozanov sana sorun çıkarırsa, onun işini bitiririm. Price olsun ya da olmasın."

Shane, J.J.'in göstermemeye çalıştığı korkuyu kibarca görmezden geldi. J.J. ligdeki en büyük oyunculardan biriydi ve bir kavgada kendini idare edebilirdi ama Ryan Price tam bir terördü.

Price, Boston'a karşı oynanan bu maçları ekstra gergin kılan şeylerden sadece biriydi. Montreal, Boston'a karşı oynayacakları maçın heyecanıyla çalkalanan bir şehirdi.

Hokey takımı bütün kış boyunca -her maç günü havadaki elektriği

hissedebiliyordunuz. Ve ne zaman Boston şehre gelse, Shane şehrin

olduğu kadar sıkı çekilmişti. Vücudundaki her hücre buza çıkma ve Rozanov'la yüzleşme ihtiyacıyla kıvılcımlanıyordu. Ve maçlar bittiğinde, farklı bir ihtiyaçla nabzı atmaya başladı.

Yüksek sesli bir kahkaha Shane'in düşüncelerini böldü. Hayden telefonunu yüzüne doğru itti. "Hey, bak hayranlar dışarıda ne yapıyor."

Twitter'da yayınlanan bir videoda, arenanın dışında bir grup insan Ilya Rozanov'un kuklasına benzeyen bir şeyi yakıyordu.

"Bu biraz fazla oldu," dedi Shane.

J.J. telefonu kaptı. "Ha! Bu şimdi mi oluyor?" "Birkaç
dakika önce," dedi Hayden.

"Çok güzel. Bayıldım."

Hayden telefonunu geri aldı ve ekranı inceledi. "Kuklayı yeterince çirkin yapmamışlar."

Elbette, Hayden. Shane, "Muhtemelen Boston'da kuklalarımı yakmışlardır," dedi.

"Oh evet! Kesinlikle var. YouTube'a gireyim..."

"Evet, hayır. Aslında şu anda bir hokey maçını kazanmaya odaklanmaya çalışıyorum. YouTube yok, lütfen."

Takımın halkla ilişkiler müdürü Marcel soyunma odasına girdi ve Shane içini çekti.

"Shane," dedi Marcel. "NBC seninle konuşmak istiyor. İyi
misin?" "Elbette. Hemen geliyorum."

Yayıncılar her zaman maçlardan önce Shane'le konuşmak isterdi, özellikle de Boston'a karşı oynanan maçlardan önce. Soyunma odasının dışındaki koridora doğru ilerlerken, "Montreal bu gece kazanmak için ne yapmalı?" sorusunu yanıtlamanın yeni ve heyecan verici bir yolunu bulmaya çalıştı.

* * *

"Son soru, Shane: Montreal bu gece kazanmak için ne yapmalı?"

Shane, bu soruyu kesinlikle beklemediği izlenimini vermek için en iyi "düşünen" yüz ifadesini takındı. "Pakı kaleye götür, şut at, ceza sahasının dışında kal..." *Daha önce diğer takımdan daha fazla gol atmak maç biter.* "Bu gece iyi durumdayız, herkes sağlıklı, bu yüzden Boston için işleri kesinlikle zorlaştıracağımızı düşünüyorum."

"Teşekkürler Shane, bu gece için iyi şanslar."

"Teşekkürler, Chris."

Shane bu röportajları küçümsememeye çalışıyordu. Ne zaman bir röportaj yapmak zorunda kalsa, ki bu sık sık oluyordu, izleyen çocukları düşünürdü. Maçlardan önce ve sonra televizyonda en sevdiği yıldızlarla röportaj yapıldığını görmeye bayılırdı.

Soyunma odasına döndüğünde, ailesine kısa bir mesaj göndermek için telefonunu eline aldı. Her maçtan önce onlara mesaj atardı.

Kendisini bekleyen bir mesaj olduğunu ve bunun ailesinden gelmediğini gördü.

Lily: Bir saat içinde kaç kez gelebilirsin?

Ne. Ne. Sikeyim.

Bu Rozanov için bile pis bir bilardoydu. Maçlardan *önce* birbirlerine mesaj atmazlardı. Özellikle de böyle şeyler hakkında.

Kesinlikle cevap yazmayacaktı. Ve kesinlikle jartiyerinin içinde sertleşmiyordu.

Sikeyim. Sertleşmişti. Ve şimdi de cevap yazıyordu.

* * *

Ilya, Hollander'ın cevabını gördüğünde neredeyse boğulacaktı.

Bilmiyorum. İki kez, belki?

Çok saf! Çok dürüst ve tatlı.

Ilya: Seks mesajlaşmasında çok

kötüsün. Jane: Bu kelimeyi sana

kim öğretti? Ilya: Annen.

Tamam, bu oldukça aptalcaydı. Ama Hollander annesini seviyordu ve bu muhtemelen onu rahatsız *ederdi*.

Dur. Maçtan sonra mesaj atarım.

Birkaç saniye geçti.

Eğer şanslıysan.

Ilya homurdandı. Hollander muhtemelen bu kazığı attığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Ilya: Şu an sertleştin mi?

Cevap yok. Ah neyse. Ilya bu mesajlarla haddini aştığını biliyordu ama Hollander'ı kızdırmak çok eğlenceliydi. Onu hayal edebiliyordu
Şimdi, Montreal soyunma odasında, kimse görmesin diye telefonunu çantasına falan sokarken yüzü kızarıyordu.

Hollander'ın daha sonra bir otel odasında buluştuklarında hâlâ buna kızgın olmasını umuyordu.

* * *

Ilya, taksicinin onu götürdüğü terk edilmiş görünümlü üç katlı binaya kaşlarını çatarak baktı. Adresi tekrar kontrol etti ve Hollander'ın ona mesaj attığı adresle aynı olduğunu doğruladı. *Ne oluyor lan?*

Hollander'ın tek talimatı, Ilya'nın binanın arkasından dolaşıp ona mesaj atması ve kapıda beklemesiydi. Ilya da öyle yaptı.
Ürkütücü bir binanın arkasındaki karanlık ve boş bir arazide öldürülmeyi düşünmek. Hollander'ın vücudunda şeytani bir kemik olduğuna inansaydı, Ilya kendisine şaka yapılmak üzere olduğundan şüphelenirdi.

Ilya mesajı gönderdikten bir dakika sonra arka kapı açıldı ve içeriden sadece Hollander çıktı.
S.W.A.T. ekibi onlara saldıracak.

"İçeri girin," dedi. Ilya onun yanından geçerek loş merdiven boşluğuna girdi ve Hollander kapıyı arkalarından kilitledi.

"Burası neresi?" Ilya sordu.

Hollander cevap vermek yerine iki eliyle onu sertçe itti. "Maçtan önce bana mesaj attığın için seni sikeyim, göt herif!"

Ilya sırıttı. "Serttin, değil mi? Ne kadar süre? Bütün oyun boyunca mı?"

Hollander ona ters ters baktıktan sonra, "Beni takip edin," dedi.

Onları çok fazla sayıda merdivenden en üst kata çıkardı ve sonra başka bir kapının kilidini açmak için bir anahtar kullandı. Görünüşe bakılırsa sadece kısmen tamamlanmış büyük bir çatı katı dairesi ortaya çıktı. Duvarlar yeni sıvanmış ve henüz boyanmamış gibi görünüyordu. Eğilmiş bir merdiven vardı.

bir duvara yaslanmıştı ve yanında da açık bir alet kutusu vardı. Mutfakta yepyeni bir tezgah ve dolaplar vardı ama hiçbir alet yoktu.

"Burası senin evin mi?" Ilya daha önce Hollander'ın evine hiç gitmemişti. Daha önce hep otel odalarında kalmıştı. Bu fikir onu heyecanlandırmıştı.

"Hayır. Yani, burada yaşamıyorum. Ama, evet,

sahibi benim." "Buraya mı taşınacaksınız?"

"Hayır. Bu sadece bir yatırım ya da her neyse. Ve buranın buluşmak için güvenli bir yer olabileceğini düşündüm."

Hollander utandığında çok tatlı oluyordu.

"Sevişecek bir yerimiz olsun diye mi bir bina satın aldın Hollander?"

Ilya onun sert görünmeye çalıştığını düşündü ama yanaklarının kızarması bu etkiyi bozuyordu. "*Hayır*. Bu bir *yatırım*. Tadilat yaptıracağım ve sonra daireleri satacağım. Ana kattaki ticari alan için de şimdiden bir kiracı ayarladım."

"Vay canına. İş adamı."

Hollander kollarını kavuşturdu. Bu onu daha korkutucu göstermiyordu. "Bu kadar soru yeter. Buraya konuşmaya gelmedik."

"Evet. Beni nerede istiyorsun? Şu merdivenin üstünde mi? Şuradaki odun yığınının üstünde mi?"

"Buraya, aptal."

Hollander odayı geçti ve bir kapı daha açtı. Bu kapı şuraya açılıyordu.

...tamamen bitmiş bir yatak odası. Gerçekten güzel bir tane.

"Önceliği yatak odasına verdim. Ve banyoyu. Böylece-"

Ama Ilya Hollander'ın cümlesini bitirmesine izin vermedi. Hollander'ın kollarını kavradı ve onu en yakın duvara doğru itti ve öptü.

Hollander onlara lanet bir *bina* satın almıştı.

Ilya bütün yaz boyunca bunun Hollander'ın ilişkiyi bitireceği yıl olacağından emindi. Ama geçen yaz da aynı şeyi düşünmüştü, çaylak sezonları Las Vegas'ta bir çatı katında öpüştükten sonra Hollander'ın Ilya'yı itip kakmasıyla sona ermişti. Ama takımları o ikinci sezonda ilk kez karşılaştığında, Ilya ona bir otel odası numarası mesaj atmış ve Hollander yirmi dakika sonra gelmişti.

Hollander öpüşmelerini keserken, "Sigara içiyordun," diye yakındı.

"Sadece bir tane."

"Sigara içmemen gerekiyordu."

"Konuşmaman gerekiyordu." Ilya Hollander'ın göğsünü itti ve onu sırt üstü yatağa düşürdü. Ilya bir an durup ona baktı; kızarmış yanaklarına, dağılmış saçlarına ve tişörtünün yukarı sıyrıldığı açıkta kalan tenine. Sonra Ilya saldırdı.

Bir süre her zamanki kavgacı tarzlarıyla öpüştüler -Hollander, Ilya'yı sıkıştırmak ve ağzına saldırmak için onları yuvarlıyor, Ilya onları çevirip kontrolü yeniden ele alıyordu. Gömlekler çıktı, sonra pantolonlar, sonra çoraplar ve iç çamaşırları.

"Bir saat," diye mırıldandı Ilya. Şimdi üstteydi, Hollander'ın köprücük kemiği boyunca ısırıyor ve yalıyordu. "Sonra gitmem gerek."

"O zaman acele et."

Ilya, Hollander'ın tenine karşı gülümsedi. Ne kadar da küçük bir veletti. Ilya kendini yukarı kaldırdı ve Shane'in beline oturdu, kalçalarını biraz fazla sıktığından emin oldu. Kendi aletini eline aldı ve yavaşça, düşünceli bir şekilde okşadı. "Bunu istiyor musun Hollander?"

Ve, Tanrım, Ilya Hollander'ın kafasının içinde sürüp giden savaşı *görebiliyordu*. Ilya'ya siktirip gitmesini ve ölmesini söylemeyi ne kadar çok istediğini görebiliyordu ama bundan da öte, Hollander'ın dilinin alt dudağını ıslatmak için nasıl dışarı çıktığını görebiliyordu.

"Açlıktan ölüyorsun, değil mi Hollander?" Ilya öne doğru kayarak vücudunu Hollander'ın yüzüne yaklaştırdı. Ağzına. Hollander'ın göğsü altında kabarıyordu ve karanlık, yoğun gözlerle Ilya'ya baktı. "Sorun değil," dedi Ilya yatıştırıcı bir sesle. Aletinin başını Hollander'ın dudaklarına dokundurdu.

"Alabilirsin. Al
şunu." "Senden
nefret
ediyorum."

"Evet. Biliyorum. Göster bana."

"*Siktir*," diye fısıldadı Hollander, görünüşe göre kendi kendine. Sonra dudaklarını ayırdı ve Ilya'nın yarığındaki nemi yaladı.

Ilya'nın eli dışarı fırladı ve yatak başlığını kavradı. Güzel bir yatak başlığına benziyordu, sağlamdı. Ne kadar sağlam olduğunu yakında öğreneceğini umuyordu.

Hollander, Ilya'nın aletinin başıyla çıldırtıcı derecede uzun bir süre oynadı, ama lanet olsun, ne şovdu ama. Ilya, Hollander'ın başını ağzına alırken gözlerinin kapanışını izledi. Dili etrafında yuvarlandı ve Ilya'nın aletinin alt tarafına ve sonra da yarığa daldırdı. Çok iyiydi ve

neredeyse yeterli değildi.

Hollander homurdandı, görünüşe göre Ilya'nın olduğu kadar açıyla hayal kırıklığına uğramıştı ve Ilya'nın horozunu tekrar ağzına almadan önce onu yatağa itti. Bu kez Hollander, Ilya'nın sikini bir yemek haline getirdi, kafası Ilya'nın çok uzun süre dayanamayacağı hızlı bir ritimle sallanıyordu. Tabii Hollander'ı da kendilerine ayrılan bir saatlik süre içinde sikmek istiyorsa.

Ama Hollander pes etmiyordu. Ilya'nın taşaklarını doğru miktarda basınçla çekiştirdi ve Ilya, Hollander'ın ereksiyonunun uyluğu boyunca kaydığını hissedebiliyordu.

"Hollander..." diye uyardı. Çok yüksekte ve çok hızlı uçuyordu.

Hollander inledi ya da belki de Ilya'nın aletinin etrafında bir kelime oluşturmaya çalıştı, ama tek yaptığı Ilya'nın şu anda gerçekten ihtiyaç *duymadığı* titreşimlere neden olmaktı.

"Siktir. *Siktir*. Durmak zorundasın. Eğer seni becermemi istiyorsan..."

Hollander ağzını Ilya'nın sikinden ayırdı ama sonra kıpırdamadan durdu. "Kahretsin. Oh Tanrım. Siktir."

Ilya ıslaklığın kalçasına sıçradığını hissetti. Hollander'ın vücudu birkaç kez sarsıldı ve sonra yüzünü Ilya'nın omzuna gömdü. "*Siktir*."

"Hollander?"

"Özür dilerim," diye inledi. "Az önce... *dokunmadığına* bile inanamıyorum.
Ben!"

Ve Ilya sadece güldü. Çünkü çok komikti. "Bana gülme lan."

"Uzun zaman oldu mu?" Ilya alay etti.

Hollander alnını Ilya'nın omzuna koyarak yüzünü tamamen gizledi. "Kapa çeneni."

Ama Ilya daha çok güldü. Hollander da katılana kadar güldü ve sonra ikisi de birbirlerine sarılıp gözlerindeki yaşları silene kadar güldüler.

"En hızlı atış yarışmasını kazanabilirsin."

Hollander onun göğsüne hafifçe yumruk attı. Ilya yan tarafına yuvarlandı ve Hollander'ı yanındaki şiltenin üzerine bıraktı. "Çok kötü. Seni becermek istiyordum. Hâlâ istiyor musun?"

"Yapabileceğimi sanmıyorum. Sanırım tekrar kalkamayacak kadar utanıyorum."

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Hayır. Ama... yaptığım şeyi bitirebilir miyim?"

Ilya tekrar sırt üstü yattı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Devam et."

Hollander da öyle yaptı ama bu sefer çok daha az telaşlıydı ve acele etmedi.

Ilya her saniyesinden keyif aldı.

Ilya, Hollander'ın şimdiye kadar sikinin etrafına sarılmış en yetenekli ağza sahip olduğunu söylerse yalan söylemiş olurdu. Ama o çok... memnun etmeye hevesliydi. Bu işte iyi olmaya çok kararlıydı. Ilya için.

Hollander'ın şu anda ona sakso çekişinde çok tatlı bir şey vardı, sanki Hollander kendi orgazmını çoktan yaşamış olmasına rağmen bunu hemen bitirmeye çalışmıyordu. Ilya'nın kendini iyi hissetmesini sağlamaktan gerçekten zevk alıyor gibiydi.

Ilya Hollander'ın yanında kendini hep iyi hissetmişti. Başkalarıyla olduğundan daha iyi olduğunu söylemek istemiyordu ama... farklıydı. Ve sadece

Çünkü Hollander bir erkekti. Ilya, Hollander dışında bir erkekle birlikte olmamıştı. Bir yıldan fazla. Neredeyse iki, belki? Ama o kadar değildi.

Hollander ona baktı ve Ilya gülümseyerek saçlarını okşadı. Saat ilerliyordu ve Ilya'nın gerçekten gitmesi gerekiyordu, bu yüzden Hollander'ın başını nazikçe tuttu ve Ilya'nın ihtiyaç duyduğu ritmi yakalaması için onu yönlendirdi ve... işte. Evet. Oh lanet...

"Bu iyi, Hollander. Aynen böyle. Beni boşalt."

Hollander inledi ve parmaklarını İlya'nın kalçalarına geçirdi, ağzıyla İlya'nın belirlediği tempoya ayak uydurdu. Yaklaşan salıverilmenin tanıdık, heyecan verici baskısı İlya'nın bedenini kavradı - kovalamayı bırakamadığı yüksek - ve gözlerini sıkarak kapattı.

"Boşalacağım. Siktir, Hollander."

Hollander çekildi ve ağzını eliyle değiştirdi. "Onu görmek istiyorum."

Saniyeler sonra, Ilya patladı. Beyaz bir orgazm vücudunda roket gibi patlarken, her zamankinden çok daha yüksek sesle haykırdı.

Ilya tekrar konuşabildiğinde, "Lanet olsun Hollander," diye soluk soluğa kaldı. "Ben öldüm. Beni sen öldürdün."

Hollander şimdi doğrulup Ilya'nın karnındaki dağınıklığa bakıyordu. "Bu gerçekten ateşliydi."

"Evet."

"İyi ki kimsenin seni duyamayacağı boş bir binadaydık."

Ve sonra Ilya yanaklarının utanç içinde ısındığını hissetti. Genelde böyle bağırmazdı.

Geliyorum.

Bunu düşünmek istemedi ve "Gitmem gerek" dedi.

"Pekala."

On beş dakika sonra merdivenlerin dibinde Ilya'nın taksisinin gelmesini bekliyorlardı.

"Güzel bir bina," dedi İlya, çünkü sessizlikten nefret ediyordu. "Burada yaşamak istemiyor musun?"

"Hayır. Ama tadilat biraz zaman alabilir, o yüzden muhtemelen burayı... bunun için kullanabilirim. Bir süreliğine." Biraz daha sessizlik ve ardından Hollander, "Olimpiyatlar için heyecanlı olmalısın. Rusya'da."

"Evet." Ilya heyecanlanmıştı. Ama memleketinin, babasının beklentilerini düşünmek midesini ağrıtıyordu. Ve sigara içmek istemesine neden oldu.

Hollander, "Hayatım boyunca Olimpiyatların hayalini kurdum," dedi. "Sabırsızlanıyorum."

"Ne için? Bronz madalya için

mi?" "Siktir git."

Ilya güldü. "Hey, hiç sebep yokken yükünü boşalttığın zamanı hatırlıyor musun?"

Hollander gözlerini devirdi ama Ilya onun gülmemeye çalıştığını anlayabiliyordu. "Aman Tanrım. Cehenneme kadar yolun var."

"İnanılmaz bir numara."

"Taksiniz dışarıda olmalı, değil mi?"

Ilya elini kapıya koydu ama iterek açmadan önce eğildi ve Hollander'ı dudaklarından hızla öptü.

"İyi geceler, Hollander." "İyi

geceler."

Ilya otele dönerken taksi yolculuğu boyunca aptal gibi sırıtıyordu.

Onuncu Bölüm

Şubat 2014-Soçi, Rusya

"Shane Hollanderrrrrrr!"

Shane arkasından bağırılan adının sesiyle neredeyse sıçrayacaktı. Etrafında döndü ve kendisine yaklaşan iki tanıdık yüz gördü: Carter Vaughan (bağırıyor) ve Scott Hunter (bağırmıyor). Scott ABD erkek hokey takımının kaptanıydı ve Carter da hem burada hem de New York'ta Admirals'da birlikte oynadıkları takım arkadaşıydı.

Shane, Soçi'deki sahilde tek başına yürüyordu. Günün ve gecenin geri kalanında izinliydi ve ne yapacağını bilemiyordu. Onun
Ebeveynler Rusya'ya seyahat etmeyi düşünmüş ama sonunda vazgeçmişlerdi. Bir kere, seyahat düzenlemeleri ve konaklama tam bir kâbustu. Shane onları bu zahmete değmeyeceğine ikna etmiş ve kendisini uluslararası yarışmalarda izlediklerini belirtmişti.
gençliğinden beri turnuvalara katılırdı. Belki de aşırı tedbirli davranıyordu ama bu Oyunlar öncesinde olası güvenlik endişeleriyle ilgili pek çok haber çıkmıştı ve o da ailesini güvende tutmak istiyordu.

Shane'in Soçi'ye gelmeden önce ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha önce hiç Rusya'ya gitmemişti ve bu abartılı gösterinin Rozanov'un anavatanını en iyi şekilde temsil ettiğinden emin değildi. Kendini sık sık Rozanov'un hissettiği baskıyı merak ederken buluyordu. Rusya'da olmak
Olimpiyatlar Shane için ülkesinde olmadan da yeterince heyecan verici ve stresliydi.

Carter ve Scott ona yetişirken, "N'aber çocuklar?" dedi. "Burada bir plaj olacağını biliyor muydunuz? Burası da ne böyle, değil mi?"

Carter güldü. "Hayır! Burada palmiye ağaçları var! Kışın Rusya'nın soğuk olacağını düşünmüştüm."

"Dün geceki galibiyetin için tebrikler," dedi Scott. Scott çok iyi bir adamdı.
Carter da iyiydi ama Scott hokey oynamakta gerçekten iyi olan bir melek gibiydi. Bir meleğe benziyordu: sarı saçları ve mavi gözleri vardı ve aynı zamanda bir model ve belki de bir itfaiyeci olan bir Navy SEAL gibi inşa edilmişti.

"Teşekkürler. Oldukça kolay bir galibiyet oldu ama kabul ediyorum."

"Bu ilk maçların hepsi kolay. Sırada kiminle oynuyoruz, Scotty? Fiji mi?"

Scott kaşlarını çattı. "Danimarka. Ve kimsenin bu konuda ukalalık yapmasını istemiyorum."

"Evet, efendim," diye alay etti Carter.

Carter koyu teni ve kahverengi gözleriyle Scott'a hiç benzemiyordu ama en az onun kadar çekiciydi. Aradaki fark Carter'ın çekici olduğunu *bilmesiydi*. Bir odayı ele geçiren türden bir adamdı, ama iyi anlamda. Herkes ondan hoşlanırdı.

"Kaldığınız yeri nasıl buldunuz?" Shane sordu. "Şaka mı yapıyorsun?" Carter sordu. "Bir *karyolada* yatıyorum-" "İkiz yatak," diye düzeltti Scott onu.

"Her neyse. Diğer iki ikiz yatağın arasına sıkışmış lanet bir ikiz yatak. Bir tanesinin üzerinde horlayan bir hödük var." "Ben horlamam."

"Diğerinde de Sully-Eric Sullivan var ve o çocuğu tanımıyorum bile ama Scott'tan bile daha büyük. Sochi Four Seasons'ı bulmak istiyorum."

Shane güldü. "J.J. ve takım arkadaşın Greg Huff'la aynı odada kalıyorum."

"Huff fazla yer kaplamıyor," dedi Carter, "ama J.J. dev."

"O da yatakları pek sevmez."

"Bu gece için planın nedir?" Scott sordu. "Biraz hız pateni izlerim diye düşündüm."

Scott'ın yüzü aydınlandı. "Öyle mi? Bu harika olurdu. Erkekler artistik patinaj kısa programının da bu gece olduğunu gördüm."

"Ah, doğru ya. Orası muhtemelen dolu olacak."

"Bu lanet herifler burada oldukları için cesurlar, biliyor musun?" "Cesur mu?" Scott sordu.

Carter sesini alçalttı ve sahilde etrafına bakındı. "Evet, Eşcinsel meselesi yüzünden, değil mi? Bu adamlardan bazıları burada gerçekten hayatlarını riske atıyor. Cehennem kadar cesurlar."

"Doğru," dedi Scott. Bakışlarını okyanusa çevirdi. Shane Rusya'nın eşcinselliğe karşı yasalarını biliyordu ama bu tür şeyleri çok fazla düşünmemeye çalışıyordu. Sadece Olimpiyatların tadını çıkarmak, altın madalyayı kazanmak ve eve dönmek istiyordu. Ama şimdi Dev'i düşünüyordu, Ottawa'dan birlikte antrenman yaptığı, erkekler sürat pateni takımında yer alan ve Shane'in eşcinsel olduğunu bildiği bir çocuk. O buradaydı. Korkmuş muydu? Korkmuş olmalıydı.

"Bu oyunlarda plaj voleybolu da olmalı!" Carter neşeyle söyledi. "Kadınlar plaj voleybolu. Kış Olimpiyatları'nın tam da buna ihtiyacı var, değil mi?"

Shane başını salladı ama hâlâ Dev'i düşünüyordu.

Ve Rozanov'u.

Rozanov başının çaresine bakabilirdi. Burası onun eviydi. Nasıl güvende kalacağını bilirdi.

"Hâlâ bizimle misin Hollander?"

Shane gözlerini kırpıştırdı ve Carter ile Scott'a baktı. "Özür dilerim. Ne dediniz siz?"

"Sporcu köyündeki McDonald's'a bakmaya gidiyorduk. Eğlenceli olabileceğini düşündüm. Bize katılmak ister misin?"

"Sanırım ben..." Rozanov'a mesaj mı atayım? Onu görmeye mi çalışayım? Kayak atlayıcısını patlatmaktan falan tutuklanmadığından emin olmak için mi? "Odamda biraz dinlen. Hâlâ jet yorgunuyum, biliyor musun?"

"O odada rahatlayabiliyor musun?" Carter güldü. "İyi şanslar o zaman. Numaram sende var mı?"

"Evet, aldım. Sonra görüşürüz çocuklar."

Shane çıkarken çok hızlı yürümemeye çalıştı ama birden Rozanov'la temas kurmak için yanıp tutuşuyordu. Tek sorun, onu nerede bulacağına dair hiçbir fikri olmamasıydı.

Bir mesaj gönderdi. İyi vakit geçiriyor musun?

İşte. Bu havalı ve rahattı. Sadece dostça bir "Hey, ikimiz de Olimpiyatlar'dayız! Eğlenceli, değil mi? Ayrıca, hapiste misin?"

Bütün gece cevap bekledi ama cevap gelmedi.

* * *

Olimpiyatlar saçmalıktı.

Ilya bütün hafta boyunca gergindi. Günlerdir Rus medyasına gülümsüyor ve tüylerini diken diken eden hükümet yetkililerinin arasına karışıyordu. Ülkelerinin liderini sorgusuz sualsiz destekleyen ve Ilya'nın da aynısını yapmasını bekleyen kadın ve erkekler. Ilya'nın eğlenmek için hiç vakti olmamıştı; oyununa odaklanacak zamanı bile olmamıştı.

Ve gösterdi.

Rus erkek hokey takımı tam bir karmaşaydı. Bu tür uluslararası turnuvalar her zaman garip olmuştur.

Birbirleriyle nasıl oynayacakları konusunda hiçbir fikri olmayan süper yıldızlardan oluşan bir "rüya takım" oluşturdular, ancak bu takım özellikle umutsuzdu. Çok fazla ego. Kendi ülkelerinde, soyunma odasında ve sahada sinirleri geren çok fazla baskı vardı. Çok fazla aptalca ceza alınıyor, çok az gol atılıyordu.

Madalya için yarışmaktan çoktan vazgeçmişlerdi ve bu aşağılayıcı olmanın ötesinde bir şeydi. Ilya sadece her şeyin bitmesini istiyordu, böylece eve gidebilecekti.

Boston'u evi olarak görmeye ne zaman başlamıştı?

Bu gece Ilya'nın, hükümetin yabancı devlet adamlarına hava atması için düzenlenen saçma sapan bir galaya katılması isteniyordu (zorunluydu). Bu tam da onun tahammül edemeyeceği türden bir etkinlikti.

Daha da kötüsü babasının da orada olacağı gerçeğiydi. Bu hafta onunla sadece Rusya'yı ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını bildirmek için konuşmuş olan babası, ünlü oğlunu balo salonunda onunla gurur duyuyormuş gibi gezdirecekti.

Ama önce İlya'nın babasının otel odasına gitmesi bekleniyordu. Reddedecek kadar güçlü olmayı diledi.

O değildi. Bu yüzden otel odasının kapısını saat altıdan beş dakika önce çaldı, çünkü babasının gözünde beş dakikayı geçen her şey geç demekti.

Kapı açıldı ve tüm korkutucu ihtişamıyla Grigori Rozanov karşısındaydı. Üzerinde tam takım polis üniforması vardı ve Ilya yüzünü kaplayan gri sakalının arasından bile sert kaşlarını görebiliyordu. İlya'dan neredeyse elli yaş büyüktü.

Ilya'nın odaya girmesine izin vermek için kenara çekildi. İlya'nın yün paltosunu çıkarmasını bekledi ve sonra teftiş başladı. İlya orada cezasını bekleyen titrek bir çocuk gibi dururken babasının gözleri onu taradı. İlya'nın smokininde yanlış olan hiçbir *şey* yoktu. Klasik siyahtı, mükemmel bir şekilde dikilmişti ve papyonu kusursuzdu. Hatta yıllardır en yakın tıraşını bile olmuştu. Ama babası bir şeyler bulacaktı.

Grigori sonunda, "Saçını kestirmen gerek," diye karar verdi. Ilya geçen sezon saçlarını uzatmıştı ama bu gece geriye doğru taramıştı.

"Evet, efendim."

Babası bir dakika daha kaşlarını çattı, sanki saçlarını Ilya'nın kafa derisine geri sokabilirmiş gibi, sonra da odayı geçip bara gitti. İçkiyi doldurdu. votkayı iki bardağa doldurdu ve birini oğluna uzattı.

"Bakan bu gece sizinle görüşmek istiyor."

Kastettiği kişi İçişleri Bakanı'ydı. Onun patronu.

"Onur duyarım," diye yalan söyledi İlya. Votkayı geri atmak ve kendine dört beş tane daha doldurmak istedi.

"Sizinle tanışmak istemesinden onur duymalısınız. Dün geceden sonra."

Ilya yanağının iç kısmını ısırdı.

"Letonya'ya yenilmek," diye devam etti babası. "Bunun olmasına nasıl izin verebildin? Nasıl utanmazsın?"

"Utanıyorum baba."

Babası elini salladı. "Yeterince değil. Amerikan liginde sana disiplin öğretmiyorlar. Şimdi çok dikkatsizsin. Bu utanç verici.
Çünkü gençken çok umut vaat ediyordun."

Sadece 21 yaşındayım. Dünyanın en iyi hokey oyuncularından biriyim.

"Şu anda hiç olmadığım kadar iyi bir oyuncuyum. Sadece takım birlikte iyi çalışmıyor."

Yanlış bir şey söyledim.

"Kaptan sizsiniz, değil mi? Takım birlikte çalışmıyorsa bu kimin suçu?"

Koç mu?

İlya bir şey söylemek yerine yere baktı ve babasının konuyu değiştirmesini bekledi.

Grigori yaklaştı, votkasını masaya koydu ve İlya'nın papyonunu gereksiz yere düzeltmeye başladı. "Aagh. Bunu senin için kim bağladı? Annen mi? Bunu nasıl düzgün yapacağını bilmiyor."

Ilya dondu kaldı. Nefesi boğazında düğümlendi ve yutkunarak olabildiğince sakin bir şekilde, "Hayır, baba. Annem öldü. Hatırladın mı?"

Sonra Grigori dondu kaldı ve Ilya onun gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu
gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı. "Evet, tabii ki. Bunu biliyorum. Üvey anneni düşünüyordum."

"Peki Polina bu gece nerede?" İlya babasının bariz yalanını görmezden gelerek sordu.

"Ev." Başka açıklama yok. Olsun. Ilya'nın umurunda değildi zaten.

Babası İlya'nın papyonunu çözdü ve bir eliyle yakalarını düzeltti.

"Gitmeliyiz," dedi İlya.

Grigori'nin kaşları çatıldı. "Evet..."

"Galaya," diye ekledi Ilya. "Olimpiyatlar için. Beni Bakan'la tanıştıracaksın."

Grigori başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Bunu biliyorum!" Oğlundan uzaklaştı ve dolabın kapağını açtı. Paltosunu askıdan aldı ve üzerine giydi. Ilya babasını sevmiyordu ama onun kötüleşmesini izlemekten de nefret ediyordu. Grigori'nin beyni tamamen gittiğinde ve artık kendi içine girip çıkmanın utancını yaşamak zorunda kalmadığında bunun daha kolay olup olmayacağını merak ediyordu. "Benimle gel, Ilya. Ve bu gece uslu dur.

Yaşadığın utancı telafi etmeye çalış.

ülkenize çoktan getirdiniz."

Onun için üzülmeyi zorlaştırıyordu.

"Tabii ki. Yapacağım."

Ilya babasını koridorda asansöre kadar takip ederken cebinde telefonunun çaldığını hissetti. Hemen ekrana baktı.

Jane: İyi vakit geçiriyor musun?

Shane aptal Hollander'ın temas kurmaya çalışmasına gerçekten ihtiyacı yoktu. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Mesajı görmezden geldi ve telefonunu tekrar cebine soktu.

* * *

Shane, Rozanov'u İsveç-Finlandiya maçı sırasında alt oturma grubunun en üstünde ayakta dururken gördü. Yalnızdı ve takım ceketi yerine uzun, siyah bir yün palto giymişti. Yakası yukarı kalkıktı. Elleri ceplerindeydi.

Shane Kanada Takımı ceketini ve örgü şapkasını giyiyordu. Oyuna bir sonraki ara verildiğinde yerinden ayrıldı ve Rozanov'un yanında durana kadar oturma alanının çevresinde yürüdü.

"Hey," dedi Shane.

Rozanov ona baktı ve başını salladı. "Burada olmaz," dedi sıkıca. "Hayır, değilim... Sadece nasıl olduğunu görmek istedim."

"Tamam. Git hadi. Otur."

Shane kaşlarını çattı. Rozanov bitkin görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yüzü çok solgundu. Ama en dikkat çekici ve endişe verici değişiklik gözlerindeydi. Rozanov'un ela gözlerini her zaman dans ettiren o eğlenceli kıvılcım artık yoktu. Sönmüştü.

"I-"

"Biz... hiçbir şey değiliz. Burada değiliz Hollander." Rozanov'un gözleri sanki bir tehdit arıyormuş gibi etraflarında dolaştı. Shane, Rozanov'un rahatsız göründüğünü ilk kez görüyordu.

"Sen iyi misin?" Shane sordu. Arenanın gürültüsü arasında olabildiğince sessiz konuştu.

"Lütfen git."

"Mesajıma cevap vermedin ve ben de düşündüm ki..." Birden Shane'in bu cümleyi bitirebileceği tüm yollar aptalca göründü. *Tehlikede olduğunu düşündüm. Hapiste olduğunu düşündüm. Üzgün olduğunu düşündüm.*

"Hayır, sıkıcı mesajına cevap vermedim. Şimdi gider misin?"

Rozanov bir pislik gibi davranıyordu, bu yeni bir şey değildi, ama bunu kastetmiş gibi görünmüyordu. Aslında Shane, Rozanov'un onun kalmasını gerçekten istediğine bahse girerdi. Sarılmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Ama belli ki Shane ona burada sarılmayacaktı, bu yüzden sadece başını salladı ve uzaklaştı. Zaten Rozanov hakkında düşünecek zamanı da yoktu; Kanada ertesi akşam altın madalya maçında ya Amerika'ya ya da Finlandiya bu maçı kaybederse İsveç'e karşı oynayacaktı.

Rozanov ve ekibinin işi bitmişti. Ve Shane bunun berbat bir his olduğunu biliyordu. Rusya takımı berbattı. Bu Rozanov'un hatası değildi ama Shane onun bu konuda kendini hırpalayacağını biliyordu. Eğer kendi takımı olsaydı Shane de kendini hırpalardı.

Shane yerine döndüğünde Rozanov gitmişti.

On Birinci Bölüm

Haziran 2014-Las Vegas

Sezon sonunda lig, Rozanov ve Hollander'dan NHL Ödülleri'ni birlikte sunmalarını istedi. Lig sevimli olduğu için, onlardan En Sportmen ödülünü sunmalarını istediler.

Shane smokiniyle sahne arkasında bekliyordu. Yalnızdı. Rozanov'un nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Üç dakika içinde sahneye birlikte çıkmaları gerekiyordu.

"Rozanov hangi cehennemde?" diye sordu panik içindeki bir müdür.

"Bilmiyorum," dedi Shane. "Biz pek konuşmayız." Müdür küfrederek hışımla uzaklaştı.

Shane yalan söylemiyordu. Olimpiyatlarda paylaştıkları kısa kelimelerden bu yana Rozanov'la buz dışında konuşmamıştı. Bronz madalya maçına bile çıkamamanın verdiği aşağılanma, Rozanov'la konuşmak için yeterli olmuştu.

Rozanov'un artık Shane'le konuşmak bir yana, ona bakmak bile istememesine neden oldu. Ona dokunmak. Öp onu.

Shane onun için üzülmüştü ama sonra Rozanov Olimpiyatlarda böylesine korkunç bir şekilde kaybetmenin utancını kendisini ve Bears'ı Stanley Cup'a kadar iten yakıta dönüştürdü.

Shane o final maçını Hayden ve takımları üçüncü turda elendikten sonra Montreal'de kalan diğer bazı çocuklarla birlikte izlemişti. Shane kıskançlıktan hasta olmuştu ama aynı zamanda Ilya Rozanov'un kupayı Hayden'ın üzerinden kaldırışını izlerken inkar edilemez bir gurur duymuştu.

ve *kükredi*. Bağırıp çağırırken Rozanov'un yüzünden yaşlar süzülüyordu ve Shane bunun o yıl NHL'deki en iyi takımın en iyi oyuncusu olmanın gururundan daha fazlası olduğunu görmüştü. Rozanov birilerine bir şeyler kanıtlamıştı.

Shane, Rozanov'un içinden taşan ham duyguları izlerken kendi gözlerinde de yaşlar bulduğunda şok olmuştu. Sanki fincanı başının üzerinde her sallayışında Rozanov, "Siktir git, siktir git" diyordu. Ben yaptım. Siktir git," diyordu birine.

Belki Shane'e. Ama o öyle düşünmüyordu. Öyle olmasını umuyordu.

Gerçekten konuştukları son zaman neredeyse altı ay önceydi, Olimpiyatlardan önce Shane aslında o kadar da çok konuşmamıştı. Yaptığı tek şey Rozanov'un onu otel odasının ortasında dizlerinin üzerine çöktürmesine ve Shane'in gözleri yaşarana kadar ağzını sikmesine izin vermekti.

Shane şimdi gömleğinin yakasını çekiştiriyor ve kızarmasını engellemeye çalışıyordu. "Beni mi arıyordun?" diye sordu arkasından tanıdık bir ses.

Shane arkasını döndü ve smokinin içinde *çok iyi* görünen Ilya Rozanov'la karşılaştı. Geçen sezon saçlarını uzatmıştı ve o gece saçlarını geriye doğru tarayıp küçük bir topuz yapmıştı. Avrupalı bir manken gibi görünüyordu.

"Siktir, Rozanov. Ne oluyor lan? Beş saniye sonra yayındayız!"

"Elli saniye. Biz iyiyiz."

"Kulisteki herkesin kalp krizi geçirerek seni arıyor olması senin için önemli mi?"

"Pek sayılmaz."

Shane'in elleri iki yanında yumruk oldu. "Neredeydin sen?" "Meşguldüm."

"Öyle mi? Kiminle?"

Rozanov sadece sırıttı. "Başlıyoruz."

Sahneye çıktı ve Shane'i aptalca ona yetişmek için çabalamak zorunda bıraktı. *Siktir et onu. Beş aydır bir mesaj bile atmadı ve şimdi hiçbir şey değişmemiş gibi seksi ve sinir bozucu mu olacak?*

Podyuma çıktılar ve Türkiye ile ilgili aptalca şakalarını tekrarladılar. Oyuncu arkadaşlarına saygı duymanın önemi. Shane'in o anda Rozanov'dan nefret ediyormuş gibi davranmasına *hiç* gerek yoktu.

Çok güldüler. Shane'in neredeyse sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyor olması muhtemelen komediyi daha da artırdı.

"Hey," dedi Rozanov, "ödülü vermeden önce bir selfie alabilir miyim?"

"Ne?" Shane sordu. Hepsi senaryonun bir parçasıydı.

"Sadece hızlı bir tane. Yani, bu bir daha ne zaman olacak, değil mi?" "Tamam, ama acele et."

Rozanov bir kolunu Shane'in omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. Herkes güldü. Rozanov telefonunu uzattı ve Shane'in fark ettiği üzere en az altı hızlı fotoğraf çekti.

"Bana numaranı ver. Sana gönderirim." "Hiç şansın yok," diye tersledi Shane.

Gülüşmeler.

Rozanov kolunu Shane'in omuzlarından çekmekte yavaş davrandı. Sonunda bunu yaptığında, parmaklarının Shane'in ensesini okşamasına izin verdi ve her bir tüyün diken diken olmasına neden oldu.

Shane sikinin biraz kabardığını hissetti ve sessizce ona lanet okudu.

Adayları okudular, kazanana ödülünü verdiler ve ardından Shane olabildiğince hızlı bir şekilde sahneyi terk etti. Sahne arkasında küçük bir tuvalet bulana kadar yürümeye devam etti. İçeri girdi ve kapıyı açık bıraktı.

Otuz saniyeden kısa bir süre sonra Rozanov içeri girdi ve kapıyı kilitledi. Shane'i duvara yasladı. Shane *öfkeden* kuduruyordu; Rozanov'un gözlerinin içine baktı ve ilk hamleyi onun yapmasını bekledi.

"Eee?" Rozanov

söyledi. "Peki ne?"

Eliyle yeri işaret etti. "Sikimi yalamayacak mısın?" Shane'in

gözleri kısıldı. "Siktir git! Neden *benimkini* emmiyorsun?"

"Hmm." Shane'in sıkılmış çenesinde bir parmağını gezdirdi - o kadar

nazikçe ki

Shane'in gözlerini kapatmasına ve dudaklarını istemsizce ayırmasına neden oldu. "Belki güzelce sorarsın."

Shane ona gidip kendini becermesini söylemek istedi. Ama bunun yerine, utanç verici bir şekilde, kendi kendine "Lütfen" dediğini duydu.

Rozanov bir kaşını kaldırdı. "Bu kirli banyo zemininde diz çökmemi mi istiyorsun? Bundan daha kibar bir şekilde sormalısın Hollander."

"Lütfen," diye homurdandı Shane. "Dizlerinin üzerine çök ve sikimi yala. Lütfen."

Rozanov avucunu Shane'in ereksiyonunun smokin pantolonuna dayandığı yere bastırdı ve Shane'in nefesini kesip başını duvara yaslamasına neden oldu. Rozanov eğildi ve dudaklarını Shane'in kulağının üzerinde gezdirdi.

"Hayır."

Shane'i bıraktı ve geri çekildi. "Ne?" Shane

kekeledi.

"Hayır. Sana burada hiçbir şey yapmayacağım. Dışarı çıkıp koltuklarımıza oturacağız ve sonra partiye gideceğiz. Ve *sonra*, bütün gece bunun için beklediğinde, otel odama geleceksin. Ve belki de aletini yalamaktan daha fazlasını yapacağım."

Shane başının döndüğünü hissetti. Ve kızgın. Rozanov'un İngilizcesinden de etkilenmişti. Gerçekten uzun bir yol kat etmişti.

"Beni gerçekten böyle bırakacak mısın?"

"Evet. Şimdilik."

"Peki," diye homurdandı Shane.

"Ah," dedi Rozanov sahte bir sempatiyle. "Bir anlaşma yapalım: Eğer bu gece MVP ödülünü kazanırsan, sana sakso çekerim, seni beceririm... ne istersen yaparım."

Shane yutkundu. "Peki ya kazanırsan?"

Rozanov'un yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Size haber veririm."

Elini kapının koluna koydu ve tam çıkmak üzereydi ki hızla dönüp Shane'in ceketinin önünü yakaladı. Onu kabaca öptü ve sonra bıraktı.

"Bu gece iyi şanslar," dedi.

Ve sonra gitmişti.

* * *

Shane partiden olabildiğince erken ayrıldı. Rozanov'u bekletmek için daha sonra kalacak iradeye sahip olmayı diledi. Rozanov'u ayağa kaldıracak güce sahip olmayı diledi.

Saatlerdir diken üstündeydi, yarı sertti ve ihtiyaçtan vızıldıyordu. Normalde içtiğinden birkaç tane fazla bira içmişti ve beyni sadece bir an önce boşalma arzusuna odaklanabiliyordu.

Rozanov'un oda numarasını içeren bir mesaj almıştı ve onu birkaç dakika önce partiden çıkarken görmüştü. Kulisteki tuvaletten beri konuşmamışlardı.

Rozanov kazanmıştı. Tabii ki kazanmıştı. Ve şimdi Shane ondan tam olarak ne istediğini öğrenmek zorundaydı.

Her şeyi yapmışlar mıydı? Shane bu noktada her şeyi yaptıklarından oldukça emindi. Oral seks: tamam. El işi: tabii ki. Sikişmek: evet, ama sadece Shane alttayken. Shane, Rozanov'un bunu değiştirmek isteyeceğini sanmıyordu. En azından öyle umuyordu.

Shane kapıya yaklaşırken Rozanov'a bir mesaj gönderdi ve o gelmeden hemen önce kapının açıldığını duydu. Hemen içeri girdi.

Rozanov'un Las Vegas kumarhanesinde büyük bir süit rezervasyonu vardı. ödül töreni yapıldı. Şimdi törenin ortasında duruyordu, smokininin büyük bir kısmını çoktan çıkarmıştı. Üzerinde sadece şık, siyah bir pantolon vardı. gömleğinin düğmeleri yarı açıktı. Ayakları çıplaktı. Shane daha önce gömleğinin birkaç düğmesini açtığında papyonunu çıkarıp cebine sokmuştu ama yetişmesi gereken bir şeyler vardı.

"Beni tebrik etmeye mi geldin?" Rozanov dedi ki.

"Sanırım."

Rozanov kollarını açtı, sanki "*Eee?*" der gibiydi.

"Tebrikler," dedi Shane düz bir sesle.

"Teşekkür ederim. Şimdi elbiselerini çıkar."

Shane, Rozanov'un bu konuda kendisine yardım edeceğini umuyordu ama o itaat etti ve takım elbisesinin atılmış her bir parçasını dikkatlice Kanepeye. Rozanov kendi giysilerinden hiçbirini çıkarmadı. Sadece cam masaya yaslandı ve kollarını kavuşturarak Shane'i izledi.

"Yani. Pencereler var." *Bir* sürü pencere vardı.

"On altıncı kattayız." "Evet, ama..."

Rozanov masadan kalktı ve elini havaya kaldırarak Shane'e kendisini yatak odasına kadar takip etmesini işaret etti.

Shane'in üzerinde sadece külotu vardı. Yatak odasına ulaştığında Rozanov çoktan pencerelerin perdelerini çekmişti.

Shane'e bakmadan, "Yatağın üzerine," diye talimat verdi.

Shane dev yatakta rahat ve gevşemiş görünmek için elinden geleni yaptı, sanki Rozanov'un planladığı şey konusunda hiç gergin değilmiş gibi. Rozanov'un yatakta kendisine katılmasını bekledi ama Rozanov bunun yerine odadan çıktı.

İğrenç derecede uzun bir süre gitmişti. Döndüğünde elinde bir bardak berrak sıvı vardı. Yatağın ucundaki duvara dayalı sandalyeye oturdu ve bir yudum aldı.

"Mm. Bu otelden çok etkilendim. Bu votkayı bulmak o kadar kolay değil."

"Tamam," dedi Shane sabırsızlıkla.

"Kendine dokun."

"Ne?"

"Benim için gösteriş yap. Seni izlememe izin
ver." "Sen-ne?"

"Bu benim özel gecem Hollander. Seni izlemek
istiyorum." Shane'in her yeri kıpkırmızı olmuştu. "Ben
hiç..."

Rozanov sırıttı. "Olmayabilir diye düşündüm. Öyleyse-" içkiyi tutmayan eliyle işaret etti "-göster bana. Kendine nasıl dokunuyorsun?
Shane Hollander?"

Sikeyim.

Shane itiraz etmek istedi, ama külotu aletinin son bir dakika içinde ne kadar heyecanlandığını gizlemediği için, argümanının zayıf olacağını hissetti.

"Bana biraz votka ver o zaman," dedi. "Bunun için fazla ayığım."

Rozanov başını salladı. "Hayır. Votkayı sonra içebilirsiniz. Ödül olarak."

"Siktir. Seni."

Rozanov güldü. "Votka iyidir! Hadi ama. Zavallı aletine bak Hollander. Ona biraz ilgi göster, tamam mı?"

Shane ona ters ters baktı ama Rozanov sadece uzun bacak bacak üstüne attı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Gözlerini kapat," diye önerdi. "Yalnız olduğunu farz et. Nasıl başlıyorsun?"

Shane nefesini verdi ve gözlerini kapattı. Sinirli bir elini karnının üzerine koyarken köşede sırıtan Rus'u görmezden gelmeye çalıştı. Sinirlerinin uyanmasına izin vererek derisini yavaşça ovaladı.

Rozanov'un sandalyesinde kıpırdadığını duydu. Shane'in dudakları biraz kıvrıldı; belki burada hâlâ biraz gücü vardı.

Avucunu düzleştirerek elini şortundaki çıkıntının üzerinde yavaş ve kasıtlı bir şekilde ovuşturdu. Kısık, utanmaz bir inilti çıkardı ve elini aşağı kaydırarak taşaklarını avuçladı.

Rozanov bir gösteri istiyorsa, lanet olası bir gösteri alacaktı.

Birkaç dakika boyunca külotunun kumaşıyla kendini ovuşturdu ve ereksiyonunun dış hatlarını vurguladığından emin oldu. Şimdiden bundan zevk aldığını fark etti; korkusu unutulmuştu.

Gözlerini açtı ve doğrudan, bakışları Shane'in kasıklarına kilitlenmiş, dudakları aralanmış Rozanov'a baktı.

"Haydi Hollander," dedi alçak sesle. "Göster bana."

Shane kalçalarını kaldırdı, başparmaklarını bel kemerine geçirdi ve çekiştirdi

İç çamaşırını kalçalarına kadar indirdi. Aleti serbest kalmış, sertleşmiş ve parlıyordu. "Okşa onu," diye talimat verdi Rozanov. "Kendini benim için boşalt."

Shane parmaklarını kendi etrafına sardı ama okşamak yerine başparmağını birkaç kez yarığının üzerinde kaydırdı.

"Çekmecede kayganlaştırıcı var," dedi Rozanov. "Yatağın yanında." "Mm. Benim için getir." *İşte. Siktir git, Rozanov.*

Rozanov itiraz etmeden ayağa kalktı ve kayganlaştırıcı şişesini aldı. Şişeyi Shane'e uzattı ama Shane şişeye uzandığında Rozanov şişeyi geri çekti. O da

Shane'in bakışlarına güldü ve şişeyi yatağın üzerine fırlattı.

"Rozanov sandalyesine tekrar yerleşirken, "Nasıl bir his olduğunu bilmek ister misiniz?" diye sordu.

"Ne nasıl hissettiriyor?"

Öne doğru eğildi, bir köpekbalığı gibi sırıtıyordu. "Kupa. Stanley Kupası'nı tutmanın nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin?"

"*Siktir* git."

Rozanov güldü. "Bunu tarif edemem zaten. İmkânsız."

"Yakında kendim de öğreneceğim," diye homurdandı Shane.

"Tabii ki. Şimdi bana nasıl sevdiğini göster Hollander."

Shane bu isteğin neredeyse tatlı olduğunu düşündü. Düşünceli. Külotunu tamamen çıkardı ve şişeyi eline aldı. Kayganlaştırıcıyı doğrudan sikinin üzerine sürerek bir gösteri yaptı.

Rozanov, Shane'in bu olay sırasında konuşkan olacağını düşünüyorsa, Shane'i çok iyi tanımıyordu. Shane iki kelime etse şaşırırdı.

Yavaş, tembel hareketlerle kendini okşadı. Gözlerini tekrar kapattı ve zevkin her yanını aydınlatmasına izin verdi. Diğer eliyle aşağı uzandı ve taşaklarıyla oynadı. Nefes nefese ve inleyerek yataktan biraz kalktı.

Rozanov'un kendisine de dokunmaya başlayıp başlamayacağını merak etti. Bir gözünü araladı ve Rozanov'un sadece izlemekten mutlu olduğu anlaşılıyordu. Ama şimdi öne doğru eğilmişti ve biraz kızarmış görünüyordu.

Shane iki gözünü de açtı. Yataktan kalkıp dizlerinin üzerinde sürünerek Rozanov'un oturduğu yere gitmek istedi. Pantolonunun üzerinden sikine sokulmak istedi. Açık ağzını buradan görebildiği o çıkıntıya bastırmak istedi.

Bu düşünceler Shane'in elinin hızlanmasına neden oldu. Kırık bir "ah" sesi çıkardı ve ayaklarını yatağın üzerine düz bir şekilde dikti, bacakları yayıldı, dizleri büküldü.

"Kendini aç," dedi Rozanov. "Parmaklarınızı kullanın."

Oh lanet olsun. Shane aynı anda hem mahcup hem de heyecanlı hissetti. Kayganlaştırıcıya uzandı.

"Evet. Benim için kendini açtığını göreyim."

"Beni becerecek misin?" Shane çıkmayı başardı.

"Göreceğiz."

Shane işe koyuldu.

Ilya Rozanov sakince votkasını yudumlarken ve sanki daha sonra sınava girecekmiş gibi her şeyi izlerken, Shane'in parmaklarının iki boğumunun kendi kıçında olması, yatakta bu şekilde yayılmak inkar edilemez derecede aşağılayıcıydı.

Bu durumu daha utanç verici hale getirebilecek tek şey.

"Lütfen," diye soludu Shane.

Yalvardı. "Lütfen ne?"

"İhtiyacım var..."

Rozanov'un soğukkanlılığını kaybetmeye başladığını anlayabiliyordu. Yutkunurken adem elmasının nasıl sertçe sallandığını, dişlerini alt dudağının üzerinde nasıl gezdirdiğini görebiliyordu.

"Ne istiyorsun Hollander?"

"*Sen.* Becer beni. Lütfen."

Rozanov nefesini içine çekti ve sonra ayağa kalkıp bardağını yan masaya koydu. Son düğmelerini de yavaşça çözdü ve gömleğinin arkasından yere düşmesine izin verdi. Yatağın ucuna doğru yürüdü ve Shane tıpkı hayal ettiği gibi ona doğru emekledi. Şilte boyunca süründü.
Yüzü Rozanov'un smokin pantolonundaki şişkinlikle buluştu. Shane burnunu sokup ağzını kapattı ve Rozanov parmaklarını Shane'in saçlarına gömüp Rusça bir şeyler mırıldandı.

Shane, Rozanov'un cesaretlendirici ya da saygılı bir şey mi söylediğini bilmiyordu. Ya da belki Shane'e sürtük diyordu. Shane o anda kendini biraz sürtük gibi hissetti. *Vahşi* hissediyordu. Rozanov'un sikinin aynı anda her yerine girmesini istiyordu. Hemen boşalmak ya da saatlerce boşalmamak istiyordu. Rozanov'u öpmek ve belki de bu kadar kibirli bir pislik olduğu için yumruklamak istiyordu.

Ve bunları istediği için kendinden nefret ediyordu. Ama duracak kadar değil.
Durmak için asla yeterli değil.

Rozanov'un pantolonunu açtı ve iç çamaşırıyla birlikte ayak bileklerine kadar indirdi. Ağzını Rozanov'un sikinin etrafına sardı ve rahatlayarak inledi.

"Siktir, Hollander. Bayılıyorsun."

Shane buna kıpkırmızı kesilerek karşılık verdi. Ama bunu inkar edemezdi. o.

Rozanov, Shane'i itmeden önce birkaç keyifli dakika emmesine izin verdi. yatağa yatırdı. Elini havada döndürdü.

"Arkanı dön," dedi.

Shane kendisine söyleneni yaptı ve kıçını büyük bir hevesle havaya kaldırdı. Açılan bir prezervatifin hışırtısını duydu ve ardından Rozanov onu kenara fırlattığında boş ambalajın yere düştüğünü gördü. Rozanov kayganlaştırıcı sürerken derin derin nefes alıyordu ve Shane, Rozanov'un soğukkanlılığını kaybetmesine bayılıyordu.

Rozanov, Shane'in kürek kemikleri arasına bastıran güçlü bir eliyle onu sertçe becerdi - onu yatağa bastırdı. İkisi de *gürültü* yapıyordu ve eğer burası gülünç derecede büyük bir Las Vegas otel süiti olmasaydı, Shane bu konuda endişelenebilirdi. Ama burada kendini güvende hissediyordu, bu yüzden kendini bıraktı. Her itişte haykırıyor, daha fazlasını istemek muhtemelen imkânsız bir şey olsa da yalvarıyordu. Ilya Rozanov için bu kadar çaresiz olmak utanç verici olsa da.

Shane *gerçekten* kimsenin onları duymamasını umuyordu.

O kadar sert boşaldı ki gerçekten *bağırdı*. Bunun için başka bir kelime yoktu.

Ve bir kez daha otel çarşaflarını berbat etmişti.

Rozanov'un arkasında donup kaldığını ve haykırdığını hissettiğinde kulakları hâlâ kendi orgazmıyla çınlıyordu. Sonra Rozanov'un alnı Shane'in sırtına yaslandı ve iki adam da nefes almak için mücadele etti.

"Tanrım, Hollander," diye soludu Rozanov, onun yanında sırtüstü yatarken. Saçları küçük at kuyruğundan düşmüş ve nemli bir şekilde alnına yapışmıştı.

Shane dikkatlice sırt üstü döndü ve çarşaftaki ıslak lekeyi aralarında bıraktı. "Votkaya ne dersin?"

Rozanov güldü. "Evet. Bana bir dakika ver."

Shane sırıttı. Daha sonra bu geceyi düşündüğünde en azından biraz mahcup olacağını ve utanacağını biliyordu ama o anda başı dönüyordu.

Rozanov sonunda yataktan çıktı ve banyoda temizlendikten sonra Shane'e nemli bir bez ve buz gibi bir bardak votka getirdi. Kendisine de bir sigara ve çakmak getirdi.

Sırtını yatak başlığına dayamış, bir bacağını bükmüş ve diğerini uzatmış bir şekilde oturuyordu. Altın zinciri ve haçı dışında hâlâ çıplaktı. Ateşini yaktı.

Cigarette ve Shane'in bu konuda ona nutuk çekecek enerjileri bile yoktu. Özellikle de çok seksi göründüğü için.

Onun yerine Shane votkasını yudumladı, ki bu iğrençti. Biradan başka bir şeyi pek sık içmezdi. En azından diline soğuk geliyordu.

"Yakında dönecek misin?" Shane sırf sohbet etmek için sordu.

"Geri mi?"

"Rusya'ya. Yaz için."

Rozanov uzun bir duman çıkardı. "Evet." "Oh."

Bir an sessiz kaldılar, sonra Shane elinde olmadan "Neden?" diye sordu.

Rozanov omuz silkti. "Burası evim."

"Ama... oraya gitmekten *hoşlanıyor* musun?"

Rozanov cevap vermedi. Sigarasından bir nefes daha çekti ve gözlerini kapattı.

"Uyumam lazım," dedi sonunda.

"Oh. Evet. Yapmalıyım... Zaten gitmem gerekiyor."

"Evet."

Ah. İşte Shane'in beklediği utanç buydu. Banyoda temizlendikten sonra kıyafetlerini almak için ana odaya gitti. Pantolonu ve gömleği giydi ve smokinin geri kalanını taşıdı. Rozanov yatak odasından çıkmadı.

"Görüşürüz," diye seslendi Shane.

Rozanov diğer odadan, "Hoşça kal Hollander," diye cevap verdi.

Ve Shane gitti. Odasına döndüğünde öpüşmediklerini bile fark etti. Dehşetle, bundan pişmanlık duyduğunu da fark etti.

Üçüncü Bölüm

On İkinci Bölüm

Ekim 2016-Philadelphia

Ilya bir adamı vücudunun ağırlığı altında sıkıştırmıştı.

Adam iriydi, neredeyse Ilya'nın boyu kadardı ve agresif bir şekilde ona doğru bastırıyordu. Ilya bir dizini adamın kalçalarının arasına sıkıştırarak onu sıkıca yerinde tuttu.

"Siktir git, göt herif," diye homurdandı adam. Ilya ona daha sert yaslandı.

"Pekâlâ, bırak onu Rozanov," dedi hakem. "Hemen geri çekilmezsen bekletme kararı vereceğim."

Ilya diğer adamın formasını bıraktı ve ellerini masumca kaldırdı.

"Şerefsiz," diye hırladı diğer adam. Kayarak uzaklaşmadan önce Ilya'yı itti.

Ilya'nın onu tuzağa düşürdüğü yerden. "Bu hiç hoş değildi," diye arkasından seslendi İlya.

Ilya yedek kulübesine doğru kayarken kalabalığın yuhalamalarını ve alaylarını duyabiliyordu.

Siktir git, Rozanov!

Sen lanet bir korkaksın, Rozanov!

Rusya'ya geri dön, seni bok parçası!

Vesaire.

Ilya kendi kendine gülümsedi. Aslında bunu seviyordu. Yollarda olmayı ve Kuzey Amerika'daki seyircileri hayal kırıklığına uğratmayı seviyordu. Hakaretleri, yuhalamaları ve en çok da takımının performansından öylesine etkilenmiş bir kalabalığın sesini seviyordu ki yuhalama zahmetine bile girmiyorlardı. Yorgun, aşağılanmış bir kalabalık. Bu Ilya'nın en sevdiği sesti.

Philadelphia'da kalabalık hâlâ gürültülüydü. Burası susturulması kolay bir şehir değildi. Arzuladığı o görkemli, harap sessizliği elde etmek için bu gece çok daha fazla çalışması gerekecekti.

Yedek kulübesinde Brad Hammersmith'in yanında oturuyordu. Brad tecrübeli bir forvetti. O da yaklaşık yüz yaşındaydı.

"Arkadaş mı ediniyorsun?"

Hammersmith sordu. "Hokey

oynuyorum."
Hammersmith homurdandı.

Oyun durduğunda bir Philadelphia defans oyuncusu yedek kulübesinin yanından kayarak geçti. "Devam et ve neler olacağını gör Rozanov," diye tehdit etti.

"Ne olacağını biliyorum. Benim takımım
kazanacak." "Sikimi yala, Rozanov."

Hayatının en iyi saksosu olacak, tatlım. Ilya ona göz kırptı. "İbne," diye
homurdandı diğer oyuncu.

Ilya omuz silkti. Yarı yarıya
doğruydu. Belki de yüzde otuz
doğruydu.

O anda skorbord ekranlarında o gece oynanan Montreal-Ottawa maçından bir kesit gösteriliyordu. Hollander az önce bir gol atmıştı. Tabii ya.

Ilya, Hollander'ın hızlı bir pas alışını ve bilinen o imkânsız isabetiyle attığı golün görüntülerini izledi. Ilya onun takım arkadaşlarına sarılışını ve yüzünün geniş, sevinçli bir gülümsemeyle aydınlanışını izledi. Ilya da Philadelphia'daki yedek kulübesinde kendini biraz gülümserken buldu.

Şimdi bu gece *iki* gol atması gerekecekti.

Ekim 2016-Montreal

"Jackie hamile."

Shane, Montreal Biodome'daki Saint Lawrence Körfezi ekosisteminin ortasında olduğu yerde durdu. "*Yine mi?*" dedi.

Hayden güldü. "Tanrım,
teşekkürler." "Özür dilerim! Yani,
tebrikler."

Hayden ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Evet, benim adıma çok mutlu görünüyorsun."

Shane, Hayden'ın bir yaşındaki oğlunu ittiği bebek arabasını ve ardından bir dokunma tankına bakan üç yaşındaki ikiz kızları işaret etti. "Şey, yani..."

"Evet," diye iç geçirdi Hayden. "Biliyorum. Ama Jackie mutlu. Yani... çok sıkıldı, değil mi?"

Sallanan bir çocuğun yakındaki ebeveyni onlara ters ters baktı.

Hayden kırgın tarafa hızlıca "Özür dilerim," dedi. Sonra Shane'e, "Sözlerime dikkat etmeliyim. Jackie hep öyle der."

"Mesleğimizin tehlikesi," dedi Shane.

"Biliyorum ben-hey! Jade, tatlım, kardeşine su sıçratma! Evde bir küfür kavanozuna falan ihtiyacım var."

"Bunu karşılayabileceğinizi sanmıyorum."

Çocuğu ya da karısı olmayan bir erkek olarak Shane, takım arkadaşları arasında azınlıktaydı. Erkeklerin çoğu evlenme yaşından çok önce evlenmişti.

Yirmi beş. Hayden, Jackie ile sadece bir yıl çıktıktan sonra, yirmi bir yaşında evlenmişti. Tanıştıkları gece Shane de oradaydı. Hayden, Shane ve diğer birkaç adamı bir kulübe sürüklemişti.

Shane ise hayatının en utanç verici cinsel ilişkilerinden birini yaşamak için çok sabırlı bir kadın olan... Olivia mı? Ophelia?

Ama Jackie harikaydı. Hayden onunla evlenerek iyi yapmıştı. İkizlere Jade ve Ruby isimlerini vermek bir *tercih* olsa da çocukları çok *sevimliydi*.

"Bizimle geldiğin için teşekkürler," dedi Hayden, oğlu Arthur'un yere düşürdüğü emziği almak için eğilerek. Hayden emziği gömleğine sildi ve tekrar Arthur'un ağzına soktu. Shane

Hayden'ın görmediği iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Jackie'nin kız kardeşi ziyarete geldi ve alışverişe falan gitmek istediler."

"Yemin kavanozu," dedi Shane.

"Doğru. Alışveriş *falan*. Her neyse, bu üç canavarla bir yere gitmek zor, bu yüzden yardımınız için minnettarım."

"Benim için zevkti, dostum."

Shane içtenlikle eğleniyordu. Biodome onun için kalabalık olmadan gidebileceği iyi bir yerdi. İnsanların dikkati hayvanlarla ve kendi çocuklarıyla uğraşmaktan o kadar dağılmıştı ki, odadaki diğer yetişkinlere bakma zahmetine bile girmiyorlardı. Shane de daha iyi uyum sağlamak için bir şapka ve basit bir siyah ceket giyiyordu. Şimdiye kadar çalışıyordu.

"Kahretsin, Ruby bir denizyıldızı çalmaya çalışıyor gibi görünüyor." Hayden bebek arabasının kollarını Shane'e doğru itti. "Arthur'a bir saniye göz kulak ol, tamam mı?"

Shane cevap veremeden dokunma tankına ve ikizlere doğru koşmaya başladı.

Shane bebek arabasının önünde diz çöktü ve uykulu gözlerle bakan küçük çocuğa gülümsedi. "Hey, dostum," dedi. "İyi vakit geçiriyor musun?"

Arthur uzandı ve Shane'in kasketinin önünü tuttu.

"Hadi gidip penguenleri görelim!" Hayden söyledi. Her iki kolunun altında birer ikiz taşıyarak dönmüştü.

"Penguenler!" diye bağırdı iki kız da aynı anda.

"Penguenler!" Shane ellerini çırparak ve kızların heyecanını taklit etmeye çalışarak "Penguenler!" dedi.

Hayden gözlerini devirdi. "Pekâlâ çocuklar. Ağabeyiniz Shane'i takip edin."

Kızları yere bıraktı ve her biri Shane'in ellerinden birini tuttu. Shane'in kalbi sıkıştı. Elleri çok *küçüktü*.

Antarktika odasında, Hayden ve Shane bebek arabasını yanlarına park ederek bir bankta oturabilirken, ikizler penguenlere bakmak için cama doğru koştular.

"Yani Jackie'nin bir arkadaşı var..." Hayden söyledi.

Oh, Tanrım. İşte yine başlıyoruz.

"Hayır," dedi Shane.

"Biliyorum, ama dinle. Çok güzel ve havalı biri. O bir yoga eğitmeni. Yogayı seviyorsun, değil mi?"

"Eminim harika biridir ama şu anda biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum."

"Neden olmasın ki? Gençsiniz, zenginsiniz, ünlüsünüz, kendiniz gibi görünüyorsunuz."

Shane ona flörtöz bir bakış attı. "Hayden, beni çekici buluyor musun?"

"Bak dostum. Eğer bir kadın olsaydım, senin için her şeyi yapardım."

Shane güldü. Doğrusu, Hayden Pike'ın üzerine çullanmasından daha kötü senaryolar düşünebilirdi. Ama bunu *ona* söylemeyecekti. Ayrıca Hayden onun en iyi arkadaşıydı. Sarı saçları, yeşil gözleri ve yarık çenesi bir yana, ona karşı platonik duygular beslemekten başka bir şey yapmamıştı.

"Şu arkadaş," diye tekrar denedi Hayden. "Adı Samantha. Bence ondan gerçekten hoşlanacaksın."

Shane yüzünü ellerinin arasına gömdü ve neredeyse kendi şapkasını düşürüyordu. "Lütfen bana randevu ayarlamaya çalışmayı bırak, Hayd."

"Sadece seni mutlu görmek istiyorum! Ve yüz tane çocuğun olsun istiyorum ki acımı anlayabilesin!"

Shane ellerini yüzünde ovuşturdu ve Jade ile Ruby'nin camın önünde birbirlerini itip kaktıklarını görmek için başını kaldırdı.

"Siktir et. Bu işi bitirmeliyim," diye homurdandı Hayden, onlara doğru yürümeye başlamıştı bile.

Shane içini çekti. "Babana aşk hayatımdan uzak durmasını söyle, tamam mı Arthur?" Ama Arthur uykuya dalmıştı.

Shane, Hayden'a erkeklerden hoşlandığını söylediğini hayal etti. Hayden'ın onu dışlamayacağını ya da başka bir şey yapmayacağını biliyordu. Belki en *dünyevi* adam değildi ama bağnaz da değildi. En kötü ihtimalle bu, aralarındaki ilişkiyi garipleştirecekti. Belki de yapmazdı ama Shane bunu öğrenme riskini almak istemiyordu.

Zaten bunun için bir neden de yoktu. Shane muhtemelen bir

Bir gün güzel bir kızla evlenip yuva kuracak ve o zaman erkeklere karşı ara sıra duyduğu çekim tartışmalı olacak.

Hayal gücü gezinmeye devam etti ve Hayden'a çaylak sezonlarından beri Ilya Rozanov'la takıldığını söylediği bir senaryo canlandırdı. Hayden'ın yüzündeki varsayımsal ifade Shane'in yüksek sesle homurdanmasına neden oldu. Hemen ağzını kapatıp Arthur'a baktı, sanki garip sesi uyuyan çocuğun çıkardığını ima etmek ister gibiydi.

"Affedersiniz, siz Shane Hollander mısınız?"

Shane başını kaldırdı ve iki genç kızın ona aval aval

baktığını gördü. "Şey..." dedi yumuşak bir sesle.

"Aman Tanrım! *Sensin*! Seninle bir selfie çekebilir miyim?"

"Burası oldukça karanlık," dedi Shane. Hayden'ın gözlerini yakalamaya çalıştı. Eğer burada hayranlarıyla selfie çekmeye başlarsa, bunun sonu asla gelmezdi.

"Lütfen?" Kızların ikisi de şimdi somurtuyordu.

Shane iç çekmemek için kendini zor tuttu. Şu anda başka bir şey yapıyor gibi değildi. "Elbette. Adın ne?"

Kızların gözleri parladı. "Aman Tanrım, teşekkür ederim! Sizi çok seviyorum! Ben Emma."

"Ben Jessica."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Emma ve Jessica."

Kendilerini Emma'nın çerçevesine sığacak şekilde düzenlediler. iPhone ekranı. O fotoğraf çekerken Hayden geri döndü. "Uh-oh," dedi.

Shane'in, Hayden'ın, Hayden'ın, Hayden'ın

şimdi onun küçük fotoğraf çekimine doğru çevrilmiş düzinelerce kafa.

Elbette, kızlar teşekkür edip uzaklaşır uzaklaşmaz, bir adam ve oğlu Shane'e yaklaştı. Yirmi dakika boyunca Antarktika'daki odada sıkışıp kalan Shane, hayranlarıyla fotoğraf çektirdi ve her şeyi imzaladı. üzerlerinde bulunan eşyalar. Shane özür dileyerek ayrılmak istediğinde Hayden'ı çıkışta buldu.

"Şerefsizler," diye homurdandı Hayden.

"Onlar *hayran*, Hayden."

"*Beni* tanımadılar bile!"

Shane güldü ve sırtına bir tokat attı. "İstersen seninle bir selfie çekerim."

"Seninle asla arkadaş olmamalıydım."

Shane gülümsedi ve bebek arabasını içeri itebilmesi için kapıyı tuttu.

"Ciddiyim!" Hayden devam etti. "Egom buna dayanamıyor, dostum! Lanet güneşle arkadaş olmak gibi bir şey bu. Bekle, bütün çocuklar bende mi? Burada kaç çocuk var?"

"Üç. Ruby arkanda saklanıyor."

"Tamam." Hayden nefes verdi. "Bir tane daha yapacağımıza inanamıyorum." "Sadece bir tane olduğuna emin misin?"

Hayden'ın gözlerinde saf dehşet vardı. "Şaka bile yapma Hollander."

Ekim 2016-Washington

Ilya otel yatağına uzandı ve 2017 Audi Spyder için çeşitli kişiselleştirme seçeneklerine dokunarak kendini eğlendirdi. Zaten 2015 model bir Spyder'ı vardı, yani yeni bir taneye *ihtiyacı* yoktu.

Ama Vegas Yellow'da yoktu.

Televizyon ESPN'e çevrilmişti ama o pek dikkat etmiyordu. En azından *Shane Hollander* adını duyana kadar.

Yirmi dört saat yayın yapan spor kanallarının yayın süresini doldurmak için bel bağladığı şu aptalca tüyolardan sadece biriydi; Hollander'ın pist dışındaki hayatına taraftarlar için küçük bir bakış.

Televizyonda Hollander, devasa bir gölün sakin mavi sularıyla çevrili bir tür iskelede duruyordu. Kıyıları kalın yeşil ormanlar kaplıyordu.

"Sezon bittiğinde Shane Hollander'ın dinlenmek ve iyileşmek için geldiği yer burası: göl kenarındaki beş bin metrekarelik evi
yazlık."

Ilya doğrulup oturdu. Hollander'ın evim dediği hiçbir yeri görmemişti.

Televizyondaki Hollandalı, "Burası benim dünyadaki en sevdiğim yer," dedi. "Bunu inşa etmeyi birkaç yıl önce bitirdim. Ailemin yazlık evi, çocukluğumda yazları geçirdiğim ev, hemen şurada." İşaret etti-

kamera sağında. "Bu bitene kadar yazlarımı hâlâ orada geçiriyordum."

"Awww, çok tatlısın Hollander," dedi Ilya gözlerini devirerek.

Hollander'ın gölde tek başına kano yaptığı bazı görüntüler vardı, Doğayı seyrederken sakin ve aptal görünüyordu. Görüntünün üzerinde sesi çalıyor, buranın ruhunu iyileştirdiğinden ya da aptalca bir şeyden bahsediyordu.

Kulübenin bazı odalarının geniş çekimleri vardı. Deri bir kesit kanepe ve Kanada'ya özgü ekose yastıklar ve battaniyelerin bulunduğu geniş, yüksek tavanlı bir oturma alanı; ortasında büyük bir ada bulunan modern, üst düzey bir mutfak; bir bilardo masası ve bir bar; göle bakan tavandan tabana pencereleri olan bir spor salonu.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, Hollander'ın rıhtımda yoga yaptığı bir görüntüye geçiyorlar.

"Geçen yıl yogaya başladım ve sanırım odaklanmama gerçekten yardımcı oldu ve kesinlikle esnekliğimi artırdı." Hollander'ın sesi, saçma sapan bir poz verirken çekilen uzun bir fotoğrafın üzerinde çalıyordu.

"Tanrım, çok sıkıcısın," diye mırıldandı Ilya. Hollander yine
de esnek görünüyordu.

Bölüm biraz daha uzadı. Hollander ailesine yakın bir yere sahip olmanın kendisi için ne kadar önemli olduğundan bahsetti. Onlara da yeni bir kulübe inşa etmeyi teklif ettiğini ama onların bunu reddettiğini anlattı. Bunu söylerken gülüyordu. O güldüğünde burnu kırıştı ve İlya'nın midesi bulandı.

Ilya, Hollander'ın o kulübede hiç kimseyle yatıp yatmadığını merak etti. Muhtemelen. Muhtemelen kano yaparken tanıştığı hoş, sağlıklı bir kız. Ya da her neyse.

Ilya da bu aptalca şeylerden birini filme almıştı. Kamera ekibini Avrupa spor arabaları koleksiyonunu sakladığı garaja götürmüştü. O bölümün bu Hollander'dan kesinlikle farklı bir havası vardı.

Ama altı sezonu aşkın bir süredir bu böyleydi: Shane Hollander sağlıklı, kahraman bir sevgiliydi ve Ilya Rozanov da iğrenç bir rock yıldızıydı. Her NHL analistine göre birbirlerinin zıttıydılar ve
Bu nedenle sonsuza dek çatışmaya mahkumdurlar ve bu süreçte hokey hayranlarını da bölerler.

Olması *gereken* buydu. Shane ve Ilya neredeyse akla gelebilecek her açıdan birbirlerinin zıttıydılar ama Ilya'nın *özünde* Hollander'a çekilen bir şeyler olduğunu inkâr etmesi giderek zorlaşıyordu. Bunun yerine

her biri onu daha çok arzulamasına neden oldu.
Daha fazla.
Çok tehlikeli bir şeydi.

On Üçüncü Bölüm

Kasım 2016-Boston

"Çıkıyor musun?" Hayden otel yatağında televizyon izlediği yerden sordu.

"Evet. Sadece bir süreliğine. Bir arkadaşımla buluşacağım."

"Sen öyle diyorsan." Hayden sırıttı. Shane yutkundu ve yüzüne hiçbir şey belli etmemeye çalıştı. İçi utanç, korku ve beklentiyle çalkalanıyordu.

"Sadece bir arkadaş," dedi

Shane. "Beklemeyeceğim."

"Öyle değil-" Shane gözlerini kapadı ve kendini sakinleştirdi. "O tür bir arkadaş değil. Yakında döneceğim."

Hayden bir an onu inceledi. "Şey, bu çok kötü. Birileriyle yatman gerek."

"Ben iyiyim." Shane ceketini giydi ve odadan çıkmadan önce aynada hızlıca kendini kontrol etti.

Bunu yapmamalıydı.

O sabah Boston'a varmışlar ve öğleden sonra kısa bir antrenman yapmışlardı. Maç yarın öğleden sonraydı, bu da bütün akşamın boş olduğu anlamına geliyordu.

Rozanov otelden taksiyle kısa bir mesafede bulunan bir binada yaşıyordu. Geçen sezon Boston'daki ilişkilerini otel odalarından Rozanov'un çatı katına taşımışlardı. Shane o zamanlar bu fikre karşı çıkmış, Rozanov'un binasına girerken fark edilme riskini almak istemediğini savunmuştu. Bu konuda haklı olarak endişeliydi ve hâlâ da endişeliydi ama asıl itirazı

-Seslendirmediği tek şey, yaptıkları şeyin daha kişisel görünmesini istememesiydi. Otel odalarında ya da Shane'in yatırım mülkünde buluşmak bir şeydi, ama Shane Rozanov'un gerçek *evine* her gittiğinde, dünyasının biraz eğildiğini hissetti. Bu, altı yıldır tırmanmakta oldukları kötü fikirler dağının tepesine atılan fazladan bir yanlışlık katmanıydı.

Binanın önündeki merdivenlerdeyken mesajı gönderdi. Geldim.

Kapı tıkladı ve asansörü en tepeye kadar kullanarak kendini içeri bıraktı. Kendi kendine bu gece Rozanov'la konuşacağını söyledi. Bu işi bitirecek ve sonra otele geri dönecekti. Yıllar boyunca kendine verdiği bu sözü kaç kez bozduğunu uzun zaman önce unutmuştu.

Rozanov kapıyı eşofman altı ve gömleksiz olarak açtı. Shane nefesinin altında küfretti. Rozanov'la konuşmakla ilgili tüm düşünceler aklından çıkmıştı.

Shane çatı katına girer girmez Rozanov döndü ve yatak odasına doğru yürüdü. Ona tek kelime etmedi. Shane ayakkabılarını çıkardı, ceketini yere bıraktı ve onu takip etti.

"Bu da ne böyle?" Shane yatak odasına girerken sordu. "Artık benimle konuşmuyor musun? Seni bir köpek gibi takip etmemi mi bekliyorsun?"

"Sus," dedi Rozanov. Shane'in başını yukarı kaldırdı ve onu açlıkla öptü. Shane hemen teslim oldu, dilini diğer adamın ağzına soktu ve ellerini eşofmanının arkasına soktu.

Shane yine de birbirleriyle konuşmaları için tek bir neden bile düşünemiyordu. Artık değil. Rozanov dilini emerken ve Shane'in tişörtünü göğsüne doğru kaydırırken olmazdı.

Gömlek çıktı ve Shane Rozanov'u yatağın ucuna oturması için itti. Shane dizlerinin üzerine çöktü ve Rozanov'un
eşofmanlarını indirdi. Hiç vakit kaybetmek istemiyordu.

Rozanov iç çamaşırı giymiyordu ve aleti şimdiden yarı sertleşmişti. Shane onu ağzına aldı.

"Tanrım, Hollander," dedi Rozanov. Bir elini Shane'in yüzünün yan tarafına koydu. "Bekleyemedin, değil mi?"

Shane gözlerini kapattı. Utanmış hissetmesi gerekirdi ama Rozanov'un diline karşı sertleşmesi hoşuna gitmişti. Bunu yaparken kendini hiç itaatkâr hissetmemişti. Rozanov'u iniltiler ve Rusça küfürlere indirgemeyi seviyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, bunu özellikle burada, Rozanov'un evinde yapmayı seviyordu. Onun *yatak odasında*.

İlişkileri garipti. Belli ki. Shane bu konuda hiçbir şeyin normal olmadığını biliyordu.

Gerçekler şunlardı: Onlar dünyanın en büyük hokey yıldızlarından ikisiydi ve her ne sebeple olursa olsun, ikisi de birbirlerini becermekten zevk alıyordu. Tamamen hemfikir oldukları bir diğer konu da, birbirlerini becermekten hoşlandıklarını kimsenin bilmemesi gerektiğiydi. Kimsenin bilmemesi en iyisi olurdu.

erkekleri sikmeyi hiç sevmiyorlardı, ama süperstar rakiplerin birbirlerinin siklerine çok aşina oldukları kesinlikle ortaya çıkamazdı.

Rozanov başparmağını Shane'in yanağında, gözünün hemen altındaki çillerin üzerinde gezdirdi.

Rozanov alçak bir sesle, "Dur," dedi. "Yeter. Durun."

Shane geri çekildi ve bekledi.

"Sanırım bu gece sana bakmak istiyorum. Üstte misin?" Rozanov sordu.

"Tamam," dedi Shane ama bu istek onu tedirgin etmişti. Genelde

Rozanov

onu arkadan, yatağın üzerinde ya da duvara yaslayarak yakaladı. Shane bu şekilde Rozanov başka biriymiş gibi davranabilirdi (ya da davranıyormuş gibi yapabilirdi).

Shane giysilerinin geri kalanını hızla çıkardı. Rozanov bir an Shane'in sertleşmiş, el değmemiş sikine kaşlarını kaldırdı. Shane kızardı. "Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Rozanov sırıtarak yatağa geri döndü, çırılçıplaktı ve ellerini başının arkasına koyarak yayılmıştı. Shane de sırıtmaktan kendini alamadı. Bu çok tuhaftı ama belki de bir saat kadar öyle değilmiş gibi davranabilirlerdi. Belki de sadece seks yapmak isteyen iki adam olabilirlerdi.

Rozanov kendi kalçalarını tokatladı, bu bir davetti ve Shane ona gitti.

Daha sonra, sevişirlerken, Shane bir elini Rozanov'un kalçasına koyarak kendini destekledi.

Rozanov'un göğsüne. Rozanov elini kendi eliyle kapattı ve bu Shane'i şaşırttı. Rozanov gözlerini Shane'in yüzünden hiç ayırmadı.

Shane kendini okşamaya başladı.

Shane onun gözlerindeki donuk ifadeyi ve ağzının nasıl açık kaldığını gördü ve ona daha sert vurdu.

"Siktir," diye homurdandı Rozanov ve hiçbir uyarıda bulunmadan ikisini de ters çevirdi, böylece üstte kaldı, Shane'in bacaklarını tutarken ona baktı ve çılgınca içine girdi. Haç zinciri aralarında sallanıyor, Shane'in göğsünü tırmalıyordu.

Shane'in orgazmı onu vurduğunda, sert ve ani oldu. Boşalması sonsuz gibiydi, göğsüne ve hatta boğazına kadar sıçradı.

Rozanov, "Evet, tatlım," diye soludu ve Shane, Rozanov da gelmeden önce evcil hayvan ismiyle şok olma şansı bile bulamadı. O zaman bittiğinde, Shane'in üzerinde dirseklerinin üzerine düştü ve onu dağınık bir şekilde öptü.

Sırayla banyoda temizlendiler. Shane yatak odasına geri döndüğünde, odanın ortasında, yerdeki giysi yığınının yanında aptalca duruyordu. Muhtemelen gitmesi gerekiyordu.

Ama Rozanov yatağında uzanıyordu ve yanındaki şilteyi okşadı, Shane de gitti. Rozanov'un yanına sırtüstü uzandı, ona dokunmadı ve Rozanov yan tarafına dönene kadar tavana baktı.
dirseğinden tutup ona baktı.

Shane, son kez birlikte olduklarında onu saran endişenin aynısını hissetti. Rozanov'un ona bakışında biraz fazla... şefkatli... bir şeyler vardı. Ve Rozanov'un parmaklarının Shane'in kısa saçlarını tarayışında ve yüzünde uzanan çil köprüsünü izlemek için aşağı doğru kıvrılışında fazlasıyla rahatlatıcı bir şey vardı.

Shane çillerinden her zaman nefret etmişti. Ünlü olduğunda, pek çok kadının onları çok seksi bulduğunu öğrenince şaşırmıştı. Ya da en azından onları sevimli buluyorlardı. Rozanov'un onlara karşı bir tür hayranlık duyuyor gibi görünmesine daha da şaşırmıştı.

Rozanov eğildi ve Shane'in saçlarına, yüzüne ve boğazına doğru öpücükler kondurdu. Öpücükler baştan çıkarıcı ya da ateşli değildi. Hafif ve bir tür... taparcaydı. Shane'in gözleri kapandı, aniden çok uykusu gelmişti ve Rozanov'un kendi kendine Rusça bir şeyler mırıldandığını duydu ve kelimelerin çenesinin altındaki deriyi gıdıkladığını hissetti.

"Hm?" Shane uzaktan sordu.

"Kalabilirsin," dedi Rozanov.

"Kalmak mı?"

"Burada kal. Bu gece."

Shane'in gözleri açıldı. Rozanov ona yine ciddiyetle bakıyordu.

"Burada kalmamı mı istiyorsun?"

Rozanov az önce ne sorduğunu anlamış gibiydi, çünkü yüzü değişti ve omuz silkerek yarım bir gülümsemeye zorladı. "Seninle işim henüz bitmedi."

"Oh." Bu daha tanıdık geldi. "Kalamam. Bunu biliyorsun."

"Yapabilirsin. Maç yarın öğleden sonra. Sabah antrenmanı yok."

"Hayden'a söyledim-"

Rozanov gözlerini devirdi. "Hayden senin annen mi?"

"Hayır. Ama o... beni bekliyor. Ona bir arkadaşımla buluşacağımı söyledim." Rozanov homurdandı. "Bu bir yalandı."

Shane buna güldü. "Evet. Şey."

Rozanov burnu Shane'in yüzüne birkaç santim kalana kadar alçaldı. "Kal."

Shane kalamadı. Kalamamasının muhtemelen milyonlarca nedeni vardı.

"Tamam," dedi.

Rozanov gülümsedi ve onu öptü. Uzun bir süre yatakta kaldılar, sadece öpüştüler. İşler gerçekten kızışmamıştı. Ve bu yeniydi. Shane Rozanov'u öpmekten gerçekten hoşlanıyordu ama bu hoşgörülü görünüyordu. Ve tehlikeli.

"Aç mısın?" Rozanov sordu. "Ne

için?"

"Yemek."

Shane ona baktı ve Rozanov güldü. Yataktan zıpladı ve ayağa kalktı. "Hadi bir şeyler yiyelim."

Rozanov eşofmanını tekrar giydi ve bu kez şifonyerinden bir tişört alıp üzerine geçirdi. Shane kendi kot pantolonunu ve tişörtünü yerden aldı ve onu mutfağa kadar takip etti.

"Zencefilli gazozum var. Seviyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum." Shane ona tuhaf tuhaf baktı. Shane genellikle alkolden uzak dururdu çünkü buzdaki performansını tehlikeye atacak bir şey yapmak istemezdi. Yıllar içinde bira yerine zencefilli gazoza karşı bir yakınlık geliştirmişti. Ama Rozanov'a bundan hiç bahsetmemişti.

Rozanov'a zencefilli gazoz sevdiğini nereden bildiğini ya da neden satın alacak kadar önemsediğini sormak yerine, "Dışarıdan yemek sipariş etmek ister misin, yoksa-" diye sordu.

"Ton balığı sever misin?"

"Bana ton balığı eritmesi yapmak ister misin?"

Rozanov omuz silkti. "Kendim için bir tane yapıyorum. İki tane de yapabilirim. Zencefilli gazoz buzdolabında."

Shane'in zencefilli gazozu içmesini gerçekten istiyor gibiydi. Shane buzdolabından bir tane alırken, zehirli olup olmadığını merak etti.

Rozanov tezgahın üzerine konserve ton balığı, baget ve peynir dilimleri koyuyordu, bu yüzden Shane buzdolabına yaslandı ve NHL süperstar arkadaşının ona sandviç yapmasını izledi.

"Bu maçtan sonra Florida'ya mı gidiyorsun?" Rozanov sanki cevabı bilmiyormuş gibi sordu.

"Evet. Orada birkaç maç. Sonra Dallas'a ve St.

Louis."

Rozanov başıyla onayladı. "Bu hafta burada kalacağız. Sonra bir süreliğine batıya gideceğiz. Zencefilli gazoz iyi mi? Yeterince soğuk mu?"

"Evet, bu harika. Teşekkürler."

Memnun görünüyordu. Shane onun ton balığı, mayonez ve limon suyu karışımını baget dilimlerinin üzerine dikkatle dağıtmasını izledi. Bu ev sahnesi çok tuhaftı. Daha önce yaptıkları bir şey değildi.

Eritmeler fırına verildi ve Rozanov buzdolabından kendine bir şişe kola aldı. Shane, Rozanov'un tercih ettiği içeceğin kola olduğunu bildiğini fark etti. Belki de yıllar boyunca birbirleri hakkında gerçekten denemeden bir şeyler öğrenmişlerdi.

Rozanov, "On dakika içinde hazır," dedi. Mutfaktan çıktı ve oturma odasındaki kanepeye oturdu. Buffalo - Chicago maçını gösteren televizyonu açtı.

Shane kanepenin diğer ucuna oturdu. Önce kanepenin yanındaki deri koltuğu düşündü. Birbirleri için ne olurlarsa olsunlar, *erkek arkadaş* değillerdi. Çıplak oldukları ve birbirlerine bastırdıkları zaman onun yanında nasıl davranacağını biliyordu ve buzda ona karşı nasıl oynayacağını da biliyordu, ama sadece kıyafetleriyle takılmak keşfedilmemiş bir bölgeydi.

"Tanrım," dedi Rozanov bir Buffalo oyuncusunun ceza sahasına götürülüşünü izlerken. "O adamı tanıyor musun? Ryan Price mı?"

"Yani, sadece ona karşı oynadığım için. Ve bilirsiniz, onunla dövüşmek istemedim." Price iri yarı ve çok sert biriydi. "Onunla oynadın, değil mi?"

"Evet. Sadece bir sezon için. O... düşündüğünüz gibi biri değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sessiz gibi. Arkadaş edinmez, gerçekten. Ama kötü biri değil. Sadece...garip. Sayılır."

"Her sezon takas ediliyor gibi görünüyor. Bu şekilde arkadaş edinmek zor olurdu."

"Muhtemelen tekrar takas edilmeyi umuyordur. Buffalo berbat."

"Kesinlikle öyle."

Bir dakika daha sessizce izlediler ve sonra Shane sordu, "Çalmayı en sevdiğin şehir hangisi? Yolda?"

Rozanov bunu düşündü. "New York'u seviyorum. Çünkü orası New York. Orada benden nefret ediyorlar."

"Senden her yerde nefret ediyorlar."

"Florida'da beni seviyorlar. Oradakilerin hepsi Boston hayranı. Ya sen?"

"Ottawa'yı seviyorum çünkü orası benim memleketim. Toronto, çünkü takımlarımız arasındaki tarih. Ve, bilirsiniz, sıcak olan her yer, sanırım."

"L.A. iyidir. Güzel kadınlar." Shane bunu söylerken Rozanov'un kendisine bir bakış attığını fark etti.

"Elbette. Evet," dedi Shane. "Her yerde güzel kadınlar var, gerçekten."

"Zengin ve ünlü olduğunuzda, evet."

Bir an sessiz kaldılar. Oyun reklama girdi.

"Bir kız vardı," dedi Rozanov. "New York'ta. Şehre geldiğimde onu görürdüm."

"Eskiden mi?"

"O evleniyor."

"Oh." Shane zencefilli gazoz şişesine baktı. "Bunun için... üzgün müsün?"

"Ne? Hayır." Rozanov onun sorusu karşısında gerçekten şaşırmış ve belki de eğlenmiş görünüyordu. "Öyle bir şey değildi. Sadece... New York'ta yatacak güvenilir bir kadın olması daha uygun. Orada üç takıma karşı oynayacağımız için çok sık oradayız."

"New York'ta seninle yatmak isteyecek tek kadının o olduğunu mu düşünüyorsun?" Shane alay etti.

Rozanov sırıttı. "Sanırım birini bulacağım."

Bir sessizlik daha çöktü. Shane, Rozanov'un kendisinden benzer bir bilgi paylaşmasını bekleyip beklemediğini merak etti. Gerçekten yapamadı, bu yüzden şöyle dedi: "Bu kadar... yüksek profilli olmayı zor buluyorum, biliyor musun? Biriyle öylece yatmak zor. Bazen."

"Evet. Güvenilir birine sahip olmak iyidir."

Shane ona küçük bir gülümseme sundu.

"Öyle."

Rozanov başıyla onayladı ve mutfağa gitmek için ayağa kalktı. "Kal," dedi. "Onu buraya getirdim."

Shane az önce konuştukları konuya değil televizyona odaklandı. Rozanov, ton balığı, patates cipsi ve dereotu turşusunu özenle yerleştirdiği anlaşılan iki tabakla döndü.

"Bir içki daha?" diye sordu.

"Hayır. Böyle iyiyim." Shane, Rozanov'un ikisine de yemek hazırladığına bir türlü inanamıyordu. Biraz da dehşetle fark etti ki, bunu çok sevimli bulmuştu.

"Beğendiniz mi?" Rozanov bir dakikalık sessiz yemekten sonra sordu.

"Neyi? Ton balığı mı?"

"Hayır. Kızlar."

Shane hazırlıksız yakalanmıştı. "Tabii. Evet. Onları severim. Tabii ki." Bu kekeleme Shane'in aklına ilk gelen cevapla uyuşmuyordu: *Pek sayılmaz*.

Rozanov açıkça, "Kızlarla birlikte olduğunuzu hiç
duymadım," dedi. "Şey. Bu özel bir şey."

"Doğru. Özel."

"Pek çok şeyi gizli tutarım!" dedi Shane. İkisinin arasında bir el salladı ve ekledi, "Belli ki."

Rozanov bir an cevap vermedi. Sonra tekrar televizyona döndü ve "Kızlardan hoşlanıyorum" dedi.

"Evet, hiç de bile."

"Ama ben de senden hoşlanıyorum."

"Ne kadar şanslıyım," diye homurdandı Shane.

"Bir insan olarak değil elbette," diye alay etti Rozanov. "Ama iyi bir ağzın var." Dereotu turşusundan imalı bir ısırık aldı.

O anda Rozanov'un telefonu çaldı. Ekrana baktı ve Rusça bir şeyler mırıldandı. "Buna cevap vermem gerekiyor. Kusura bakmayın."

"Sorun değil," dedi Shane, çünkü elbette öyleydi.

Rozanov ayağa kalktı ve arayan kişiyle Rusça konuşarak odadan çıktı. Shane kafası allak bullak bir halde kanepede tek başına kalmıştı.

Gerçek şu ki, bir kadınla başarılı sayılabilecek bir ilişkisi hiç olmamıştı. Yeterli miktarda
ama kadınlarla yaşadığı cinsel ilişkilerin hiçbirinin gerçekten harika olduğunu düşünemiyordu. Kızlardan herhangi birinin bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Belki de sadece bir hokey yıldızıyla yatağa girecekleri için heyecanlanmışlardı ve bu, çabalarının ne kadar gönülsüz olduğunu görmemeleri için yeterliydi.

Sikişen kişi olmaktan o kadar da hoşlanmıyordu; sikilmeyi *seviyordu*. Kadınlar bunu yapmak için uygun donanıma sahip değildi ve Shane onlardan üzerinde bir dildo kullanmalarını isteyemeyecek kadar utanıyordu, bu yüzden kendini kadınları becerme eylemine *katlanmaya* zorladı. Yeterince tahrik olduğunda bu işin içine girebiliyordu. Bu bir amaç için bir araçtı - kiminle olursa olsun ya da onunla ne yaparlarsa yapsınlar aradığı aynı amaçtı. Belli ki çok atletikti, kadınlar bunu takdir ediyor gibiydi ve bu muhtemelen mümkün olduğunca çabuk bitmesini istediği gerçeğini örtüyordu. En azından öyle olmasını umuyordu; bir kadının

takdir edilmediğini hissederdi. Onunla birlikte olmaktan zevk aldıklarını düşünmezse, tamamen bırakırdı.

Oral seksi tercih ediyordu. Bir kadın aletini emerken gözlerini kapatıp dudaklarını ona dolamış herhangi birini hayal etmek yeterince kolaydı. Sorun şu ki, karşılık vermeye pek hevesli değildi. *Yapardı*, çünkü o bir pislik değildi, ama bunun için kendini gerçekten hazırlaması gerekiyordu ve bu konuda neredeyse kesinlikle berbattı. Takım arkadaşlarının am yalamaktan dünyadaki cennete en yakın şeymiş gibi bahsettiklerini duymuştu. Shane bunu hiç anlamamıştı.

Ama belki de henüz doğru kızla tanışmamıştı. Kendi kendine söyleyip durduğu şey buydu. Bu ona çok mantıklı geliyordu; çünkü daha önce hiç Bir kadın tarafından yatak odasında aklının uçurulması, bunun imkânsız olduğu anlamına gelmiyordu. Dışarıda bir yerlerde, onunla birlikteyken hissettiklerini ona hissettirebilecek bir kız olmalı-

Rozanov tekrar koltuğa oturduğunda, "Özür dilerim," dedi. "Babam."

"Ah." Ve Shane her şeyin yolunda olup olmadığını sorması gerektiğini biliyordu.

evde ya da başka bir yerde, ama şimdi tek bir düşünce tarafından tüketiliyordu:

Kimse bana Ilya Rozanov gibi hissettiremez.

Shane'in hissettiği dehşet muhtemelen yüzünden okunduğu için Rozanov "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Ne? Evet. Tabii ki. Um...baban iyi mi?"

Rozanov biraz fazla hızlı ve umursamaz bir tavırla, "Evet," dedi.

"İyi." "O-?"

Rozanov, Shane'in önündeki sehpanın üzerinde duran ve çoğunlukla dokunulmamış yemek tabağını işaret ederek, "Yemek yemiyorsun," dedi.

"Özür dilerim. Sorun değil. Sadece... oyun yüzünden dikkatim dağılmıştı."

Rozanov başıyla onayladı. Maçı izlemeye geri döndüler ve bu sefer Shane yemeğini yediğinden emin oldu. Yemek yerken Rozanov'a sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakışlar fırlatmaya devam etti.

Aman Tanrım. Ne oluyor lan?

Maç bitti ve yayın devam etmekte olan bir Batı Konferansı maçına geçti. Rozanov tabakları kaldırdı ve geri döndüğünde Shane ile kanepenin kolu arasına sıkıştı. Hafifçe döndü ve bir kolunu Shane'e dolayarak kendi göğsüne yaslanması için ona rehberlik etti. Shane şaşırmıştı ama isteyerek gitti. Hem de çok isteyerek.

Rozanov'a bu şekilde yaslanmak, onun evinde, hokey izlerken, ona yeni hazırladığı yiyeceklerle dolu olarak... tam olarak *olmadıkları* şey buydu

yapmaları gerekiyordu. *Çiftlerin* yaptığı buydu.

Ama Rozanov'un göğsü o kadar sıcak ve sağlamdı ki Shane kulağının dayandığı yerden kalbinin atışını duyabiliyordu. Rozanov'un parmakları boş boş saçlarıyla oynuyor, Shane'i uykulu ve mantıksız bir şekilde mutlu ediyordu.

Sonunda Rozanov diğer elini Shane'in kalçasından yukarı kaydırdı ve kot pantolonunun üzerinden kavradı. Büyük, yetenekli bir eliyle ona masaj yaptı ve Shane'in siki hızla karşılık verdi. Çıkıntı yırtılmakla tehdit ettiğinde Rozanov, Shane'in kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını dikkatlice indirdi. Shane külotunu tekrar giyme zahmetine katlanmamıştı, bu yüzden aleti dışarı fırladı ve Rozanov onu sinir bozucu bir hızla tembelce okşamaya başladı.

Shane Rozanov'a karşı kıvrandı, hatta hızlanmasını sağlamak için kalçalarını biraz itti. Sırtını Rozanov'un eşofmanında hissedebildiği şişkinliğe sürttü ve bunun diğer adamda biraz daha aciliyet uyandıracağını umdu. Rozanov yemi yutmadı. Çıldırtıcı derecede nazik ve sabırlıydı ve Shane'in saçlarına hafif öpücükler kondurmaya bile başlamıştı.

Shane neden Rozanov'un araba kullanmasına izin verdiğinden emin değildi. Kendini çevirdi ve Rozanov'u sertçe öptü. Bu açıda Shane ondan daha uzundu ve parmaklarını Rozanov'un saçlarından geçirebilir, başını geriye çekebilir ve ağzına istediği kadar kuvvetle saldırabilirdi. Ani saldırganlığı Rozanov'dan tatmin edici bir inilti çıkardı ve Shane daha fazlasını istedi; ondan kaç inilti ve tıslama çıkarabileceğini görmek istiyordu.

Dizini kanepenin arkası ile Rozanov'un kalçası arasındaki dar boşluğa sıkıştırdı ve kendini Rozanov'un kucağına bastırdı. Kalçalarıyla onu sıkıştırdı ve sikini Rozanov'un karnına dayarken Rozanov'u yerinde tuttu.

"Buna neden bu kadar ihtiyacım var?" Shane kelimeleri Rozanov'un dudaklarına doğru mırıldandı ve diğer adamın onları duymamış olmasını umdu.

"Neye ihtiyacım var?" Rozanov sanki bilmiyormuş gibi sordu.

Shane cevap vermedi. Bunun yerine kalçalarını kaldırarak Rozanov'un kemerini indirdi ve sikini dışarı çıkardı.

"Siktir, Hollander."

Rozanov'un başı kanepenin koluna düştü ve Shane bu fırsattan yararlanarak onun boynunu öptü, yaladı ve ısırdı. Sonra her ikisinin de sikini eline aldı ve okşamaya başladı.

"Evet. Yap şunu," diye inledi Rozanov.

Kuru ve biraz sertti ama tam da Shane'in istediği şeydi.
Rozanov elinin içinde kıpırdandı ve Shane onun da istediği şeyin bu olduğunu biliyordu. Dudaklarını tekrar birleştirdi ve Rozanov'u çılgınca öptü.

"Bekle." Rozanov, Shane'in bileğini yakaladı ve öfkeli okşamasını durdurdu.

Shane'in elini yüzüne doğru çekti ve eline tükürdü. Bu iğrençti. Ama Shane suratını asmak ya da ona söylenmek yerine bunu saçma bir şekilde tahrik edici buldu.

Tükürük çok fazla kayganlık sağlamadı ama o zamana kadar Shane'in siki bunu telafi edecek kadar sızmaya başlamıştı. Alnını Rozanov'un omzuna dayayarak daha hızlı okşadı. Shane çok yaklaşmıştı ve Rozanov'un kalçalarını sallamasına ve Rusça gevezelik etmesine bakılırsa o da çok geride değildi.

"Hoşuna gitti mi?" diye hırladı. "Benim için gelecek misin Rozanov?"

"Zorla beni Hollander."

Shane'in nefesi kesildi ve okşamaları çılgınca ve özensiz bir hal aldı ve o kadar yakındı ki...

"Hadi," diye homurdandı.

Sonra Rozanov kıpırdamadan durdu ve "Aman Tanrım. Shane..." dedi ve ateşli patlamalarla boşaldı, Shane'in elini kapladı ve Shane'in kayganlığı neredeyse anında kendini boşaltmak için kullanmasına izin verdi, ilk adının nefessiz bir Rus aksanıyla söylenmesinin sesi hala kulaklarında çınlıyordu.

Birbirlerine sarıldılar, kalp atışlarının durmasını beklerken ikisi de derin derin nefes alıyordu. Ama Shane kalbinin duracağını hiç sanmıyordu.

Shane. Bana Shane derdi.

Rozanov'un yüzünü görebilmek için geri çekildi ve onun da Shane'in hissettiği aynı dehşetle kendisine baktığını görünce şok oldu.

"Ilya," dedi, ancak fısıltıdan öte bir sesle.

Ilya cevap vermedi. Bunun yerine ağızlarını birbirine yapıştırdı ve Shane'i özür diler gibi hissettiren, çiğ ve kontrolsüz bir şekilde öptü.

Olamaz. Oh lanet olsun. Olamaz.

Ayrıldıklarında Ilya alnını Shane'inkine yasladı ve birlikte nefes aldılar. Shane, Ilya'nın yüzünü ellerinin arasına almış, Ilya da onun sırtını okşuyordu.

Shane'in bir şey söylemesi mi gerekiyordu? Aslında burada hiçbir şey itiraf edilmemişti. Büyük açıklamalar yok. Soru sorulmadı.

Shane kendini Ilya'dan kurtardı ve ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Shane'in oradan siktir olup gitmesi *gerekiyordu*. Hemen. İlya'dan uzaklaşıp geriye doğru sendelerken beceriksizce kot pantolonunun içine geri soktu kendini. *Kahretsin, iç çamaşırımı nerede bırakmışım?*

"Gitmek mi?"

"Evet... Ben... kalmamalıyım. Kalamam. Kalamayız. Bu..."

Ilya kanepede kaykıldı, bir kolunu arkaya doğru uzattı ve ayak bileğini dizine dayadı, her zamanki gibi rahattı. "Bu bir şey değil Hollander."

Hollander. Bana Shane dedin. "Biliyorum. Ben sadece... sabah takım toplantısı var. Unutmuşum."

Bu Ilya'yı güldürdü. Sıcak değildi. "Takım toplantısını unuttun mu? Elbette."

Shane çoktan kapıya varmış, ayaklarını spor ayakkabılarının içine sokmuştu. İç çamaşırını boş ver; gitmesi gerekiyordu. "Ton balığı için teşekkürler. Um..."

Ilya yüksek sesle iç çekti ve kendini kanepeden kaldırdı. İlya yavaşça ona doğru yürürken Shane olduğu yerde donmuş, dehşet içinde bakıyordu. Ona ulaştığında, Shane'in tişörtünün eteklerini çekiştirerek düzeltti. "İyi geceler o zaman."

Shane, Ilya'nın yoğun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri ona kalması için *meydan* okuyordu ve Tanrım, Shane bu meydan okumayı kabul etmek istiyordu.

"İyi geceler," dedi Shane, ancak fısıltıyı aşan bir sesle.

Ilya'nın gözleri sıcaklığını kaybetti ve kaşları çatıldı, sanki Shane'in gerçekten gittiğini yeni fark etmiş gibiydi. Sonra, aynı hızla, yüzünü her zamanki soğukkanlı kayıtsızlık ifadesine döndürdü.

Shane onu öpmek istedi ama bunun yerine kapıyı açtı ve koridora fırladı. Asansörleri geçip doğruca merdiven boşluğuna yöneldi, Ilya'nın kapısının önünde oyalanmak istemiyordu. On altı basamaklı merdiveni koşar adımlarla inerken, günaha karşı olabildiğince mesafe koymaya çalışıyordu. En dibe ulaştığında, sırtını merdivenlerin duvarına yasladı.
bir an için merdiven boşluğu.

Neler oluyor?

Bu kötüydü. Bu gerçekten çok kötüydü. Shane'in kalbi hızla çarpıyordu ve bunun nedeni merdivenleri çıkmak değildi. Her zerresi o merdivenlerden geri koşup Ilya'nın kollarına atılmak istiyordu. Ona sarılmak, onunla yatmak ve *onunla uyanmak* istiyordu.

İşte bu yüzden Shane, Ilya'nın binasından doğruca çıktı ve güvenli bir şekilde otel odasına dönene kadar yürümeyi bırakmadı.

Panik içinde Hayden'ı uyandırmamak için yeterince dikkatli davranmadı. Başucu lambası açılmadan önce odada on saniye bile kalmamıştı.

"Nasıl geçti?" Hayden uykulu bir şekilde sırıtarak sordu. "Aşık mısın?" "Hayır!" *Hayır! Hayır! Tanrım.* "Ben duş alacağım."

"Neden? Yapmadığın seksi temizlemek için mi?"

"Git kendini becer, Hayden."

"Oh, yaptım. Birkaç kez. Boş oda için teşekkürler."

İğrenç.

Shane duş almak ve özel olarak çıldırmak için banyoya gitti.

Bölüm On Dört

Kasım 2016-Montreal

"Hollander. Şu anda ne halt ediyorsun?"

Shane kaşlarını çatarak telefonuna baktı. Takım arkadaşı J.J. Boiziau arıyordu.

Her zaman arayan ve *hiç* mesaj *atmayan* J.J.

"Hiçbir şey. Neden?"

"Siktir et. Kıçını kaldırıp şehir merkezine git. Dostum Francois, hani şu şef olan? Restoranında mesai sonrası küçük bir parti veriyor ve şunu dinle, burada çekilen lanet olası *X-Squad* filminin oyuncuları da orada olacak!"

"Hepsi mi?"

"Bilmiyorum lan! Bu kadar yeter! O filmde *çok seksi* hatunlar var, dostum! Arabana bin. Restoranı biliyorsun, değil mi? Djon-Djon?"

"Tabii. Bir keresinde beni oraya götürmüştün, değil mi?"

Shane'in ilk içgüdüsü J.J.'e daveti için teşekkür etmek ama ona evde kalacağını söylemekti. Ama geçmiş deneyimlerinden J.J.'e hayır demenin, gecenin geri kalanında saat başı arayarak neyi kaçırdığını bildirmesine neden olacağını biliyordu.

Ayrıca. Shane'in yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. Televizyonda Boston hokey maçının sonunu izlemekten ve Ilya Rozanov'a karşı beslediği yeni ortaya çıkan hisler yüzünden sessizce paniklemekten başka. Dikkatini dağıtacak bir şey kesinlikle işine yarayabilirdi.

Daha güzel giysiler giydi ve arabasıyla Mile End'e gitti. Salı gecesi geç bir saatti ve sokaklar sakindi. Restoranın yakınında bir park yeri buldu ve cipinden inerek soğuğa adımını attı.

Sokaktaki çoğu şey kapalıydı ya da kapanmak üzereydi, ancak Köşedeki Haiti esintili restoranın ışıkları yanıyor. Üzerindeki tabela Kapıda restoranın kapalı olduğu yazıyordu ama Shane daha kapıya ulaşamadan kapı onun için açıldı.

İçeride müzik, kahkaha ve sıcaklık vardı. Küçük alan kalabalıktı ve bir şeyler lezzetli kokuyordu.

"Hollander! Evet, kaltak! Buraya gel!"

J.J. odadaki herkesin üzerinde yükseliyordu. Boyu iki metre yedi santimdi ve iki yüz elli kilonun üzerinde saf kas gücüne sahipti. Çok koyu bir teni ve kalın bir Fransız aksanı vardı. J.J. ile Shane arasındaki fiziksel zıtlık neredeyse komikti. Shane ondan tam on santim daha kısa boyluydu ve yaklaşık yetmiş kilo daha hafifti.

J.J. aynı zamanda *gürültücüydü*. Ve konuşmayı severdi. Hangi odada olduğu fark etmeksizin konuşurdu. Fransız ve şıktı, yemek ve şarabı severdi - mükemmel bir Montreal ünlüsüydü. Herkes onu severdi.

Shane, birkaç takım arkadaşı dışında partide kimseyi *tanımıyordu* ama kalabalıktaki birkaç film yıldızını tanıdığı kesindi. Shane oldukça ünlüydü - hokey ölçeğinde son derece ünlüydü - ama o bile bu şirkette biraz yıldızlaşmıştı.

Bara doğru ilerledi, barmen kapanıştan sonra da insanlara hizmet etmekte bir sorun görmüyor gibiydi. İnce, çekici, esmer tenli adam yıldız konuklar için özenle hazırlanmış kokteyller hazırlıyordu.

"Bir bira alabilir miyim?" Shane ona Fransızca sordu. "Muslukta ne varsa o olur."

"Shane Hollander burada ne isterse alabilir," dedi adam küçük, seksi bir gülümsemeyle. Shane'e bir bira doldurdu ve önündeki bardak altlığının üzerine koydu.

"Teşekkürler," dedi Shane. On dolarlık bir banknotu barın öbür ucuna doğru kaydırdı. Barmen ellerini kaldırdı ve "Müesseseden" dedi. "O zaman sende kalsın."

Adam gülümseyerek başını salladı. "Bu bir onurdur."

Shane de gülümsedi ve elini uzattı. "Shane," dedi. "Lütfen." "Maxime," dedi adam elini sıkarak.

"Memnun oldum, Maxime. İyi bir gece geçiriyor musun?"

"Bu kalabalık mı? Şaka mı yapıyorsun? Rose Landry burada, dostum!"

"Ciddi misin?" Shane sordu. Neredeyse istemsizce omzunun üzerinden kalabalığa bakarak ünlü aktrisi aradı. Ne yaptığını fark edince hızla Maxime'e döndü.

Maxime sırıtıyordu. Shane omuz silkti ve sırıtarak karşılık verdi. Rose Landry'ye bir göz atmayı çok isterdi ama Maxime'e bakmaktan da keyif alıyordu. Bundan önce aralarına biraz mesafe koymaya karar verdi. belli oldu.

Geceyi, J.J.'in kendisini odanın içinde gezdirmesine izin vererek, insanların arasına karışarak geçirdi. İnsanların oluşturduğu küçük çemberlerde durdu ve onların şakalarına güldü.

kendininkilerin çoğunu. Bardan uzak durdu ve sonunda bir köşede boş bir masa buldu. Gitmeye hazırdı ama sadece biraz oturmak istiyordu.

"Lütfen bana aç olduğunu söyle," dedi bir kadın sesi. Shane başını kaldırdı ve koyu renk, parlak saçlı, ince yapılı bir kadın gördü; üzerinde çok pahalı görünen bir bluz ve aynı derecede pahalı görünen bir kot pantolon vardı.

Rose Landry.

"Şef az önce bana bu börekleri verdi ve çok lezzetli görünüyorlar ama hepsini yemem mümkün değil," dedi Shane'in yanındaki kabine kayarak. Masanın üzerine Haiti usulü tuzlu morina börekleriyle dolu bir tabak koydu. Ona gülümsedi, bir tane aldı ve ağzına attı. Kızın gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

"Aman *Tanrım*! Bunlar çok güzel! Biraz yemelisin." Konuşurken ağzını kapatmak için gecikmeli olarak elini kaldırdı. Sonra da kendi kendine güldü.

"Özür dilerim," dedi yutkunduktan sonra. "Ben bir domuzum. Bu arada ben Rose," dedi ve mükemmel manikürlü elini uzattı.

Shane gülümsedi ve elini sıktı. "Shane," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben bir hayranınızım."

"Şey," dedi biraz eğilerek, "*senin* büyük bir hayranın olduğumu bilsen şaşırır mıydın?"

"Hokey sever misin?" Shane sordu.

"Michigan'da doğdum ve büyüdüm," dedi. "Tabii ki hokeyi severim!"

"Oh! Şey... teşekkürler."

"Bir şey değil. Bir börek ye, Shane Hollander."

Kabinde oturup (lezzetli) morina börekleri üzerine konuşurlarken Shane zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Rose'la konuşmak kolaydı. Şaşırtıcı bir şekilde. Her ikisi de çocukluklarının yazlarını geçirdikleri göl kenarındaki evleri anlatırken birbirlerine bağlandılar. Üniversitede hokey oynamış ve sonra mühendis olmuş bir ağabeyi vardı. Shane'in ailesi gibi onun ailesi de devlette çalışıyordu.

"Daha önce Montreal'e gittin mi?" Shane sordu.

"Bir keresinde. FBI'ın teröristlere karşı oynadığı berbat bir filmde rol alıyordum. Adının ne olduğunu bile hatırlamıyorum."

"*Karanlığın Altında*."

"Aman Tanrım. Kapa çeneni. *Gördün* mü?"

Shane omuz silkti ve sırıttı. Gerçekten de korkunçtu. "Ben çok uçarım. Bol bol film izleyin."

"Neyse ki sadece küçük bir roldü. Ama o zaman sadece bir haftalığına Montreal'deydim. Ve yaz mevsimiydi."

"Kışın burası biraz daha farklı oluyor."

Eğildi ve şakacı bir komplocu ses tonuyla, "Michigan, hatırladın mı? Kış beni korkutamaz."

Midesinde bir şeyler kıpırdandı. Yanaklarının biraz ısındığını hissetti ve sonra olabildiğince yumuşak bir şekilde sordu: "Bu sefer bir süre şehirde olacak mısın?"

Gülümsemesi, onun gerçekte ne sorduğunu tam olarak bildiğini anlamasını sağladı.

Gecenin sonunda, iletişim bilgilerini değiş tokuş ettiler ve
Her ikisinin de programı uygun olduğunda akşam yemeği için buluşmayı planladılar. Shane restorandan adımlarında küçük bir sıçramayla ayrıldı. Bu, bir kadınla kurduğu en iyi ilişkiydi... şimdiye kadar. Rose'dan hoşlanmıştı. Onu daha yakından tanımak istiyordu. Onunla daha fazla zaman geçirme fikri onu heyecanlandırıyordu.

Ve çok güzeldi. Belli oluyor.

Ama çoğunlukla Shane onunla konuşmayı seviyordu. Komikti ve çok soru soruyordu ama hiçbiri Shane'i rahatsız etmemişti.

Shane bir kızdan hoşlandı!

Arabada eve dönerken, standartlarının ne kadar gülünç derecede yüksek olduğuna güldü.

Aralık 2016-Detroit

Ilya otel odasında tek başına uyandı. Detroit'te mi? Evet, Detroit'teydi. Detroit'teydi.

Önce oda arkadaşının terk edilmiş yatağına, sonra da saate baktı. Sekiz buçuk.

Nefes verdi ve doğrulmadan önce gözlerini ovuşturdu. Carmichael'ın çoktan kalkmış ve odadan çıkmış olması sürpriz değildi. Adam tam bir sabah insanıydı, iğrençti.

Ilya eşofmanlarını giydi ve kahve ile kahvaltılık sandviç almak için otelin lobisindeki Starbucks'a gitti. Takım arkadaşlarından ikisi, Cliff Marlow ve Victor St-Simon bir masada oturuyordu.

"Roz! Bunu görmelisin. Altına sıçacaksın, dostum!" Cliff seslendi.

Ilya onun için neyin bu kadar ilginç olabileceğini hayal bile edemiyordu. Masaya doğru ilerledi ve Victor görmesi için telefonunu uzattı. "*Rose Landry NHL yıldızı Shane Hollander'la mı çıkıyor?*" diye bir başlık vardı.

Ilya'nın ilk tepkisi "Hayır," oldu. Takım arkadaşlarına şaşkınlıktan çok umursamazlık gibi geldiğini umuyordu.

"Değil mi?" Cliff güldü. "O süper dev bir film yıldızı gibi! Hokey sezonunda onunla nasıl tanışmış ki?"

Victor, "Montreal'de bir film çekiyormuş," diye yazdı. "Ortak bir arkadaşlarının partisinde tanışmışlar... isimsiz kaynaklara göre."

Ilya homurdandı.

"Resimler var," dedi Victor. "Bak."

Telefonunu tekrar uzattı ve Ilya onu aldı. Shane'in muhteşem, siyah saçlı film yıldızıyla yemek yerken çekilmiş dört paparazzi fotoğrafına göz attı. Fotoğraflardan birinde Shane gülüyordu.

Ilya kaşlarını çattı ve telefonu Victor'a geri verdi.

"Muhtemelen bir şey yoktur," dedi.

Ocak 2017-Boston

Hiçbir şey değildi. Haftalar geçtikçe Shane ve Rose Landry'nin birlikte çekilmiş paparazzi fotoğrafları internete düşmeye başladı. İkisinin birlikte yürürken, birbirlerine gülümserken, restoranlardan birlikte çıkarken, birbirlerini *öperken* çekilmiş fotoğrafları.

Yanaktan. Sadece yanaktan. Hala bir şey olmayabilir.

Ilya sabit bisikletinin direncini artırdı. Neyi umursuyordu ki? Her neyse? Hollander neden güzel bir kadınla çıkmasın ki? Rozanov iki gece önce güzel bir kadınla yatmıştı. Ondan önceki gece de bir başkasıyla.

Mesele şu ki. Hollander bunu *yapmadı*. Rozanov, Hollander'ın kendisi olmayan insanlarla seks yaptığını düşündü ama buna dair hiçbir kanıt yoktu. Her halükarda bu konu hakkında çok fazla düşünmek istemiyordu.

Hollander'ın bir kadınla arka arkaya randevuya çıktığını kesinlikle hiç bilmiyordu. Basının dikkatini çekecek kadar sık bir kadınla görüldüğünü de.

Hollander'ın bir kız arkadaşı vardı.

Belki Hollander *aşıktı.*

Ilya, kalçaları protesto çığlıkları atana kadar bisikletin üzerinde kendini zorladı. Durdu ve su şişesinden uzun bir yudum aldı.

Aralarındaki bu saçma şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu. Bu sadece...uygundu. Belki de artık bitmişti. Ne olmuş yani?

Boston gelecek hafta Montreal'de oynayacaktı. Ondan sonraki hafta da All-Star Maçı vardı. Hollander onu görmezden mi gelecekti?

Ilya takım salonundan çıkarken ayak parmağını diğer bisikletlerden birine çarptı. Bir dizi Rusça küfür savurdu ve elindeki su şişesini duvara fırlattı. Suyun siyah ve altın rengi halıya sızışını izlerken nefesini kontrol etmeye çalıştı.

"Tanrım," dedi Cliff koşu bandından inerken. "Neyin var lan senin?"

"Yok bir şey," diye homurdandı Ilya. "Ayak parmağımı çarptım." Su şişesini almaya zahmet etmeden aceleyle odadan çıktı.

Hayley, diye düşündü kendi kendine. Hayley'ye mesaj atacak ve bu gece bir şey yapıp yapmadığını öğrenecekti. Hayley'den hoşlanıyordu. Eğlenceliydi ve siyah saçları vardı.

Ve çiller.

Bir hafta sonra-Montreal

Boston maçının bitiminden bir saat sonra Shane'in telefonu çaldığında, arayanın Ilya olmasını bekliyordu.

Rose'du.

Bu gece bizimle gelin. Ultraviolet'te olacağız.

Shane kafa karıştırıcı bir endişe ve rahatlama karışımının üzerine çöktüğünü hissetti. Ona mesaj attığında Ilya'ya ne söyleyeceğinden emin değildi. Eğer onu görmek isteseydi...

Çünkü Shane'in artık bir kız arkadaşı vardı. Sayılır.

Kız arkadaşı da onunla ve arkadaşlarıyla bir kulübe gelmesini istedi. Shane gece kulüplerinden nefret ederdi. Kendine asla bir gece kulübünden fazla

Birkaç içki, dans pistinde rahat etmesi için yeterli değildi.

Ama kız arkadaşı - muhteşem, film yıldızı kız arkadaşı - onunla dansa gitmesini istiyordu. Ve bu erkek arkadaşların yaptığı bir şeydi. Öyle değil mi?

Ve eğer takım arkadaşlarının onunla çıktığı için dalga geçmesine katlanmak zorundaysa -geçen hafta Shane soyunma odasındaki kabinde yaklaşık altmış gülden oluşan dev bir buket bulmuştu, bu çok pahalı ve aptalca bir şakaydı- o zaman en azından eğlenmeye çalışmalıydı.

Tamam, geri mesaj attı. Saat kaçta?

* * *

Ilya kesinlikle Hollander'a mesaj atmayacaktı. Hiç şansı yoktu.

Görünüşe göre bunun yerine yapacağı şey, otel odasında somurtmak ve oda arkadaşına sebepsiz yere çıkışmaktı.

"Hey!" Ryan Carmichael, Ilya'dan gelen sayısız hak edilmemiş şirret yorumun ardından konuştu. "Siktir git! Senin derdin ne ki?"

Ilya içini çekti ve yatağının ucuna oturdu. "Hiçbir şey. Sikerim böyle işi. Sevişmem lazım. Hadi dışarı çıkalım."

"Nereye?"

Ilya elini büyük pencereye doğru salladı. "Kahrolası Montreal'deyiz! Bir kulüp bulalım! Haydi."

Carmichael ona göz kırptı, sonra gülümsedi. "Çok haklısın dostum! Victor ve Cliff'e mesaj atacağım."

* * *

NHL'de geçirdiği altı başarılı sezonun ardından Shane iki konuda ün kazanmıştı:

1. Doğal bir lider ve olağanüstü bir oyun kurucu olmak ve;
2. Kesinlikle hiç eğlenceli değil.

Shane bu ikinci suçlamanın haksız olduğunu düşündü. Çok eğlenceliydi. Bir birayla rahatlayabilir ve şakalaşabilirdi. Sosyal biriydi. O...

Kulüplerden nefret ederdi. Bu inkar edemeyeceği bir şeydi. Dans etmezdi, kalabalıktan hoşlanmazdı ve kadın tavlama baskısını sevmezdi. En azından bu gece sonuncusu için endişelenmesine gerek yoktu.

Rose ve arkadaşlarını kulübün VIP alanında buldu. Rose ayağa kalktı ve onu selamlamak için hemen öptü. Oradaki insanların çoğunu tanıyordu. İkisi *X-Squad* filmindeki rol arkadaşlarıydı: Miles ve Jiya. Miles, popüler bir televizyon dizisinde genç bir oyuncu olarak çalışması nedeniyle büyük bir hayran kitlesine sahip genç bir aktördü. Açık kahverengi teni, mükemmel bakımlı kirli sakalları ve inanılmaz gözleriyle son derece çekiciydi.

Shane hiç görmemişti. Gri renkteydiler, o kadar soluklardı ki neredeyse gümüş rengindeydiler. Uzun kollu siyah bir üst, dar kesim koyu gri bir pantolon ve siyah örgü bir şapka içinde zahmetsizce muhteşem görünüyordu.

Shane ona garip bir şekilde başını salladı ve yavaş, absürd derecede seksi karşılığında gülümsedi. Shane hızla gözlerini kaçırdı ve Rose'un yanına

oturdu. "Bu gece iyi oynadınız," dedi Rose.

"Oh, teşekkürler. İzlediniz mi?"

Özür dileyerek gülümsedi. "Keşke. Bugünkü çekimlerimizi birkaç saat önce bitirdik. Yine de telefonumdan skoru kontrol ediyordum!"

Shane'in elini tutup sıktı, sonra da dizinin üzerine koydu. Muhtemelen bu onun için her şeyden daha doğaldı ama Shane herkesin birleşmiş ellerine baktığını hissetti.

Neyim var benim?

Bir garson belirdi ve Shane bir bira sipariş etti. Diğer herkes votka içiyor gibiydi. *Bu* gece kesinlikle *o* boka bulaşmayacaktı.

Kulüp dolup taşarken bir saatten fazla oturup içtiler ve konuştular. Rose'un sesi, müzik eşliğinde bağırmaktan fark edilir derecede kısılmıştı. Shane neredeyse on kelime bile etmemişti; sadece diğer herkesi dinlemekten ve biri espri yaptığında gülmekten keyif alıyordu. Konuşmayı takip edemediğinde ikinci birasını yudumladı, dans pistini izledi ve Miles'a birkaç bakış attı.

Bu aptalcaydı çünkü Shane burada *Rose Landry* ile birlikteydi.

"Gel benimle dans et!" Rose aniden haykırdı. Ayağa kalktı ve Shane'i de yanına çekmeye çalıştı.

"Oh," dedi Shane. "Hayır... Ben, uh..." "*Hadi* ama. Ben hiç dans edemiyorum!" "Bu bir yalan," diye güldü Miles.

"Shane ile dans etmek istiyorum."

Shane, Miles'ın kulağa "Bu ikimiz demek oluyor" gibi gelen bir şey söylediğini duydu ama müzik yüzünden emin olamadı.

Shane teslim oldu ve bira şişesini masanın üzerine koydu. Ayağa kalktı ve Rose'un onu dans pistine götürmesine izin verdi.

Shane'in gerçekten moda oyununu geliştirmesi gerekiyordu. Onunla takılmak

Rose ve arkadaşları onu pasaklı biri gibi hissettiriyordu ve dans pistinde olmak sadece gardırobunun ne kadar yavan olduğunu vurguluyordu. Bu gece biraz çaba sarf etmişti ama koyu erik rengi polosu ve lacivert pantolonu biraz basit görünüyordu.

Spor ayakkabıları güzeldi ama.

Rose kollarını onun boynuna doladı ve dans ettiler. Ya da en azından *o* dans etti. Göz kamaştırıcıydı ve müziğe o kadar kaygısız bir neşeyle eşlik ediyordu ki. Shane büyülenmişti.

Dans pistindeki kızların çoğu daha çok... Rozanov'un tipine benziyordu. Ya da en azından, Shane'in internette tamamen tesadüfen gördüğü fotoğraflara dayanarak Rozanov'un hoşlandığından oldukça emindi. Bazen Ilya Rozanov için görsel arama yapıyordu. İlya'yı sarışın, bronz tenli, koyu kirpikli ve ışıltılı dudaklı kızlardan herhangi biriyle (ya da ikisiyle) flört ederken hayal edebiliyordu.

Ilya'nın bu gece ne yaptığını merak etti. Takılmadıkları için hayal kırıklığına mı uğramıştı?

Shane hayal kırıklığına uğradı mı?

Rose siyah saçlarını savurdu ve güldü. "Bu şarkıya bayılıyorum!" diye bağırdı.

Shane de gülümsedi. Hangi şarkı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Rose gözlerini kapatıp bir elini göğsünden aşağı kaydırırken parmaklarını Rose'un belinde tuttu -çok az dokunuyordu-.

Shane burada ne olması gerektiğini anlamıştı. İşleri kızıştırması gerekiyordu. Ona dokunması, onu kızdırması. Onu istemesini sağlamalıydı. Sonra öpüşecekler, birbirlerine yaklaşacaklar ve...

Peki neden o değildi?

* * *

Ilya kulübe girer girmez doğruca dans pistine yöneldi. Saat geç olmuştu ve mekân tıklım tıklımdı. Mekânı hızlıca taradığında pek çok iyi seçenek olduğunu gördü. Aklını Shane'in aptal Hollander'ından uzaklaştırabilecek bir sürü güzel kız.

Bekle.

Dans pistinde Rose Landry'yi fark etmemek imkânsızdı. Bu kalabalığın içinde bile göze çarpıyordu.

Ve *kollarını beline* doladığı adamın Shane Hollander *olduğunu* anlaması sadece bir saniye sürdü.

Siktir et.

Ilya kararlı bir şekilde dans pistinin diğer tarafına doğru ilerledi. Bir dakika içinde vücudunu onunkine bastırmaktan mutlu olan bir kız buldu. Bir sonraki şarkıda kızın dili Ilya'nın ağzındaydı.

Hollander'ın onu görüp görmediğini merak etti.

* * *

Miles dans pistinde onlara katıldı ve Shane ellerini Rose'un belinden çekti. Rose dönüp Miles'a gülümsedi ve bir süre onunla dans etti. Miles omzunun üzerinden Shane'e bakmaya devam etti. Gözlerinde neredeyse bir davet iması var gibiydi.

Shane rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı. Dans pistinde durmuş, zar zor sallanıyor, kolları iki yanında gevşek bir şekilde sallanıyordu. Artık Miles da buradaydı, muhtemelen sıvışabilirdi. VIP alanına geri dönebilirdi. Hatta belki eve bile gidebilirdi.

Gözleri Boston'da oynayan Victor St-Simon olduğundan emin olduğu bir adama takıldı. Birlikte dans ettiği bir kıza gülümsüyordu. Shane kaşlarını çattı ve etrafına bakındı. Ryan Carmichael'ı gördü. Ve Cliff Marlow'u.

Ve Ilya Rozanov.

Ilya bir kızla dans ediyordu. Başı ve omuzları kalabalığın çoğundan daha yüksekti. Shane dansçı denizinin içinden ona doğru ilerledi, bunu yaptığının farkında bile değildi.

Odanın sıcaklığının İlya'nın nemli saçlarının her zamankinden daha da sıkı kıvrılmasına neden olduğunu ve teninin oyun sırasında olduğu gibi nasıl parladığını görecek kadar yaklaştı. Ama oyunlarda böyle bir ışıklandırma yoktu; oyunlarda müzik gümbür gümbür çalmıyordu, İlya'nın vücudu kıvranmıyordu ve tüm oda *seks* çığlıkları atmıyordu.

Ilya'nın üzerinde koyu renk olmasına rağmen neredeyse şeffaf olan V yakalı bir tişört vardı. Bazen bir ışık ona doğru vururdu ve Shane Ayı dövmesinin dış hatları ve altın zincirinin parıltısı. Dans ettiği kız ona sırtını dönmüştü ve kıçını onun kasıklarına sürtüyor gibiydi. Ilya onu izliyordu, gözleri kapalıydı, dudakları ayrıktı. Shane onun alt dudağını ısırmasını ve başını eğip kızın boynunu öpmeden önce gözlerini kapatmasını izledi. Kadın döndü ve eğilip onu öptü. Vahşi, iğrenç bir öpücüktü. Elleri adamın gömleğinin ön kısmındaydı.

Ve Shane kendini hasta hissetti. Gitmesi gerekiyordu.

Birden, sanki bir rüyadan uyanır gibi, bir dans pistinin ortasında tek başına durduğunu fark etti... dans etmiyordu. Sadece bakıyordu. Ilya'ya.

Ilya'nın onu fark etmesine izin veremezdi.

* * *

Ilya öpücüğü bıraktı ve çok istekli partnerine gülümsedi. İyi öpüşüyordu. Dilinde piercing vardı. Bu hoşuna gitmişti.

Kulübün etrafına baktı, en iyi karanlık köşenin nerede olduğunu merak ediyordu.

-

Vay anasını.

Bakışları Shane Hollander'ın üzerine düştüğünde Shane'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Shane az önce... *onu mu izliyordu*?

Ilya onu zorlamaktan kendini alamadı. Ona en seksi gülümsemesi olduğunu düşündüğü şeyi verdi ve kızın kulağına fısıldamak için eğildi. "Bunu başka bir yere götürelim mi?"

Gözlerini Shane'den hiç ayırmadı.

"Üzgünüm," diyerek onu şaşırttı. "Bu gece olmaz, bebeğim. Burada erkek arkadaşımla birlikteyim. Beni izlemeyi seviyor. Bu onu tahrik ediyor. Ama ben erkek arkadaşımla
onu."

Ne oluyor lan? "Senin... erkek arkadaşın mı?" Endişeyle etrafına bakındı.

Güldü. "Sakin ol. Sana vurmayacak. Dediğim gibi, bundan hoşlanıyor." Yanağına bir öpücük kondurdu, döndü ve yanından ayrıldı.

Ve Shane gitmişti.

Öfkeli ve şimdi otelden ayrılmadan önce olduğundan daha da umutsuz bir şekilde serbest bırakılmaya ihtiyaç duyan Ilya, dans pistinden fırladı ve Victor'u kolundan yakaladı. "Ben gidiyorum."

"O kızla mı? Aynen öyle dostum."

Ilya ona cevap vermedi.

* * *

Otele döndüğünde, Ilya kendini öfkeyle yatağına atmadan önce duşta mastürbasyon yaptı.

Uyuyamadı. Yan tarafına kıvrıldı ve yatağın yanındaki çalar saatte dakikaların ilerleyişini izledi.

Aptal Shane Hollander. Aptal Rose Landry.

Tanrım, onun nesi vardı? Neden umursuyordu ki? Ilya, sapık erkek arkadaşı olan o tuhaf kızın ona ne isterse yapmasına izin vermeye hazırdı. Shane'in ne yaptığının ne önemi vardı ki?
Ona ihtiyacın var mı?

Shane'in *onu* o kızla öpüşürken *izlemesi* dışında. Ve Shane çok iyi görünüyordu. Kıyafet olarak değil; Shane'in gardırobu

onun kadar sıkıcıydı. Ama Shane Hollander'ı o ortamda görmenin heyecan verici bir yanı vardı.

Ya Ilya ona yaklaşabilseydi? Shane o tıklım tıklım dolu Montreal gece kulübünde onunla dans eder miydi? Ilya'nın o aptal poloyu yukarı itmesine ve ellerini karın kaslarının sert çizgilerinde gezdirmesine izin verir miydi? Ilya boynunu öptüğünde başını arkaya yatırıp nefesini içine çeker miydi?

Hayır. Bu asla olmazdı. Shane artık Rose'la birlikteydi. Ve o ve Ilya, bırakın bir kulüpte birbirlerine sürtünürken görülmeyi, birbirleriyle arkadaş gibi bile görünemezlerdi.

Karanlık odaya kaşlarını çatarak bakarken boynunda asılı olan haçı başparmağıyla sıktı ve ovuşturdu. Hayatında hiç birinin bir başkasıyla yatmasına kızmamıştı. Çoğu şeye karşı büyük ölçüde kayıtsızdı.

Acaba Ilya seks yaparken tehlikeden de bolca pay almayı seviyordu ve Shane her ikisini de mi sağlıyordu? Yoksa en sevdiği oyuncağı muhteşem bir film yıldızıyla paylaşmak zorunda kaldığı için çocukça mı davranıyordu?

Beyninin derinliklerinde bir yerlerde, dikkat çekmek için çığlık atan üçüncü bir neden vardı.

Ilya görmezden geldi.

On Beşinci Bölüm

Bir hafta sonra-Montreal

Shane, Rose Landry'yi severdi. Sevdi.

Onunla konuşmak kolaydı ve insanları kendine çeken bir sıcaklığı vardı. Ondan daha büyük bir ünlüydü ama bunun üstesinden kolayca geliyordu. Çok gülerdi ve insanlara soru sorduğunda -ki bu sık sık olurdu- cevaplarını gerçekten önemsiyor gibi görünürdü. Belki de bunun nedeni bir oyuncuydu, ama her zaman insanlarla çok ilgili görünüyordu. Her zaman gözlemlerdi. Ve her detayı hatırlardı.

Birkaç kez birlikte yatmışlardı. İyiydi. Her zamankinden daha iyiydi, gerçekten. Ancak Shane onun yıldızlığından gözlerinin kamaşmayacağını, performansını görmezden gelebileceğini biliyordu ve bu da onu geriyordu. Bu da performansını daha da zorlaştırmıştı.

Ama kadın sabırlı ve yardımsever davranmış, adam da iki seferde de görevi tamamlamıştı. Onun için bu kadar angarya görünmesine biraz şaşırdığını fark etmiş olabilirdi - özellikle de ikinci seferde. Kadının buna alışık olmadığından emindi.

Bu gece Shane, Eski Montreal'deki bir şarap barında özel bir masada onunla yalnızdı. Aslında oraya vardığında onu orada yalnız bulduğuna şaşırmıştı. Rose'un arkadaşları ve iş arkadaşlarından oluşan olağan bir kalabalık bekliyordu.

"Konuşmak için biraz zaman ayırmanın iyi olacağını düşündüm," diye açıkladı. "Sadece ikimiz."

"Elbette." Shane başını salladı. "Evet. Haklısın. Haklısın. Çok güzel."

Şarap ve şarküteri eşliğinde uzun süre konuştular. Bir noktada Rose, Shane'in yaptığı aptalca bir espriye güldü. "Çok tatlısın," dedi. "Sana ne kadar tatlı olduğunu söylemiş miydim?"

Shane biraz kızararak, "Hayır," dedi.

"Öylesin. Sana söyleyeyim," dedi eğilerek, "Miles *aşırı derecede* kıskanç." "Beni mi?"

Güldü. "Hayır, aptal! *Benden*!"

"Oh." Shane bunu içine sindirdi. "*Oh!*"

Rose'un gözleri biraz irileşti. "Bekle... Miles'ın eşcinsel olduğunu fark etmedin mi?"

"Şey... Sanırım bunu gerçekten düşünmemiştim," diye yalan söyledi Shane. "Ama öyle. Ve sana sırılsıklam aşık."

"Oh." Shane kıpkırmızı olduğunu biliyordu. Loş ışığın bunu gizlediğini umuyordu. "Genç bir aktörün eşcinsel olmasına şaşırdın mı Shane?"

"Hayır, yani... hayır."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eşcinsel hokey oyuncuları var mı?" diye sordu. "Yani, belli ki, evet, var, değil mi? Ama hiç *açık* eşcinsel hokey oyuncusu var mı?"

"Hayır," dedi Shane. "Yani, evet. Eşcinsel oyuncular var. Biseksüel oyuncular.

Her neyse. Eminim vardır, evet. Ama hiç kimse... ortaya çıkmadı. Alenen."

Neden bana bunu soruyor?

"Hm," dedi.

"Ne?"

Ona küçük bir gülümseme verdi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. "Özür dilerim.

Bu konuda yanlış yoldayım."

"Ne hakkında?" Ve Shane birden kendini bir şutun altında kalmış gibi hissetti. Çarpışma için kendini hazırladı.

Uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. "Shane. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Ama...

Belki de bunu senin için yapmadığım hissine kapılıyorum."

"Yapıyorsun! Yapıyorsun! Ben de senden çok hoşlanıyorum!"

"Benimle konuşmayı seviyorsun." "Evet..."

"Beni *öpmeyi* seviyor musun?" "Tabii ki."

Güldü. "Vay canına."

Aman Tanrım. Shane her şeyi berbat ediyordu. "Yani... evet, tabii ki biliyorum!" "Sorun değil, Shane. Ben sadece... belki de senin öpüşmeyi tercih ederdim, mesela. Miles?"

Shane ne diyeceğini bilemedi. Daha önce hiç böyle doğrudan bir suçlamayla karşılaşmamıştı.

Aslında bu bir suçlama değildi. Rose onu yargılamıyordu. Sadece onu anlamaya çalışıyordu.

Şarap kadehine baktı. Cevap vermek için çok geç kaldığını biliyordu. İş

işten geçmişti.

"Sorun yok," dedi tekrar, sesi yumuşak ve sıcaktı. Parmakları güven verici bir şekilde elinin üzerinde gezindi.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Shane sessizce. "Seninle olmaktan hoşlanıyorum. Seninle konuşmaktan hoşlanıyorum. Ama seks kısmı... Bunun bir sorun olduğunu biliyorum."

"Bu bir sorun değil," dedi. "Sorun, çözebileceğiniz bir şeydir. Biz... kare bir çivi ve yuvarlak bir delik gibiyiz." Burnunu kaşıdı. "Hayır. İğrenç. Bunu söylediğimi unut."

Shane güldü. "Anladım."

"Biz sadece... birbirimize uymamalıyız. Ve bu iyi bir şey. Ama denemeye devam edemeyiz."

Shane başını salladı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Miles'a tam olarak benzediğimden emin değilim."

Onun gözleriyle karşılaştığında gülümsedi. "Şey, yapman gereken bir şey yok.

bugün anlayacağım." Muhtemelen cesaret için şarabından bir yudum aldı, çünkü ağzından çıkan bir sonraki kelime "Hiç bir erkekle birlikte oldun mu?" oldu. Her ne sebeple olursa olsun, Shane yalan söylemek istemiyordu.

Buraya kadar gelebilmişti.

"Evet."

"Ve? Farklı mıydı?"

"Elbette."

"Yani... daha mı iyiydi?"

Shane'in hafızası ona altın kahverengi bukleler, ışıltılı ela gözler, şakacı bir gülümseme, sert kaslar ve içine girilip doldurulurken onu tutan güçlü eller gibi görüntüler sunuyordu...

"Evet," dedi Shane usulca. "Evet. Daha iyiydi." Boğazını temizledi. "Mesele şu ki... Ben delik olmayı tercih ederim. Pim olmaktansa."

"Ha!" Rose sevinç içinde başını geriye attı. Shane de güldü. Birden kendini hafiflemiş hissetti.

Daha sonra, bardan ayrılmadan önce Rose ona muzip bir bakış attı "Peki... Miles'a numaranı vereyim mi?" dedi. "Hayır. Teşekkür ederim ama hayır. Bazı şeyleri çözmem gerekiyor."

"Biliyorum. Sadece şaka yapıyordum. Çoğunlukla."

Dışarıda şoförünü beklediler ve o, "Arkadaş olalım. 'Umarım hala arkadaş olabiliriz' gibi bir saçmalıktan bahsetmiyorum. Ciddiyim. Arkadaş olalım. *En iyi* arkadaş olalım. Çünkü sana gerçekten çok değer veriyorum Shane. Ve bazı şeyler hakkında konuşabileceğin başka kimsenin olmadığını hissediyorum."

"Bu hoşuma giderdi. Haklısın. Ben istemiyorum. Ben de seni önemsiyorum. Arkadaş olacağız. Numaram sende var. Mesaj at. Her zaman mesaj at. Lütfen."

"Ne zaman aynı şehirde olursak, takılırız. Söz veriyorum."

Şoförü durduğunda ona sarıldı. O da ona sarıldı ve başının üstünü öptü. Gözlerinde yaşlar hissettiğinde şaşırdı.

Aynı gece-Boston

Svetlana onun favorisiydi.

Ilya şimdi onu yatağının ucuna tünemiş, çıplak bir halde kanallar arasında gezinerek Vancouver - Colorado hokey maçını ararken izliyordu. Bulduğunda kumandayı yatağın üzerine bıraktı ve İlya'nın yanına, yatak başlığına yaslanana kadar geri çekildi. Sigarayı onun dudaklarının arasından çekip aldı ve bir nefes çekti.

"İstifa ettiğini sanıyordum," diye alay etti.

Canlı mavi gözleri ve neredeyse hiç renk içermeyecek kadar sarı olan uzun, düz saçları vardı. Daha az benzeyemezdi...

Televizyona Rusça olarak "Matheson neden hâlâ güç oyunu hattında?" diye yakındı. "Bu saçmalık. Bütün sezon berbattı. Bogrov'u koymalılar."

"O zaman neden Colorado'ya koçluk yapmıyorsun?" Ilya sigarasını geri çekerek sordu.

"Bana sahip oldukları için şanslılar."

İlya güldü. Svetlana'yla ilk kez üç yıl önce, Boston'daki Lamborghini bayisinde çalışırken tanışmıştı. Onunla ilk kez yattıktan sonra, Boston Bears'ın emekli bir Rus yıldız oyuncusunun kızı olduğunu öğrenince çok şaşırmıştı. Muhtemelen hokey hakkında Ilya'dan daha çok şey biliyordu.

"*O* atış neydi?" diye sordu televizyona. "Yüksekten atmalıydı!"

"Mm. Bunu gerçekten yapan kişi siz olduğunuzda biraz daha zor oluyor."

Elini umursamazca salladı. "Sen ne bilirsin ki?" dedi.
Sonra gülümsedi ve ikisi de güldü.

Hokeye olan şiddetli sevgisine rağmen, Ilya'ya hiçbir zaman saygılı davranmadı. Belki de eski bir süperstarın kızı olduğu için İlya'yı baş tacı edemiyordu. Tam olarak Ilya'nın istediği şeyi istiyor gibiydi: zaman zaman beklentisiz bir ilişki. Birlikte eğleniyorlardı,

ve inanılmaz güzeldi. Ilya'nın onunla Rusça konuşabilmesi de işin cabasıydı.

"Ugh. Yine Matheson. Berbat biri!"

"Colorado'yu neden umursuyorsun ki?"

"Tüm takımları önemsiyorum. İyi Rus oyuncuların, yeteneksiz bir Kanadalı ön plana çıksın diye ikinci plana atılmasından hoşlanmıyorum."

"Yetenek yok mu?"

"Yetenek yok! Hem de hiç! Bir dahaki görüşmemizde ona söylersin." "Söyleyeceğim."

"Güzel. Ona Svetlana Vetrova'nın berbat olduğunu söylediğini söyle." "Onu haftaya All-Star maçında göreceğim."

"Matheson'ın All-Star olduğuna inanamıyorum. Hiç mantıklı değil." "O çok seviliyor."

"O korkunç biri."

Ilya gözlerini devirdi ve gülümsedi.

"Bu yıl Shane Hollander ile oynayacaksın, değil mi? All-Star maçında?" Svetlana sanki cevabı bilmiyormuş gibi sordu.

"Evet. O da mı korkunç?"

"Hayır! Hayır, Hollander harika biri. Shane Hollander'ı *seviyorum*." Son birkaç kelimeyi mırıldanır gibi söyledi.

"Hain."

"O çok güzel bir patenci. Çok yetenekli elleri var. Ve çok tatlı." "Şimdi de beni kızdırmaya çalışıyorsun."

"Bu gerçekleri tartışamazsın, Ilya."

"Hayır," dedi Ilya, sigarasının izmaritini kül tablası olarak kullandığı küçük bir tabağa atarken. "Onlarla tartışamam. O çok iyi."

"Ve sevimli."

"Sen öyle diyorsan."

Dizlerini göğsüne doğru çekti. "Yine sevişecek miyiz, yoksa giyineyim mi? Üşüyorum."

Ilya onun sorusunu düşündü, sonra omuz silkti. "Ben acıktım. Sen de giyinmelisin."

Bir an şaşırmış gibi göründü, sonra yüz hatları onun soğukkanlı kayıtsızlığına uyacak şekilde değişti. "Pekâlâ."

Ayağa kalktı ve yerden giysilerini toplamaya başladı. Ilya onu izledi ama aklı onun ince, mükemmel vücudunda değildi.

Shane ona tekrar sevişip sevişmeyeceklerini sorsaydı omuz silkecek miydi? Vücudunun tadını olabildiğince çok çıkarma şansını geri çevirir miydi? *Sakın kıyafetlerini giymeye kalkma,*
Hollander. Seninle işim henüz bitmedi.

Gerçek -görmezden gelmek için çok uğraştığı gerçek- *hiç kimsenin* onu Shane Hollander gibi ateşleyemeyeceğiydi. Tüm bu kadınlar... muhteşemlerdi. Eğlenceliydiler. Çok seksiydiler. Ama onlar gittikten sonra onları düşünmedi. Onlara özlem duymuyordu. Onlarla doyabilirdi.

Svetlana tişörtünü geri çekerken yüzünü buruşturdu. Shane Hollander bir seçenek değildi. Asla bir seçenek değildi, gerçekten. Aralarındaki bu şeyin sona ermesi gerekiyordu. İkisi için de kötüydü ve Ilya buna bir son vermeleri gerektiğini biliyordu.

Ilya'yı korkutan şey, bunun *devam* etmesini ne kadar umutsuzca istediğiydi.

Ama kendini utandıracak kadar değil. Bu yüzden takımları geçen hafta Montreal'de birbirlerine karşı oynadığında Shane'e mesaj atma zahmetine bile girmemişti. Shane Hollander tarafından reddedilmek gibi bir niyeti yoktu.

Shane Hollander'ı bir gece kulübünde elleri Rose Landry'nin üzerinde görmek de hiç ilgisini çekmemişti ama kader Hollander'ı yüzüne vurmaya kararlı görünüyordu. Lanet olası bir *gece kulübü*! Orada Hollander'dan korunamayacaksa nerede korunacaktı?

Ilya, Rose Landry'nin All-Star Maçı için Florida'da Shane'e katılıp katılmayacağını merak ediyordu. Rose Landry'nin Shane'e eşlik edip etmeyeceğini merak etti.
Shane bundan sonra her şeye. Belki evlenirler.

Ilya ilk kez All-Star maçını dört gözle beklemiyordu.

On Altıncı Bölüm

Ocak 2017-Tampa Körfezi

Shane gergindi. Altı buçuk sezonun ardından Rozanov'la yaptığı berbat anlaşmaya alışmıştı ama şimdi bir şeyler farklı geliyordu. Belki de sonunda biriyle olası tercihi hakkında yüksek sesle konuştuğu içindi. Ya da belki de Rozanov'la en son Ilya'nın dairesinde birlikte olduklarında işlerin tuhaf bir şekilde bırakılmasından kaynaklanıyordu. Ya da belki de Shane, neredeyse mükemmel olan bir ilişkiden uzaklaştıktan sonra şimdi ne istediğinden daha emin hissediyordu.

Neredeyse.

Bu hafta sonu Rozanov'u görmek *istiyordu*. Onunla birlikte olmak istiyordu, yalnız, kapalı kapılar ardında; bu konuda kendine yalan söylemekten yorulmuştu.

Bu yıl nihayet Shane, Ilya Rozanov *ile* oynamanın nasıl bir his olduğunu öğrenecekti. Altı All-Star maçında ilk kez aynı takımda yer almışlardı. Sakatlıklar ve ligin sürekli bulduğu tuhaf, hileli takım düzenlemeleri bunun daha önce gerçekleşmesini engellemişti.

Ilya'nın takım arkadaşı olmasından heyecan duyan tek kişi o değildi. Basın, Shane ve Ilya'nın sözde düşmanlıklarını bir kenara bırakıp birlikte çalışmayı öğrenecekleri bu muazzam olay hakkında yazmak için gün sayıyordu. Acaba bu *mümkün* müydü?

Shane takım elbisesini otel odasındaki dolaba asarken kendi kendine gülümsedi. *Keşke bilselerdi*.

Ama doğrusu, bugünlerde İlya'nın ne düşündüğünü bir bilse. İlya'nın bir şeyleri bitirmek mi yoksa daha da ileri götürmek mi istediğinden emin değildi. Bu hafta sonu geçici takım arkadaşından ne bekleyeceği konusunda gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Saatine bir göz attı. Alt kattaki ekip buluşması birkaç dakika içinde başlayacaktı.

Shane bir nefes verdi, sonra aynada kendini kontrol etti.

Hadi yapalım şunu.

* * *

Ilya, Hollander'a iki aydan fazla bir süredir mesaj atmamıştı.

Daha önce birbirleriyle düzenli olarak iletişime geçmemişlerdi ama bu sessizlik özellikle sağır ediciydi. Son birkaç haftadır Ilya ilk kez ona mesaj attığında Shane'in cevap vermeyeceğinden emin olmuştu.

Shane muhtemelen mesajı film yıldızı kız arkadaşına gösterecek ve onlar da Ilya'nın ne kadar zavallı olduğuna güleceklerdi.

Hayır. Böyle bir şey olmaz. Tabii ki Shane bunu yapmaz. Belki de yapmaz.

Ilya cebinden nikotin sakızı paketini çıkardı ve ağzına bir parça attı. Shane kız arkadaşını All-Star hafta sonuna getirmiş miydi? Onu Ilya'yla *tanıştıracak* mıydı?

Tanrım.

İlya'nın endişelenecek zamanı kalmamıştı, çünkü o anda Hollander bara girdi. Bütün kafalar döndü. Bazıları gerçekten ayağa kalktı, Tanrı aşkına.

Ilya bara yaslandı ve Shane'in el sıkışmasını ve erkekleri sırtlarından alkışlamasını izledi. Onun herkesle birlikte gülümsemesini ve gülmesini izledi. Rahat ve kendinden emin görünüyordu, hayatını toparlamış bir adam gibiydi. Artık kendini sorgulamayan bir adam gibi. Öyle görünüyordu.

Tanrım, çok iyi görünüyor.

Belki Rose onu alışverişe falan götürmüştür. Birden bir milyoner gibi giyinmeye başladı. Üzerinde yakası açık, kolları kıvrılmış, beyaz, düğmeli keten bir gömlek vardı. Ne de olsa Florida'*daydılar*. Gömlek, üzerine tam oturan kayrak mavisi bir pantolonun içine sokulmuştu. Kıyafeti dokuma bir kemer ve çorapsız şık gri spor ayakkabılarla tamamlamıştı.

Ilya'nın üzerinde şort ve palmiye ağaçlarıyla kaplı bir tişört vardı. çünkü komik olacağını düşünmüştü. Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu.

Shane'e bakmayı kesmek için bir içki daha sipariş etti.

Bu kadar kasvetli hissettiği için kendine lanet etti. Eğlenceli bir hafta sonu olmalıydı; otel lanet olası bir sahil beldesiydi.

Barda onun yanındaki boşluğa biri yerleşti. Ilya bakmadan onun Hollander olduğunu anladı.

"Hey, takım arkadaşım," dedi Shane.

"Merhaba *Kaptan*," dedi Ilya, çünkü Shane All-Star takımının kaptanı olarak seçilmişti. Tabii ya.

Shane barmene işaret etti ve Ilya onun bileğindeki pahalı saati fark etti. Rose'dan bir hediye olabilir miydi?

"Bu eğlenceli olacak, ha?" Shane söyledi. "Aynı takımda oynamanın nasıl bir şey olacağını hep merak etmişimdir."

"Öyle mi?"

"Bu yıl Florida'da olması güzel, değil mi?"

"Mm."

Shane'in birası geldi ve Ilya onun şişeyi uzun uzun içmesini izledi. Yutkunurken boğazının çalışmasını izledi.

Daha fazla dayanamadı.

"Kimseyi getirdin mi? Yanında birini?" Ilya sordu.

Shane başını salladı. "Hayır... Yani... ailem bunu düşündü, ama bu tür şeylerin çoğuna gittiler ve zaten gelecek ay Meksika'ya gidiyorlar, yani..."

"Ah." Rose Landry bir yerlerde film çekmekle meşgul olmalı.

Shane'in dili üst dudağını yalamak için dışarı fırladı. Ilya bunun ağır çekimde gerçekleştiğine yemin edebilirdi.

"Güzel gömlek," dedi Shane sırıtarak.

"Ben de havaya gireyim dedim. Bilirsin

işte."

"Bunu başarabilirsin." Gözlerini İlya'nın vücudunda gezdirdi ve İlya'nın kalbi hızlandı. "İyi görünüyor."

Ilya da muhtemelen benzer bir şey söyleyebilirdi ama Shane'in boğazının çukuruna bakmakla meşguldü.

"Tanrım, şuna bak! Çok güzel!" Bir çift dev kol ağır bir şekilde Ilya ve Shane'in omuzlarına indi. Davetsiz misafir, Mike Brophy
-New Jersey'in dev savunma oyuncusu Ilya ve Shane'in kafalarını bir araya getirdi. "İşte bütün mesele bu! Lanet Hollander ve Rozanov birlikte çalışıyor! Bayıldım!"

Shane başını Brophy'nin pazusundan çekmeyi başarmıştı ve iri adama temkinli bir gülümseme verdi. "Eğlenceli olacak, evet," dedi.

Brophy, İlya'ya sertçe dirsek atarak, "Bu herifin söylediği tek kelimeyi bile dinleme," dedi. "Bu pisliğe güven olmaz. Sana ne söylerse söylesin, muhtemelen seninle taşak geçiyordur."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Shane.

Brophy ikisine de kol yumrukları atarak ayrıldı.

Shane, "Sanırım bu hafta sonu bu tür şeylerden çok bekleyebiliriz," dedi. Dirseklerinin üzerinde bara yaslanacak şekilde döndü.

"Birbirimizi tanımamız için bize bir şans vermeliler," dedi Ilya. Eğildi ve sesini alçalttı. "Aramızda bir şeyler bile olabilir.
ortak."

Shane yere doğru gülümsedi, yanaklarının rengi açılmıştı.

"Sen de iyi görünüyorsun," dedi Ilya. "Biri seni alışverişe mi götürdü?"

Shane ona baktı. "Sana bir şey söylersem, kimseye söylemeyeceğine söz verir misin? Ya da benimle dalga geçmeyeceğine?"

Ilya midesinde buz gibi bir korku hissetti. Kendini destekledi ve "Elbette" dedi.

"Ben, uh..." Ilya kelimeleri bekledi. *Biriyle görüşüyorum. Nişanlandım. Artık sana ihtiyacım yok.* "Kişisel bir stilist tuttum."

Bir an için sessizlik oldu. Sonra Ilya bir kahkaha patlattı. "Siktir git!" dedi sevinçle.

"Sana söylememeliydim."

"Hayır! Bayıldım! Bok gibi görünmekten sıkıldın mı?"

"Ben-" Shane kızgın görünmeye çalışıyordu ama Ilya onun gülümsemeye karşı koyduğunu anlayabiliyordu. "Çoğunlukla atletik şeyler giyiyordum. Sanırım. Eşofman altı, tişört falan. Ligdeki bazı çocuklar çok şık ve ben sadece düşündüm ki... Biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Bunun Rose Landry ile bir ilgisi yok mu?"

"Ne? Hayır. Yani... evet, arkadaşları her zaman çok iyi giyinirlerdi. Sanırım birlikte dışarı çıktığımızda kendimi pasaklı gibi hissettim. Kıyafetlere hiç önem vermedim ve düşündüm ki... Bilmiyorum. Sadece kendimi daha iyi sunmak istiyorum. Her zaman spor salonuna gider gibi giyinmek değil."

Ilya, Shane'in Rose'la çıkmakla ilgili söylediklerinin geçmiş zaman kipinde olduğunu, kusurlu İngilizcesine rağmen gözden kaçırmamıştı. "Sen ve o..."

Shane başını salladı. "Biz değiliz. Hayır. Sadece kısa bir şeydi. O harika biri. Sadece pek uyumlu değildik."

O zaman İlya'ya ciddi ciddi baktı. İlya onu öpmek istedi.

"Neyse," dedi Shane, elindeki bira şişesiyle odayı işaret ederek, "herkese merhaba demeliyim." Bardan bir adım uzaklaştı.

"Doğru."

Ilya gülünç gülümsemesini gizlemek için elini ağzına götürdü.

* * *

Eğlenceli bir hafta sonuydu. Cumartesi günü herkes çok fazla boş zaman geçirdi.
o gece Beceri Yarışması. Çocukların çoğu havuzun etrafında uzanarak Florida güneşinin tadını çıkardı ya da plaja gitti. Shane öğleden sonrasının bir kısmını havuzda geçirdi.

Lig bu yıl taraftarlardan All-Star takım kaptanları için oy kullanmalarını istemişti ve onlar da onu seçmişti. Shane bu konuda biraz mahcup hissetti çünkü iki buçuk sezondur Voyageurs'un kaptanı olmasına ve bu onun altıncı All-Star Maçı olmasına rağmen, All-Star takım kaptanı seçilme onuru normalde en kıdemli oyunculardan birine verilirdi.
takımdaki oyuncular. Shane sadece yirmi beş yaşındaydı.

Ama Rozanov'un yerine kaptan seçilmek çok hoş bir duyguydu.

Rozanov birkaç oyuncu ve çocuklarıyla birlikte havuzdaydı,
gürültü yapıyor ve etrafta dolaşıyorlardı. Shane bir şezlongda oturuyordu. başını sallayarak ve gülümseyerek çocukları yüzme yarışına davet etmesini izledi. Her seferinde "kaybediyordu" ve sonra
öfkeli davranır ve çocukları hile yapmakla suçlardı. Çocuklar o kadar çok gülüyorlardı ki Shane boğulacaklarından endişeleniyordu.

"Son yarış!" Ilya duyurdu. "Şampiyonluk maçı. Kazanan hepsini alır! Diğer yarışlar sayılmaz!"

Çocuklardan biri ona "Olamaz!" diye bağırdı.

"Hadi ama. Bir yarış daha. Eğer kaybedersem. makineden sana şeker alırım."

Bu, çocukların havuzun bir ucunda sıraya girmeleri için yeterliydi. "Hey!

Hollander!" Ilya aniden seslendi. Shane ona başını salladı.

"İzlemelisin, tamam mı?" Ilya dedi ki. "Bu hilekârların hile yapmadığından emin ol."

"Tamam."

"Siz çocuklar bu adamın kim olduğunu biliyor

musunuz?" Ilya sordu. "Shane Hollander!"

dedi çoğu birden.

"Gerçekten mi?" Ilya şaşırmış gibi yaparak, "Gerçekten mi?" dedi. "O adamı duydun mu?"

Gülüştüler. Daha cesur olanlardan biri, "O ligdeki en iyi oyuncu!" dedi.

"Tamam, yarış dışı kaldın. Havuzdan çıktın. Florida'dan çıktın. Güle güle. Baban nerede?"

Çocuklar daha çok güldü. Shane de güldü. İlya'nın hiç çocuk sahibi olmayı düşünüp düşünmediğini merak etti. Onlarla arası iyiydi.

Sonunda yarış başladı. Ilya erkenden öne geçti, sonra da köpekbalığı saldırısına uğramış gibi yaptı.

"Bize çikolata almalısın!" dedi çocuklardan biri. "Ah,
kahretsin. Hey, Hollander! On dolara falan ihtiyacım
var!"

Shane neredeyse onu tersleyecekti ama sonra çocukları hatırladı. "Boston sana ödeme yapmayı falan mı kesti?" Sırıttı.

"Cüzdanımı
unuttum!" "Tabii ki
unuttun."

Ilya kendini havuzdan dışarı attı. Onun sandalyesine doğru ilerleyişini izlerken Shane'in nefesi biraz kesildi. Islak mayosu kalçalarına ve kasıklarına yapışmış, göğsünden aşağıya küçük dereler halinde su akıyordu. Shane'in sandalyesine ulaştığında başını şiddetle salladı, böylece Shane'in kuru giysilerine su sıçradı.

"Ah! Fu-" Shane kendini durdurdu. "Kesin şunu!"

Bunun yerine, Ilya yere atladı ve kollarını ona doladı. Shane'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Çekil üstümden! Bu da ne-" Ilya'nın bu kadar *aleni* bir şey yapmasına çok şaşırmıştı. Şok olmuş ve biraz da heyecanlanmıştı.

Ancak izleyen herkes için bu sadece tipik bir Rozanov'un şakacı bir pislik olmasıydı. Shane kendini kurtarmak için yarım yamalak bir çabayla kıvranırken herkes gülüyordu.

Sonunda bıraktığında Shane onu itti ve sinirli görünmeye çalıştı ama yüzünün kızardığını biliyordu ve sırıtmaktan kendini alamadı. Ilya doğruldu ve güneşi arkasına alarak Shane'in üzerine çıktı. Her santimi altın gibi parlıyordu.

Ona uzanmamak için Shane'in iradesinin her zerresini kullanması gerekti. Muhteşem görünüyordu.

Islak saçları gözlerinin içine düşerken Shane'e bakıyordu ve Shane onun bakışlarını kendi göğsüne kadar takip etti. Gömleği ıslaktı ve ona yapışıyordu. Beyaz ve mavi pötikareli kareli bir gömlekti ve bazı kısımları artık şeffaftı.

"Gömleğimi mahvettin," dedi Shane.

"Özür dilerim," dedi Ilya. Sesi üzgün
gelmiyordu. Shane alt dudağını yaladı.

Ilya hızla ondan uzaklaştı. "Hey! Brophy! On dolara ihtiyacım var! Hollander cimrinin teki."

* * *

Ilya All-Star maçında Hollander ile aynı hatta oynayabilmek için pivottan sağ kanada geçti. Bunu yapmaktan mutluydu; Shane ile oynama fırsatı için uzun zamandır bekliyordu.

Ve onunla oynamak hayal ettiği her şeydi.

Aslında sol kanattaki sıra arkadaşı Carson için üzülüyordu çünkü Ilya'ya göre buzda başka kimse yoktu. Hollander gerçekten de Ilya'ya *ayak uydurabiliyordu* ve sanki birbirlerinin hislerini okuyor gibiydiler. paslaştıklarında akılları başlarından gidiyordu. Birlikte antrenman yapmak için neredeyse hiç zamanları olmamıştı; Ilya'nın başka hiçbir oyuncuyla yakalayamadığı bir şekilde uyum sağlamışlardı. Bu heyecan vericiydi.

Ilya defans oyuncularından birinden bir pas aldı ve havalandı. Soluna baktığında Shane'in hemen yanında olduğunu gördü. Mavi çizgiyi geçti, pakı Shane'e doğru fırlattı, Shane ona geri vurdu ve Ilya son saniyede pası geri verdi. Shane topu temiz bir vuruşla kalenin üst köşesine göndererek maçtaki dördüncü golünü attı.

Shane kutlama için kollarını kaldırdı ve çok *mutlu* görünüyordu. Işıl ışıldı, gözleri kırışmış ve yanakları kızarmıştı. Ilya onu kucakladı ve Shane iki kolunu da ona sıkıca sardı. İlya, Shane'in sıcak nefesini ensesinde hissetti ve tenindeki ter parıltısını görebiliyordu ve İlya onu yanağından sertçe öptü. Şundan emindi ki
Kalabalık, bunun Ilya'nın her zamanki iğrenç saçmalıklarına benzediğini, öpücüğün Hollander'ı kızdırmanın başka bir yolu olduğunu söyledi. Ama gerçek şuydu ki
kendine engel olamadı. Bir fırsat görmüş ve bunu değerlendirmişti.

"Ne oluyor lan?" Shane güldü.

Ilya kendi yanaklarının kızardığını hissetti, bu nadir ve rahatsız edici bir duyguydu.

"Güzel gol," dedi.

Shane ona tuhaf bir bakış atarak, "Güzel asist," dedi.

Ilya sırıttı ve omuz silkti. Shane'in sırtına aşırı maço bir şekilde vurdu ve sıraya doğru kaydı.

* * *

Pazar gecesi maçtan sonra bir grup arkadaş, Tampa Bay oyuncularından birinin şehrin en iyi yemeklerini yaptığını iddia ettiği bir Meksika restoranına gitti.

Kasaba. Birkaç kişi de otelin barında içki içti. Birkaç oda partisi de vardı.

Shane sahilde tek başına oturuyordu. Hava kararmıştı ama hâlâ ay ışığında yürüyen pek çok insan vardı. Florida'ya tam da bunun için geldiğini düşünüyordu.

Sadece bir saat kadar yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Hafta sonu pek çok nedenden ötürü zor geçmişti. Ilya'yla arasına mesafe koymaya çalışmıştı, çünkü hem ona bir şekilde dokunmamak için kendine güvenemiyordu hem de medya birbirlerinden "nefret etmelerine" rağmen ikisinin birlikte oynamasına o kadar takmıştı ki onlara malzeme vermek istemiyordu. Ve sözüm ona, bu durumu değiştirmek istemiyordu.

Anlatı da öyle. Rekabet lig için iyiydi, kariyerleri için iyiydi ve en önemlisi, gerçeği örtmek için çok iyi bir kılıftı.

Ayak parmaklarını serin kumlara gömdü. Karanlıkta zar zor görebildiği dalgaları dinledi. Bu güzel bir şeydi. Hayatının büyük bir kısmı kapalı mekânlarda geçmişti. Arenalar ve spor salonları ve otel odaları ve havaalanları ve uçaklar.

Yanında, birkaç santim uzağında biri oturuyordu. Bakmasına bile gerek yoktu. "Seni buldum," dedi Ilya.

"Beni mi arıyordunuz?"

"Tabii ki hayır."

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Ilya ellerini arkasına, Shane'inkilerin yanına, kumun üzerine koydu ve uzun bacaklarını uzattı. Onun ayakları da Shane'inkiler gibi çıplaktı. "Kelimeyi araştırdım," dedi Ilya. "*Uyumlu*."

"Ne?"

"Ne anlama geldiğini bildiğimi sanıyordum. Ama kontrol etmek istedim."

Shane bir an düşündü, sonra İlya'nın neyi kastettiğini anladı. "Oh."

"Sen ve Rose Landry..."

"Evet. Uyumlu değil. En azından o şekilde değil."

Ilya sessizdi. Shane onları duyabilecek kadar yakında biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Yalnız görünüyorlardı.

Hava çok karanlıktı.

"Ne zaman uçuyorsun?"

"Erken," dedi Ilya.

"Ben de. Columbus."

"Toronto." Ilya söylerken "r" harfini hafifçe yuvarladı ve ikinci "t" harfini telaffuz etti. Shane gülümsedi.

Ilya hiçbir uyarıda bulunmadan elini Shane'inkinin hemen yanına kadar hareket ettirdi ve sonra başparmaklarını birbirine bağladı. Shane'in ilk içgüdüsü geri çekilmekti ama direndi. Bunun yerine gözlerini kapadı ve imkânsız şeyler umut etmemeye çalıştı. Başını İlya'nın omzuna yaslama isteğine de direndi.

"Hangi odadasın?" Shane fısıldadı. "On iki

on yedi."

"Konuşmak istiyorum. Özel bir yerde."

Ilya başparmağını çekti. Shane onu geri almak istedi.

Ilya ayağa kalktı ve otele doğru yürümeden önce, "Yakında görüşürüz," dedi.

On Yedinci Bölüm

Ilya otel odasının ortasında duruyordu. Shane gerçekten onunla konuşmak istiyor muydu? "Konuşmak" her zaman olduğu gibi başka bir şeyin kodu muydu?
daha önce? Shane, ilişkilerinde Ilya'nın son kez birlikte olduklarında yaşadığı değişimi hissetmiş miydi? Eğer öyleyse, ilişkilerini koparıp kaçmak mı istiyordu... yoksa ona yaslanmak mı? Ya da belki de ne istediğini bilmiyordu, çünkü Ilya'nın bilmediği kesindi.

Ayrıca ikisinin de ne istediğinin muhtemelen bir önemi olmadığını da biliyordu.

Ilya yürüyüşe falan çıkmayı diledi, sahilde ay ışığında bir gezinti yapmayı. Otel odalarından bıkmıştı.

Telefonu çaldı. *Buradayım*.

Hemen kapıyı açtı.

Shane içeri süzüldü. Kıyafetleri buruş buruştu ve plajdan kalma biraz kumluydu. Saçları okyanus esintisiyle dağılmıştı.

Konuşmadan odayı geçti ve yatağın ucuna oturdu. Ellerini birbirine kenetledi ve yere baktı.

"Vay canına," dedi Ilya. "Bu ciddi görünüyor."

"Değil... Yani... sayılır. Sadece... bir saniye sus, tamam mı?"

Ilya yatağın tam karşısındaki şifonyerin üzerine oturdu ve beklemeye başladı.

"Bu..." Shane yüzünü buruşturdu. "Sadece ben
değilim, değil mi?" "Sadece sen değilsin?"
"Yani... sen de hissediyorsun, değil
mi?" "Neyi hissediyorum?"

"Tanrım, siktir git. Ne demek istediğimi biliyorsun! En son birlikte olduğumuzda... farklıydı..."

Ilya omuz silkti ve gözlerini kaçırdı. Bunun yanlış bir tepki olduğunu biliyordu ama Shane'in görmesine izin veremeyeceği korkunç bir duygu kabarması hissetti.

Shane öfkeyle, "Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma," dedi. "Sen bir pislik olmadan da bu iş yeterince zor."

Ilya ona döndü, yüzü hissettiği her şeyi dikkatle saklıyordu. "Ne istiyorsun Hollander?"

"I-" Shane'in bundan sonra ne söyleyeceği konusunda bir fikri
yok gibiydi. "Bir araya geliriz ve sevişiriz. Bu kadar basit," dedi

Ilya.

"Basit," diye homurdandı Shane. "Doğru."

Ilya yine omuz silkti. "Benim için basit."

"Saçmalık."

Ilya gözlerini devirdi. Hollander bunları neden söylüyordu? Neden şimdi? "Sanırım ben eşcinselim," diye ağzından kaçırdı Shane.

Ilya bir an için irkilerek ona baktı. Sonra güldü. "Öyle mi? Bu fikre nereden kapıldın?"

Shane ona ters ters baktı, bu da Ilya'yı daha çok güldürdü.

"Aletim en son ağzına girdiğinde biraz eşcinsel olabileceğini düşünmüştüm," diye takıldı İlya.

"Siktir git. *Sen* eşcinsel değilsin."

"Hayır," dedi Ilya, yine ciddileşerek. "Tamamen değil." "Şey... Sanırım öyle olabilirim. Tamamen."

Ilya bir süre onu inceledikten sonra, "Tamam. Demek eşcinselsin. Ne olmuş yani?" "Şey, bu büyük bir mesele sayılır! En azından benim için. Seni sıkıyorsam özür dilerim!"

Ilya şifonyerin üzerinden kayarak mini buzdolabına gitti. Bir kutu kola ve bir kutu zencefilli gazoz çıkardı. Yatakta Shane'in yanına otururken zencefilli gazozu ona uzattı.

"Neden bana eşcinsel olduğunu söylüyorsun?" Ilya sessizce sordu. Shane şakayla karışık güldü. "Başka kime söyleyeceğim ki?"

Ilya kolasından bir yudum aldı. "NHL'deki tek eşcinsel oyuncu sen değilsin. Muhtemele n." "Biliyoru m."

"Yani?"

Shane iç çekti. "Mesele sadece... gey olmak değil," dedi, sanki bu kelimeye hâlâ alışmaya çalışıyormuş gibi beceriksizce. "Mesele *sensin*. Sen ve ben. Gey olmak başka bir şey. Ezeli rakibinle takılmak başka bir şey."

"İşte bu yüzden bir sır."

"Bunu biliyorum ama..." Shane bıkkınlıkla bir elini kendi saçlarında gezdirdi. "En son birlikte olduğumuzda... güzeldi," dedi sessizce.

Ilya bir an sessiz kaldı, sonra itiraf etti: "Öyleydi." "Sanki biz... daha fazlasıydık."

"Daha fazla olamayız, Hollander."

Shane başını sertçe çevirerek Ilya'ya baktı. "Olmak ister miydin? Eğer yapabilseydik?"

"Yapamayız."
"Ben bunu sormadım."

Ilya ayağa kalktı ve elindeki kola kutusunu sertçe şifonyerin üzerine bıraktı. "Hiç *önemi* yok!"

Shane irkildi ve henüz açmadığı zencefilli gazoz kutusuyla oynadı. "Senden hoşlanmıyormuş gibi davranmaya devam edemem," dedi sonunda.

"Benden hoşlanmıyorsun," diye karşı çıktı İlya.

"Seviyorum. Belki de senden çok fazla hoşlanıyorum."

Ilya'nın kalbi sıkıştı. "Yapma," diye inledi. "Yapma bunu Hollander. Ben..."

"Buna değer mi?"

Ilya ona ters ters baktı. "*Gey*. Ben gey değilim. Ve buna yakın bir şey de olamam, tamam mı?"

Shane güldü. "Boktan bir iş yapıyorsun!" "Herkesin içinde olmaz. Yapamam... Eve gidemem." "Ailen mi?"

"*Rusya.* Evime, Rusya'ya gidemezdim."

Shane dehşete düşmüş görünüyordu. "Sana ne olacaktı?" "Öğrenmek istemiyorum."

Bunu düşünmüş gibiydi. "Ailen... yardım eder mi?"

İlya başını salladı ve kendini duvara yaslayarak yere oturdu. "Benim babam bir polis."

"Oh," dedi Shane. "Tanrım."

"*Kardeşim* bir polis." "Peki ya annen?" "Öldü."

"Özür dilerim."

"Gençtim," dedi İlya, sanki annesinin ölümünün onun için hiçbir önemi yokmuş gibi elini sallayarak, ki bu gerçekle uzaktan yakından alakası yoktu. "Bir üvey annem var. O... babam için çok genç." Homurdandı. "*Annem* de babam için çok gençti."

"Oh."

Ilya yavaşça nefes verdi. "Babam birlikte yaşaması hiç de kolay bir adam değildi. O çok... eski yöntemlere bağlıydı. Çok katıdır. Kardeşim Andrei de ona çok benzer. Ama şimdi... babam hasta."

"Hasta mı? Kanser gibi mi?"

Ilya başını salladı. "Hayır. Alzheimer."

"Oh. Kahretsin. Özür dilerim."

Ilya başını salladı. İşte. Artık biri biliyordu.

"Yine de seninle gurur duyuyor olmalı. Sen bir süperstarsın!"

İlya buna neredeyse gülecekti. "Gitmemi istemedi. Rusya'da kalmamı istedi."

İki adam da bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Ülkemi seviyorum," dedi İlya. "Ama orada kalamazdım."

"Hayatımı çok daha kolaylaştırırdı," diye şaka yaptı Shane.

İkisi de güldü. Shane başını salladı ve tavana baktı. Ilya ise sadece ona baktı. Çok güzel, tatlı ve *burada* olan bu tuhaf bir şekilde güvensiz süperstara.

"Gerçekten çok iyi görünüyorsun," dedi Ilya.

Shane ayağa kalktı ve zencefilli birasını şifonyerin üzerine, Ilya'nın terk edilmiş kolasının yanına koydu. Yere çöktü ve İlya'nın uzanmış bacaklarının üzerine oturdu.

"Hey," dedi Shane usulca.

Ilya pes etti ve ona doğru uzandı. Shane'i kollarına alır almaz işi bitmişti. Öne doğru eğildi ve onun ağzını aldı. Kollarını Shane'in sırtına dolayıp onu kendi bedenine doğru çekerken bu sefer farklı hissetti. Shane'in elleri Ilya'nın yüzünü kavrarken o da Shane'i öptü.
neredeyse yüksek sesle söyledikleri her şeyin gücü.

* * *

Geç olmuştu ve Shane kendi odasına dönmesi gerektiğini biliyordu ama yatakta Ilya ile birlikteydi. Sadece yatakta değil, *birbirlerine* sarılmışlardı ve Ilya nazikçe onun saçlarını okşuyordu. Shane, Ilya'nın haçını başparmağıyla parmağı arasında yuvarlıyordu.

"Dindar mısın?" Shane sordu. "Yoksa sadece bunu mu
giyiyorsun?" "Artık kiliseye gitmiyorum."
"Ama Tanrı'ya
inanıyorsunuz?" "Evet.
Sanırım."

Shane cevap vermedi. Sadece bu bilgiyi düşündü.

"Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?" Ilya sordu.

"Hayır! Hayır, sadece şaşırdım
sanırım." Ilya usulca güldü.

"Ne?" Shane sordu.

"Tanrı'ya inanmıyorsunuz ama sağ pateni soldan önce giyerseniz berbat bir oyun oynayacağınıza inanıyorsunuz."

Shane başını salladı ve gülümsedi. "Bu farklı bir şey. Bu bilim."

İlya homurdandı ve başının üstünü öptü. "Annemindi."

"Ah." Haçı döndürmeyi bıraktı ve nazikçe Ilya'nın göğsüne yasladı. "Herhangi bir şey hakkında konuşmak ister misin? Ailen hakkında?"

"Hayır," dedi Ilya. "Bu gece olmaz."

"Yine de yapabilirsin, biliyorsun. Konuş benimle."

Bir an için Ilya kıpırdamadan durdu. "Teşekkür ederim," dedi.

Shane, Ilya'nın da bunu hissedip hissetmediğini merak etti. Karşılaşmalarından sonra yaşananların ağırlığını. Her şeyin imkânsızlığını. Shane bunu her seferinde hissediyordu. İlişkilerinin tüm amacı rahatlama sağlamaktı ama Shane sadece
Her seferinde daha da karışıyor.

Shane, "Gitsem iyi olacak," dedi.

Ilya cevap vermeyince Shane yataktan kalkmak için hamle yaptı. Ilya onu geri çekti ve Shane kendini onun üstünde buldu, sonra onun tarafından öpüldü ve sonra onun altındaydı.

"Kal," dedi Ilya.

"Yapamam." Ama Ilya'nın sorması hoşuna gitmişti.

"Kimse farkına bile varmayacak. Bu hafta sonu tam bir
kaos." "Çok riskli."

Ilya başını salladı. "Sana ne zaman istediğim kadar sahip olacağım?"

Shane'in kalbi yerinden fırladı. "Bilmiyorum. Mümkün olduğunca çabuk mu?"

"Evet." Ilya eğildi ve onu öptü. "Bu yıl Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra bir yerlere gitmeliyiz."

Shane gözlerini devirdi. "O kupayı kazanamayacaksın. Peki nereye gideceğiz?"

"Bilmiyorum. Kimsenin bizi tanımadığı bir yerde."

"Ne, ay gibi mi?"

"Hayır, mesela... Fiji."

"Hayır. Tek gereken iPhone'u olan Kanadalı bir turist." "Bir
dağa tırmanacağız. Bir mağara buluruz."

Shane hüzünle gülümsedi. Birlikte hiçbir yere gitmiyorlardı ve ikisi de bunu biliyordu. "Bu yaz Rusya'ya geri mi dönüyorsun?"

"Evet."

"Peki o zaman."

"Nereye gideceksin?"

"Çoğunlukla kulübeme," dedi Shane.

"Kulağa hoş geliyor."

"Öyle. Dünya üzerindeki en sevdiğim yer." Gerçi bu yatak güçlü bir rekabet yaratıyordu. Son bir öpücükle kendini şımarttı ve Ilya'nın vücudunu kendi vücuduyla kaplayacak şekilde kayarak onu içine çekti.

"Gitmek zorundayım." İlya'nın gözlerindeki bukleleri fırçaladı ve İlya onun bileğini tuttu, sonra Shane'in elini dudaklarına götürdü. Shane'in parmak uçlarını hafifçe öptü ve Shane'in nefesi kesildi.

"Öyle mi?" Ilya sordu. Tanrım, uykuluyken sesi çok seksiydi, yıpranmış ve gırtlaktan geliyordu. Shane'in avucuna bir öpücük kondurdu.

Shane aşırı uyarılmış duyularından birini rahatlatmak için gözlerini kapattı. Sadece teslim olmak çok kolay olurdu...

"Evet," dedi. "İstiyorum." Büyük bir çabayla yataktan kalktı ve yerdeki giysilerini topladı. Giyinirken pantolonunun paçalarından kumlar otel halısının üzerine döküldü. Ilya yatakta kalmış, muhtemelen onu izliyordu. Shane ona bakmaya cesaret edemiyordu, ona doğru bir bakış atarsa kendini tekrar onun kollarında bulacağından korkuyordu.

Kapıya vardığında, sonunda Ilya'ya dönüp bakmasına izin verdi. Oturuyordu, beyaz çarşaf bükülmüş dizlerini örtüyordu. Sanki bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyormuş gibi dudağını çiğniyordu. Aralarında uzun, gergin bir sessizlik oldu ve sonra Ilya, "İyi geceler. Shane."

Ilya ona ilk ismiyle her seslendiğinde Shane'in vücudunda bir zevk sarsıntısı meydana geliyordu. "İyi geceler, Ilya."

Koridorun boş olduğundan emin olmak için kontrol ettikten sonra Ilya'nın odasından çıktı. Koridor boş olduğu için Shane'in yüzünü neredeyse ikiye bölen gülümsemeyi kimse görmedi.

On Sekizinci Bölüm

Şubat 2017-Montreal

All-Star hafta sonundan iki hafta sonra, Shane "Lily "den bir mesaj aldı.

Zullo'yla bu saçmalığa inanabiliyor musun?

Frank Zullo, New York Admirals'ın ortalığı karıştırmasıyla tanınan bir defans oyuncusuydu. Bir önceki gece bar kavgası gibi bir nedenden dolayı tutuklanmıştı ve şimdi takımdan ayrılmıştı.

Evet. Bu çılgınca. Onu feragatnameye koyduklarına

inanamıyorum. O adamdan nefret ediyorum.

Shane: Her zaman bir pislik gibi görünüyordu, evet.

Zullo'nun kendisine birkaç kez "saksocu", "ibne" ya da başka güzel bir şey dediğini hatırlayabiliyordu.

Siktir et onu. Scott Hunter mutlu olmalı.

Evet. Ondan hep nefret ettiği belliydi. Ligde bir

homofobik eksildi.

Shane: Evet, bir milyon kaldı ama.

Koşu sonrası smoothie'sini yapmanın ortasındaydı. Blenderi açtı ve bir sonraki mesaj için telefonuna baktı.

Bu yeni bir şeydi. Bunu neden daha önce yapmayı düşünmediklerini merak etti: çoğunlukla dedikodu olsa bile birbirleriyle hokey hakkında konuşmak. Geçmişte sadece buluşmalarını gizlice ayarlamak için birbirlerine mesaj atmışlardı.

Ilya'nın bu kez onunla ilgilenmesine neyin sebep olduğunu merak etti.

Neredesin? Evde mi?

Evet. Koşudan yeni döndüm. Güzel.

Terli misin? [:p]

Shane güldü. Duş almak üzereydim.

Sen bunu yaparken biz de Skype'tan konuşmalıyız.

Görüntülü telefon. Shane: Telefonum ıslanır.

Neden daha önce hiç Skyped yapmadık?

Shane buna şaşırdı. Sen ister miydin?

Belki. Sen yapar mıydın?

Ilya'nın telefon seksi gibi bir şeyden bahsettiğini düşündü. Ya da video seksten. Ya da her neyse. Shane daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yapmamıştı. Ama bu onlar için bir olasılıktı. İkisi de aramayı kaydetmezse, güvenli olurdu, değil mi?

Shane konuyu değiştirdi. Dün gece güzel goldü.

Evet, şey. Bilirsin işte.

Sonra,

Lily: Hammersmith'in dün gece bize anlattığı hikayeyi sana anlatmalıyım.

Bir saat boyunca ileri geri mesajlaştılar. Sonunda Shane koltuğuna uzanmış, başparmakları telefonunun klavyesinin üzerinde uçuşuyor ve sık sık boş odaya doğru gülüyordu. Sonunda Ilya'ya gerçekten duş alması gerektiğini hatırlattı. Konuşmalarını bitirmenin bu kadar zor olmasına şaşırmıştı.

Keşke burada olsaydın gibi bir şeyler yazmak için utanç verici bir istek duydu. Ama direndi. Bunun yerine, Sonra yazdı ve güneş gözlüğü takmış bir gülen yüz emojisiyle noktaladı. Ilya, öpücüklü yüz emojisiyle yazısını bitirdi.

Boston

Ilya tek eliyle Shane'e mesaj atıyordu.

Shane'e dün geceki oyun sırasında dirseğini mahvettiğini söylememişti. Tahtalara garip bir şekilde takılmıştı ve şimdi onu düzeltmek acı veriyordu.

Dinlenmesi emredilmişti ve canı sıkılıyordu. Kendi kendine Shane'e mesaj atmasının *tek* nedeninin can sıkıntısı olduğunu söyledi.

Sakatlığı ve saatin sabahın dokuzu gibi olması nedeniyle, telefon seksi önerdiğinde çoğunlukla şaka yapıyordu. Ama Shane'in bir gün bunu gerçekten yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Hayal bile edemiyordu.

Ya da belki hayal *edebiliyordu*. Çünkü aniden öyleydi. Oldukça canlı bir şekilde.

Görebiliyordu. Shane, kararlı küçük yüzüyle, dehşete kapılmamış gibi davranıyordu. Nerede olacaktı? Yatağında mı? *Gerçek* yatağında mı? Ilya'nın Shane'in gerçek evine hiç gitmediği için hiç paylaşmadığı yatağında mı?

Ilya gözlerini kapadı ve kendi yatağındaki yastıklara gömüldü.

Shane'in odası nasıldı? Sıkıcı, muhtemelen. Beyaz duvarlar. Muhtemelen komodinin üzerinde anne babasının çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Ilya bunu hemen kendi çerçeveli fotoğrafıyla değiştirdi. İmzalı bir fotoğraf.

Shane'in muhtemelen ev bitkileri vardı. Yatak odası muhtemelen bol miktarda doğal ışık alıyordu. Muhtemelen içinde sıkıcı motivasyon kitapları ve bazı spor biyografileri olan küçük bir kitaplık vardı. Yatak çarşafları muhtemelen maviydi.

Muhtemelen yatarken tam pijama giyiyordu. Düğmeli olanlardan.

Ama belki de her zaman düğmelerini iliklemiyordu. Belki de yatakta pijama gömleği açık ve pantolonu biraz aşağıda uzanıyordu. Başucu lambası açık olurdu, böylece sıkıcı kitabını okuyabilirdi.

Okumaktan yorulduğunda kitabı düzgünce komodinin üzerine bırakır, sonra esner ve gerinirdi. Gömleği biraz daha açılırdı.

Ve belki Shane'in gözleri kapanır ve elinin göğsünden aşağıya, karın kaslarının üzerinde tembelce gezinmesine izin verirdi. Elini kalçalarının üzerinde gezdirir ve pijama pantolonundaki şişkinlik büyürken iç çekerdi.

Ilya dinlenmek için iyi bir iş yapmıyordu.

Aptal dirsek sakatlığı. Neden sağ dirseği olmak zorundaydı ki?

Bu Skype olayının gerçekleşmesi *gerekiyordu*. Shane'in o güzel küçük ağzından biraz müstehcen konuşma koparacaktı. Shane'i rahatının dışına çıkmaya zorlayacaktı.

Bölge. Bunu bir meydan okuma haline getirebilir. Shane meydan okumaya karşı koyamazdı.

Sol eliyle kendini beceriksizce kavradı ve kendine yavaş bir vuruş yaptı.

Shane ile bütün bir gün geçirmek istiyordu. Bir hafta sonu. Bir hafta. Kimsenin onları rahatsız edemeyeceği bir yerde olmak istiyordu. Belki de tek ihtiyacı olan buydu. Sadece Shane Hollander'ı sisteminden atma fırsatı. Doyasıya içmeli ve uzaklaşmalıydı.

Çünkü çekip gitmesi gerekecekti. Bu iş çoktan karmaşıklaşmaya başlamıştı.

Mart 2017-Boston

Artık tam hız ilerliyordu.

Boston ve Montreal kendi liglerinin zirvesi için başa baş mücadele ediyorlardı ve playofflara sadece bir ay kalmıştı.

Shane üçüncü şampiyonluk yüzüğünü en az Ilya'nın ikinci yüzüğü istediği kadar istiyordu. Son iki sezonda Stanley Kupası'nı kazanmak onun hiç sürmedi. Her zaman ulaşılacak daha büyük bir hedef vardı.

Tek bir oyuncu tarafından kazanılan en fazla Stanley Kupası rekoru on birdi.

Shane bu sayının biraz yüksek olabileceğini biliyordu, çünkü bu rekor ligde çok daha az takımın olduğu bir döneme aitti. Ancak altı şampiyonluk kazanmak onu 90'lı yılların tekrarlanan şampiyonları arasına sokacaktı, bu yüzden gizli hedefi buydu.

Hayır. Asıl gizli hedefi yediydi.

Shane odaklanmıştı. Tüm sezon boyunca çok iyi oynamıştı ve ligde Rozanov'a karşı az bir farkla skor lideri olmuştu. Bunun Ilya'nın canını sıkıyor olması gerektiğini biliyordu.

Shane Rozanov hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyordu. Genellikle sezonun sonlarına doğru aralarında böyle bir anlaşma yaparlardı. Mart ayına kadar ne zaman aynı şehirde olsalar takılırlar, sonra ikisi de bir sonraki sezona kadar birbirlerinden nefret etmeye odaklanırlardı.

Bu yüzden Shane o sabah Ilya'dan bir mesaj aldığında şaşırmıştı.

Lily: Yarın ne zaman uçuyorsun?

Shane şaşkınlıkla telefonuna baktı. Bu akşamki maçtan önce ya da sonra Ilya'yı görmeyi kesinlikle beklemiyordu.

Erken. Neden?

Cevap yok. Shane "neden" sorusu için biraz kötü hissetti. Bu gereksiz bir şirretlikti. Nedenini biliyordu.

Birkaç dakika sonra, Ilya cevap yazdı. Şimdi ne yapıyorsun?

Şimdi mi? Şimdi bir maç *günü* öğleden sonra saat birdi. Karşı *Boston'a.*

Hiçbir şey. Otel odamdayım.

Tekrar "neden" yazmamak için kendini zor tuttu.

Gelmek mi?

Shane'in kalbi durdu. Gelmek mi? *Gelmek mi?* Şimdi mi?

Yapamam! Aptal olma.

Buraya gel. Uzun sürmeyecek. Bir saat mi?

Shane gerçekten de şaşkın bir kahkaha attı.

Hayır. Hadi ama. İkimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu

biliyoruz. Yaptığımız her şey kötü bir fikir. Buraya gel.

Shane cevap vermeyince Ilya ekledi: "Buna değecek. Söz veriyorum. ;)

Shane başını salladı. Oraya gitmesinin hiçbir yolu yoktu. Oraya gidememesi için milyonlarca neden sıralayabilirdi ve ceketini kapıp otel odasından çıkarken bunları kafasından geçirdi.

* * *

"Gelmeyeceğini sanıyordum," dedi İlya sinir bozucu bir sırıtışla. "Evet, şey..."

Ilya'nın sırıtışı gerçek, sıcak bir gülümsemeye dönüştü. Shane'in kalbi küt küt atmaya başladı. Ve sonra öpüşüyorlar, kıyafetlerini çekiştiriyorlar ve teması kesmeden yatak odasına doğru tökezliyorlardı.

Çabuk olmalıydılar. Shane'in sadece bir an önce gitmesi gerekmiyordu, orada hiç bulunmaması gerekiyordu. Ilya onu yatağa itti ve ağzıyla üzerinde çalışmaya başladı.

Shane onun sikini yalayıp emerken onu izledi ve *bir* an için Ilya'nın *maçtan önce* buna duyduğu çaresiz ihtiyacı merak etti. Neden Shane'e karşı bu kadar açtı ve kutsal kurallarını çiğnemişti?

Tanrım, ağzını iyi kullanıyordu.

Ilya'nın bir sorunu var. Bu düşünce aniden Shane'in aklına geldi. Bunu ona sorması gerekiyordu.

Sonra.

Shane şimdilik bir elini aşağı uzatıp Ilya'nın yüzünü okşadı. Parmaklarının yumuşak saçlarına doğru kaymasına izin verdi. Saçlarıyla nazikçe oynadı ve Ilya başını kaldırıp ona baktı. Gözleri karanlıktı ama orada şehvetten fazlası vardı. Shane ona başını salladı ve Ilya bakışlarını aşağı çevirip Shane'i boşaltmaya odaklandı.

Shane çabucak boşaldı ve Ilya cesaret verici bir mırıltıyla hepsini yuttu. İşi bittiğinde, ağzına ulaşana kadar Shane'in vücudunu öptü. Shane onu açlıkla öptü ve sonra ikisini de ters çevirdi ve iyiliğe karşılık vermek için aşağı kaydı.

Shane kendi salıverilmesinin ardından paniklemeye başladığını hissedebiliyordu.

Bu garip, kötü ve *tuhaftı*. Yüzde bin bunu yapmamaları *gerekiyordu*.

Bu *da*, *bunu yapmamaları* gereken normal miktardan yüzde bir daha fazlaydı*!*

Ilya'nın Shane'in adını -*ilk* adını- bir dua gibi soluması ve ona Shane kadar utanç verici, aptalca ve kesin bir şey söylemeye yakınmış gibi bakması dışında.

Shane, Ilya'nın sikini ağzının derinliklerine alırken parmaklarını kalçalarının sert kaslarına geçirdi. Ağzını meşgul ederse, her şeyi mahvetmek için kullanamayacaktı.

Ilya onu uyardı, çünkü Shane'in her zaman ağzına almaktan hoşlanmadığını biliyordu. Ama bu sefer Shane istedi ve İlya Rusça ve İngilizce karışımı bir sesle bağırıp Shane'in boğazından aşağı boşalana kadar daha sert emdi.

Shane yatakta Ilya'nın yanına uzandı. Ilya gülmeye başladı. "Ne?"
Shane sordu.
"Siktir."
Shane cevap vermedi ama o da aynı şekilde
hissediyordu. Sessiz bir dakikanın ardından,
"Gitmem gerek," dedi. "Evet."
Shane doğrulup yataktan kalkmak üzereyken aklına geldi. "Hey, sen... iyi misin?"
"Hm?"
"Sen iyi misin? Yani... Pek konuşmadığımızı biliyorum. Ama eğer
ihtiyacın olursa
-"
"Ben iyiyim," dedi Ilya. Bunu sakince ve kolayca söyledi. Shane buna
inanmadı. "Bu... baban..."
İlya derin bir iç çekti ve elini yüzünde gezdirdi. "Babam ölüyor. Ama sorun bu değil."
"Oh."
"Bu Polina. Üvey annem. O..." Elini havada evirip çevirerek kelimeyi aradı.
"Üzgün mü?" Shane tahmin etti.
Ilya karanlık bir şekilde güldü. "Hayır. O... plan yapıyor. Geleceği için. Babamın hiç parası kalmadı."
"Oh."
"Beni arıyordu."
"Ah." Shane şimdi anlamıştı.
"O para istiyor. Hepsi para istiyor. Kardeşim. Babamdan önce..."
Shane uzandı ve Ilya'nın elini tuttu. "Onlara da verecek misin?"
"Zaten var. Hem de bolca. Daha fazlasını istiyorlar." Tekrar güldü. "Ben ya da kariyerim umurlarında bile değil. Sadece çok para kazandığımı biliyorlar."
"Özür dilerim." Shane başparmağıyla İlya'nın parmak eklemlerine
dokundu.
"Babamla en son birkaç hafta önce telefonda konuştum. Eve dönerken biraz ekmek alıp alamayacağımı sordu."
Shane ne diyeceğini bilemedi. Gerçekten yürek parçalayıcıydı.
"En kötüsü de..." Ilya sessizce, "Onunla konuşmayı daha çok seviyorum. İşte böyle. Kendindeyken tam bir pislikti."
"Bu yaz Rusya'ya geri dönecek misin?"

Ilya omuz silkti.

"Evet." "Yapmak

zorunda mısın?"

"Gitmelisin," dedi Ilya aniden. Sesi sinirli ya da kızgın değildi. Sadece yorgun ve belki biraz da üzgündü. Parmaklarını Shane'inkilerden çekti.

"Biliyorum. Ama..."

"Git. Senden konuşmak için gelmeni istemedim."

"Şey...yapabilirsin. Eğer istersen. Yani, beni arayabilirsin. Ya da mesaj atabilirsin. Ya da aynı şehirdeysek ve sadece konuşmak istiyorsan..."

Ilya bunun üzerine çarpık bir sırıtış attı. "Onun

yerine mi?" "Hem de?"

"Bunu daha çok sevdim."

Öne doğru eğildi ve Shane'i öptü. Shane'in şimdiye kadar kimseden almadığı kadar yumuşak ve tatlı bir öpücüktü bu.

"Bu gece için şimdiden özür dilerim," diye mırıldandı Shane. "Sizi mahvedeceğiz çocuklar."

"Hayal kurmaya devam et, Hollander."

* * *

Ilya Boston'un maçı kazanmasını sağladı. Bir bozgun değil, ama bir
Maçı bitiren son siren çaldığında iki gollük saygın bir fark vardı. Ilya iki, Shane bir gol atmıştı. Ilya'nın en sevdiği oyun türü.

Öğleden sonra birlikte bir saat geçirmiş olsalar bile, bu gece Hollander'la buluşmak için her türlü niyeti vardı. Yine de aklının bir köşesinde Shane'le olan bu ilişkinin bitmesi gerektiğini biliyordu. Seksten daha fazlası olamazdı. Ama bir şekilde kendi kendine gelişmişti ve artık çok istekli görünmekten endişe etmiyordu. Shane'i mümkün olduğunca çok görmek istediğini kendine itiraf edebiliyordu ve Shane'e bunu belli etmekten artık endişe duymadığını fark etti. En azından şimdilik.

Buna bir son vermek zorunda kalacakları gün gelecekti ama Ilya şimdilik mümkün olduğunca çok an çalmaktan mutluydu.

Kalan takım arkadaşlarına iyi geceler diledi ve salondan ayrıldı. Oyuncuların girişinden çıkarken telefonuna bakıyordu ve
Telefon çalmaya başladığında Hollander'a hangi iğrenç espriyi mesaj atması gerektiğine karar veriyordu.

Kardeşiydi.

İlya neredeyse cevap vermeyecekti ama aklına kardeşinin aramasının parayla ilgisi olmayan bir nedeni geldi.

Cevap verdi.

* * *

Shane, Ilya'dan bir mesaj bekliyordu. Otel odasında tek başına oturuyordu - Hayden karısını aramak için çıkmıştı- ve o geceki maçın hatalarının peşini bırakmamaya çalışıyordu.

Mesaj atmayacak, dedi kendi kendine. *Onu bugün zaten gördün. Neden tekrar görüşesin ki?*

Ama belki de Ilya'nın da aralarındaki... *ilişki* değil ama... anlaşma konusunda aynı şekilde hissettiğini düşündü. Belki de Ilya Shane'le vakit geçirmekten *hoşlanıyordu*. Bunu sadece karmaşık bir şekilde uygun olduğu için yapmıyorlardı. Ya da kirli, ya da yanlış, ya da dayanılmaz derecede ateşli. Belki de takımları her karşılaştığında Ilya'nın da midesi heyecanla kıpır kıpır oluyordu. Belki Ilya da bazen rastgele bir sözün, bir gülümsemenin ya da saçlarını okşayan nazik parmakların anısına kapılıyor ve baş döndürücü küçük gülümsemesini saklamak zorunda kalıyordu.

Belki de Shane'in oyunlarını izledi ve gizliden gizliye gurur duydu. Shane iyiydi. Çünkü Ilya iyi bir gece geçirdiğinde Shane de böyle hissediyordu. Ki bu çok saçmaydı.

Shane gece yarısına kadar bekledi ve Ilya hâlâ ona mesaj atmamıştı. İletişime geçmeyi düşündü ama vazgeçti. İlya'yla bir gün içinde iki kez takılmak istemek delilikti. Zaten artık gecenin çok geç bir saatiydi. Sabah Detroit'e uçacaklardı.

Shane bir süre uyanık kaldı, karanlığa baktı, İlya'nın onu bir daha görmek istemediğini mi yoksa İlya'nın mesaj atmasını engelleyen bir şey mi olduğunu merak etti.

Hiç yoktan büyük bir olay yarattığına karar verdi ve sonunda uykuya daldı.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün-Detroit

"Rozanov'a olanları duydun mu?"

Shane patenini bağlamayı bıraktı ve Gilbert Comeau ile J.J.'in Fransızca sohbet ettiği karşısındaki sıraya baktı.

"Peki ya Rozanov?" Shane yine Fransızca sordu.

İkisi de ona baktı, şüphesiz sesindeki hafif panik yüzünden şaşırmışlardı. Comeau omuz silkti. "Bugün ekibinin geri kalanıyla birlikte Nashville'e uçmadı."

"Ayrı mı uçtu?" Shane aptalca sordu.

Comeau, Shane'e biraz aptalmış gibi bakarak, "Hayır," dedi. "O Nashville'de değil."

"Dün gece yaralanmadı," dedi J.J. "Kimse fark etmedi, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi Shane, son birkaç dakikayı hızlıca tekrar oynatarak oyun. Ilya iyi görünüyordu. Maçın hiçbir anında buzu acı içinde terk etmemişti.

Comeau, "Belki de hastadır," dedi. "Eminim öğreneceğiz. Şu anda ESPN sadece Nashville'e gitmediğini söylüyor."

"Doğru," dedi Shane sessizce.

Sonunda ayağa kalkıp başının üzerindeki raftan telefonunu almadan önce kafasında bir dizi endişe verici senaryoyu gözden geçirdi.

İyi misin? Mesaj attı.

Cevap alamadı. Takım ısınmak için soyunma odasından çıktığında hala cevap gelmemişti. Daha sonra soyunma odasına döndüğünde hızlıca telefonunu kontrol etti. Hâlâ bir şey yoktu.

Unut gitsin, diye emretti kendine. *Oyun zamanı.*

Ne olduğunu muhtemelen maçtan sonra öğrenecekti. Boston - Nashville maçının yayını sırasında bundan bahsedileceğinden emindi.

Shane hayatının en iyi maçını oynamadı. Muhtemelen onun için sezonun en kötü maçlarından biriydi ama takımı yine de kazanmayı başardı. Shane bir maçın bitmesi için hiç bu kadar istekli olduğunu hatırlamıyordu. Soyunma odasına döndüklerinde eldivenlerini çıkardı ve hemen telefonunu kontrol etti.

Hiçbir şey.

Shane banka sertçe oturdu ve telefonuna bakmaya başladı. Web tarayıcısını açtı ve daha fazla bilgi verilip verilmediğini görmek için "Ilya Rozanov Nashville" diye arattı. Sosyal medyada spekülasyon yapan taraftarları buldu ve sadece "açıklanmayan nedenler" yazan ve Rozanov'un takımına katılıp katılmayacağına dair bir açıklama yapılmayan resmi bir ESPN haberi gördü.

Tampa Bay'le iki gün sonra oynayacaklar.

Tüm bu olanlar çok garipti. Shane, hokey siteleri ölümcül hasta olduğunu ve bunun spor bahislerinizi nasıl etkilemesi gerektiğini bildirmeden toplum içinde *hapşıramazdı*. Ilya Rozanov, dünyanın en büyük yıldızlarından biri.

hiçbir açıklama yapmadan ortadan kayboldu ve hiçbir muhabir de bu konuyu çok fazla araştırmadı. Ya da olası nedenler sunmadı.

Bu da sebebini *biliyor* olmalılar demekti. Ve Boston'ın muhtemelen ihtiyatlı olma isteğine saygı duyuyorlardı.

Bu da Shane'in aklına gelen hiçbir şeyin iyi olmadığı anlamına geliyordu.

Shane hayatında hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde duş aldı ve üstünü değiştirdi. Soyunma odasının dışındaki koridorda özel bir köşe buldu ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı: Ilya Rozanov'u aradı.

Cevap vermesini beklemiyordu ama cevapsız çağrının en azından İlya'nın telefonuna kaydedilmesini istiyordu. Ilya'nın endişelendiğini bilmesini istiyordu.

Ama Ilya cevap verdi.

"Hollandalı mı?"

"Evet. Selam."

Uzun bir sessizlik oldu.

"İyi misin?" Shane sonunda sordu.

Ilya'nın esprisiz bir kahkaha attığını duydu. "Bilmiyorum."

"Neredesin sen?"

"Ev."

"Boston'da mı? Hasta

mısın?" "Hayır. Evdeyim.

Moskova'da."

Shane *bunu* beklemiyordu.

"*Moskova mı?* Bir şey mi oldu? Oh, kahretsin. Baban mı?"

"Evet. Öldü."

"Ilya, ben-"

"İnsanlar benim hakkımda ne diyor?"

"Hiçbir şey! Medya bu konuda çok ketum davrandı. Ayılar olmalı-"
"Güzel. Hafta sonuna kadar dönmüş olurum," dedi sert
bir ifadeyle. "Daha fazla zaman ayırmalısın."
Ilya homurdandı. "Bu hoşuna giderdi, değil
mi?" "Dur. Ben ciddiyim."
Daha fazla sessizlik.
"Çok üzgünüm, Ilya." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.
Ilya cevap vermedi ama Shane keskin bir koklama sesi duydu, ardından da boğazından sıkı bir ses çıktı.
"Ilya-"
"Birkaç gün içinde döneceğim. Gitmeliyim."
"Pekâlâ."
"Güle güle Hollander."
Shane çok yüksek sesle, "Bekle,"
dedi. Ilya bekledi.
"Sadece... ara beni, tamam mı? Konuşmak istersen. Ya da mesaj at. Her
neyse işte. Ama...
Dinleyeceğim. Eğer yapabilirsem yardım etmek isterim."
Ilya bir an sessiz kaldı. "Yaptın. Teşekkür ederim."
Telefon görüşmesini sonlandırdı.
Shane sırtını duvara yasladı ve bir nefes verdi.

İki gün sonra-Buffalo

Shane, Ilya'dan tekrar haber almayı beklemiyordu. Buffalo'daki maçtan sonra bir mesaj aldığında çok şaşırdı.

Lily: Yalnız mısın?

Shane ayağa kalktı, Hayden'a ayrılmak için acele bir neden mırıldandı ve merdiven boşluğuna çıktı.

Shane: Evet.

Lily: Seni arayabilir

miyim? Evet.

Telefonu çaldı ve Shane hemen cevap verdi. Merdiven boşluğu sessiz ve boştu. Kendi katının altındaki sahanlığın duvarına yaslandı.

"Nasılsın?" diye sordu, selam verme zahmetine bile girmeden.

"Kendimi... Bilmiyorum. Kötü."

"Ailen sana nasıl davranıyor?"

Ilya kara bir kahkaha attı. "Sanki burada olmamam gerekiyormuş gibi." "Bu çok saçma. O senin babandı."

"Evet, pekala." Bir duraklama oldu ve Shane bekledi. "Her şeyin parasını ben ödüyorum, bu da beni... işe yarar kılıyor."

"Senin, yani onun karısı nasıl?"

"Üzgünüm. Ama babam için değil. Herkes öyle düşünüyor ama hayır. Kendisi için korkuyor."

"Para olmadığı için mi?"

"Evet. O."

"Peki ya sen? Sen... üzgün müsün?"

Ilya içini çekti. "Bilmiyorum. Belki de yanlış şey hakkında."

"Keşke her şey daha farklı olsaydı mı diyorsun?" Shane tahmin etti.

"Keşke... Onun yapmasını isterdim. Bilmiyorum." Tekrar iç çekti. "İngilizce bugün çok zor."

"Özür dilerim. Keşke Rusça konuşabilseydim."

"Muhtemelen bir haftada öğrenirsin," diye homurdandı İlya. "Mükemmel. Aksan yok."

Shane güldü. "Hiç sanmıyorum." İlya'nın Moskova'da konuşabileceği birileri olup olmadığını soracaktı ama olmadığı çok açıktı. Yoksa neden Shane'i arasın ki?

"Şu anda neredesin?" diye sordu onun yerine.

"Yürüyorum. Bir parkta. Dışarı çıkmam gerekiyordu."

"Soğuk mu?"

"Lanet olası donuyorum."

Shane'in aklına aniden saçma bir fikir geldi. Ya da belki parlak bir fikirdi. Beyni hangisinin doğru olduğunu anlamaya fırsat bulamadan paylaşmaya karar verdi.

"Bana söylemek istediğin her şeyi söyle," dedi. "Rusça. Anlamayacağım ama... belki yardımı olur?"

Shane'in kendini fiziksel olarak aşağılamasına yetecek kadar uzun bir sessizlik oldu. Tam sözünü geri almak üzereydi ki Ilya'nın sessizce "Tamam" dediğini duydu.

Sonraki birkaç dakika İlya'nın sesiyle geçti; sesi Shane'in hiç duymadığı kadar hareketli ve telaşlıydı. İlya'nın gerçek kelimelerden çok alaycı bir gülümseme ya da hesapçı bir bakışla konuşmasına alışkındı. Ama şimdi sanki bir baraj patlamış gibiydi ve Shane kendini
Merdivenlerden inip onu yıkamasına izin verdi.

Hiçbirini tercüme edemeyen Shane, İlya'nın artık zar zor tanıdığı sesinin tadını çıkarmakla yetindi. Kelimeler çok hızlı ve kendinden emindi, Ilya'nın söylediklerini dikkatlice bir araya getirmesi gerekmiyordu.
İngilizce konuştuğu zamanki gibi cümleler. Samimi hissettiriyordu -bir şekilde birlikte yattıklarından daha büyük bir sırrı paylaşıyorlardı.

Ve Ilya'nın ana dilinde bu kadar akıcı bir şekilde konuştuğunu duymanın inkar edilemez derecede seksi bir yanı vardı.

Bitirdiğinde, Ilya utanmış gibi bir kahkaha attı ve "İşim bitti," dedi.

Onun aniden İngilizceye döndüğünü duymak sarsıcıydı. Shane bir rüyadan uyanıyormuş gibi kafasının berraklaştığını hissetti.

"Daha iyi misin?" diye
sordu. "Evet. Teşekkür
ederim."

Shane sesini alçalttı ve "Belki bir gün bana Rusça öğretirsin" dedi.

"Sadece işe yarar ifadeler," dedi Ilya. Shane onun çarpık gülümsemesini neredeyse *duyabiliyordu*. Sonra Ilya Rusça bir şeyler mırıldandı.

"Bu ne anlama geliyor?" Shane sordu.

"Dizlerinin üzerine çök."

"Oh." Shane hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için merdiven boşluğunu hızla tekrar taradı. Ilya'nın içini dökmesini dinledikten sonra zaten olması gerekenden daha fazla tahrik olmuştu. "Peki bana başka hangi yararlı cümleleri öğretebilirsin?"

Ilya güldü. "Aklıma pek çok şey geliyor Hollandalı."

Shane merdivenlerde kıpırdandı. "Keşke şimdi burada olsaydın."

Shane bunu yüksek sesle söylemesine gerçekten izin verdiğine inanamıyordu. Birlikte olmak *istemiyorlardı*. Aynı şehirde olduklarında isteksizce takılıyorlardı çünkü yapacak bir şeyleri vardı.

İlya alçak sesle, "Ben de," dediğinde utancının eriyip gittiğini hissetti.

Moskova

Shane ile görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Ilya'nın aklına bir şey geldi: belki Shane bu görüşmeyi kaydetmişti ve daha sonra bir tür çeviri uygulamasından geçirecekti.

Ama Shane bunu yapmaz, değil mi?

Ilya bir kafede durdu ve bir cappuccino sipariş etti. Siparişi beklerken, Shane'in bir kahve içtiğinde ne yapacağını düşünmemeye çalıştı.
Ilya'nın az önce söylediği her kelimeyi bir şekilde tercüme etti.

Çoğunlukla ailesi hakkında atıp tutuyordu ama babasıyla ilişkilerinin daha farklı olmasını dilediğini de itiraf etmişti. Aptalca bir şekilde her zaman babasının kendisiyle gurur duyduğunu söylemesini ummuştu.

Bu itiraf yeterince utanç verici olabilirdi ama Ilya *araya* bir de *"ve her şeyin ötesinde, sana aşık olduğumdan oldukça eminim ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum"* cümlesini sıkıştırmıştı.

Bu sözleri yüksek sesle söylemek, onun içini dökmekten bile daha önemliydi.

Ailesi hakkındaki hayal kırıklıkları Ilya'yı gerçekten hafifletmişti. Bu çok uzun zamandır taşıdığı bir sırdı, o kadar derinlere kilitlenmişti ki bunu kendisinden bile saklıyordu. Ama kendine izin verdiği anda
Bunu kabul edip şimdi de söyleyince rahatlamış hissetti. Bu hisler hakkında bir şey yapabileceği için değil ama en azından onları kabullenmesine izin vermişti. Ve olabilecek en korkakça şekilde bunları Shane'e yüksek sesle söylemişti.

Shane hiçbir şeyi tercüme etmedi. Ilya'dan Rusça olarak ona içini dökmesini istemesinin nedeni bu değildi. Arkadaşlık ediyordu.

Arkadaşın mı?

Elbette, Ilya Shane'le artık arkadaş olduklarını kabul edebilirdi. Bugün biriyle konuşması gerektiğine karar verdiğinde Ilya'nın aklına gelen tek kişi kesinlikle o olmuştu.

Elinde kapuçinosuyla dükkândan çıktı ve isteksizce babasının evine doğru yola koyuldu. Cenaze töreni ertesi sabahtı. Ondan sonra, lanet olası ailesinden geriye kalanları geride bırakabilirdi.

Ertesi gün-Montreal

Shane, Ilya'ya mesaj atmadan önce dairesinin kapısından içeri ancak girebilmişti. Bütün gün onu düşünmüştü.

Shane: Nasılsın?

Ilya'nın cevap verip vermeyeceğinden emin değildi. Meşgul olabilirdi. O sabah babasının cenazesi vardı. Moskova'da saat geç olmuştu, gece onu geçiyordu.

Harika.

Shane bekledi.

Lily: Biraz sarhoş aslında.

Shane: Seni arayabilir miyim?

Evet.

Shane, Ilya'nın sesini duyduğunda sarhoştan çok bitkin görünüyordu. "Hollander."
"Nasılsın, Ilya?"
"Harika. Harika." Shane onun iç çektiğini duydu. "Burası
çok sessiz." "Yalnız mısın? Neredesin?"
"Benim dairem. Burada bir tane var. Moskova'da. Yazları için, bilirsin."
"Doğru." Shane, Ilya'nın şu anda yalnız olması fikrinden hoşlanmamıştı.
"Montreal'deki maçımız için zamanında dönüp dönmeyeceğimi merak
ediyorsanız
-"
"Bu umurumda değil, Ilya. Bu yüzden aramadığımı biliyorsun."
Bir iç çekiş daha.
"Şu anda gerçekten yalnız olman gerekiyor mu?"
Shane sordu. "Yalnız değilim," dedi Ilya. "Şu anda
buradasın, değil mi?"
Shane'in eli kalbinin hâlâ attığından emin olmak için göğsüne gitti; az önce eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüştüğüne yemin edebilirdi. Moskova'ya ışınlanabilmeyi diledi. Anında Ilya'nın dairesinde belirip ona sarılmayı ve babasının ölümü konusunda kafasının karışık olmasının normal olduğunu söylemeyi.
Ailesine hiçbir şey borçlu olmadığını. Hepsini geride bırakması gerektiğini çünkü onu perişan ettiklerini ve zaten onlara ihtiyacı olmadığını.
Onun yerine, "Evet. Buradayım." dedi.
"Peki başka neredesin?" Ilya sordu.

"Artık evimdeyim. Montreal."

Shane, Ilya muhtemelen yatağına yerleşirken yatak yaylarının gıcırdadığını duydu. "Bana evinden bahset Hollander," dedi yorgun bir sesle. "Neye benziyor? Hayal etmeye çalışıyorum..."

"Öyle mi?"

"Onu görmeme izin vermeyeceksin."

"Bu..." Shane yüzünü buruşturdu. "Seni burada istemediğim için değil. Bunu biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Neye benziyor?"

"Bilmiyorum... büyük pencereleri var."

"Dışarıdan ne görebiliyorsun?"

"Çoğunlukla binalar. Biraz da su." "Süslü
bir mutfak mı?"

Shane güldü. "Evet. Muhtemelen çok süslü. Zar zor kullanıyorum. Muhtemelen bir tost makinesi ve bir blender ile idare edebilirim."

"Evinizle ilgili en sevdiğiniz şey nedir?"

"Bilmem. Antrenman sahasına yakın olması
mı?"

Ilya homurdandı. "Anlaşıldı."

"Özel bir yer. İyi güvenlik. Kanada Alzheimer Derneği'ne bağış yaptım. Baban için."

Ilya bir an sessiz kaldı. "Çok naziksin. Benim için iyi olabilir. Olabilir... nasıl denir... aktarılabilir mi?"

"Kalıtsal mı?"

"Evet. Kalıtsal."

İki adam da bir an için bir şey söylemedi.

"Dinle, Ilya-"

"Peki ya yatak odanız? Nasıl bir yer?"

Shane aptal yatak odası hakkında konuşmak istemiyordu ama İlya'nın ne yaptığını anlıyordu. Oturma odasından çıktı ve yatak odasına yöneldi.

"Güzel bir yer. Oldukça basit. Yani, çok büyük. Büyük pencereler. Ama içinde pek bir şey yok."

"Yatağın ne renk? Battaniye?" "Mavi.
Lacivert gibi."

"Biliyordum."

Shane gülümsedi ve yatağa oturdu.

"Kitapların var mı? Odanızda?"

"Birkaç tane."

"Ne okuyorsun? Yatağının yanında ne var?" "1972 Kanada/Rusya dizisi hakkında bir kitap aslında."

Ilya güldü. "Hokey hakkında olmayan kitaplar okuyor musun?" "Bazen," dedi Shane. "Yani, hayır. Çok sık değil."

"Sen takıntılısın."

"Elbette öyleyim. Sen değil misin?" "Belki de. Farklı bir şekilde."

Shane kitabı eline aldı ve parmağıyla kitap ayracının ucuna hafifçe dokundu. Bir aydan uzun bir süredir kırk bir ve kırk iki sayfaları arasında duruyordu. "Hokey benim için her zaman her şey olmuştur. Kendimi bildim bileli."

"Benim için de öyleydi. Ama daha çok bir kaçış gibi. Bunu söylemek doğru mu? Beynim şu anda iyi değil."

"Evet," dedi Shane sessizce. "Bir kaçış. Bu doğru. Benim için asla bir kaçış olmadı. Sadece yapmayı sevdiğim bir şeydi."

"Ben de çok seviyorum," dedi Ilya. "Hokey... eğlenceli. Ve ben bunda çok iyiyim." Shane güldü. Ve Ilya da güldü.

"Bu oyunu oynamam için bana ne kadar para ödedikleri çılgınca," dedi Ilya. "Bir de bana sor," diye kabul etti Shane.

"Buraya geri dönmek istemiyorum."

Shane konunun aniden değişmesinden dolayı şaşkındı. "Rusya'ya mı demek istiyorsun?" "*Da*. Amerikalı olmak istiyorum. Ya da Kanadalı. Ama ben Amerika'dayım, Yani..."

O anda Shane, Ilya'nın bir Kanada takımında oynamasını çok diledi.

"Bakmalısın," dedi Shane. "Hiç araştırdın mı-?"

"Evlenmeliyiz," dedi Ilya.

"*Ne?*" Shane ayak parmaklarına kadar kızardı.

"Birbirimize değil," dedi Ilya. Sonra gülmeye başladı ve duramadı.

"Birbirinizi kastetmediğinizi *biliyordum*," diye yalan söyledi Shane.

Ilya sonunda gülmeyi bıraktığında, "Amerikalı bir kızla evlenebilirim. Sen de evlenmelisin Hollandalı. Çocuk istiyorsun, değil mi?"

"Sana zaten söyledim. Kimseyle evlenmek istemiyorum."

"Boston'da hoş bir Rus kız var. Amerikalı yani. Ama Rusya'dan. Svetlana. Ondan hoşlanıyorum. Sanırım onunla evlenebilirim."

"Oh."

"O...ne denir?..mantıklı biri. Evlilik bir iş anlaşması gibi olacak, değil mi? Sadece ben vatandaş olana kadar."

"Onu sevmiyorsun o zaman?"

"Hayır," dedi Ilya sessizce. Sesi uykuya dalıyormuş gibi geliyordu. "O değil.

Hayır."

Shane aramayı sonlandırması ve Ilya'nın biraz uyumasına izin vermesi gerektiğini biliyordu. Ama bunun yerine ağzından kaçırdı: "Bu yaz yazlığa gelmelisin."

"Yazlık mı? Sen neden bahsediyorsun Hollander?"

"Benim yazlığım. Ontario'da. Rusya'ya geri dönmeyeceksin, o yüzden benimle yazlığıma gel. Sessiz, güzel ve... özel bir yer."

Bir an için Ilya hiçbir şey söylemedi ve Shane onun gerçekten uykuya daldığını düşündü.

"Bunu düşüneceğim," dedi İlya sonunda.

"Tamam."

"Yorgunum."

"Evet, anlayabiliyorum. Biraz uyu, tamam mı?" "Evet. İyi geceler Hollander."

Görüşmeyi sonlandırdılar ve Shane bir süre kıpırdamadan yatağında oturdu. Az önce seksle ilgili olmayan, hatta hokey hakkında bile olmayan bir konuşma yaptıklarını fark etti.

Aynı zamanda kalbinin, tıpkı şu anda olduğu gibi attığını fark etti. Koşunun ortasındaydı ve ağzı kurumuştu. *Aslında* az önce Ilya'yı kulübesine davet etmişti! Bunu yapmış olması bile saçmaydı ama ya Ilya gerçekten kabul ederse?

Ya Shane'in dünyadaki en sevdiği yerde Ilya'yla baş başa kalsaydı? Aralarına girecek kimse olmasaydı, saklanacak kimse olmasaydı, birbirlerini istememeleri için tüm nedenleri hatırlatacak kimse olmasaydı...

Bu çok fazla olurdu. Shane hissetmiyormuş gibi davranmaya çalıştığı her şeyi asla zapt edemeyecekti. Asla ve asla geri alamayacağı bir şeyi ağzından kaçıracaktı.

O asla senin erkek arkadaşın olmayacak, Shane.

Aman Tanrım. Shane'in istediği de buydu, değil mi? Sadece Ilya'nın kirli sırrı olmak istemiyordu. İlişkilerinin seksten ibaret olmasını istemiyordu. Ilya üzgün olduğunda onu teselli etmek ve onunla her gün konuşmak istiyordu.

ve kanepede birbirlerine sokulup film izlerlerdi. Az önce yaptıkları kısa telefon görüşmesini, herhangi bir cinsel ilişkiye tercih ederdi.

Neredeyse tüm cinsel ilişkilerini.

Shane inledi ve elleriyle yüzünü kapatarak yatağına uzandı. *Süper* sikilmişti.

Yirminci Bölüm

Ertesi gün-Moskova

Ilya yarın Boston'a geri uçacak.

Andrey babalarının mirasının, ne kadar az kaldıysa, vasiliğini üstlenmişti ve İlya bir oğul olarak görevlerini yerine getirmişti. İşi bitmişti.

Son birkaç gündür Rusya'ya dönmek için gerçekten hiçbir nedeni olmadığını fark etmişti. Muhtemelen bir gün dönecekti ama burada bir yaz daha geçirmeyi düşünemiyordu. Hissettiği her türlü zorunluluk babasıyla birlikte ölmüştü.

Moskova'daki dairesini kardeşine vermek gibi düşüncesizce bir karar almıştı. Andrey orayı satabilir ya da metresleriyle orada buluşabilirdi. İlya'nın umurunda bile değildi; sadece satmakla uğraşmak istemiyordu. İçinde istediği bir şey bile yoktu.

O apartman dairesindeki yatağına oturdu. Bu onun orada uyuduğu son gece olacaktı.

Bu olayı anmak için yapmak istediği tek bir şey vardı.

Ilya: Evde misin?

Cevap hemen geldi.

Evet.

Ilya gülümsedi ve Skype mı yazdı?

Bekledi ve Shane'in İlya'nın ne önerdiğini anlayıp anlamadığını merak etti.

Tamam, Shane mesaj attı. Bir saniye.

Ilya, Shane'in anlamaması ihtimaline karşı durumu biraz daha netleştirmeye karar verdi. Tişörtünü çıkarıp yere bıraktı, ardından yatak başlığının önüne birkaç yastık yığdı ve yatağa yerleşti. Shane'e bir görüntülü arama isteği gönderdi.

Shane kabul etti ve işte oradaydı, Ilya'nın iPad'inin ekranını dolduruyordu. Kapüşonlu bir tişört ve *gözlük* mü takıyordu?

"Lanet olsun, Hollander! Gözlük mü takıyorsun?"

"Ah!" Shane, Ilya'ya inanmamış gibi uzanıp gözlüklerinin çerçevelerine dokundu. "Tam da okuduğumda. Bu, şey... yeni." Gözlüklerini çıkardı.

"Hayır!" Ilya sırıtarak söyledi. "Ben onları seviyorum."

"Şey..." dedi Shane ve lanet olsun ki şimdiden yüzü kızarmaya başlamıştı. "Onları takmazsam seni çok daha iyi görebiliyorum." Kalın siyah çerçeveleri tekrar yerine kaydırdı. "Ne?" diye sordu, çünkü Ilya gülümsemesini durduramıyordu.

"Ne okuyordun? Sıkıcı hokey kitabını mı?"

Shane'in gözleri gözlüklerinin arkasından kısıldı. "Benimle dalga geçmek için mi arıyorsun?"

"Hayır. Sadece o değil."

Shane'in alt dudağını ısırmasını izledi. *Tanrım, çok tatlı.*

"Bir şeyler yapabileceğimizi mi düşünüyordun?" Shane endişeyle sordu.

"Evet. Ama önce bana yatak odanı göster. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Gerçekten mi? Pekâlâ." Shane ekrana dokundu ve kamerayı çevirdi. Birdenbire Ilya lacivert yorganlı, büyük boy bir yatağa bakıyordu.

Shane'in kamera dışında "Yatak bu," dediğini duydu. "Oh, öyle mi?"

"Siktir git. Bunu sen istedin. İşte şifonyer. Banyo da şurada. Ve dolap. Ve işte manzara..."

Ilya artık manzarayı ya da yatak odasını umursamadığına karar verdi. Beklediği kadar sıkıcıydı. Bir otel odası olabilirdi.

"Neden yatağa geçmiyorsun?" diye önerdi.

"Havadan sudan konuşmak buraya kadarmış, sanırım."

"Ve gömleğini çıkar."

"Otoriter."

Shane tabletini ya da her neyse onu yere bırakıp ekranın kararmasına neden olurken Ilya bekledi. Hışırtı sesleri duydu ve sonra İlya Shane'in yatağının ucuna bakıyordu.

"Daha iyi mi?" Shane sordu.

"Hayır. Kamerayı çevir."

"Oh, kahretsin. İşte." Ve şimdi üstsüz bir Shane Hollander'ın yüzü ve omuzları (ve gözlükleri) ekranı dolduruyordu.

"Daha iyi."

"Nasılsın? Seni düşünüyordum."

Ilya'nın kalbi yerinden fırladı. Yüzüne yansımamasını umuyordu. "Ben iyiyim. Bugünden sonra buraya bir daha gelmeyebilirim."

"Bu korkutucu mu?"

Ilya omuz silkti. "Şu anda iyi hissettiriyor. Sanki..."

"Üzerinizden bir yük kalktı mı?"

"Evet. Belki böyle. Seni daha fazla görmemin bir yolu var mı?"

"Oh. Evet... belki... bir saniye."

Ilya kendi iPad'ini komodinin üzerine koydu ve ellerini başının arkasında birleştirerek uzandı. Shane ekranda yeniden belirdiğinde, onun da benzer bir şey yaptığı anlaşılıyordu çünkü şimdi Ilya onun başının üstünden eşofmanının kemerine kadar görebiliyordu.

Ilya, Shane'in vücudunu kendi vücuduyla kaplayabilmeyi her şeyden çok istiyordu. Göğsünden ve karnından aşağıya doğru öpmek.

Shane gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel."

"Seni o gözlüklerden başka bir şey takmadan görmek isterdim,"
dedi Ilya. "Kameramın aynı anda bu kadar çok şeyi
gösterebileceğini sanmıyorum."

"Bir dahaki sefere birlikte oluruz o
zaman." "Evet. Bir dahaki sefere."

Ilya başını yastıklara gömdü. Yüzünü kameraya dönmüş halde tuttu. "Hatırlıyor musun, NHL Ödülleri'nden sonra... hangi yıldı?"

"İki bin on dört," dedi Shane hızla. "Evet, biliyorum. Ben... o geceyi çok düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Unutulmazdı."

"Öyleydi," diye kabul etti Ilya. "Benim için bir
gösteri yaptın." "Beni buna ikna ettiğine
inanamıyorum."

"Sanırım sana ne yapacağının söylenmesinden
hoşlanıyorsun Hollander." Shane nefesini içine
çekti. "Belki. Birazcık."

"Ve sen küçük bir
gösterişçisin." "Değilim."

"Sen öylesin. Övülmeyi seviyorsun. Herkesin ne kadar iyi olduğunu
görmesini istiyorsun." "Evet, şey. Sen de öyle."

"Hayır. İyi olduğumu biliyorum. İnsanların ne dediği umurumda değil."

Shane öne doğru eğildi ve suçlayıcı bir parmakla kamerayı işaret etti. "Saçmalık. Ödülleri seviyorsun. İyi basını. Hayranları. Beni yenmeyi seviyorsun."

"Herkesi yenmeyi seviyorum ama evet. En çok da
seni." "Neden?"

Ilya omuz silkti. "Çünkü sen en iyisisin."

"Ben değilim. Peki ya Scott Hunter? Onu da dövmeyi seviyorsun. Her zaman o adam hakkında konuşuyorsun."

Ilya elini umursamaz bir şekilde salladı. "Hunter bir milyon yaşında ve bu yıl çok kötü."

"Bizden üç yaş büyük ve son zamanlarda çok ateşli." "Her neyse. Scott Hunter hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bence senin iyi çocuklara karşı bir fetişin var."

Ilya güldü. "Sen bu musun?"

"*Sen* öyle *diyorsun*," dedi Shane. "Herkesin söylediği şey."

"Mm. Ama senin hakkındaki gerçeği biliyorum. Vegas'taki o otel odasında seninle birlikte olan bendim, değil mi? Başka kimse yoktu."

"Evet," diye nefes aldı Shane. "Sadece sen." "Şu anda sertleştin mi Hollander?" "Ne düşünüyorsun?"

Ilya sırıttı. "Göster bana. Dizlerinin üzerine çök. Yüzünü kameraya dön. Göster bana."

Shane hemen itaat etti, Ilya bunu inanılmaz derecede seksi buldu. Başı çerçevenin dışına çıktı, ama Ilya onun karın kaslarını görebiliyordu ve Shane dizlerini şiltenin üzerinde iyice açtığında eşofman altı bariz çıkıntısını sıkıca kavradı.

"Sen de," dedi Shane, kamera dışında. "Görmek istiyorum."

Ilya Shane'in pozisyonunu taklit ederek Shane'e şimdiden ne kadar tahrik olduğunu gösterdi. Kahretsin, bir yerlerde birlikte olmalarını diledi.

"Keşke burada olsaydın," dedi Shane, Ilya'dan önce.

"Evet. Sen ne yapardın?"

"Ben olsam o pantolonu çıkarırdım."

Ilya gülümsedi ama Shane şimdi göremiyordu. Başparmaklarını eşofmanının bel bandına soktu ve pantolonunu kalçalarından aşağı kaydırdı. Kafasını kaldırdığında Shane'in eşofmanının kumaşının altından kendini okşadığını gördü.

"İç çamaşırı yok," diye gözlemledi Shane. "Bunu mu planlıyordun?"

"Belki." Elini sikinin etrafına sardı ve yavaşça okşadı. "Pantolonumu çıkardım. Şimdi ne yapacaksın?"

Shane çerçevenin içine doğru eğildi. Başını eğmiş ve saçlarını yana doğru savurmuştu. Çok sevimliydi. Ilya'ya gülümsedi. "Sanırım bunca yıldan sonra ne yapacağımı çok iyi biliyorsun."

"Hâlâ duymak istiyorum."

Shane'in yüzü ekrandan ayrıldı. Kendini daha sıkı kavradı.
ve inledi. "Seni ağzıma alırdım. Seni sonuna kadar emerdim. Kahretsin, keşke yapabilseydim. Şu anda."

"Mm. Ben de. Ağzını seviyorum Hollander."

Onunla ilgili pek çok şeyi seviyordu.

"Ağzını sikmemi ister misin? Yoksa kıpırdamadan durup işi senin yapmana izin mi vereyim?"

"Kıpırdama. Ben yapardım. Seni çok iyi

hissettiririm." Ve şimdi Ilya inledi.

Shane pantolonunu ve külotunu aşağı çekerek iyice gerdi.

yayılmış uylukları boyunca. Başparmağını yarığının üzerinde kaydırarak kendini okşadı. Ilya ıslak olması gerektiğini biliyordu; Shane her zaman bir çeşme gibi sızıntı yapardı.

İkisi de bir iki dakika boyunca konuşmadan kendilerini okşadılar ve sonra Ilya, Shane'in elinin duraklayıp yanına düştüğünü gördü.

"Hey, Ilya?" "Evet."

Shane'in elinin çerçeveden kalkışını izledi, muhtemelen Shane elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdirmek istiyordu. Ilya kendi elini sabitledi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Ama... Sanırım yüzünü görmeyi tercih ederim."

Ilya o anda Shane'in yüzünü göremediği için minnettardı, çünkü yüzünün dünyanın en hüzünlü ifadesine sahip olduğundan emindi.

"Elbette Hollander," dedi nazikçe.

Shane başını yastıklardan birine yaslayarak tekrar yatağa uzandı. Uzanıp tabletini yüzüne yaklaştırdı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. Ilya biraz daha eridi ve kendi iPad'ini yakınına çekerek yatağında aynı şekilde konumlandı.

"Gözlükleri unutmuşum," dedi Ilya. "Şimdiden."

"Onları gerçekten seviyorsun, ha?"

"İstiyorum."

Shane ona gülümsedi. Ilya da gülümsemekten kendini alamadı. Sanki gerçekten yatakta birlikteymişler, birbirlerine bakıyorlarmış gibi hissediyordu. Uzun bir günün sonunda konuşuyorlardı.

Shane'in gözleri dalgalanarak kapandı ve Ilya onun tekrar kendine dokunduğunu anladı. Shane haklıydı, bu daha iyiydi. Shane'in kendini tatmin ederken yüzünü bu kadar yakından izlemek, Ilya'nın onun elini sikinin üzerinde izlemesinden çok daha samimiydi. Shane'in kendini iç çektirmek ve inletmek için ne yaptığını görememek son derece tahrik ediciydi.

"Çok güzelsiniz," dedi İlya.

Shane gözlerini açmadan gülümsedi. "Hadi gel."

"Gerçek bu. Çillerin." İlya bir parmak ucunu kendi yanağında gezdirdi. "Onlara deli oluyorum."

"Nedenini hiç bilmiyorum. Onlardan nefret ediyorum."

"Noooo..." Ilya inledi. "Hollander. Göz alıcılar." "*Çarpıcı mı?*"

"Evet. Bu kelimeyi doğru kullanmıyor muyum? Çok güzel. Nefesimi mi kesiyor?"

"Vay canına. Pekâlâ." Shane'in çillerinin altındaki deri çok ama çok pembeleşti. "Seninle ilk tanıştığımda. O çiller..."

"İlk kez mi? Dünya Gençler Şampiyonası'nı mı kastediyorsun? Saskatchewan'da mı?" "Evet."

Shane şaşkın bir kahkaha attı. "Bana tam bir pislik gibi davrandın."

"Mm. Senden hoşlanmadım. Sadece çillerinden."

Shane yastığın üzerinde başını hafifçe salladı. "Teşekkürler, sanırım." "Sana söylemiştim..." Ilya sırıttı. "Övgüyü seviyorsun."

Shane cevap vermeyince Ilya, "Ve sen her şeyi kendine saklamayı seviyorsun. Seni pislik."

Shane güldü ve burnu kırıştı. Çilleri gözlüklerinin altında toplanmıştı ve Ilya neredeyse ölüyordu.

Shane abartılı ve yatıştırıcı bir ses tonuyla, "*Çok çekicisin*, İlya," dedi.

"Yeterince iyi değil. Detay istiyorum."

Shane gözlerini açtı ve yuvarladı. Ama dedi ki, "Senin o çarpık gülümsemen. Sana anlatamam bile... o gülümseme aklımdan çıkmıyor."

"Sana musallat mı oldu? Hayalet gibi mi? Bu kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyor." "Öyle. Ve gözlerin. Gözlerine bayılıyorum."

"Çok romantik, Hollander."

"Siktir git. İltifat istedin. Aşağıda bir şey yapıyor musun yoksa tek iş yapan ben miyim?"

Ilya güldü. "Bir tek sen değilsin." "Güzel."

Kamera dışında, Ilya pantolonunun geri kalanını indirip çıkardı.

"Bekle," dedi Shane. "Kayganlaştırıcıyı almam gerek."

Ilya da aynısını yapma fırsatını yakaladı. "İhtiyacın olduğuna bile şaşırdım," dedi. "Çok ıslanıyorsun."

Shane homurdandı. "Sanki."

Bir dakika boyunca sessiz kaldılar, kaygan parmaklarıyla kendilerini okşarken birbirlerine baktılar.

"Beni hiç düşünüyor musun?" Shane sordu. "Bunu yaparken? Yalnız mı?" Bunu söyler söylemez öfkeyle kızardı. Çok tatlı.

"Evet."

"Ben de öyle. Hem de çok. Her zaman. Belki... her seferinde, dürüst olmak gerekirse." Ilya bir kaşını kaldırdı.

"Her zaman mı?"

Shane'in omzunu hafifçe silktiğini gördü. "Hiç... bir şeyim olmadı. İşte böyle. Başka biriyle."

"Başka bir erkekle birlikte olmadın mı?" Ilya cevabı beklerken nefesini tutmuş olabilirdi.

"Yaptım."

Ilya nefes verdi. Elbette vardı.

"Kim?" Bunu ağzından kaçırmak istememişti ama artık geri almak için çok geçti.

Shane dudaklarını birbirine bastırdı. "Hiç kimse. Dikkatimi dağıtmayı bırak."

Ama şimdi Ilya merak ediyordu. Shane çok dikkatliydi. Kiminle seks yapma riskine girebilirdi ki?

"Söyle bana. Başka bir oyuncu muydu?" "Hayır."

Ilya, Shane'den bu bilgiyi almanın tek yolunun onu seksi hale getirmek olduğuna karar verdi.

"Bir bara mı gittin? Karşı koyamayacağın birini gördün mü?"

"Hayden ve diğer birkaç adamla Meksika'ya gittim. Birkaç-ah, tanrım-yıl önce. Bir gece dışarı çıktık ve evet, çok korkmuştum ama... kahretsin, çok uzun zaman olmuştu."

"Kendini yeterince serbest bırakmıyorsun Hollander. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Shane biraz karanlık bir şekilde güldü. "Seni son gördüğümden beri gelmedim, biliyorsun değil mi?"

Ilya keskin bir nefes aldı ve elini hızlandırdı. Birkaç gündür orgazm olmadığı aklına geldi, bu onun için destansı bir kuraklıktı.

"Bana Meksika'daki şu adamdan bahset."

"Anlatacak pek bir şey yok. Büyük biriydi. Aradığım kişi gibi görünüyordu."

"Büyük, güçlü bir üst?" Shane o kadar utanmış görünüyordu ki, Ilya ona acıdı. "Öyle miydi? İhtiyacın olan o muydu?"

"Hayır. Yani, sayılır. Ama..."

"Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. O sadece..."

Ilya'nın bunu duymaya ihtiyacı vardı. "Ne değildi?"

Shane gözlerini kapadı ve "Sen. O sen değildin" dedi.

Ilya neredeyse kendini kaybediyordu. Shane böyle şeyler söyleyerek onu mahvedecekti.

"Sadece o muydu?" Ilya ağzından dökülen sorulara engel olamıyordu artık.

"L.A.'de bir kulüpte bir adam vardı. Tek başıma çıktım. Çaresizdim."

"Ve?"

"Birbirimize sakso çektik. Başından beri gergindim." "Aw."

"Ve hepsi buydu. İki adam. Ve sen."

Tanrım. "Meksikalı top. Hollywood saksocusu. Ve ben."

Shane güldü. "Evet. Ve bir grup hayal kırıklığına uğramış kadın." "Bir grup mu?"

"Birkaç tane. *Her neyse*, burada mastürbasyon yapmaya çalışıyorum, o yüzden..."

Ilya güldü. İkisi de ellerindeki işe geri döndüler.

"Hey," dedi Ilya. Kaşlarını şakacı bir şekilde salladı. "Beni yenebileceğini düşünüyor musun?"

Shane bir saniye düşündü. Sonra güldü. "*Yarışmak* mı istiyorsun?" "Hadi, Hollander. Neyin varmış görelim."

Shane başını salladı ama sırıtıyordu. "Sen bir aptalsın," dedi şefkatle. "Peki. Getir bakalım."

Ve bu meydan okuma sözleri Ilya'nın içinden bir arzu kıvılcımının fırlamasına neden oldu. Bu savaşı kazanmakta hiç zorlanmamalıydı.

"Bence..." Shane, sesi çoktan gerilmişti, "Bence kazanan en uzun süre dayanabilen olmalı. Daha etkileyici."

"Asla olmaz. Hile yaparsın."

"Hile *yapmam*! Nasıl aldatırsın?"

"Elini göremiyorum. Durabilirsin."

"Durmayacağım."

Ilya omuz silkti. "İyi. Zaten hep çok hızlı ateş ediyorsun. Benim için kolay bir galibiyet olacak."

Shane ona kaşlarını çattı, ama sonra bir şey gözlerinin kapanmasına neden oldu ve küçük, sessiz bir nefes verdi.

Ilya kıkırdadı. "Lanet olası umutsuz," dedi.

Sonra Shane gözlerini açtı ve kesinlikle bir şey vardı içlerinde tehlikeli. "Seçmelerin yapıldığı gece, otelin spor salonunu biliyor musun?" Ilya inledi. *Hay sikeyim.*

"Seni yere yatırmak istedim," diye itiraf etti. "Ağzına bakmaktan kendimi alamadım. Fark edeceğini düşündüm."

"Yapmadım. Kendimi sana sarılmaktan alıkoymaya çalışmakla meşguldüm. Seni öpüyorum."

"Siktir, Shane."

"Bu kadar çok istediğime inanamıyordum. Bu beni dehşete düşürdü. Ben hiç..." "Hiç bir erkeği istememiş miydin?" Ilya ofladı.

"Hayır. En azından ben öyle düşünmüyordum. Ama sen... Tanrım, Ilya. Hemen odama döndüm ve seni düşünerek mastürbasyon yaptım."

Ilya şimdi gözlerini sıkıca kapatmıştı. Kendini daha sert, daha hızlı okşadı. Birdenbire bu aptal yarışmayı kazanmak umurunda bile olmadı. Nefes nefese, "Ben de." dedi.

Shane inledi ve oda nefes alış verişlerinin sesleriyle dolarken ikisi de kendilerini kabaca çalıştırdılar.

"Sana tekrar dokunmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Shane. Sonra nefesini içine çekti ve yüksek, manik bir ses çıkardı ve Ilya bir dakika daha dayanırsa kazanacağını biliyordu çünkü Shane kesinlikle boşalmak üzereydi.

"Ah, lanet olsun. Lanet olsun. Çok yaklaştım," diye soludu Shane.

Ilya cevap bile veremedi. Bakışlarını Shane'inkilere kilitleyebilmek için gözlerini zorla açtı.

"Siktir," dedi Shane sessizce. "Geliyorum."

Ve normalde Ilya bunu görmek isterdi ama o anda Shane Hollander'ın boşalırkenki yüzünden daha seksi bir şey hayal edemiyordu. İlya sert bir şekilde orgazm olurken her tarafının zevkle dolduğunu hissetti, yumruğunu ve karnını salgısıyla kapladı.

"Vay anasını," diye nefes nefese kaldı Shane. "Bu çok büyüktü. Burada darmadağın oldum." Ilya sırt üstü yattı ve gözlerini tavana dikti.

"Boku yedim," diye mırıldandı Rusça. "Çok aşığım ve bu korkunç bir

şey."

Tekrar ekrana baktığında, Shane'in seks sarhoşu gözlerinin gözlüklerinin arkasından ona özlemle baktığını görebiliyordu. "Rusça konuştuğunda çok seksi oluyorsun. Bunu biliyor muydun?"

"Sesim saçma gelmediği için mi? Aksanım gibi mi?"

"Sana bir sır vereyim mi? Aksanın kulağa hiç de saçma gelmiyor.

Hem de hiç." "Hayır mı? Beğendin mi?"

"İstiyorum. Ve Rusça öğrenmek istiyorum. Bu konuda şaka

yapmıyordum." "Sana öğreteceğim."

Shane o kadar geniş ve parlak gülümsedi ki, Ilya neredeyse

gözlerini kaçırmak zorunda kalacaktı. "Bırakayım da uyu,"

dedi Shane.

"*Da*. Evet.

Tamam." Ve

sonra.

Shane iki parmağının ucunu öptü ve uzanıp ekrana dokundurdu.

Ve Ilya'nın kalbi *durdu*. "İyi geceler,

Ilya."

İlya boğazında korkunç bir yumru hissetti. Dün babasını toprağa vermişti ama ağlamamıştı. On yılı aşkın süredir ağlamamıştı. Ama o anda Shane'le olan bu ilişkiyi bitirmesi *gerektiğini* biliyordu. Bu noktaya hiç gelmemeliydi. Shane Hollander'a *aşık* olmaması gerekiyordu. Bunu çok daha önce bitirmeliydi çünkü şimdi canı çok yanacaktı.

Başka ne yapabilirlerdi ki? Böyle devam ederlerse yakalanmaları an meselesiydi ve bu tam bir felaket olurdu. Ilya, NHL'nin rakip bir oyuncuyla romantik bir ilişki içinde olmakla ilgili resmi bir kuralı olduğunu düşünmüyordu ama bunun tek nedeni ligin böyle bir kurala gerek olduğunu düşünememesiydi. Eğer Ilya ve Shane'in ilişkisi ortaya çıkarsa, bu o kadar şok edici bir ifşaat olurdu ki. Ilya'nın en büyük korkusu NHL'den atılmak -ya da en azından herhangi bir takımda yer alamamak- ve Rusya'ya geri dönmek zorunda kalmaktı ve o zaman başına neler geleceğini düşünmek bile istemiyordu.

Ilya'nın riskleri daha yüksekti ama ilişkilerinin Shane'in kariyerini de olumsuz etkileyeceğini biliyordu. Ve hokey dünyasının inandığının aksine, Ilya bunu istemiyordu.

"İyi geceler Shane," dedi sesini olabildiğince sabit tutarak. Pencereyi kapatır kapatmaz yüzünü ellerinin arasına aldı ve tüm ıstırabını, hayal kırıklığını ve korkusunu yalnız dairenin içine bıraktı.

Bölüm Yirmi Bir

Nisan 2017-Montreal

Shane, iki takım sezonun son maçından önce ısınırken orta çizginin yakınında duran Ilya'yı görebiliyordu. Takım arkadaşlarından biriyle konuşuyordu, kaskını çıkarmıştı, saçları hâlâ yumuşaktı ve yüzünün etrafında kuruydu.

Shane, Ilya'nın ekibi Montreal'e geldiğinden beri onu görmemiş, onunla konuşmamıştı. Ilya Moskova'dan döndükten sonra birkaç kez mesajlaşmışlardı ama o unutulmaz Skype görüşmesinden sonra onu yüz yüze görmemişti, eğer bu sayılırsa.

Şimdi buzun üzerindeydi, ısınma hareketleri sırasında takımlar arasında bir bariyer görevi gören orta çizginin kenarında duruyordu. Shane, Ilya'nın pateninin ucunun buzun üzerindeki geniş, kırmızı çizginin üzerinde dönmesini izledi. Bu bir meydan okuma ya da davet gibi görünüyordu.

Shane buzun Montreal'e ait yarısının çevresinden kayarak geçti ve Ilya'nın önünde yavaşça durdu. "Merhaba."

Ilya ona baktı ve başını salladı. "Hollandalı."

Shane sopasını çevirerek bıçağındaki bandı inceliyormuş gibi yaptı. "Bu gece için hâlâ anlaştık mı? Sonra?"

Ilya tekrar başını salladı, bakışları arenanın köşesine sabitlenmişti. "Aynı yer mi?"

"Evet."

Shane, Ilya'nın çenesinde bir gerilme olduğunu görebiliyordu. "Hey," dedi mümkün olduğunca sessiz bir şekilde. "Sen iyi misin?"

Ilya döndü ve Shane'in gözleriyle buluştu ve Shane kalbinde bir özlem saplanması hissetti. Çok yakındılar ama şu anda olduklarından daha fazla mikroskop altında olamazlardı.

"Sonra konuşuruz," diye söz verdi

Shane. "Evet. Sonra."

Ilya kayarak uzaklaştı. Shane arkasından baktı ve sonra Hayden'ın dirseğinin koluna çarptığını hissetti. "Rozanov ne istiyormuş?"

"Yok bir şey," dedi Shane, gözlerini kırpıştırarak ve Hayden'a dönerek. "Ben sadece... başsağlığı diliyordum. Bilirsin işte."

Rozanov'un babasının öldüğü haberi yayılmıştı. Shane basının Ilya'ya bu konuda çok fazla soru sormayacağını umuyordu.

"Oh. Evet. Çok naziksin," dedi Hayden. "Bunu yapmayı düşünmeliydim. Bu sadece... Rozanov, biliyor musun?"

"O kötü bir adam değil," dedi Shane, biraz cüretkâr bir şekilde.

"Çoğunlukla rol yapıyor." "Oldukça ikna edici bir rol."

"Evet, şey..." Shane neredeyse *hepimizin sırları olduğunu* söyleyecekti ama kendini durdurdu. Onun yerine, "Bu seferkini kazandığımızdan emin olalım, tamam mı?" dedi.

"Aynen öyle."

* * *

Ilya, Hollander'a karşı oynamayı en az onunla sevişmeyi sevdiği kadar seviyordu.

Şimdi onunla birlikte köşedeydi, pak için mücadele ediyorlardı ve bu onun her oyunun en sevdiği kısmıydı.

Hollander kazandı ve ödülüyle birlikte kayarak uzaklaştı. Ilya kendi kendine gülümsedi ve onun peşinden koştu. Shane daha iyi bir sopa kullanıcısıydı ama İlya daha hızlıydı ve ona yetişip pakı arkadan onun bıçağına sapladı.

Ilya pakı sadece üç saniye tutabilmişti ki Shane onu
ve onu geri çaldı. Sonra Ilya'ya meydan okuyan (ve biraz da flörtöz) bir bakış atarak tekrar havalandı. Ilya sırıttı ve peşinden fırladı ama bu sefer Shane *uçuyordu* ve Ilya ona yaklaşmaya çalışıyordu
boşluk ve sonra...

Aman Tanrım. Olamaz.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, Ilya zar zor algılayabilmişti. Bir saniye önce Shane buzda hızla ilerliyordu ve bir saniye sonra Cliff Marlow'la sert bir şekilde çarpıştıktan sonra tahtalara çarpıyordu.

Ve sonra buzun üzerinde iki büklüm ve hareketsiz kaldı ve Ilya ne yapacağını bilemedi.

* * *

"Shane?"

Bulanık, parlak şekiller ve cırtlak sesler.

"Kımıldama, tamam mı? Kıpırdama. Seni buzdan çıkaracağız."

Buz mu?

"Hollander?"

Farklı bir ses.

"Ilya?" *Bunu ben mi söyledim?* Shane kendi sesini duydu ama dudaklarını mı oynatmıştı? Gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalıştı.

"O iyi mi?" Bu kesinlikle Ilya'nın sesiydi. Ama sesi farklıydı. Kararsızdı. Paniklemişti.

"Mmokay," diye mırıldandı Shane. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama artık Ilya'nın sesindeki endişeyi duymak istemiyordu.

"Seni omurga tahtasına taşıyacağız, Shane. Başını sabit tut lütfen."

Omurga tahtası mı?

"Ilya, lütfen geri çekil," dedi otoriter ses. Ve Shane'in üzerinde beliren karanlık bulanıklık kayboldu.

"Yalnız değiliz," diye mırıldandı Shane. "Ilya. Bizi görebilirler."

Kollarında ve bacaklarında eller hissetti. Kayışların onu bir tahtaya bağladığını hissetti. "O iyi mi?" Yine Ilya'nın sesi.

Kimse ona cevap vermedi.

"Söyle ona," dedi Shane. "Ona iyi olduğumu söyle."

Başını çevirip İlya'ya bakmak istedi ama şimdi yapamazdı.

Birdenbire havalanmıştı. Buzdan çıkarılırken ışıkların, kirişlerin ve onlardan sarkan pankartların gözlerinin önünden geçişini izledi. Alkış seslerini duydu.

Aman Tanrım. Ya iyi değilsem?

Ya bir daha asla yürüyemezsem?

"Ne oldu?" diye homurdandı.

"Kafana bir darbe aldın. Tahtaların içine girdin."

Sikeyim.

"Bekleyen bir ambulans var."

Shane dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri yanıyordu. *Korkmuştu*.

"Annemle babam," dedi. "Maçtalar."

Sağlık görevlilerinin bakışmalarını izledi, sonra içlerinden biri başını salladı. "Seni nereye götürdüğümüzü bilmelerini sağlayacağız."

Shane gözlerini kapattı çünkü onları açık tutmak çok zordu.

"Uyanık kalman gerekiyor, Shane. Tamam mı?"

"Evet. Elbette," dedi Shane. Kafa karışıklığı dağılmaya başladığında, içinden geçen acıya odaklanabildi.

Biri patenlerini çıkarırken ayaklarında serin bir hava hissetti. "Ayak parmaklarını oynatabiliyor musun?"

Hay sikeyim. Gerçekten öyle olmasını umuyordu. Soğuk havayı hissetmek iyiye işaret olmalıydı, değil mi?

"Güzel," dedi sağlık görevlisi, çünkü görünüşe göre Shane ayak parmaklarını başarıyla oynatmıştı.

Tanrıya şükür. Şükürler olsun. Şükürler olsun.

Sağlık görevlileri onun etrafında bir şeyler yaptılar, birbirleriyle konuştular ve Shane'e göz kapakları her kapandığında uyanık kalmasını hatırlattılar.

Shane ailesini düşündü. *Çok endişelenmiş olmalılar.*

Ilya'yı düşündü. Keşke ona mesaj atabilseydi. Keşke ona ayak parmaklarını oynattığını söyleyebilseydi.

Ona kimin vurduğunu merak etti. Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Vurulma anının görüntülerini televizyonda tekrar tekrar gösteriyor olmalılar.

Bu daha önce Shane'in başına hiç gelmemişti. Her nasılsa, onca yıllık oyunculuğu boyunca hiç yere serilmemişti.

Sadece bir kez.

Görüşü yine bulanıktı ama bu sefer gözlerinde oluşan yaşlar yüzünden.

Oyun neredeyse bitmişti, değil mi? Shane hatırlayamıyordu ama üçüncü periyot olduğundan emindi. Montreal kazanıyordu.

Ya playofflarda oynayamazsam?

Normal sezonun bitimine bir hafta kala gol krallığı yarışında Ilya'nın iki gol önündeydi. Bu liderliğe veda edebilir.

"Shane? Gözlerini açık tutman gerekiyor, tamam mı?"

"Üzgünüm."

* * *

Ilya'nın hastaneye gidebilmesi için sabaha kadar beklemesi gerekiyordu. Ekibi iki saat içinde havaalanına doğru yola çıkacaktı.

O takım kaptanıydı. Rakip takım kaptanının, takım arkadaşının oyundan aldığı oyuncunun iyi olup olmadığını kontrol etmesi duyulmamış bir şey değildi.

Lanet olası Marlow. Cliff'in kendini kötü hissettiğini biliyordu. Shane'e bu kadar sert ya da garip bir açıyla vurmak istememişti. Ama Ilya hâlâ onu öldürmek istiyordu.

Hastanede masa başında çalışan aşırı ilgili bir kadın ona Shane'in oda numarasını verdi. Kadın, Ilya'nın sportmenlik gösterisinden etkilenmiş görünüyordu.

Kapı biraz açıktı, bu yüzden Ilya yavaşça iterek açtı. Hollander hastane yatağı tarafından biraz yükseltilerek neredeyse oturur pozisyona getirilmişti. Oda Ilya'yı rahatlatacak şekilde boştu.

"Ilya!" Shane haykırdı. Sol kolu askıdaydı. "Merhaba,"

dedi Ilya beceriksizce. "Sadece ihtiyacım vardı, sen-?"

"Ben iyiyim," dedi Shane. Utangaç bir şekilde gülümsedi ve Ilya onu gördüğüne sevindiğini biliyordu. "Yani, beyin sarsıntısı geçirdim ve köprücük kemiğim kırıldı. Play-off'larda oynayamayacağım. Ama..."

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Evet."

"Marlow... kendini kötü hissediyor," dedi Ilya aptalca. "Kendisine çok... kızgındı. Ve ben de ona kızgınım."

Shane homurdandı. "Bu oyunun bir parçası. Hırçın bir oyuncu olmadığını

biliyorum.

Hepimiz eninde sonunda zilimizi çaldıracağız, değil mi?"

Shane *iyi* bir uyuşturucu almış olmalı. Gerçekten sırıtıyordu.

"Muhtemelen annemle karanlık bir sokakta karşılaşmak istemez," diye şaka yaptı. "Kan arıyor."

"Onu uyaracağım."

Ilya ona dokunmak ve *gerçekten ama gerçekten* iyi olduğunu bilmek istiyordu. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştı. Bütün geceyi endişeden hasta olarak ve Shane'in sakatlıklarıyla ilgili haberleri bulmak için spor sitelerini yenileyerek geçirmişti. Yapamadı

Shane'in buzun üzerindeki hareketsiz bedenini görmeden gözlerini kapattı.

Bu durum Ilya'nın gözlerinden okunuyor olmalıydı çünkü Shane güzel elini uzattı ve yumuşak bir sesle, "Hey," dedi.

Ilya kapıyı iterek kapattı ve Shane'in yatağının hemen yanına gelene kadar odayı geçti. Shane ona bakıp gülümserken parmaklarını nazikçe Shane'in yüzünde gezdirdi.

"Beni korkuttun," diye itiraf etti Ilya.

"Kendimi korkuttum."

"Ama iyi olacaksın?"

"Evet, iyi olacağım. Dün gece sana söylemek istedim. Keşke sana mesaj atabilseydim. Ben-"

"Şşşt."

İlya'nın parmakları saçlarında gezinirken Shane'in gözleri dalgın dalgın kapandı. "Dün geceyi dört gözle bekliyordum," diye mırıldandı Shane.

"Evet."

"Daha çok Marlow'a *bu işi berbat* ettiği için

kızgınım." Ilya güldü.

"Bir daha ne zaman şansımız olacak?" Shane sordu.

Ve o anda Ilya ona yanında kalacağını söylemek istedi. Dairesine taşınacağını, iyileşmesine yardım edeceğini, ona sandviç yapacağını, onunla birlikte playoffları izleyeceğini ve ona sıkıcı hokey kitabını okuyacağını söylemek istedi.

Ama tabii ki yapamadı.

"Meşgul olacağım. Stanley Kupası'nı kazanmakla," dedi Ilya zoraki bir

sırıtışla. Shane yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim," dedi Ilya ve bunda

ciddiydi. Shane tekrar gözlerini kapattı.

"Bu berbat bir şey." "Biliyorum."

"Dün gece, bunlar olmadan önce seninle konuşmak istedim."

Ilya da konuşmak istemişti. Ama söylemeyi planladığı şeyin Shane'in hoşuna gitmeyeceğinden emindi. Yapılacak tek mantıklı şeyin aralarındaki bu şeyi tamamen bitirmek olduğuna kendini ikna etmişti. Bundan iyi bir şey çıkması mümkün değildi. Ilya'nın kalbi işin içine girmişti ve bu her şeyi değiştirdi. Artık heyecan verici ya da eğlenceli değildi, işkenceden farksızdı. Dün gece Shane'e de aynı şeyi söyleyecekti ama şimdi...

"Shane," diye iç geçirdi.

Shane elini uzattı ve Ilya'nın elini tuttu, parmaklarını birbirine doladı ve sıkıca tuttu. "Kulübeye gelecek misin?"

"Bilmiyorum." Hayır. Hayır, Ilya'nın bunu yapmasına imkân yoktu. Shane'le o kadar çok yalnız zaman geçiremezdi. Hele de bundan kurtulmak istiyorsa.

"Bir ya da iki hafta geçirebiliriz, Ilya," dedi Shane. "Hiç daha fazla zaman istemedin mi?"

Ilya'nın midesi sıkıştı. Sadece hayır demeliydi. Shane'in ondan her sezon birkaç kez çaldıkları bir iki saatten fazlasını istemediğine inanmasına izin vermeliydi.

Ama onun yerine başparmağını Shane'in elinin arkasına götürdü ve "Elbette" dedi.

"O zaman kulübeye gel. Lütfen. Sadece ikimiz olacağız, kalmak istediğin süre boyunca tamamen yalnız olacağız."

Tanrım, kulağa mükemmel geliyordu. Ve Shane, Ilya hayır derse kalbi paramparça olacakmış gibi ona bakıyordu.

Ilya da korkakça bir çıkış yolu seçti.

"Belki."

Shane sanki ciddi yaralarla hastane yatağında yatan bir adam değilmiş gibi ona gülümsedi.

Kapının kolu döndü ve Shane hızla elini bıraktı. Ilya geriye sıçradı ve odaya giren hemşireyle yüzleşmek için döndü.

"Uh-oh," dedi gülümseyerek. "Onu yastıkla boğmaya çalışmıyorsunuz, değil mi Bay Rozanov?"

"Hayır," dedi Ilya ve ona titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben de tam... gidiyordum aslında."

Shane, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Minnettarım." Ilya başını salladı. "Geçmiş olsun Hollander."

Sevdiği adamın hastane odasını hızla terk etti ve kendini Stanley Cup'ı kazanmaya odaklanmaya zorladı.

Yirmi İkinci Bölüm

Mayıs 2017-Ottawa

"Rozanov yaralandı."

Shane kanepede uzandığı yerden başını çevirip annesine baktı. "Bunu sana söyleten ne?" diye sordu.

"Kaburgalarını koruyor. Açı verme şeklinden anlayabilirsiniz. Bakın," dedi ve televizyonlarındaki ağır çekim bir tekrarı işaret etti. "Tam orada. O vuruştan geri dönüyor. Hunter'ı paktan çıkarabilirdi ama korktu."

Annem haklıydı elbette. Shane, Ilya'nın playoffların ikinci turunda kaburgaları zedelenmiş bir şekilde gizlice oynadığını zaten biliyordu.

Montreal ilk turda Detroit tarafından elenmişti ve Shane bunun için kendini çok kötü hissediyordu. Detroit playofflara kalmayı başarmıştı ve Montreal için kolay bir tur olması gerekiyordu. Ancak Shane oynayamamıştı ve kalecileri bir çeşit gribe yakalanmıştı, bu yüzden takım mücadele etmiş ve nihayetinde kaybetmişti.

Shane'in orada olması, takımına yardım etmesi gerekiyordu ama bunun yerine Ottawa'daki ailesinin evinde iyileşmeye çalışıyordu. Baş ağrıları iyiye gidiyordu ama hâlâ çok yorgundu. Köprücük kemiği büyük ölçüde iyileşmişti.

Ilya'dan istediği kadar sık haber alamıyordu ama meşgul olduğunu biliyordu. Odaklanmıştı.

"Bence New York kupayı kazanacak," dedi annesi. "New
York, ha?"

"Evet. Scott Hunter kararlı. Bunu görebilirsiniz. Kupasız dokuz sezon! Bunu mutlaka alacaktır." Yuna Hollander bu konularda nadiren yanılırdı.

"Eh," dedi babası neşeyle, "en azından Rozanov'un kupayı kaldırmasını izlemek zorunda kalmayacağız."

Shane yüzünü buruşturdu. Doğrusu Rozanov'un kupayı kaldırdığını
görmeyi çok isterdi.

Annem, "Shane'i hastanede ziyaret etmesi çok hoş bir davranıştı," dedi. "Bunun için puan alıyor." Babam onaylar gibi bir ses çıkardı.

Shane o hastane ziyaretinin ayrıntılarını hatırlayabilmeyi diliyordu. Yaralanma yüzünden beyni bulanıktı ve ilaçlar yüzünden daha da bulanıklaşmıştı. O

Ilya'nın yüzündeki ve saçlarındaki nazik parmaklarını hatırlayabiliyordu. Onu gördüğü için çok mutlu olduğunu hatırlıyordu. Şimdi bile, İlya'nın hastaneye gittiğini bilmek bile Shane'in içini ürpertici bir sıcaklıkla dolduruyordu.

Shane ona tamamen aşıktı. Sadece o sessiz hastane odasında, o dikkatli parmaklar ve endişeli gözlerle yalnız kalabilmek için bile kafasını yeniden vurabilirdi.

Ona aşıktı ve bunu ona asla ama asla söyleyemezdi.

Ama belki... belki en azından ailesine gerçeğin bir kısmını söyleyebilirdi?

Tanrım, ama nasıl? Sadece ağzından mı kaçıracaktı? İnsanlar bunu nasıl yapardı?

Birlikte hokey izlerken değil tabii ki.

"Son zamanlarda Rose Landry'den haber aldın mı?" diye sordu annesi, durup dururken. Ve bu lanet bir işaret değil miydi?

"Evet, ben hastanedeyken bana mesaj attı. Yaralandığımı görmüş." Annesi bundan memnun olmuş görünüyordu.

Şimdiki zaman gibisi yok. "Biz... biz sadece arkadaşız, anne."

"Biliyorum. Programlarınız bir ilişkiyi çok zorlaştırıyor. Ama diğer oyuncular da yapıyor. Carter Vaughan'a ve televizyondaki Gloria'ya bakın."

"Hayır, bu..." Shane biraz doğruldu ve başındaki ağrıdan dolayı yüzünü buruşturdu. "Sorun programlarımız değil. Yani, evet, bu işleri zorlaştırabilir ama sebep bu değil."

Annesi ona sempatiyle baktı. "Doğru kişi karşına çıktığında anlayacaksın," dedi.

Ve Shane korktu. Çünkü onlara doğru kişinin geldiğini ve bu kişinin şu anda televizyonlarında ceza kutusuna doğru giden sinirli Rus adam olduğunu söyleyemezdi.

"Evet," dedi, "biliyorum."

Ilya'ya sadece *seni seviyorum* yazan bir mesaj göndermek için çok saçma bir dürtü duyuyordu. Bu sözcükler içinde hapsolmuş, her yanını doldurmuştu ve dışarı çıkmalarını engellemenin zorluğuna katlanmak giderek zorlaşıyordu.

Onun yerine Rose'a mesaj attı.

Annem ne zaman tekrar bir araya geleceğimizi merak ediyor.

Birkaç dakika sonra cevap verdi. Ha!

Sonra,

Rose: Özür dilerim. Hiç komik değil. Nasılsın? Başın nasıl? İyiye gidiyor. Artık güneş gözlüğü olmadan televizyon izleyebiliyorum.

Rose: Ama güneş gözlüğüyle televizyon izlemek HAVALI!

Shane güneş gözlüğü surat emojisi ile cevap verdi.

Rose: Seninle ilgilenen seksi bir erkek hemşire var mı?

Shane güldü, bu da anne ve babasının ona bakmasına neden oldu.

Shane: Hayır. Ailemin evindeyim. Rose:

Çok yazık.

Shane: Belki de onlardan bana seksi bir erkek hemşire tutmalarını isteyebilirim? Bu iyi bir çıkış yolu mu?

Rose: Gerçekten güldüm, Shane.

Shane de güldü.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu annesi.

"Hiç kimse," dedi Shane çabucak. "Hayden." *Yalan üstüne yalan.*

"Bebek nasıl?"

Bebek mi? Oh! "Harika! Biliyorsun. Hayden ve Jackie ona sırılsıklam aşık." *Muhtemelen.*

"Telefonuna bu kadar çok bakmamalısın. Beyin sarsıntın için iyi değil."

"*Biliyorum* anne!" Shane tersledi.

Ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. "Beyninizin sağlığını önemsediğim için özür dilerim!"

Gözlerini devirdi. "Güven bana. *Pek* çok insan beynimin sağlığı konusunda endişeli."

Hastaneden ayrıldığından beri ailesiyle kalıyordu ve bu durum onu yıpratmaya başlamıştı. Onlara sahip olduğu için şanslıydı ve
Bu iyileşme sürecini tek başına atlatmak zorunda kalacağını hayal ediyordu ama bağımsızlık için yanıp tutuşuyordu.

Yine de, etrafında olmasını umursamayacağı *bir* kişi vardı. Ama o kişi televizyonunda çok sinirli görünüyordu.

Seksi de. Ilya'nın kalın bir playoff sakalı vardı - Shane'in her zaman kıskandığı türden. Shane Stanley Kupası finallerine kadar oynadığında bile, en fazla birkaç acınası sakal bırakabilmişti.

Yüzünde adalar gibi aralıklı saç tutamları vardı. Ilya'nın dolgun dudaklarını çevreleyen dolgun, koyu renk bir sakalı vardı ve aman Tanrım. Şimdi Shane'in düşünebildiği tek şey o sakalın kalçalarına sürtünmesini hissetmekti.

Çok fazla endişelenmemeye çalıştığı şey -çünkü içinde bulunduğu durum yeterince iç karartıcıydı- *bir* daha Ilya'nın *herhangi bir* parçasının kendisine sürtündüğünü hissedeceğinden tam olarak emin olmamasıydı. Ve bu dünyanın en üzücü şakası olmaz mıydı? Shane sonunda Ilya'yla birlikte olmak istediğini kendine itiraf eder etmez, aralarındaki tuhaf anlaşma tamamen ortadan kalkabilirdi.

İkisi de bir şeyleri bitirmekle ilgili kesin bir şey söylememişti.

Ilya'nın Shane'in hastane odasından ayrıldığı günden beri birbirlerine pek bir şey söylememişlerdi. Shane tüm bunların artık çok fazla olduğunu hissediyordu. Kontrol altına almak ya da hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak daha zor hale gelmişti. Tek güvenli seçenek uzaklaşmaktı.

Shane, playofflar biter bitmez Ilya'nın ona bunu söylemesini bekliyordu. Ve maçın son dakikaları ilerledikçe, playofflar bu gece Ilya için bitecek gibi görünüyordu.

Shane'in aptal kısmı Ilya için savaşmak istedi. *Onlar* için. Mantıklı kısmı - Shane'in hayatındaki çoğu şeyi kontrol eden kısmı - biliyordu ki Ilya ile bir gelecek olamazdı. Ilya'yla bir *şimdiki* zaman olamazdı. Her şeyi çabucak ve temiz bir şekilde bitirmeleri ve asla arkalarına bakmamaları gerekiyordu. Diğer yol, kalp ağrısı, skandal, sefalet ve... Shane'in tenine üflenen yumuşak Rusça kelimelerden başka bir şeye yol açmıyordu. Güçlü kollar onu sarmış halde uykuya dalmasına ve tembel, çarpık bir gülümseme ve şakacı öpücüklerle uyanmasına yol açtı. Ev yapımı ton balığı eritmelerine ve Ilya'nın Shane'e genellikle çok dikkatli bir şekilde koruduğu küçük parçalarını sunduğu değerli zamanlara yol açtı.

Oyun sona erdi. Ilya'nın sezonu bitmişti. Bu sadece bir zaman meselesiydi. her şey bitmeden önce. Ve Shane bunu önlemek için ne yapabileceğini bilmiyordu.

Ama bunu istediğini biliyordu.

Haziran 2017-Boston

New York'un sonunda kupayı kazanacağına inanamıyorum.

Ilya da inanamıyordu. Scott Hunter kırk saniye içinde Stanley Cup şampiyonu olacaktı.

Hunter'dan nefret

ediyorum. Hayır

etmiyorsun. Ediyorum.

Dur. Böyle konuşmaya devam edersen kıskanacağım.

Ilya güldü. Boston'daki çatı katında tek başına güldü.

Playoffların final serisinin son maçının son saniyeleri ilerliyordu ve sonra maç bitti. Buz, mavi formalı heyecanlı adamlarla doldu ve Ilya kıskançlığın acısını çok keskin hissetmemek için tüm dikkatini telefonuna verdi.

Sıkılmıştı. Playofflar onun için haftalar önce sona ermişti. Ne yapacağını ve nereye gideceğini bilemediği için Boston'a yerleşmişti. Şehirde hiç gerçek arkadaşı olmamasına rağmen artık tek evi orasıydı. Yazları burada kalan takım arkadaşları vardı ama hiçbirine yakın değildi.

Ama araba koleksiyonu buradaydı ve bu hiçbir şey değildi.

Gerçi garajını en son üç gün önce ziyaret ettiğinde hiçbir şey olmamış gibi hissetmişti.

Artık Svetlana'yı davet etmiyordu çünkü... sırf bu yüzden.

Tek başına hokey izliyor ve yazı paylaşmayı umutsuzca dilediği adama mesaj atıyordu.

Ilya: Hunter'ın fincandan çay içeceğini mi düşünüyorsun?

Jane: Kafein mi? Yok artık. Hunter o kadar sert biri değil.

Ilya yine güldü.

Ilya: Süt o zaman.

Sıcak süt. Ve sonra doğruca yatağa!

Ilya başını kaldırıp televizyona baktı ve Stanley Kupası'nın yüzü gülen Scott Hunter'a verildiğini gördü.

Jane: Onun adına

sevindim. Ilya: Tabii ki

sevindin.

Shane'le ilişkisini bitirmeye niyetliydi. Bunu yapamamıştı. Henüz yapamamıştı. Şimdilik birbirlerine mesaj atabilir, takılabilir ve sadece arkadaşmış gibi davranabilirlerdi.

Shane'in Ilya'yı kulübesine davet etmesi hâlâ geçerliydi. Shane zorlamıyordu, Ilya da kabul etmiyordu ama davet hâlâ oradaydı. Eğer bu dünyanın en kötü fikri olmasaydı, Ilya çoktan Ontario'nun bilmem neresine doğru yola çıkmış olurdu.

Televizyondaki oyuncular eşlerini öpüyor ve çocuklarına sarılıyorlardı. İlya, Kupa'yı kazandıktan sonra öpecek birinin olması güzel olurdu, diye düşündü.

Belki de gelecek yılki hedefi bu olmalı: Shane'i unutmak ve playoffların sonuna kadar yanında tutabileceği kadar sevebileceği bir kadın bulmak.

Ilya uzaktan kumandaya uzandı ve tam televizyonu kapatacaktı ki...

Vay anasını.

Vay canına. Kahretsin.

Scott Hunter bir *adamı öpüyordu*. Takım arkadaşlarından birini "Seni seviyorum kardeşim" der gibi yanağından öpmüyordu. Scott Hunter sokak kıyafetleri giyen bir adamı *dudaklarından* öpüyordu. İşin içinde diller varmış gibi görünüyordu.

Ilya'nın telefonu çaldı.

Lanet olsun.

Jane: Bunu görüyor musun?

Bu da ne?!!!? Bu onun erkek arkadaşı mı??? !!!!!

Ilya televizyona, Scott Hunter'a ve onun muhtemel erkek arkadaşına baktı. Ya da Scott Hunter'a ve televizyondan çıkardığı rastgele yakışıklı adama. Kalabalık. Ilya gördüklerini algılayamıyordu. Bu nasıl gerçek olabilirdi?

Ama Hunter oradaydı, bu gizemli adama sanki dünyada önemli olan tek şey oymuş gibi gülümsüyordu. Ve onu tekrar öpmek için eğilirken yüzünü tutuyordu. Ilya, hayatındaki tüm kötü şeylerin bir kasırga tarafından emilmesini izliyormuş gibi hissetti.

Sonra kameralar kesildi ve Ilya telefonuna baktı.

Ne oluyor?!!! Gerçekten bunu yaptı mı???!!!

Ilya arama düğmesine bastı.

Sadece bir kez çaldı, "Lanet olsun, Ilya! İnanabiliyor musun-"

"Kulübeye geliyorum."

Dördüncü Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Temmuz 2017-Ottawa

Shane parmaklarını endişeyle direksiyona vurdu.

İlya'yı düzgün *bir* şekilde karşılamak için havaalanına gidebilmeyi diledi, ancak havaalanında *tek* başlarına yeterince baş döndürürlerdi; ikisi birlikte pandemiye neden olurdu.

Kasketini aşağıya doğru çekti ve dikiz aynasına baktı.

Ilya'nın davetini kabul etmesinin şokunu hâlâ atlatamamıştı ama bunun için Scott Hunter'a teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu. Hunter, Stanley Kupası'nı kazandığı gece herkesin önünde eşcinsel olduğunu açıklamıştı. O gece verdiği röportajlarda ve hatta geçen hafta NHL Ödülleri'nde yaptığı konuşmada da bu konu hakkında açıkça konuşmuştu. Shane o konuşmayı birkaç kez izlemişti. Keşke ödül töreninde olup bizzat görebilseydi diye düşündü ama

Las Vegas'a uçmak yeni iyileşmiş vücuduna gereksiz bir yük gibi gelmişti.

Ama yine de Hunter'ın elini sıkmak isterdi.

Bunun yerine ona bir e-posta göndermişti. Hunter'ın cesaretini takdir eden bir e-posta göndermeden önce e-postanın birkaç taslağını yazmıştı. Kelimelerini dikkatle seçmişti çünkü Hunter'ın cesaretine sahip değildi. En azından henüz.

Ama belki Hunter yine de Shane'in aslında ne söylemeye çalıştığını anlayabilirdi.

İlk kez bir NHL oyuncusunun eşcinsel olduğunu açıklaması heyecan vericiydi, ancak ligdeki her takımdan bir oyuncu eşcinsel olduğunu açıklayabilirdi ve bu Shane'in durumuna yine de yardımcı olmazdı. Eşcinsel olmak -ya da her neyse- skandal yaratacak bir şey değildi. *Tüm NHL kariyeriniz* boyunca en büyük rakibinizle yatmak kimsenin anlamayacağı bir şeydi. Değil

bir kişi. Shane, NHL'nin kabullenme ve hoşgörü konusundaki yeni poster çocuğu Scott Hunter'ın bile, Ilya'yla neler yaptığını bilseydi telaşlanacağını hissetti.

Onlar bir şaka olurdu. Eğer dünya onları öğrenirse, olacakları tek şey buydu: birbirlerini gizlice beceren ahlaksız hokey oyuncuları. Ve Shane öyle olmak istemiyordu. Hem de hiç. En iyi hokey oyuncusu olmak istiyordu.

ve sonunda utanmadan ya da korkmadan aşık olduğunu itiraf edebileceği bir adamla ilişki yaşamak istiyordu.

Ama yapamadı. Sahip olabileceği tek şey Ilya'yla baş başa, kimsenin onları bulamayacağı bir yerde saklanarak geçireceği bu iki haftaydı.

Aynada otoparkı geçmekte olan İlya'yı görmeden önce yuvarlanan spor çantasının tekerlek seslerini duydu.

Shane arabadan inmeyi düşündü ama olduğu yerde kalmaya karar verdi. Kulübeye vardıklarında güvende olacaklardı ama şimdi bunu mahvetmenin bir anlamı yoktu. Shane Hollander ve Ilya Rozanov'un Temmuz ayında birlikte takıldıklarını kimse fark etmeden Ottawa'dan çıkması gerekiyordu.

Ilya yaklaştıkça Shane onun da kasketini aşağıya doğru çektiğini ve büyük bir havacı güneş gözlüğü taktığını gördü. Shane onu havaalanında tanıyan biri olup olmadığını merak etti.

İlya'nın çantasını yükleyebilmesi için cipin arkasını açtı. İlya yolcu koltuğuna oturana kadar birbirlerine tek kelime etmediler. "Ne sikim sürüyorsun, Hollander?"

"Bir Jeep Cherokee."

Ilya homurdandı.

"Ne? Bu pratik!" "Sen bir

milyonersin."

"Cherokee'nin nesi var?" Shane motoru çalıştırarak sordu. "Karda iyidir. Bir sürü eşya taşır. İyi bir araba."

"Banliyöde bir baba iseniz iyi."

"Dizlerimin başımın üzerinde olduğu aptal bir spor arabadan daha iyi."

"Hm."

Shane otoparktan çıkana kadar bir daha konuşmadılar. "Uçuş iyi miydi?" diye sordu.

"Elbette."

"Kulübeye varmak yaklaşık iki saat sürer."

"Tamam."

"Acıktın mı? Durabiliriz ve birimiz..." Ilya omuz silkti.

"Bence kulübeyi seveceksin," dedi Shane. "Gerçekten rahatlatıcı."

"Yapacağımız şey bu mu?" Ilya sordu. "Rahatlamak mı?"

Shane yutkundu. Otoyol için rampaya döndü.

"Umarım öyledir," dedi sonunda. "Seninle rahatlamak istiyorum. Bir kez olsun."

Bir an için göz ucuyla baktı. Ilya yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyordu.

Shane, "Dün yiyecek stokladım," dedi. "Gitmemize gerek yok. Çok sık."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde araba sürdüler. Shane, Ilya'nın da kendisi kadar panikleyip paniklemediğini merak etti. İki hafta. Birlikte yalnız. Muhtemelen sürekli yalnız.

Bunu önerirken aklından ne geçiyordu acaba? "Teşekkür ederim,"

dedi Ilya aniden. "Beni davet ettiğin için."

Shane paniğinin azaldığını hissetti. "Burada olmana

sevindim." "Ben de memnunum. Ama... dehşet

içindeyim, değil mi?"

Shane rahatlamış bir şekilde güldü. "Evet. Ben de öyle."

İkisi de bunun geri dönüşü olmayan bir nokta olduğunu biliyordu. Hatta ilk öpüştükleri ya da seviştikleri zamandan bile daha fazla. Bu yeni bir sınırdı, yeni bir samimiyet seviyesiydi.

"Havaalanında sizi tanıyan biri oldu mu?"

"Hayır, sanmıyorum."

Shane başıyla onayladı. "Kulübe özel bir yolun aşağısında. Orada tamamen yalnız olacağız."

"Ailen ziyarete gelmiyor mu?"

"Hayır, onlara birkaç hafta yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Onlara bunun, ne bileyim, psikolojik bir şey olduğunu söyledim. Zihinsel eğitim meditasyonu gibi bir şey."

"Çok sinsi."

"Rahatsız edilmeyeceğiz."

Ilya'nın tırnağını çiğnediğini fark etti.

"Ben de bunu dört gözle bekliyordum," dedi Shane.

"Evet. Ben de."

Shane gülümsedi ve bir elini direksiyondan çekti. Uzandı ve Ilya parmaklarını hızla birbirine doladı ve sıktı.

İki hafta. İki hafta boyunca durumları imkansız değilmiş gibi davranabilirlerdi.

* * *

Shane arabayı Ilya'nın sahip olduğu büyük göl evinin önüne park ettiğinde Ilya ani bir "lanet olsun, bu gerçekten oluyor" dalgasına kapıldı.

televizyonda profilini gördüm.

Ilya bir kulübenin genellikle bu devasa, taş cepheli evden çok daha küçük olduğundan emindi ama Shane'in söz verdiği gibi kesinlikle uzaktı. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunduğunu sanmıyordu; gerçekten gardını indirebileceği ve tanınmaktan endişe etmeyeceği bir yer.

Hollander'ın onu sevmesine şaşmamalı.

Hollander'ın İlya'nın çantasını bagajdan çıkardığını ve sanki İlya ziyarete gelen teyzesiymiş gibi eve doğru taşıdığını fark etti.

"Kendi çantamı kendim taşıyabilirim."

Shane yürümeye devam etti. "Kaburgaların nasıl?" diye

sordu. "Kaburgalarım iyi. Çantayı taşıyabilirim."

"O çürük kaburgalarla oynadığına inanamıyorum."

"İnanamıyor musun?"

Shane omzunun üzerinden ona bir sırıtış attı. "Sanırım yapabilirim."

Kapıyı açtı ve içeri girdiler. Gerçekten de muhteşem bir evdi. Yüksek tavanları ve çıplak kirişleriyle her yer açık ve ferahtı. Karşı duvarda göle bakan tavandan tabana pencereler vardı. Ilya havuzlu ve jakuzili devasa bir güverte görebiliyordu. Bunun ötesinde bir iskele ve kayıkhane vardı.

"Kendini evinde hisset," dedi Shane.

Ilya oturma odasına girdi. Güneş gözlüklerini çıkardı ve tişörtünün önüne taktı. Televizyon programında gördüğü her şey buradaydı: deri kesitli kanepe, muhteşem manzara ve gülünç Kanada görünümlü ekose yastıklar ve battaniyeler.

Yüce İsa. Shane Hollander'ın *evindeydi*.

"İstersen sana evi gezdirebilirim," dedi Shane. "Ya da acıktıysan... dediğim gibi, yiyecek stokladım. Oyun odasında, bilardo masasının yanında bir bira dolabı var..."

Shane, Ilya'nın bir metre kadar arkasında duruyordu. Ilya göl manzarasına sırtını dönerek ona baktı.

"Buradaki musluk suyu aslında mükemmeldir," diye devam etti Shane. Çok gergin olduğu her halinden belliydi. "Yakınlarda doğal bir kaynak var ve..."

Ilya yavaş ve bilinçli adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı. Shane yüzünü ona dönmek için başını kaldırdı ve Ilya onun yutkunduğunu görebildi.

Bir an durdular, sessizce birbirlerine baktılar ve bundan sonra ne olacağını beklediler. Sonunda Ilya elini uzattı ve parmaklarının ucuyla Shane'in yanağına dokundu. Shane bilinçsizce dudağını yaladı ve İlya onu öpmek için hamle yaptı.

Shane'in ağzı onunkinin altında açıldığı anda her şey anlam kazandı. Ilya'nın tüm sinirleri boşaldı ve Shane'in tişörtünü tutup onu kendine çekti. Shane küçük bir inleme sesi çıkardı ve parmaklarını Ilya'nın şapkasının altına daldırarak yere düşürdü. Parmaklarını İlya'nın saçlarına doladı ve onu deri koltuğa doğru geri geri yürütmeye başladı.

Aylardır birlikte olmamışlardı. İşin gülünç yanı, Ilya bu süre içinde *kimseyle* birlikte olmamıştı. Hayatında ilk kez başka biriyle birlikte olmak *istememişti*.

Ama şimdi Shane ona düşünmeden edemediği şekilde dokunmazsa patlayacakmış gibi hissediyordu.

Shane onu itince kendi isteğiyle kanepeye uzandı. Shane'in tişörtünü sıkıca kavradı, böylece diğer adam hemen onun üzerine yuvarlandı. Ilya güneş gözlüğü göğsüne bastırılınca irkildi, sonra gözlüğü çekip çıkardı ve takırdayarak yere fırlattı.

Ilya Shane'i çılgınca öptü, sikine daha fazla sürtünme sağlamak için kalçalarını yukarı doğru salladı ve Shane'in de kendisi kadar sert olduğunu hissetmekten çok memnun oldu.

Shane'in tişörtünü başının üzerinden çekti ve ellerini Shane'in fermuarını açmak için aşağı kaydırdı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldı Shane. "Ben... uzun bir süre oldu... Uzun süre dayanamayabilirim."

"Evet. Aynı. Ama iki haftamız var, değil mi?"

Shane güldü. "Doğru." Sonra, "Bekle... aynı

mı?" "Hm?"

"Aynı" dedin. Hiç kimseyle birlikte olmadın mı? Son zamanlarda?"

Ilya yüzünü buruşturdu. Muhtemelen bunu itiraf etmemeliydi.

Ama... "Hayır."

"Yani, o zamandan beri-?"

"Hayır. O zamandan beri değil. Lütfen geri dönebilir miyiz-?"

"Gerçekten mi?" Shane, Ilya'nın doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildi.

Şaşkın ve çok ama çok mutlu görünüyordu.

"Önemli bir şey değil Hollander. Sakin

ol." "Sanki-"

"Aylar. Evet. Bu yüzden gerçekten istiyorum-"

"Ben de yapmadım," dedi Shane hemen. "En son birlikte olduğumuz zamandan beri. Boston'da."

"Peki o zaman..." Ilya elini Shane'in pantolonunun içine sokmaya devam etmek için hareket ettirdi. Ama Shane kalçalarını gıcırdatmaya ya da İlya'nın ağzına iğrenç, umutsuz öpücüklerle saldırmaya geri dönmedi. Bunun yerine uzandı ve bir tutam saçı nazikçe Ilya'nın yüzünden çekti. Ilya, Shane'in kendisine büyük bir şefkatle bakan yüzüne büyülenmiş gibi bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Bir fikrim var," dedi Shane. Bunu söylerken başparmağını Ilya'nın alt dudağının üzerinde gezdiriyordu.

"Ne?" Ilya hissettiğinden daha büyük bir cesaretle sordu.

"Birbirimize karşı dürüst olalım. Bu iki hafta boyunca sadece... gerçekte ne düşündüğümüzü söyleyelim. Belki de gerçekten nasıl hissettiğimizi söyleyelim."

Yapamam, Ilya söylemek istedi. *Yapamam çünkü yaparsam zavallı olduğumu düşüneceksin ya da daha kötüsü, sen de bana cevap vereceksin ve o zaman ne halt edeceğiz?*

"Deneyeceğim," dedi onun yerine.

"Yapacak mısın?" Shane kuşkuyla sordu.

"Evet! Eğer şu anda sikime dokunmanı sağlayacaksa her şeyi yaparım!"

Shane güldü ve gözlerini devirdi. Ama sonra Ilya'nın vücudundan aşağı kaydı ve Ilya'nın şortunu indirdi ve *Tanrı'ya şükür.*

Shane onu ağzına aldı ve her şey yeniden basitleşti. Ilya bir zevk dalgasının bir rahatlama dalgasıyla karıştığını hissetti ve rahatlayıp Shane'in onu emmeye her zamanki kararlı yaklaşımının tadını çıkarabildi.

İlya hile yaptı ve Rusça "Elimde olsa sonsuza kadar burada kalırdım" diye mırıldandı. Shane'in iç çektiğini hissetti, ama sesi öfkeli olmaktan çok hayalperestti. Belki de ne demek istediğini anlamıştı. Belki de bazı duygular yabancı kelimelerin ardına gizlenemezdi.

Beklendiği gibi, Ilya uzun süre dayanamadı. Shane de öyle, Ilya iyiliğe hemen karşılık verdi. Ama şaşırtıcı olan, öğleden sonrasının en iyi kısmının oral seks olmamasıydı. Daha sonra, artık gerginliklerini atmış olduklarından, kanepede birbirlerine yaslanarak rahatladılar. Üzerlerinde kalan giysiler buruşmuş ve çözülmüştü; saçları dağınıktı. Bir saatten fazla bir süre boyunca birbirlerine *sarılmış* bir şekilde -bunun için başka bir kelime yoktu- sessizce konuştular. Shane, saçlarının tellerini İlya'nın saçlarını parmaklarına doluyor ve nazikçe serbest bırakıyordu; İlya parmak uçlarını Shane'in çillerinin üzerinde gezdiriyordu. Ilya arada bir Shane'in çenesini, boğazını ya da bir keresinde burnunun ucunu öpüyordu.

Ilya ne hale düştüğüne inanamıyordu. *Aşık* olmuştu. Bu iğrençti.

Ama Shane onun üzerinde yatarken, pürüzsüz göğsü ve karnı Ilya'nınkinin her santimine dokunurken umursamak zordu. Kâkülleri Ilya'nın burnunu okşamak için aşağı sarkıyordu. Koyu renk gözleri, çilleri ve *gülümsemesi*. Shane çok mutlu görünüyordu. Her nasılsa, Ilya onu mutlu etmişti.

Ilya onu her zaman mutlu etmek istiyordu.

* * *

Ilya, Shane'in kulübesinde eksiksiz bir kapalı hokey antrenman tesisi olduğunu öğrenince hiç şaşırmadı.

Shane onu heyecanla ana kulübenin yanındaki tek katlı binaya götürdü ve kapıyı açtığında büyük bir sentetik plastik pist, atış hedefleri olan bir ağ, geçiş hedefleri ve bir sürü egzersiz ekipmanı ortaya çıktı. Göle bakan duvarın tamamı pencereliydi.

Şimdi spor ayakkabılarıyla "buzun" üzerindeydiler ve diski ileri geri geçiriyorlardı.

"Sana söylememiştim," dedi Ilya, "NHL Ödülleri'nden sonrasını."

"Sonra mı?"

"Evet. Dışarı çıktım. Scott Hunter ile."

Shane bir sonraki pası kaçırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Scott Hunter gecesi düzenleyen bir kulüp vardı, ne demekse artık."

"Bir kulüp mü? Mesela..."

"Bir gey kulübü. Evet. Ben de gideyim dedim."

"Özür dilerim. *Scott Hunter* ile *Las Vegas*'ta bir *gay kulübüne* mi gittiniz?" "Ve onun erkek arkadaşıyla. Evet. İyi adamdı."

Shane'in kaşları çatıldı. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Ilya omuz silkti. "Unutmuşum." Ki bu hiç de doğru değildi. Sadece Shane'in yüzünde tam olarak *bu* ifadeyi görmek istemişti. İlya özel olarak bu ifadeyi onun "buruşmuş şaşkınlık" yüzü olarak düşündü.

"Nasıldı... nasıldı?"

"İyiydi. Biraz sıkıcıydı ama bilirsin, Scott Hunter. Ne yapabilirsin ki? bekliyor musun?" Ilya sopasının ucuyla yanındaki yığından yeni bir disk kaptı ve Shane'e doğru gönderdi. Shane bu kez topu sopasıyla kolayca yakaladı.

"Hunter seni tanıyor mu?"

"Ben bir şey söylemedim. Bir şeyler tahmin etmiş olabilir." Sırıttı. "Orada çok ateşli adamlar vardı."

Ve şimdi Shane'in yüzü Ilya'nın "sıkılmış onaylamama" dediği ifadeye dönüştü.

"İyi vakit geçirmenize sevindim," dedi Shane ters bir ifadeyle.

"Mesele şu ki, NHL oyuncularıyla birlikte bir gey bara gittim ve bu... heyecan vericiydi, anlıyor musunuz?"

Shane başıyla onayladı ve pakı Ilya'ya geri verdi. "Bahse girerim."

"Hunter'a bok veriyorum ama yaptığı şey cesurcaydı. Televizyonda erkek arkadaşını öyle öptü. Ve ödül törenindeki konuşması."

"Öyleydi. Beni gerçekten umutlandırdı. Bir şeyler değişiyor olabilirdi." Ilya pakı Shane'e geri gönderdi. "Beni kıskandırdı," diye itiraf etti. Shane güldü. "Beni televizyonda öpmek mi istiyorsun?"

"Evet. Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra."

Shane kollarını iki yana açtı. "Yani bu romantik senaryoda beni yendin mi?"

"Evet. Üzgünüm."

"Stanley Kupası'nı yeni kaybetmişken seni öpecek havada olmayacağım Rozanov."

"Ama benimle çok gurur duyardın!"

Shane gözlerini devirdi. "Sen dünyadaki en iğrenç insansın. Neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok-" Tam zamanında kendini durdurdu. "-Sana neden katlandığımı."

Ilya spor ayakkabılarıyla buzu itti ve Shane'in yanına kaydı.
Ona ulaştığında, yüksek sesle yanağından öptü.

"Acıktım," diye homurdandı Shane. "Hadi gel. Bakalım buzdolabında ne varmış."

* * *

"Bana odamı gösterecek misin, yoksa...?"

Ilya oturma odasının ortasındaki sütuna yaslanmış, Shane'in her zaman aklını kaçırmasına neden olan o çarpık gülümsemesini takınmıştı.

"Dört misafir odam var," dedi Shane, oyuna devam ederek. "Manzaralı bir oda ister misiniz?"

"Büyük boy yatağı olan bir tane istiyorum."

Shane, Ilya'ya doğru yürüdü ve sırıttı. "Hepsinde büyük boy yatak var." "Ve en-suite banyo."

"Oh," dedi Shane sahte bir endişeyle. "Korkarım banyolu sadece bir oda var."

"Çok özel ihtiyaçlarım var."

"Uyumlu olmaya çalışacağım."

Son sözleri Ilya'nın dudaklarına üfledi ve sonra onu öptü. Yavaş ve harikaydı.

"Senin yatağında uyumak istiyorum, Shane Hollander," diye mırıldandı Ilya. "Yatağımda pek çok şey yapmak istiyorum."

"Göster bana. Beni yatağa götür."

Shane onu ikinci katın yarısını kaplayan odaya götürdü. Güneş batmıştı ama sabah olduğunda iki duvarı çevreleyen pencerelerden göl manzarasını görebileceklerdi.

İlya'nın odaya girişini izledi; duvarlardaki resimleri ve şifonyerin üzerindeki eşyaları incelemesini izledi.

"Burası senin odan," dedi Ilya, belki de Shane'den çok kendi kendine. "Evet. Muhtemelen Montreal'deki odamdan bile daha çok. Bu
yer...evdir."

"Bu senin annenle baban," dedi Ilya, şifonyerin üzerinde duran çerçeveli bir fotoğrafı göstererek.

"Evet."

İlya şakacı bir sırıtışla fotoğrafı ters çevirerek yüzükoyun yatırdı. "Onları şok etmek istemem," dedi. Shane güldü.

Ilya yatağa doğru ilerledi ve yatağın ucuna oturdu. Shane onun yanına oturdu. "Bu biraz gerçeküstü. Senin burada olman."

"Evet. Kötü mü iyi mi?"

"Güzel," dedi Shane çabucak. Ilya'nın elini tuttu ve sıktı. "Gerçekten iyi."

"Güzel." Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, Ilya döndü ve üzerine atılarak onu sırt üstü yatağa itti. Shane'in şaşıracak vakti olmamıştı ki İlya'nın ağzı onunkinin üzerindeydi.

Shane çaresizce inledi ve vücudunu İlya'nınkine doğru kaldırdı. Bir bacağını Ilya'nın kalçalarına doladı ve onu kendine çekti.

Öpüşme tuhaf hissettirdi ve Shane bunun ikisinin de gülümsemeyi bırakamamasından kaynaklandığını fark etti.

"Buradasın," diye mırıldandı.

"Evet. Şimdi elbiselerini çıkar."

Shane güldü ve giysilerini hızla çıkardı. Her bir giysiyi çamaşır sepetine doğru fırlattı, sonra sırt üstü uzandı ve Ilya'nın kendi gömleğini çıkarmasını izledi.

Ilya bir elini striptizci gibi kendi çıplak göğsünden aşağı kaydırdı. Şortunun düğmesinde durdu ve Shane'e bir kaşını kaldırdı.

"Nedir bu Magic Mike saçmalığı?" Shane sırıtarak sordu.

Ilya iki elini kendi saçlarının arasına sokarak ve başını dramatik bir şekilde arkaya yatırarak karşılık verdi. Kasıklarını dışarı doğru itti ve Shane çıldırdı.

"Dur, sana yardım edeyim." Ağzını İlya'nın karnına dayayana kadar yatakta dizlerinin üzerinde süründü. İlya'nın kaslarının çizgilerini yaladı ve İlya'nın titrek bir nefes verdiğini duydu.

"Benimle alay etme," dedi İlya. "Bunun için çok uzun süre bekledim."

"Mm." Shane, Ilya'nın şortunun önünü açtı ve şakacı bir şekilde göğsünü ısırdı. "Aylar."

"Yıllardır," diye iç geçirdi Ilya. "Yıllardır seni gerçek yatağında görmek istiyordum." Shane dondu kaldı. "Yıllardır mı?"

Ilya uzun parmaklarını Shane'in çenesine doladı ve bakışlarıyla buluşmak için başını yukarı kaldırdı.

"Evet."

Shane yutkundu. "Çıkar şu şortu," diye araya girmeyi başardı.

Shane ona doğru uzanmadan önce Ilya üzerindeki son giysiyi de zar zor çıkarmıştı. Onun ağırlığını üzerinde hissetmeye ihtiyacı vardı. Onu öpmeye, ona dokunmaya ve kendisine karşı sertleştiğini hissetmeye ihtiyacı vardı (gerçi bunun için biraz geç kalmış gibi görünüyordu).

Ilya buradaydı ve Shane sonunda istedikleri kadar zamanları varken onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti. Ilya ona iki hafta söz vermişti ve Shane'in zamanın genişliği karşısında başı dönüyordu. ondan önce.

Ilya onu yavaşça ve açgözlülükle öptü. Ereksiyonu Shane'in karnına sürtündü ve Shane, Ilya'ya mümkün olduğunca fazla sürtünme sağlamak için ona karşı kıvrıldı. Ilya da Shane'in bileklerini kavrayıp yatağa sabitleyerek karşılık verdi.

"Oh," diye nefesi kesildi Shane'in. Ilya'nın boğazına daha iyi erişmesini sağlamak için utanmadan başını geriye eğdi. Ilya, Shane'in çenesinin menteşesinin hemen altındaki hassas noktayı emerek onun cömert teklifinden yararlandı.

Ilya, Shane'in boynunu emmeye devam ederse bir iz bırakacaktı ama Shane bunun önemli olmadığını fark etti. Hayatlarında ilk kez kanıt konusunda endişelenmelerine gerek yoktu. Hiçbir şey için. Burada ne olduğunu kimse bilmeyecekti.

"Daha sert," dedi Shane. "Daha sonra görmek istiyorum."

Ilya hırladı ve ağzını Shane'in tenine daha sert bastırdı. O kadar sert emdi ki, histerik bir an için Shane onun gerçekten bir vampir olup olmadığını merak etti.

Rus vampirler var mı?

Hayır, aptal. Vampirler gerçek değildir.

Acı tam rahatsız edici boyuta geçerken, Ilya geri çekildi. Shane rahatlamıştı ve Ilya'nın onu işaretlediği noktadan gelen lezzetli yanıkla dolup taşıyordu.

Ilya nazikçe o noktayı yaladı ve Shane mutlu bir şekilde kıvrandı.

"Benim." Bu tek kelimeyi söylediğinde İlya'nın nefesi Shane'in tenini gıdıkladı.

"Senin," dedi Shane hülyalı bir şekilde.

"Bunların hepsi. İki hafta boyunca. Benim."

Sonsuza dek, Shane öyle demek istedi. *Eğer sorarsan sonsuza dek.*

İmkânsız olduğunu biliyordu ama o anda bunun işe yaraması için her şeyi yapardı. Sorunlarının bir çözümü olmalıydı.

Ama şimdilik sadece "Becer beni" dedi. Lütfen."

Ilya ayağa kalktı ve Shane'i yüzüstü çevirdi. Shane'in kürek kemiklerinin arasına hafif bir öpücük kondurdu.

Tanrım, Shane bunu istiyordu. Kıçını havaya kaldırmak ve İlya'ya acele etmesini söylemek istiyordu ama İlya Shane'in vücudunda yavaş bir yolculuk yapıyor, omurgasının her bir çentiğine yumuşak bir öpücük konduruyordu. Hiç acelesi yoktu.

"Muhteşem," diye iç geçirdi Ilya öpücükler arasında. Bu sözcük onun aksanıyla karanlık ve gürdü. Shane'in teninde gezindi ve o anda *kendini* muhteşem *hissetti*.

Ilya Shane'in omurgasının dibine ulaştı ve Shane onun geri çekilmesini, belki de kayganlaştırıcıyı almasını bekledi. Ama bunun yerine, İlya daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı: devam etti.

İri elleri yanaklarını ayırırken dili Shane'in kıçının kıvrımına kaydı. Shane nefesini tuttu. Ilya'nın bunu gerçekten yapacağına inanamıyordu-

"Oh, Tanrım. *Ilya*."

Shane, Ilya'nın dilinin ıslak sıcaklığını deliğinde hissetti ve daha *önce hiç* böyle bir şey yaşamamıştı. İnanılmaz derecede samimiydi. Çok cesur, korkusuz ve çok... *Ilya*'ydı.

Dili bir an durakladı ve Ilya "İyi mi?" diye sordu.

"*Harika*."

Arkasından Ilya'nın kıkırdadığını duydu ve ardından alıştırma devam etti. Shane'in gözleri geri döndü ve inledi. Bir şey nasıl aynı anda hem bu kadar rahatlatıcı hem de bu kadar heyecan verici olabilirdi? İlya'nın bunca zamandır kendisinden bir şey saklamasına neredeyse kızacaktı. Ama bu adil olmazdı; Shane bunun bir armağan olduğunun farkındaydı.

İhtiyaçtan çılgına dönmüştü. Aleti yatağa karşı sertleşmişti ve yatağa vurmaya başlamamak için tüm iradesini kullanması gerekiyordu. Bunu yapmak istemiyordu.

Çünkü bu Ilya'nın durmasına neden olabilirdi. Ve Shane, Ilya'nın bunu daha ne kadar sürdürebileceğinden emin değildi ama...

Oh.

Ilya'nın dili *onun içindeydi*.

Sıcak, kaygan ve rahatsız edici. Kesinlikle *olmadığı* bir yerdeydi. olması gerekiyordu. Ama çok, çok, çok iyi hissettirdi.

"Siktir. *Siktir*. Ilya...Tanrım. Bu inanılmaz. Teşekkür ederim. Siktir."

Teşekkür utanç vericiydi ama Shane bunun üzerinde durmadı. Tıpkı Ilya'*nın kıçını diliyle sikerek* çıkardığı çaresiz seslerden utanmayı reddettiği gibi.

Shane boşalacaktı. Bunu aniden fark etti ve panik içinde, ağrıyan sikinin sürtünmesini engellemek için kalçalarını yataktan kaldırdı. Ne yazık ki bu hareket aynı zamanda Ilya'nın suratına kıçıyla vurmasına neden oldu.

"Aah! Ne oluyor, Hollander?" "Özür

dilerim!"

Omzunun üzerinden bakmak için döndü, İlya çenesini ovuşturuyor ve kaşlarını çatıyordu.

"Özür dilerim!" Shane tekrar söyledi. "Ben sadece... Henüz gelmek

istemedim." Ilya gözlerini devirdi ama dudakları kıpırdadı. "Sanırım bu

bir iltifat." "Öyle," diye hemen kabul etti Shane. Sırt üstü döndü. "Bu

hissi

inanılmaz."

"Güzel."

"Bunu yapmak hoşuna gitti mi?"

Ilya başını salladı. "Evet. Evet. Sen yüzüme vurana kadar."

Shane sırıtmamak için dudağını ısırdı ama İlya fark etti. Ilya, kulağa pek de kızgın gelmeyen bir homurtuyla, yüzleri birbirlerinden birkaç santim uzaklaşana kadar eğildi.

Shane, İlya'nın ağzının az önce nerede olduğunu hatırlamadan önce bir öpücük için çenesini yukarı kaldırdı. Umurunda mıydı?

Hayır.

Eğildi ve onu öptü, aslında pek bir şey tatmamıştı. Sadece İlya'nın ağzının tanıdık sıcaklığını hissediyordu. İlya'nın sert aletinin kalçasına bastırdığını hissetti ve aletini içinde hissetme ihtiyacı Shane'in içinde yeniden alevlendi.

"Lütfen."

Ilya etrafına bakındı ve Shane yatağın sağındaki komodini işaret etti. İlya çekmeceyi açtı ve bir şişe kayganlaştırıcı ile bir prezervatif çıkardı ama çekmeceyi hemen kapatmadı.

"Ne?" Shane sordu.

"Oyuncak olacağını umuyordum."

"Burada hiç oyuncak
bulundurmuyorum."

"Montreal'de büyük bir zulanız mı
var?" Shane kızardı. "Hayır!"

"Hayır mı? Hala yalnız bir dildo mu?"

Evet.

Shane başını yastığa çarptı. Bu noktada mızmızlanmanın ötesine geçememişti. "Lütfen çeneni kapa ve beni becer."

Ilya hiç vakit kaybetmeden Shane'in bacaklarının arasına yerleşti ve içine girdi. Shane onun *ne dilediğine dikkat* et mi demeye *çalıştığından* emin *değildi* ama Shane hiç de üzgün hissetmiyordu.

Shane odanın içinde haykırdı. Her zaman olmak istediği kadar yüksek sesle bağırmasına izin verdi, çünkü bunu *yapabilirdi*.

"Oh, Shane. Evet. Duymak istiyorum."

Ilya ona defalarca çarptı ve yatak başlığının duvara çarpmasına neden oldu. Shane onu sabitlemek için bir elini uzattı ama İlya elini kendi eliyle kapattı, kendini duvara dayadı ve onu daha da sert sikti.

Shane bacaklarını kaldırdı ve ayak bileklerini İlya'nın omuzlarına dayadı. Ilya homurdandı ve ileri atıldı, Shane'i ikiye katladı ve içine daha derine battı.

Ilya'nın yüzü terden kayganlaşmıştı ve gözleri vahşiydi. "Shane. Kahretsin. -Lanet olsun. Harikasın, Shane. Çok iyisin."

Shane karşılık olarak sadece yüksek, iniltili sesler çıkarabiliyordu. Boşalacaktı. Aletine dokunan hiçbir şey yoktu ama olacaktı.
Her an olabilir.

"Geliyor gibi görünüyorsun, Hollander?" "Evet," diye
nefes nefese kaldı Shane.

"Oh lanet olsun. Evet. Hadi."

Ilya gözlerini Shane'in sikinden ayırmadan daha hızlı itti ve sonra Shane patladı. Çığlık attı ve eğildi ve Ilya ile birlikte sikinin karnını ve göğsünü kaplamasını izledi.

"Shane..." Ilya'nın sakinleşip içine boşalmadan önce boğuk boğuk söyleyebildiği tek kelime buydu.

Uzun dakikalar boyunca ikisi de hareket etmedi. İkisi de nefes nefese birbirlerine baktılar ve Shane'in söylemeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığı kelimeler vardı. Onları hissedebiliyordu, içinde çırpınıyorlardı, dışarı çıkmak için çaresizce çırpınıyorlardı, ama onları bastırdı.

Sonra Ilya bir avucunu Shane'in yüzünün yan tarafına koyup ona *baktı* ve Shane bir an için o yasak kelimeleri söyleyenin *Ilya* olacağını düşündü.

Ama yapmadı. Onun yerine içinden çıktı ve yanındaki yatağa düştü. Shane kendi tarafına yuvarlandı ve Ilya da aynısını yaptı, yüzünü ona döndü.
Shane gülümsedi çünkü onu en son bu şekilde gördüğünde Ilya Moskova'da, Shane ise Montreal'deydi.

Shane, "İki hafta boyunca bu yatakta kalabiliriz," diye önerdi.

Ilya başını salladı. "Hayır. Seni bu evin her odasında becermek istiyorum."

Shane kıvrandı ve kızardı. "Benim bir jakuzim var, biliyorsun."

Ilya yüzünü buruşturdu. "Jakuziler seks için berbattır. Sen hiç
denedin mi?" "Hayır."

"Korkunç. Çok sıcak. Rahatsız edici."

"Benim de havuzum var."

Ilya eğildi ve Shane'in çenesinin altına sokuldu. Shane başını geriye eğdi, böylece Ilya kızarmış tenine öpücükler kondurabildi.

"Ve bir bilardo *masası*," diye mırıldandı Ilya.

Aman Tanrım.

"Keçe çok hassas," diye ciyakladı Shane.

Ilya homurdandı. "Sen hiç rahatlamaz mısın?"

Shane ona ters ters bakabilmek için kendini geri çekti. "Şimdi gerçekten benimle dalga mı geçeceksin? Hem de evimde misafirken? *Yatağımda*?"

Shane tembel, çarpık bir gülümsemenin

saldırısına uğradı. "Hayır," dedi Ilya. "Senden

hoşlanıyorum Hollander."

Dünyayı sarsacak bir itiraf değildi ama yine de sözleri Shane'i çok etkiledi.

"Ben de senden hoşlanıyorum Rozanov."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ertesi akşam, Ilya güvertenin parmaklıklarına yaslandı ve Shane'in barbeküde hamburger çevirmesini izledi. Shane burgerler için çok heyecanlı görünüyordu. İnternetteki bir tarifi takip etmişti.

Ilya birasından bir yudum aldı. "Neden sekiz tane hamburger yapıyorsun?" diye sordu.

"Tarif bu kadar kişilikti!" "Matematik
yapamıyor musun? İkiye mi böleceksin?"

"Beni yalnız bırakın."

Ilya onun yerine Shane'in tam arkasında durdu ve bir kolunu göğsüne doladı. Onu kulağının arkasından öptü. "Hayır," diye mırıldandı.

Shane başını geriye doğru eğdi ve Ilya onun yanaklarına akan rengi görebildi.

Bu şekilde açık havada olmak ve birbirlerine istedikleri gibi dokunabilmek heyecan vericiydi.

Tanrım. Daha buraya geleli iki gün bile olmamıştı ve şimdiden gerçek dünyaya nasıl geri dönebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Hamburgerlerin bir kısmını ailemin kulübesine götürebilirdim ama bu onlara söylediğim rahatsız edilemem-meditasyon yapıyorum yalanını mahvederdi."

Ilya onun boynunu öptü. "Daha önce ailene hiç yalan söyledin mi?"

Shane ürperdi. "Muhtemelen. Yani... Yapmış olmalıyım. Ama sık sık
değil, hayır." "Aileni seviyorsun. Sen iyi bir evlatsın."

"Olmaya çalışıyorum."

"Senin ne kadar kötü olabileceğini
bilmiyorlar." "Kes şunu."

"Annenin adı ne?"

Shane geri çekildi ve yüzünü ona döndü. "Ne yapıyorsun? Neden bu kadar soru soruyorsun?" Kaşlarını çatmıştı, sanki İlya'nın kendisiyle dalga geçtiğinden şüpheleniyordu.

"Ne? Ailen hakkında bilgi istiyorum! Tek bildiğim annenin Japon ya da öyle bir şey olduğu. Muhtemelen görünüşünü de oradan almışsındır."

"Yarısı, evet."

"Ve baban... sıkıcı mı? Sıkıcılığınızı buradan mı alıyorsunuz?"

Shane başını salladı ama biraz gülümsüyordu. "Babam sıkıcı *değildir*."

"Heyecanlı mı?"

"O... normal biri. Kanada Hazine Kurulu için çalışıyor." "Süper heyecan verici."

"McGill'de hokey oynadı."

"Vay canına. McGill bir kasaba mı? McGill de ne?"

"Bu bir okul! Montreal'de bir üniversite! Çok ünlü bir üniversite." Ilya omuz silkti ve birasından bir yudum aldı.

Shane dikkatini tekrar ızgaraya vererek, "Annemle babam harika insanlar," dedi. "Cidden, onlar en iyisi."

"Belki bir gün onlarla tanışırım."

Shane dondu kaldı. Ilya onun sırtını ve omuzlarını saran gerginliği gördü. "Sakin ol," dedi Ilya. "Sadece bir şakaydı. Yapmayacağımı biliyorum-"

Shane sessizce, "Yapmanı isterim," dedi. "Yani... Keşke yapabilsen. Bilirsin işte. Eğer her şey... farklı olsaydı."

Ilya uzandı ve Shane'in dirseğine dokundu. Shane dönüp ona baktı.

"Biliyorlar mı?"

"Senin hakkında mı?"

"Hayır," dedi Ilya. "*Senin* hakkında."

Shane yere baktı ve başını salladı. "Hayır."

"Onlar... iyi olmazlar mı? Eğer onlara söyleseydin?" "Bilmiyorum."

"En iyisi olduklarını söylemiştin."

Shane başını kaldırdı. "Öyleler. Yani... Bence onlar için sorun olmazdı. Olacaklarını biliyorum, gerçekten. Beni seviyorlar. Beni hep desteklediler. Homofobik olduklarını hiç sanmıyorum. Sadece bu konu hakkında hiç konuşmadık."

"Belki de yapmalısın."

Shane dönüp bir tabak aldı ve üzerine hamburger köftelerini yığmaya başladı. "Bazen şimdiye kadar onlara söylemiş olurdum diye düşünüyorum. Eğer olmasaydı..."

Ilya, Shane'in göremediği bir kaşını kaldırdı. "Bu benim hatam mı?"

"Hayır. Evet. Sayılır. Düşünüyorum da... *normal* bir flört hayatım falan olsaydı. Yani, hâlâ erkeklerle çıkıyor olsaydım ama şu an yaptığımız şeyi yapmıyor olsaydım. Seninle bilirsin, *sen*."

"Ailene Ilya Rozanov'u becerdiğini söylemek istemiyor musun?"

Shane bir kahkaha attı. "Hayır. *Bunu* onlara açıklamak zorunda kalmayı kesinlikle istemiyorum."

"Neden yapasın ki?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ailenize eşcinsel olduğunuzu, sanırım, seviştiğiniz erkeklerin isimlerini söylemeden de söyleyebilirsiniz. Bu konuda oldukça eminim."

"Biliyorum! Biliyorum. Ama..." Shane içini çekti. "Unut gitsin. Bir önemi yok. Hadi şu hamburgerleri soğumadan yiyelim."

Ilya onu daha fazlasını söylemesi için zorlamak istedi ama bunun yerine Shane'i masaya kadar takip etti.

* * *

Gerçek şu ki Shane, Ilya'nın ailesiyle tanışmasını *çok* düşünmüştü.

Bu fikre kafayı takmış gibiydi.

Bunun kendisi için neden bu kadar önemli olduğuna dair net bir düşünce bile oluşturamıyordu. Bir kere, bu saçma, korkunç bir fikirdi ve gerçekleşmesini istemesi için kesinlikle hiçbir neden yoktu.

Hatta bir etkinlikte - belki NHL Ödülleri'nde - oldukları ve Shane'in öylesine "Anne. Baba. Ilya Rozanov'la tanıştın mı?" Ve tanışırlar. Elini sıkarlar ve Ilya kibarca başını sallayıp tanıştıklarına memnun olduğunu söyler. Sonra her şey biter ve anne babası

Onlara yaklaşan bir sonraki kişi, Shane'in tam da buna tanıklık etmesinin onu ne kadar rahatlatacağı konusunda hiçbir fikre sahip olamazdı.

basit bir temas. En çok sevdiği iki insanın Ilya Rozanov'un tenine dokunduğunu, bir saniyeliğine bile olsa gözlerinin içine baktığını ve Shane'in artık üçünün de aynı dünyada var olduğuna dair somut bir kanıta sahip olduğunu bilmek.

Shane'i geceleri uyanık tutan düşünceler bunlardı. Toplam ve tam bir delilikti. En derin, en sıkı korunan arzusu sadece ailesinin yedi yıldır gizlice yattığı adamla iletişime geçmesini istiyordu. *Bir* yanı, eğer bu gerçekleşirse *bir şeylerin* netleşeceğini hissediyordu. Sonunda bir şeyler anlam kazanacaktı.

Asıl gerçek - Shane'in dikkatini çekmeye çalıştığı her seferinde zihinsel olarak üzerinde tepindiği gerçek - Ilya'nın ailesiyle tanışmasını, herkesin erkek arkadaşının ailesiyle tanışmasını istemesiyle aynı nedenden dolayı istemesiydi: onu seviyordu ve onların da kendisini sevmesini istiyordu.

Ilya'nın Shane'in erkek arkadaşı *olmaması* dışında. Öyle olsa bile, Shane İlya'yı erkek arkadaşı olarak tanıtırsa kafaları karışırdı. Birincisi

Ilya Rozanov'dan nefret ettiği söyleniyordu. *Onlar* da Ilya Rozanov'dan nefret *ediyordu*. Ve tüm hokey dünyasındaki herkes Shane Hollander'ın Ilya Rozanov'dan nefret ettiğini biliyordu. Bu yüzden onları NHL Ödülleri'nde resmen tanıştırmak bile garip olurdu.

En büyük kâbusu, Ilya'yla bir şekilde birlikte yakalanmalarıydı. Paparazzi ya da her neyse. Ve sonra dünya öğrenecekti, ama
Daha da önemlisi, *ailesi* öğrenecekti. Oğullarının eşcinsel olduğunu ve Ilya Rozanov'la birlikte *eşcinsel* olduğunu öğreneceklerdi.

Ilya Rozanov, o anda Shane'in karşısındaki verandadaki masada oturmuş, Shane'in kendisi için hazırladığı yemeği yiyordu. Dudaklarının kenarında hardal vardı.

Shane ilişkilerinin tüm komplikasyonlarını -rekabet, her ikisinden de beklentiler, Ilya'nın bir tür sik olduğu gerçeği- ortadan kaldırırsa, adamın *gerçekten* seksi olduğu gerçeğiyle gurur duyabilirdi. Shane kesinlikle kendine bir onluk kapmıştı.

O sabah, Shane erken kalkmıştı çünkü pencereyi kapatmamıştı.
Bir gece önceki panjurlar. Güneş ışığı odaya dolmuş, beyaz çarşaflardan ve çarşaflara sarılmış olan güzel adamdan yansıyordu.

Shane, İlya'nın hâlâ uyuduğu o anı, onu doyasıya içmek için bir fırsat olarak değerlendirmişti. Ilya sırtüstü yatmış, kolunu alnının üzerine koymuş, uzun parmaklarını yastığa dayamıştı. Shane bir parmak ucuyla Ilya'nın kolunun aşağısında, pazusunun kabarıklığı üzerinde gezindi, çünkü elinde değildi. Sabah ışığı her şeyi güzelleştiriyordu ve Shane aşık olmuştu, bu yüzden eğilip İlya'nın bileğini hafifçe öpmüştü.

İlya'nın gözleri irkilerek açıldığında Shane'in yüzü onlardan birkaç santim uzaktaydı. İlya'nın ifadesindeki ilk şaşkınlığı görmüştü, sonra bu şaşkınlık utangaç bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Mükemmel bir sabah olmuştu.

Gerçekten de mükemmel bir gündü. Shane'in spor salonunda *oldukça* rekabetçi bir şekilde çalışmışlar, ardından havuz kenarında uzanmışlar ve sonunda kayıkhaneye gitmişlerdi. Shane kanolarla açılmalarını önermişti ama Ilya Jet Ski'leri görür görmez bundan vazgeçti. Öğleden sonranın geri kalanını gölde yarışarak, gülerek ve birbirlerini ıslatarak geçirdiler. Ilya yüksek hızlı bir aracı kontrol ettiği zamanki kadar mutlu değildi.

Gerçi daha sonra Shane onu kayıkhanenin içinde duvara yapıştırdığında ve mayolarını çıkarıp birbirlerine sarıldıklarında oldukça mutlu olmuştu...

Gerçekten güzel bir gündü.

Ve şimdi Shane'in çok iyi yaptığı hamburgerleri yiyorlardı ve güneş batarken güvertede bira içiyorlardı ve bu onun istediği her şeydi. Yazları bu kulübede birlikte geçirecekleri bir hayat hayal ediyordu. Emekli olduktan sonra burayı kalıcı evi yapmak niyetindeydi. Ilya'nın ne zaman burada yaşamak isteyeceğini merak ediyordu-

Ne oluyor, Hollander? Kendini biraz aşıyorsun, değil mi?

Ama bugünlerde onu tüketen düşünceler bunlardı: Ilya'nın ailesiyle tanışması, Ilya'nın yazları onunla geçirmesi, Ilya'nın onunla bir yuva kurması.

Onu tüketen tek şeyin Ilya'nın aletini ağzına almak için duyduğu kafa karıştırıcı arzu olduğu o ilk günlerin basitliğine geri dönmek için her şeyini verebilirdi.

Yedi yıldır bu işten paçayı sıyırıyorlardı. Şanslarının bir gün tükenmesi gerekiyordu, değil mi?

* * *

Ilya ateşe bakıyordu çünkü tam olarak başka ne yapması gerektiğinden emin değildi. Bir şenlik ateşinin sağladığı eğlence bu kadarmış gibi görünüyordu: yanıyordu ve siz de ona bakıyordunuz.

Şenlik ateşi Shane'in fikriydi elbette. Ilya daha iyisini düşünebilirdi. Birlikte geçirdikleri akşamda kütüklerin küle dönüşmesini izlemekten başka yapacakları bir şey yoktu ama Shane bu konuda çok heyecanlıydı.

Ama güzel bir geceydi; hava biraz serin, ateş sıcacıktı ve Ilya bir ağaç parçasından yapılmış küçük bir bankta Shane'e yaslanmıştı.

Korkunç değildi.

"Başın nasıl?" Ilya sordu. Shane o öğleden sonra baş ağrısından şikâyet etmişti. Yaralandığından beri sık sık olduğunu söylemişti.

"Oh, şimdi daha iyiyim. Teşekkürler."

Bu iyi bir haberdi, çünkü İlya daha sonra seks yapmayı çok istiyordu.

Shane'in telefonu aniden aydınlandı, ekran onları çevreleyen karanlıkta şaşırtıcı derecede parlaktı. Shane ekrana baktığında yüzü aydınlandı

neredeyse aynı parlaklıkta.

"Ne?" Ilya sordu. Elinde değildi.

"Oh," dedi Shane bir şeyler yazarken dalgınca. "Hiçbir şey. Sadece Rose'dan bir mesaj."

Ilya homurdandı. *Rose*. "*Rose* ne istiyor?"

"Sadece kontrol ediyor. O-hey. Kıskanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Bu şimdiye kadarki en az inandırıcı yalandı.

"Ilya. Ben *eşcinselim*."

"Rose Landry'yi beceremeyecek kadar gey değil."

Shane telefonu bıraktı ve ona ters ters baktı. "Aman Tanrım. *Onunla* sadece birkaç kez *yattım* ve ikisi de felaketti. İnan bana, aynı performansı tekrarlamak istemiyor."

Ilya bir sırıtışı bastırdı. "Felaketler mi?"

Shane, "Sana detayları anlatmayacağım, o yüzden kapa çeneni," diye homurdandı. Yüzüncü kez ateşi dürttü. Ilya bunun gerçekten işe yarar bir şey olduğundan emin değildi ama Shane bunu yapmaktan hoşlanıyor gibiydi.

Zifiri karanlığın ortasındaki bu küçük ışık havuzunda oturmanın biraz ürkütücü bir yanı vardı. Çok ürkütücü bir sessizlik vardı; sadece ateşin çıtırtısı, gölden ara sıra gelen su sesi ve-

Lanet bir kurt. Bu lanet bir kurt ulumasıydı.

"Bu da neydi böyle?" Ilya söyledi. Sesindeki dehşeti gizleyemiyordu. Ama kimin umurundaydı ki, çünkü etrafları aç kurtlar tarafından sarılmıştı!

Shane güldü. "O bir kaçık."

"Bir ne?"

"Bir kaçık!" Shane şimdi gerçekten gülüyordu. "O bir kuş. Ördek gibi bir şey. Aman Tanrım, sen onu kurt sandın!"

"Hangi lanet kuş böyle bir ses çıkarır?"

"Bir kaçık!" Shane tekrar söyledi. Sonra histeri krizleri içinde iki büklüm oldu. Ilya onu ateşin içine itmek istedi.

"Seni de, senin kaçığını da sikeyim!" Ilya dedi ki. "Aptal Kanadalı kurt kuş."

Shane ona baktı, hâlâ gülüyordu. Bütün yüzü buruş buruştu: gözleri, burnu, çilleri. İlya ateşten közleri alıp kendi gözlerine sokmak istedi çünkü bu sevimli, buruşuk, mutlu yüze bakmaya dayanamıyordu.

"Bak," dedi Shane. Ellerinden bir tünel yaptı, ağzına götürdü ve...

Kurt kuş sesi çıkardı.

Hiçbir insan bu sesi çıkaramamalı. "Şimdi de kuş dili mi konuşuyorsun?" Ilya açıkça sordu.

Shane yine kahkahayı bastı ve onu itti. Ilya gülmemek için kendini zor tuttu ama o da gülmeye başladı.

"Akıcı kuş dili konuşuyorum. Aksanım yok!"

Shane'in nefesi kesildi. "Senden nefret ediyorum."

Shane ona doğru eğildi. "Hayır bilmiyorsun."

Ilya iç çekti. Hayır. Yapmadı.

Bankın yanındaki ağaç yığını masanın üzerinde duran kola kutusunu aldı ve bir yudum içti. Shane'e zencefilli gazozunu uzattı.

Uzun bir süre rahat bir sessizlik içinde oturdular.

"Rusya'daki ailenizle hiç konuştunuz mu?"

Soru birdenbire ortaya çıkmıştı, bu da bir süredir Shane'in aklında olan bir şey olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca, muhtemelen Shane'in sormak istediği *gerçek* soru bu değildi.

"Hayır. Şu anda orada sadece kardeşim var. Ve o da berbat." "Oh. Doğru."

Aralarına çok daha az rahat bir sessizlik çöktü.

Shane hiçbir neden yokken, "Özür dilerim," dedi.

"Neden?"

"Ailen. Benim ailem çok iyi. Keşke sen de öyle olsaydın." Ilya omuz silkti. "Annem harikaydı."

Bunu söylememesi gerektiğini biliyordu, çünkü bu sadece

-

"Nasıl öldü?"

Neredeyse on dört yıl olmuştu ama yine de Ilya'nın boğazında bir yumru oluştu.

"Bir kaza," dedi alaycı bir tavırla. Böyle demişti çünkü babası herkese böyle söylemişti. On iki yaşındayken bile bunun doğru olmadığını bilmesine rağmen İlya'ya çok sert bir şekilde söylenen buydu. *Bir kaza geçirdi, Ilya. Anlıyorsun, değil mi?*

"Bir kaza mı?" Shane sordu. Eli şimdi Ilya'nın kolundaydı ve kapüşonlu sweatshirt'ünün kolundan onu sıkıyordu.

"Evet," dedi İlya sıkı, esprisiz bir gülümsemeyle. "Yanlışlıkla bir şişe dolusu hap yuttu. Tüh."

Shane'in vücudunun gerildiğini hissetti. Shane'in böyle bir şeyi hayal bile edemeyeceğinden emindi. Onun mükemmel küçük ailesinde olmazdı.

"Ilya," dedi usulca. "Çok özür dilerim."

İlya dudaklarını büzdü ve başını salladı. Ateş şimdi çok bulanık görünüyordu.

"Kaç yaşındaydın?" Shane sordu.

"On iki." Ve sonra, bir şekilde, Ilya'nın boğazından daha önce hiç kimseyle paylaşmadığı kelimeler döküldü. "Onu buldum."

Sesi son kelimede kesildi ve Shane ayağa kalkarak Ilya'yı kendisiyle birlikte yukarı çekti. Shane onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı, Ilya'nın yüzünü omzuna gömmesine izin verdi.

"Onun zayıf olduğunu düşünmeni istemiyorum," dedi Ilya. "Değildi. O... inanılmazdı. Ama çok üzgündü. Ve babam ona çok sert davranırdı. ve..."

Ilya ağlamadı. Gerçekten ağlamadı. Gözlerindeki nemi almak için hızlıca gözlerini sildi ve Shane'i içine çekti. Odun dumanı gibi kokuyordu çünkü etraflarındaki her şey odun dumanı gibi kokuyordu ve bu Ilya'nın sigara içmek istemesine neden oluyordu.

Ama en çok da kimsenin onları bulamayacağı bu yerde Shane'i kendine yakın tutmak istiyordu. Shane'in gözünün önünde durmak istiyordu. Sonsuz yıldızların altında kamp ateşi yakmak ve Shane'in parmaklarının saçlarını okşadığını hissetmek ve korkunç babasını ya da harika, umutsuzca üzgün annesini düşünmemek. Hokeyi, rekabetleri ya da bu iki hafta sona erdiğinde ne olacağını düşünmek istemiyordu.

"Çok güçlüsün," diye mırıldandı Shane onun kulağına. Onun şakağını öptü. "İnanılmazsın. I-"

Ilya nefesini tuttu.

Ve sonra başka bir kaçık başlarının üzerinden bağırdı. Ve iki adam da kendini kaybetti. Kahkahalarla sarsılırken birbirlerine sarıldılar. Tüm bunlardan sonra gülmek harika bir rahatlamaydı.

Tekrar oturdular, ama bu sefer Shane bacaklarını bankın üzerine çekerek İlya'ya sokuldu. İlya bir kolunu ona doladı ve başının üstünü öptü.

"Ateş için daha fazla odun var mı?" Ilya sordu.

"Evet. Çok var."

"Güzel."

Yirmi Beşinci Bölüm

"Ne oluyor lan? Montreal'i seçemezsin!"

Ilya, PlayStation kumandasını televizyona doğru tutarak, "Az önce yaptım," dedi.

"Peki o zaman... Boston'ı

seçiyorum." "İyi seçim."

"Seni yok edeceğim." "Ben senim."

"Sen hiçbir şey değilsin," diye homurdandı Shane.

Ilya güldü ve onu sertçe dürttü. "Oyunun kapağında ben varım."

Shane onu koltuğun koluna doğru itti. "Aman ne önemli."

Shane'in telefonu çaldığında ilk disk atışını henüz geçmişlerdi. Shane telefona baktı ve kaşlarını çattı. "Hayden arıyor. Açmalıyım."

Ilya gözlerini devirdi ve pause tuşuna bastı.

Hayden.

Aslında Hayden Pike'ı hiç tanımıyordu. Onun ortalama bir forvet olduğunu, görünüş açısından son derece sıradan olduğunu ve Shane'in en iyi arkadaşı olduğunu biliyordu.

Shane kanepenin birkaç adım gerisinde, oturma odasıyla mutfak arasında durarak yürüdü. "Hey, Hayden. Bebek nasıl?"

Ilya kendi kendine sırıttı. Shane, Hayden'ın bebeğinin adını unutmuştu.

"Amber. Doğru ya. O... iyi mi?"

Hayden bu soruya çok uzun bir yanıt vermiş olmalıydı çünkü Shane bir süre sessiz kaldı. Ilya, Shane'in "Öyle mi?", "Harika" ve "Doğru" dışında bir şey söylememesine yaklaşık beş dakika katlandıktan sonra ayağa kalktı ve Shane'e bir *bakış* attı.

Shane ona omuz silkti. *Ne yapmamı istiyorsun?*

Ilya'nın bir fikri vardı.

Shane'in tam önünde durana kadar odayı geçti. Ona küçük bir gülümseme verdi ve Shane kaşlarını çattı.

Ilya'nın bakışları Shane'in kasıklarına indi, sonra tekrar yukarı çıktı. Shane sessizce başını salladı.

"Jackie nasıl?" Shane telefonda sordu. "Yorgun mu?"

Ilya, Shane'in şortunun düğmesini açtı. Shane başını tekrar salladı, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

Ama *onu durdurmuyordu*.

Ilya fermuarı yavaşça indirdi ve Shane'in keskin bir nefes alışıyla ödüllendirildi.

Shane'in şortu yere düştü ve Ilya dizlerinin üzerine çöktü.

Kafasını kaldırdı ve Shane′in gözlerini kocaman açarak "*Yapma*" diye bağırdığını gördü. Ilya abartılı bir şaşkınlık ifadesi takındı.

Ne yapmayayım?

Shane'in külotunu dikkatlice sıyırdı ve yerdeki şortuna katılmak üzere aşağı kaydırdı.

Dürüst olmak gerekirse, Shane'in aleti yumuşaktı, bu yüzden belki de Ilya'nın bunu yapmasını gerçekten istemiyordu. Ilya topuklarının üzerine oturdu ve Shane'in yüzüne bakarak bu oyuna dahil olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Shane ona bakarken alt dudağını ısırdı ve Ilya oyunun başladığını anladı.

"Bir saniye Hayden. Annem arıyor. Bir saniye."

Telefonunun sessize alma düğmesine bastı ve Ilya'ya hırladı, "Ne oluyor *lan*?
Kesin şunu!"

"Bence bunu istiyorsun."

"Ben...Yani..."

"Hayır mı?"

"Çok ürkütücü."

"Yine de sıcak, değil mi?"

Shane ofladı pufladı. "Daha sonra, tamam mı?" "Daha sonra istemeyebilirim."

"Ilya..."

"Sana dokunmayacağım. Eğer sertleşmezsen, hiçbir şey yapmayacağım. Anlaştık mı?" Shane'in ağzı açık kaldı. "*Sertleşmeyeceğim*."

"Tamam. O zaman sorun yok."

Shane ona kaşlarını çattı, sonra telefona geri döndü. "Bunun için üzgünüm Hayden. *Annem* bazen gerçekten *sinir bozucu* olabiliyor."

Ilya ona sırıttı. Ellerini arkasına koyarak bir gösteri yaptı. Shane'in gözleri ona hançer gibi saplandı, sonra tavana döndü. "Başım çok daha iyi. Sanırım tamamen iyileşti. Hâlâ başım ağrıyor bazen ama... evet, aynen... Spor yapıyorum, evet."

Ilya dikkatle Shane'in sikini izledi. Shane'i tanıyordu. Açıkçası, bu onun zavallı sekssiz aletinin yumuşadığını gördüğü tek andı. Genellikle

Ilya ne zaman onun yakınında olsa lanet bir çubuk kadar düzdü.

Shane'in aleti de tıpkı Shane'in geri kalanı gibiydi: düzenli ve pürüzsüz. Ve istekliydi. Taşakları neredeyse tüysüzdü ve Ilya, Shane'in göğsü gibi bunun da doğal olduğundan emindi. Görünüşte ilgisiz olan siki onların üzerine çökmüş, düzgün bir koyu renk kıl yığınının içine yerleşmişti.

Hepsini ağzına almak istiyordu. Shane'in diline karşı sertleştiğini hissetmek istiyordu.

Ama bir söz vermişti ve bekleyebilirdi.

Gözlerini Shane'in yüzüne çevirdi ve onu kendisine bakarken yakaladı. Ilya dudaklarını yaladı.

"Uh...oh, gerçekten mi? Bu harika. Ne zaman oldu bu?" Shane dudaklarını birbirine bastırdı ve yanakları kızardı.

Ilya gülümsedi, çünkü Shane'in siki kasılmış ve dolgunlaşmaya başlamıştı.

Ilya bir dakika boyunca onu izledi ve bu nadir samimi manzaranın tadını çıkardı. Shane'in eli yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Gözlerini sıkıca kapatmıştı, sanki konsantrasyonuyla ereksiyonunu engellemeye çalışıyordu.

İşe yaramıyordu. Hem de hiç.

Shane bir dakika içinde tamamen sertleşmişti, sikinin başı Ilya'nın dudaklarının önünde heyecanla sallanıyordu.

"Vay canına," dedi Shane, sesi zorlanarak. "Yani sence o...oh. Doğru ya. Evet."

Ilya Shane'in sikinin başını görmezden geldi ve başını daha aşağı eğdi. Shane'in taşaklarını nazikçe avucunun içine aldı ve dudaklarını taşaklara bastırdı.

Shane'in vücudu sarsıldı ama uzaklaşmadı.

"Pardon," dedi Shane Hayden'a, sesi son derece düzgündü, "Mark kız kardeşinizin kocası mı? Oh. Tamam. Anladım. Anladım."

Ilya, Shane'in taşaklarından birini ağzına alarak emdi ve ağırlığının tadını çıkardı. Shane küçük bir inilti çıkardı.

Bu harikaydı. Ilya böyle oynamayı seviyordu. Bu oyunun amacının ne olduğundan bile emin değildi ama Shane'in görüşmeyi sonlandırmamış olması, Ilya'nın onun sessiz kalma mücadelesinden zevk aldığına inanmasına neden oldu. İlya taşaklarının arkasındaki parmağını okşamaya başladığında Shane'in iniltisi zar zor duyuldu.

Ilya onunla gurur duyuyordu. Ama yine de bunu onun için kolaylaştırmayacaktı.

Tabandan başlayarak, Ilya Shane'in horozunun şaftını geniş bir şerit halinde yaladı ve ucundaki parlayan precome'u yalayarak bitirdi.

"Hurnnhh," dedi Shane, sonra yüzünü buruşturdu.

Ilya hatırı sayılır oral seks becerilerini işe koştu, Shane'i derinlere götürdü ve parmaklarını Shane'in kalçalarındaki kaslara batırırken başını salladı.

"Oh...oh öyle mi? Bu harika," diye kekeledi Shane telefonuna bakarken.

Ilya ona baktı. Shane de ona baktı, yanakları kızarmış ve gözleri meydan okuyordu. Ilya, Shane'in telefonu henüz kapatmadığına inanamıyordu. Hâlâ telefondayken İlya'nın onu boşaltmasını gerçekten istiyor muydu?

Ilya devam etti ve Shane'in sesi giderek daha da gerginleşti ve Hayden bunu nasıl fark etmemişti?

Shane'in kalçaları Ilya'nın ellerinin altında titriyor, karnındaki kaslar esniyordu ve Ilya, Shane'in bununla nasıl başa çıkacağını görmek için büyülenmişti, çünkü kesinlikle boşalmak üzereydi.

Shane telefonu kulağından çekti ve çılgınca sessize alma düğmesine bastı. "Aaagh. Siktir!" Boşta kalan eli İlya'nın omzunu kavradı, parmakları neredeyse acı verecek şekilde sıkılırken kasıldı ve kendini İlya'nın ağzına boşalttı.

Shane orgazmı bittikten sonra derin bir nefes alıp verdi ve tekrar sessiz düğmesine bastı. "Orada mısın? Kusura bakmayın. Burada bağlantı kötü bazen."

Ilya kahkahasını bir yastıkla bastırabilmek için kanepeye uzandı.

Shane aramayı sonlandırmış olmalıydı, çünkü aniden Ilya'nın üstünde, kanepedeydi ve ona başka bir yastıkla vuruyordu. "Siktir git, seni pislik! Bu en kötüsüydü!"

İlya yüzüne tuttuğu yastığı çekti. "Değildi." "Tanrım, siktir git. Neden bu kadar ateşliydi?"

"Çünkü kötü olmayı seviyorsun, Shane Hollander."

Ve, vay canına. Tam olarak bu kelimeleri söylemek Ilya'nın içinde bir şeyleri çarpıttı. Sadece Shane'e takılıyordu ama bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu merak ediyordu. Belki de Shane için tüm bunlar isyan mıydı? Shane için sadece bu muydu?

Endişesi yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Shane ona yastıkla vurmayı bıraktı. Ilya'nın elini ağzına götürdü ve avucunu öptü.

"Bunu bu yüzden yapmıyorum. Seninle birlikte. Belki başladığımızda öyleydi, bilmiyorum ama şimdi değil ve uzun zamandır da değil."

Ilya, Shane'in tuttuğu elini hareket ettirerek saçlarını Shane'in gözlerinden uzaklaştırdı. "Tamam."

Bunu neden şimdi yapıyorsun? Sormak istiyordu ama cevaptan korkuyordu. Bunun yerine Shane'i öpmek için aşağı çekti.

"Ee," dedi Ilya rahatça, ayrıldıklarında, "Hayden nasıl?"

Shane onun göğsüne yığıldı ve ikisi de gülmekten titrerken Ilya ona sarıldı.

* * *

Ilya bir plan hazırlıyordu.

Erken aşamalardaydı ve muhtemelen kötüydü ama beyninin üzerinde çalışmasına engel olamıyordu.

Shane ile şu anda olduklarından daha fazlası olabilecekleri gerçekçi bir senaryo göremiyordu. Ne olmalarını istediğinden bile emin değildi. Hayal gücü, Shane'in şu anki halini çağrıştıracak kadar pervasız olduğunda İkisi birlikte, bir çift olarak. Birlikte yaşamak? *Evli*? Kahretsin, çok saçmaydı.

"İyi misin?"

Ilya irkilerek dikkat kesildi ve Shane'in üzerinde sadece bir mayo olduğunu ve Ilya'nın oturduğu Adirondack sandalyenin önünde durduğunu gördü. Elinde bir kitap, yüzünde gözlük vardı ve endişeli bir cankurtaran/kütüphaneci gibi kaşlarını çatmış Ilya'ya bakıyordu.

"Evet," dedi İlya elini sallayarak. "Güzel bir manzara. Göl."

"Ağır bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordun."

Ilya omuz silkti. Shane onun yanındaki sandalyeye oturdu ve bekledi. "Keşke bir Kanada takımı tarafından draft edilmiş olsaydım," dedi Ilya.

"Ne? Neden?"

"Bu işleri kolaylaştırır."

"Şeyler mi? Ne demek istiyorsun... ne demek istiyorsun?"

Ilya derin bir iç çekti. Burada tam olarak ne söylemek istiyordu? "I Yani... Amerika artık Ruslar için pek iyi değil. Ve Rusya da benim gibi Ruslar için pek iyi değil."

Shane bir an sessiz kaldı. "Tehlikede misin?"

"Hayır. Sanmıyorum. Ama çok dikkatliyimdir. Olmak zorunda kalmamak istiyorum."

Shane başını salladı. "Sanırım Amerika'da işler daha iyi olacak, değil mi? Ve belki Rusya'da da?"

"Belki."

"Hâlâ Amerikan vatandaşı olmak istiyor musun?"

"Bilmiyorum. Düşünüyorum da... belki başka bir yerde."

"Oh."

"Düşünüyordum da..." Ilya söyledi. Bunların hiçbirini daha önce yüksek sesle söylememişti. Hatta belki de daha önce kafasında tam olarak şekillendirmemişti. "Gelecek sezondan sonra serbest oyuncu olacağım."

Artık Shane'in tüm dikkati kesinlikle ondaydı. "Boston'dan ayrılır mısın?" "Sadece düşünüyordum. Belki... bir Kanada takımı."

"Lanet olsun,

gerçekten mi?"

"Evet."

"Neresi gibi?" Ilya düşüncelerin Shane'in yüzünde bir film gibi oynadığını görebiliyordu: *Ya Montreal'de birlikte oynasaydık? Hayır. Montreal olmazdı.*

ikimize de yetiyor.

"Montreal değil," dedi Ilya nazikçe.

"Hayır. Biliyorum."

Ama Tanrım, şimdi Ilya bunu hayal ediyordu. Birlikte oynamayı, birlikte yaşamayı, birlikte *olmayı*.

Asla gerçekleşmeyecekti.

Ama güzel bir düşünceydi.

* * *

"Svetlana ile evlenebilirim," dedi İlya durup dururken. Ertesi geceydi ve bilardo oynuyorlardı.

Shane yan cebi ıskalayan üç topa kaşlarını çattı. Eğer Ilya *en kötü kâbusunu onun üzerine bırakmasaydı* bu atışı yapabilirdi.

"Öyle mi?" Shane sakince sordu.

"Kendisi Amerikalı, dolayısıyla bu Amerikan vatandaşlığı anlamına gelecektir, ancak bunu yapacaktır."

"Öyle mi?"

"Sanırım öyle. Evet. Sergei Vetrov'un kızı. Biliyor muydunuz?"

"Ne? Gerçekten mi?"

"Evet. Bana yardım ederdi."

Shane, Ilya'nın on iki topu batırmasını izledi. Ve sonra on dört topu. Kendi ıstakasını dizine vurmak istedi.

"Yani, o senin evlenmek isteyeceğin biri mi?"

İlya duruşunu düzeltti ve ona baktı. "Svetlana'dan hoşlanıyorum, evet. Ama bu vatandaşlık için olurdu."

"Ama," dedi Shane. Bir sonraki kısmı söylemek zorundaydı. Çok uzun zamandır içini kemiriyordu. "Evlenmek istiyorsun, değil mi? Yani bir kadınla. Sen benim gibi değilsin. Kadınlardan hoşlanıyorsun. Ve eminim... *Svetlana* muhteşem ve eğlenceli ve... tüm bu şeyler. Değil mi?"

"Evet," dedi Ilya. "Evet. Öyle.

Ama." "Ama mı?"

Ilya omuz silkti ve muhtemelen *kızarmış* gibi görünüyordu. "Benim de böyle bir sorunum var," diye mırıldandı.

Shane bekledi.

"Kadınlardan hoşlanıyorum. Her zaman evlenmenin güzel olacağını

düşünmüşümdür.

Çocuklar. Hepsini. Bir gün. Ama... bu sorun ortadan kalkmayacak."

Shane dudağını ısırdı. "Bana bu sorundan bahset."

"Çok sinir bozucu." Ilya içini çekti ve Shane onun sırıtmak için mücadele ettiğini görebiliyordu. "Her zaman güzel kadınlarla birlikteyim. Harika kadınlarla. Her yerde."

"Kulağa zor geliyor."

"Evet. Dinle. Bu kadınlar, çok seksi ve eğlenceliler, ama önemli değil. Şu aptal çilleri ve zayıf backhand'i olan kısa boylu hokey oyuncusunu düşünmeden edemiyorum."

"Zayıf bir backhand mi?" Shane gülümsemesini durduramadı.

"Evet. O çok sıkıcı ve berbat bir araba kullanıyor ve... benim sorunum da bu. Tüm bu güzel kadınlar ve ben hep onun yerinde olmayı diliyorum."

Ilya üçüncü atışını yapmak için eğildi. "Korkunç bir sorun."

Hay sikeyim. Shane tam burada, oyun odasında ağlamaya başlayacaktı. Yutkundu ve kendini dengeledi. "Sorunun ortadan kalkmasını mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi Ilya ciddi bir şekilde, Shane'in gözlerinin içine bakarak. "Bu sorunun asla ortadan kalkmasını istemiyorum."

"Svetlana'yla evlenme," diye ağzından

kaçırdı Shane. İlya bir kaşını kaldırdı.

"Sadece...yapma. Aşk ya da başka bir şey için olmayacağını biliyorum. Ama yapma. Yapamam, başka bir şey düşünebiliriz, tamam mı?"

Ilya şaşırmış görünüyordu ama

başını salladı. "Tamam."

* * *

"Düşünüyordum," dedi İlya. Ertesi gün sabahın geç saatleriydi ve güvertede oturmuş kahve içiyorlardı. "Boston dışında bir takımda oynasaydım. Belki batıda. Rekabet bu kadar büyük bir mesele olmazdı."

Shane bunu düşünmüş gibiydi. "Bu doğru. Birbirimize karşı yılda sadece iki kez oynardık."

Kaşlarını çattı ve Ilya onun da bu fikirden en az kendisi kadar hoşlanmadığını biliyordu.

Birbirimizi yılda sadece iki kez

görebiliyorduk. "Fedakarlık gibi bir şey.

Gelecekteki kazançlar için, değil mi?"

Shane parladı. "Gelecekteki kazanç mı?"

"Evet. Rekabetimiz çok büyüktü. Ama belki de ortadan kalkmasına yardımcı olabiliriz? Birazcık?"

"Evet..." Shane söyledi. Heyecanlanmaya başlamıştı. "Evet! Senin bu kadar uzakta olman fikri hoşuma gitmiyor ama insanlara rakip olduğumuzu unutturabiliriz ve belki bir gün kimse bizi umursamaz."

"Bir gün. Evet."

Shane ona utangaç bir şekilde gülümsedi, Ilya da ona sırıtarak karşılık verdi ve ikisi de orada oturup birbirlerine aptalca gülümseyerek *bir günün* olasılığını düşündüler.

* * *

"Benim başka bir fikrim var," dedi Shane. Bütün gün İlya'nın önerdiği şeyi düşünmüş ve kendi planını oluşturmuştu. Bir dirseğinin üzerine çıktı ve uykulu Rus'un omzunu dürttü.

Ilya yuvarlandı. "Ne fikri? Ne hakkında?"

"Ottawa için oynasaydın ne olurdu?"

"Ottawa mı? Neredeyse Boston için oynamak kadar kötü. Aynı şekilde rakip olurduk."

"Evet, ama dinleyin. Öncelikle Ottawa'nın yıldız bir pivota ihtiyacı var, yani orada bir açık var. Ama ya sen orada oynarsan ve biz... hikayeyi biraz değiştirirsek?"

"Ne? Bu kelimeler de neyin nesi Hollander? Yoruldum." "Özür dilerim.
Demek istediğim... buz üzerinde hâlâ rakip olabiliriz ama
düşman gibi davranmak zorundayız. Yani, ligde pek çok kişinin arkadaşı var. Ama biz, birbirimize tahammül edemediğimiz ve takımlarımız her karşılaştığında birbirimizi yok etmekten başka bir şey sevmediğimiz bir hikayeye sahip olan tek adamlarız."

"Bu hikaye uzun bir süre için doğru sayılırdı Hollander."

Shane biraz gülümsedi. "Evet, şey. Artık doğru değil. Sanırım bunu söylemek güvenli, değil mi?"

"Elbette."

"Yeni oyuncular -daha genç oyuncular- olacak ve yeni rekabetler oluşacak. İkimiz de emekli olana kadar bu dansı sürdürmeye gerçekten ihtiyacımız var mı?"

Ilya'nın kaşları çatıldı. "Çok geç oldu Hollandalı. Bu çok fazla İngilizce. Senin fikrin nedir?"

"Sen Ottawa için oynuyorsun, ben Montreal için. Bu şehirler arasında bir saat var. Birlikte bir hayır kurumu kuralım, sen ve ben. Her iki şehre de fayda sağlayacak bir şey. Böylece insanlar bizi bir konuda birlikte çalışırken görecek. Bu fikirle sana nasıl yaklaştığıma dair bir hikaye uydururuz ve-"

"Ya da ben sana yaklaştım."

"Her neyse. Mesele şu ki, basına, taraftarlara, herkese, ikimiz için de çok şey ifade eden bir amaç için birlikte çalışarak birbirimize karşılıklı saygı duyduğumuzu söylüyoruz..."

"Evet. Ve ayrıca birbirimizi beceriyoruz. Sorusu olan var
mı?" "Siktir *git*! Bu harika bir fikir, Rozanov!"

Ilya güldü. Shane ona yastıkla vurdu.

"Fena değil," diye kabul etti sonunda Ilya. "Yani bu hayır işini
başlatıyoruz..." "Ve bu saçmalık da olmaz. Ben de bir tane
başlatmak istiyordum.
Her neyse. İkimiz için de çok şey ifade eden bir şey
yapacağız." "Evet. Tamam."

"Buzda birbirimize karşı hala sert oynuyoruz, tabii ki. Yani seni dövmekten zevk almayı asla bırakmayacağım."

Ilya homurdandı. "Elbette."

"Ve... dediğim gibi. Birbirimizden bir saat uzaktayız. Tüm yıl boyunca."

Ilya'nın bu vizyonu olabildiğince net görmesini istiyordu. Bu son derece mümkün görünüyordu. Hatta kolay.

"Ve Kanada'da olacaksın. Ve sonunda vatandaşlık için başvurabilirsin."

"Evet. O kısmı anlıyorum."

"Ve belki... bir gün. İkimiz de emekli olduğumuzda. Birlikte olabiliriz. Gerçek anlamda."

Ilya bu kısımda afallamış görünüyordu. "Gerçekten bu kadar ileriyi mi düşünüyorsun Hollander?"

"Bunu biliyorum."

"Bunu mu istiyorsun? Birlikte
olmayı?" "İstiyorum. O kadar çok
istiyorum ki bu beni korkutuyor."

Ilya yüzünü Shane'den çevirdi ve sessiz kaldı. Shane'in midesini soğuk bir korku kapladı; çok fazla şey itiraf etmişti.

Ama Ilya geri döndü ve hızla Shane'in üstüne yuvarlandı ve onu öptü, öptü ve geri çekilip tercüme edene kadar Rusça aynı şeyi tekrar tekrar mırıldanmaya devam etti:

"Seni seviyorum."

Shane dondu kaldı. Ve sonra Ilya dondu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Shane. Böyle yanıt vermek istememişti.

"I..." Ilya'nın gözleri çok geniş ve çok korkmuştu.

"Ben de seni seviyorum," dedi Shane.

Ilya titrek bir gülümseme verdi ve nefes verdi.

"Tanrı'ya şükür." "Bu... senin için de ıstırap gibi mi
geliyor?"

Ilya başını sallamaya başladı, sonra durdu. Onun yerine başını
yavaşça salladı. "Artık değil."

* * *

Ilya gülümsemesi yüzünü parçalayacakmış gibi hissetti. Son derece mutluydu.

Shane gözleri parlayarak ve çilleri kırışarak ona bakıyordu ve Ilya onu seviyordu. Shane de *onu* seviyordu.

Lanet olsun.

Shane Hollander bana aşık.

Onu öpmek istiyordu ama ona bakmaktan da kendini alamıyordu.

"Bunun olmasına nasıl izin verebildik?" Ilya sordu ve sesi istediğinden daha titrek çıkmıştı.

"Bilmiyorum. Biz çok aptal ve sorumsuzuz."

"Çok aptalca, evet. Tanrım, Hollander." Ve sonra onu öptü. Nasıl öpmesin ki?

Ilya'nın içinde onu yere yapıştırma isteği vardı, sanki Ilya onu sıkı sıkı tutmazsa Shane yok olacaktı. Parmaklarını Shane'in bileklerine doladı ve onları Shane'in başının iki yanındaki yastığa tutturdu.

"Bu gerçek, değil mi?" Ilya sordu. Sadece emin olması gerekiyordu.

"Bu gerçek," dedi Shane. Sesi alçak ve sevimli bir şekilde cızırtılıydı. "Sanki... rüya görüyormuşum gibi hissediyorum?"

"Sevmiyorsun. Seni seviyorum."

Ilya kalbinin buna daha fazla dayanabileceğinden emin değildi. Ciğerlerine baskı yapıyormuş gibi hissediyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Düşünmeyi zorlaştırıyordu. Shane'i tutup tekrar tekrar öpmekten başka bir şey yapmak zordu.

Shane'in sırtı yatağa yaslandı ve sertleşmiş sikini Ilya'nın kalçasına bastırdı. "Sana olabildiğince yakın olmak istiyorum," dedi nefes nefese.

"Öylesin."

"Hayır. Ben istiyorum..."

"Söyle bana."

"Beni becerirken kucağında olmak istiyorum. Sana dönük. Sana sarılmak. Ben...ahh. Siktir, evet..."

İlya elini her ikisinin de sikine dolayınca sustu. "Bunu ben de istiyorum," dedi İlya. "Seni seviyorum."

Hızlıca hareket ettiler, Ilya sırtını yatak başlığına yasladı ve Shane onun kucağına oturdu. Ilya siklerini birlikte okşamaya devam ederken uzun süre bu şekilde öpüştüler.

"Tanrım," diye ürperdi Shane. "Durmak zorundayım. Sana içimde ihtiyacım var."

"Mm. Henüz değil. Benim için kendini okşa." "Yapamam. Ilya, geleceğim. Yemin ederim-"

"Kendini okşa. Birazcık. Bence bunu yapabilirsin ve boşalmazsın."

Ilya, Shane'e sıkıntı vermekten neden bu kadar zevk aldığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama alıyordu. Onu tedirgin ve kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken görmeye bayılıyordu.

"Eğer beni seviyorsan..." Ilya iğrenç bir şekilde ekledi.

Shane'in gözleri kısıldı. "Bunu sorgulamaya başlıyorum."

Ilya sırıtarak başını salladı. "Beni seviyorsun. Bana ne kadar çok sevdiğini göster. Kendini okşa, belki ben de seni beceririm."

Sanki Ilya'nın yapmama ihtimali varmış gibi.

Shane titreyen parmaklarını sikinin etrafına sardı ve çok dikkatli bir şekilde şaftının uzunluğuna doğru sürükledi. Ilya bu itaat gösterisi karşısında nefesini tuttu. Shane'in ne kadar tehlikeli derecede yakın olduğu konusunda yalan söylemediğini biliyordu. Yarığından döl damlıyordu.

"Bu kadar ıslanmana bayılıyorum, Shane."

"Kes sesini." Shane'in tüm vücudu titriyordu. "Konsantre olmaya çalışıyorum."

Ilya kıkırdadı. "Aletin daha hızlı gitmeni istiyor."

"Daha hızlı gidemem," diye homurdandı Shane.

Ilya Shane'in taşaklarını hafifçe avuçladı ve Shane'in bir nefes ve bir dizi küfür tıslamasına neden oldu. "Çok sıkı, Hollander. Devam et."

Shane inledi. "Seni piç. Beni sikmek zorundasın."

"Yakında."

"*Şimdi*."

Yeni bir döl damlası fışkırdı ve Ilya onu parmak ucuyla yakaladı. Shane, Ilya'nın parmağı ağzına almasını gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde izledi. "Tanrım, Ilya. Seni *sikeyim*. *Lütfen* beni siker misin?"

Shane nefes nefese kaldı.

Pekâlâ. Bu kadarı yeterdi. Ilya yatağın başucundaki masadan kayganlaştırıcı ve prezervatifi alıp kendini hazırladı.

Ve, oh, Tanrım, Shane üzerine çöktüğünde, tüm vücudu ihtiyaçla titriyordu, bu Ilya'nın şimdiye kadar hissettiği en inanılmaz şeydi. Shane, Ilya'nın yüzünü tutup onu öperken, Ilya Shane'in bedeninde sarsıldı.

Shane'i *her yerde* hissetti.

Shane bir elini yatak başlığına, diğerini de İlya'nın omzuna koyarak kendini destekledi ve tüm gücünü kullanarak İlya'nın sikinin üzerine çıktı. İlya'nın kalçalarını sert kalçalarının arasına sıkıştırdı ve o mükemmel götü İlya'nın kucağına defalarca vurdu ve *becerdi.*

Shane başını geriye attı ve Ilya onun sikinin aralarındaki boşlukta zıplamasını izledi. Ilya, Shane'in ona dokunursa anında ateş edip etmeyeceğini merak etti.

Shane'in parlayan sikine temas etmeden yine de ateş edip etmeyeceğini merak etti.

"Çok iyi, Ilya. Vay anasını. *Siktir*. Çok yaklaştım."

Ve birden Ilya *kendisinin* de öyle olduğunu fark etti. Çoğu partneriyle bir aygırın dayanıklılığına sahipti ama Shane'le birlikteyken vücudunu kontrol edemiyor gibiydi.

"Yap şunu, lanet olsun. Ver onu bana, Hollander. Tam oradayım."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Oh, kahretsin. İşte geliyor-"

Shane'in salıverilmesi Ilya'nın göğsüne sıçrarken ikisi de haykırdı. Vücudu Ilya'nın sikinin etrafında kasıldı ve Ilya uçurumun kenarına savruldu, bozuk bir "Seni seviyorum" ile sert bir şekilde boşaldı.

"Aman Tanrım," diye hırıldadı Shane. Alnı Ilya'nın omzuna düştü. "Bu mükemmeldi."

"Evet. Mükemmel." Ilya kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. *Olabildiğince yakın*.

Sonunda Shane onu bıraktı ve Ilya prezervatifi attı. Yatakta birbirlerine sarıldılar, her iki adam da sessiz, uykulu ve delicesine mutluydu.

"Annenin adı neydi?" Shane aniden sordu. Parmakları İlya'nın boynundaki zincirin üzerinde geziniyordu.

"Irina." İlya onun adını o kadar uzun zamandır söylememişti ki, ağzında tuhaf bir his uyandırdı. "Neden?"

"Sadece düşünüyordum." Bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Başlatacağımız hayır işi için bir hokey okulu açmalıyız diye düşünüyorum. Ottawa ve Montreal'de yaz hokey kampları düzenleyebiliriz."

"Ve parayı dağıtacak mıyız?"

"Evet. Bence parayı ruh sağlığı kuruluşlarına vermeliyiz. Belki... intiharı önleme?"

Shane utanmış gibi gözlerini kaçırıyordu ama İlya onun çenesini tuttu ve yüzünü kendisine doğru çevirdi.

"Sadece bir fikirdi," dedi Shane sessizce. Ve Ilya şu anda ağlamayacaktı.

"Shane," dedi, "bu fikre bayıldım."

"Öyle mi?" Shane gülümsedi.

"Evet. Bu çok..." Siktir. Doğru kelime neydi? Ilya'nın o anda hissettiği her şey için doğru bir kelime var mıydı? Aklına bir tane gelmedi, onun yerine "Seni severdi" dedi.

"Keşke onunla tanışabilseydim." "Evet. Ben de."

Shane esnedi ve Ilya'nın göğsüne sarıldı. "Kusura bakma. Çok yorgunum."

"Benim hatam, sanırım."

"Kesinlikle senin hatan. Ama seni affediyorum," dedi Shane bir kez daha esneyerek.

"İyi geceler, Hollander."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Mm. Tekrar Rusça söyleyebilir misin?"

İlya, Shane'in elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını öptü. "*Ya lyublyu tebya*."

"Ya-loo-blue-tee-baa," diye mırıldandı Shane.

Ilya güldü ve lambayı kapattı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ilya ayaklarının üzerinde zıpladı ve iskelenin altındaki suda sallandığını hissetti.

"Yoga yaptığınız iskele bu mu?" diye sordu.

"Hayır, burada yoga yapmıyorum. Burası sadece kamera ekibinin benden istediği yerdi...bekle. O şeyi *izledin* mi?"

"Evet. Harikaydı. Uyumak için yardıma

ihtiyacım vardı." "Sen bir pisliksin."

Birkaç ördeğin yanlarından yüzerek geçişini sessizce izlediler. Issızlığın ortasında eğlence diye buna denirdi.

Sabahın geç saatleriydi ve gün şimdiden sıcaktı. Shane de Ilya gibi sadece şort giyiyordu. Gece boyunca birbirlerini uyutmadıkları için geç yatmışlardı.

Güneş Shane'in her santimetresinde parlıyordu: teninde, saçlarında, *çillerinde*. O kadar güzel ve mutlu görünüyordu ki.

Ilya'nın bunu mahvedecek olması utanç vericiydi. Utanç vericiydi ama başka çaresi de yoktu: Shane Hollander bir rıhtımın kenarında duruyordu ve şimdi sırtı Ilya'ya dönüktü. Bir aptal gibi.

"Su nasıl?" Ilya sordu. "Ne?"

Ilya onu iki eliyle iskeleden itmeden önce Shane'in aldığı tek uyarı buydu. Shane, kafası karanlık suyun altına gömülmeden önce en fazla bir "orospu çocuğu" sesi çıkardı.

Tekrar ayağa kalktığında, Ilya kahkahalarla iki büklüm olurken, o sıçramaya ve küfretmeye devam etti.

"Siktir. Sen!" Shane bağırdı ve bunu kolunun güçlü bir hareketiyle İlya'ya doğru bir su dalgası göndererek noktaladı. Su çoğunlukla Ilya'nın baldırlarına çarptı.

"Pislik herif!" Shane bağırdı.

Ilya iskelenin ucundan koşarak çıktı ve Shane'in hemen yanında mükemmel bir gülle atarak suya daldı. Kafası tekrar suyun üstüne çıkar çıkmaz, Shane'in suratına bir tane patlattı.

Shane onun omzuna vurmaya çalıştı ama Ilya bileğinden tutup onu kendine çekti. Onu çabucak öptü ve Shane onu göğsünden sertçe itti.

"Ya telefonum cebimde olsaydı?" Shane şikayet etti.

"Değildi. Masanın üzerinde bırakmışsın.

Güvertede." "Şey..."

Ilya onu tekrar öptü. İkisi de suda yüzerken bunu yapmak biraz garipti. Shane'in tadı serin ve tatlı su gibiydi.

Sanki hâlâ tamamen güvenli ve çalışır durumda olduğunu kanıtlamak istercesine, Shane'in telefonu uzaktan çalmaya başladı.

"Uh-oh." Ilya sırıttı.

"Sorun değil. Cevap vermeme gerek yok."

"Hayır." Shane'i tekrar öptü ve bu kez Shane'in sırtını rıhtımın ucuna yaslayacak şekilde onları çevirdi. Muhtemelen Shane için çok rahatsız ediciydi ama aldırmıyor gibiydi. Öpüştüler

Ilya coşkuyla ellerini Shane'in omuzlarının iki yanındaki rıhtımın tahtalarına dayadı. Shane, Ilya'yı şaşırtarak bacaklarını Ilya'nın beline doladı ve onu kendine doğru daha sıkı çekti.

Ilya, Shane'in kafasından çıkabildiği ve kendini bırakabildiği bu nadir anları seviyordu. Shane'e bunu yaptırabilmeyi seviyordu.

Shane'i seviyordu. Tanrım, Shane'i seviyordu.

Shane iki eliyle arkaya uzanıp kendini sudan çıkarmadan önce bir süre bu şekilde öpüştüler. Ilya hızla onu takip etti.

Shane'in üzerine bastırdı, onu öptü ve sırt üstü yatmaya zorladı. Islak şortunun üzerinden Shane'in ereksiyonunu kavramak için uzandı.

"Birisi görebilir. Tekneyle," diye nefes nefese kaldı Shane.

"O zaman gözünü dört aç." Ilya elini Shane'in şortunun kemerine daldırdı ve küçük, lezzetli bir iniltiyle ödüllendirildi.

Shane'in telefonu yine çaldı.

Shane başını geriye doğru eğerek telefonun geldiği yöne baktı. "Siktir git," diye bağırdı telefona.

Ilya güldü ve Shane'in sikini okşamaya devam etti. Shane'in kalçasına biraz sürtünüyordu. Rıhtım altlarındaki suyun içinde şiddetle zıplıyordu.

Shane'in çene çizgisini ısırdı ve gülümsemesini öptü. Shane'in tekneleri izlediğini hiç sanmıyordu.

"Bunu beğendin mi Hollander?"

"Evet. Evet ben... Bunu uzun zamandır

istiyordum." "Neyi istiyordun? Söyle bana."

"Sen. Burada. Dışarıda böyle."

Ilya nefesini içine çekti. "Sana ne yapmamı istiyorsun?"

"Herhangi bir şey. Bilmiyorum. Her şeyi."

"Bana bir şey söyle." Ilya, Shane'in kalçasındaki sert kaslara karşı daha sert ve daha hızlı sallandı.

"Seni düşündüm... beni becermeni. Dışarıda. Güvertede. Ya da... bir ağaca karşı." Yüzü kıpkırmızı oldu ama Ilya gülümsedi.

"Siktir, Hollander. Sadece sorman yeterliydi."

Shane nefesini tuttu ve sırtını kamburlaştırdı. Ilya onu daha hızlı okşadı.

"Belki kanoyla falan gidebiliriz. Şu küçük adalardan birine gideriz," dedi Ilya, dudakları Shane'in kulağını okşayarak. "Tamamen yalnız oluruz ve seni orada, kimsenin görmeyeceği açık bir yerde beceririm."

"Oh lanet olsun. Siktir. Ilya."

"Belki birileri seni duyar. Teknelerinden." "Ahh."

Shane'in salıverilmesinin sıcaklığı şortunun soğuk, nemli kumaşıyla karıştı. Ilya birkaç kez daha Shane'in bacağına doğru hamle yaptı ve kendi siki şortunun içinde nabız gibi atıp fışkırırken haykırdı.

Nefes nefese Shane'in üstüne yığıldı.

Shane nefes nefese güldü. "Vay canına. Ne oluyor lan?"

Ilya gülümsedi ve Shane'in boynuna sokuldu. "Bilmiyorum. Elimde değildi." "İlk başta rıhtıma neden geldiğimizi bile hatırlamıyorum. yer."

"Fark eder mi?"

Shane başını çevirdi ve onu çabucak öptü. "Hayır."

* * *

Bir dakika sonra Ilya kendini Shane'in üzerinde şınav pozisyonuna getirdi, sonra suya geri kaymadan önce onu hızla öptü. Shane de en azından şortunu biraz temizleyeceğini düşünerek onu takip etti.

İkisi de acıktıklarına karar vermeden önce bir süre daha yüzdüler ve eve doğru yöneldiler. Shane tam sürgülü cam kapıdan geçmek üzereydi ki Ilya bileğinden tutup onu kendine doğru çekti.

"Seni sevdiğimi tekrar söylesem sorun olur mu?" Ilya sordu. Çarpık gülümsemesi hayranlık uyandıracak kadar utangaçtı.

Shane de gülümsedi. Muhtemelen o *da gülümsemiştir*. "Sorun yok."

Ilya kelimeleri söylemek yerine onu öptü. Yavaş ve kasıtlıydı, dili Shane'inkine bastırıyor, parmakları nazikçe

Shane'in beli. Shane bacaklarının onu bırakacağını hissetti. Memnun bir ses çıkardı ve daha da yaklaştı, böylece Ilya'nın her santimine bastırdığını hissedebiliyordu. Elleri Ilya'nın sırtındaki gölün serinlettiği tende gezindi ve sonunda Ilya'nın nemli saçlarına uzandı.

Ilya ofladı ve Shane'in başını geriye yatırarak onu daha derin ve daha sahiplenici bir şekilde öptü. Shane mutluluktan başının döndüğünü hissetti. Dünyanın her yerinden daha çok sevdiği yerde, sevdiği adam tarafından -onu da seven adam tarafından- böyle tutulmak ve böyle öpülmek...

İkisi de bir ses duydu.

İkisi de kafalarını çevirdi.

İkisi de Shane'in babasının evin içinde durduğunu, donmuş bir halde güvertede birbirlerine sarıldıkları yere baktığını gördü.

Bir an için kimse hareket etmedi. Kimse ses çıkarmadı. Herkes. Sadece. Baktı.

Sonra, çok hızlı bir şekilde, Shane'in babası topuklarının üzerinde döndü ve evin ön kapısına doğru yürüdü. Shane, Ilya'yı bıraktı ve "Kahretsin!" dedi.

"Baban, değil mi?"

"Evet! Siktir. Siktir. Tamam..."

Shane iki eliyle başını tuttu. "*Siktir!*" "Yapmalı mısın-?"

"Evet. Tamam. Tamam. Ben sadece... sen burada bekle."

Shane hızla evin içinden ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı tam zamanında açtığında babasının arabasının ormanlık yolda gözden kaybolduğunu gördü.

Birkaç dakika orada durdu, üzerinde kısa süre önce içine boşaldığı ıslak şorttan başka bir şey yoktu ve yüzünde saf bir panik ifadesi vardı.

"Shane?"

Ilya'nın ona seslendiğini duydu ama cevap verecek sesi bulamadı.

"Hollander?" Dirseğinde bir el hissetti. "Çoktan gitmiş miydi?" "Evet."

İkisi de orada sessizlik içinde duruyordu. Shane, Ilya'nın da bu anın muazzamlığını üzerinden atmaya çalıştığını düşündü.

Shane sonunda, "Bu çok kötü," dedi.

"Gitmelisin. Onunla konuş."

"Evet. Kahretsin. Evet, yapmalıyım. Muhtemelen en iyisi bunu şimdi yapmak." Ilya'nın arkasından homurdandığını duydu.

"*Hiç* komik *değil*!" Shane ona ters ters baktı. "Biraz komik."

Shane ona ters ters bakmaya hazırlanarak arkasını döndü ama Ilya'nın yüzünü görünce o da gülmeye başladı.

"Tanrım," dedi. "Onları bu işe alıştırmak buraya kadarmış."

İlya daha sert güldü. "Belki de fark etmedi?"

İkisi de gülmekten kırıldı. Tamamen sinirsel bir durumdu ama Shane gözleri yaşardı. Planına göre ailesine -bir süre sonra- eşcinsel olduğunu söyleyecekti. Onlara bunu sindirmeleri için zaman vermeyi planlamıştı ve sonra onlara -eninde sonunda- bir ilişki içinde olduğunu söyleyecekti. *Aşık* olduğunu.

Ve sonra, tüm bunlar kafalarında oturduktan sonra, asıl bombayı patlatacaktı.

Şimdi her şey tam tersi bir sırada gerçekleşiyordu.

"Onlara ne söyleyeceğim ben? *Muhtemelen neden Ilya Rozanov ile öpüştüğümü merak ediyorsunuzdur...*"

"Seninle gelmemi ister misin?"

Shane bu teklif karşısında şaşırdı. Bunu istiyor muydu? Bu onu işleri daha da mı garipleştirecekti? Kesinlikle desteğe ihtiyacı varmış gibi hissediyordu. "Bilemiyorum. Bunu gerçekten yapar mıydın?"

Ilya onun elini tuttu ve sıktı. "Evet. Eğer yardımı olacaksa."

Shane başını salladı. "Olabilir. Çok garip olacak ama... sanırım senin de orada olmanı istiyorum."

"Tamam."

"Muhtemelen önce giyinmeliyiz." "Evet."

Çabucak giyindiler. Shane, ailesine iyi ve normal bir insan olduğunu hatırlatmak için geçen yaz koçluk yaptığı bir hokey kampından kalma bir tişört giydi.

Ilya Boston Bears tişörtü giyiyordu. Shane yüzünü buruşturdu. "*Bunun* bir faydası olmayacak."

"Boston'da oynadığımı bilmiyorlar mı?"

Shane gözlerini devirdi. "Hadi ama. Şu işi bitirelim."

Shane'in ailesinin evine gitmek yaklaşık on dakika sürmüştü ama bu sefer çok daha uzun sürmüş gibiydi.

Shane babasının arabasının arkasına park ederken "Tamam," dedi. "Sadece... bırak konuşmayı ben yapayım."

"Sorun değil."

"Siktir, belki de arabada beklemelisin." Ilya kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Hayır," dedi Shane. "Hayır, boş ver. Gel hadi."

Arabadan çıktı ve Ilya da onu takip etti. Shane ailesinin pencereden onları izleyip izlemediğini merak etti.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedi. Onlarla hiç yapmazdı. Kapıyı açtı ve olabildiğince sakin bir şekilde, "Alo? Benim. Benim... Shane."

Anne ve babası kanepede oturdukları yerden kalktılar. Babasının gördüklerini annesine anlattığı açıktı.

"Shane?" dedi annesi. Sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi söylemişti.

"Anne. Baba. Bence konuşmalıyız."

"Bulaşık makinesi tableti almayı unutmuşuz," dedi babam. Sesi şok olmuş gibiydi. "Sadece biraz ödünç alabilir miyim diye soracaktım. Misafirin olduğunu bilmiyordum."

"Baba, sorun değil. Özür dilerim. Bu şekilde öğrenmemeliydin." "Tam olarak neyi öğrendim?" Annem sordu. Gözleri İlya'ya kilitlenmişti, Shane'in omzunun hemen üzerinden.

"Şey, ben... Ben eşcinselim. Sana söyleyecektim. Yakında. Sadece... üzgünüm. Keşke sana söyleseydim."

Ailesi hiçbir şey söylemedi. İkisi de İlya'ya saldırmak üzere olan bir dağ aslanıymış gibi bakıyorlardı.

"Um, ve bu...Ilya. Rozanov. Muhtemelen tanıyorsunuzdur."

"Merhaba," dedi Ilya.

"Ve o... ziyarete geldi. O... biz..."

Tam olarak neydiler? Shane, Ilya'yla birlikte hangi etiketle rahat edeceklerine bile karar veremediklerini fark etti.

"Sevgililer," diye teklif etti Ilya.

Siktir, olabilecek en iğrenç kelimeyi seçtin, Ilya.

Bu sözün geri dönüşü yoktu. Shane sadece sonrasını bekleyebilirdi.

"Ama... ondan nefret ediyorsun," dedi annem.

"Hayır, ben...ben bilmiyorum. Yani. Bazen yapıyorum, biraz. Ama çoğunlukla onu seviyorum. Aslında."

"Sen... *ne*?"

Shane'in kalbi hızla çarpıyordu. "Sadece... oturabilir miyiz? Özür dilerim. Bunun bir anda çok fazla olduğunu biliyorum. Sana bu şekilde anlatmak istemedim. Hem de hiç."

Bir süre kimse bir şey söylemedi, sonra babası başını salladı ve oturma odasındaki mobilyaları işaret etti. Anne ve babası birlikte kanepeye oturdular. Shane

ve Ilya onlara bakan ayrı sandalyelere oturdular.

"Shane..." Annem başladı. "Sanırım ikimiz de senin... eşcinsel olabileceğinden... şüpheleniyorduk."

"Öyle mi?" Shane bunu beklemiyordu.

"Evet, şey. Açıkçası kesin olarak bilmiyorduk. Sadece bunun bir olasılık olabileceğini düşündük."

"Tanrım. Böyle düşündüğünü hiç bilmiyordum."

"Seni çok iyi tanıyoruz," dedi annem. Ona küçük bir gülümseme verdi ve bu küçük jest Shane'in rahatlayarak ağlamak istemesine neden oldu.

"Şüphelenmediğimiz şey," diye ekledi babam, "burada Bay Rozanov ile... *dost* olduğunuzdu."

"Ilya," dedi Ilya.

"Ilya, o zaman."

"Bu... uzun bir hikaye. Ve bizim için bir anlam ifade etmiyor bile," dedi Shane. "Hiç," diye onayladı Ilya.

"Bu ne zaman oldu?" Annem sordu. "Bekle, All-Star maçı mıydı? Aynı takımdaydınız-"

"Hayır," dedi Shane. "O zamanlar... zaten devam ediyordu."

Babası bir nefes verdi. "Bizi kesinlikle kandırdın. Ve... diğer herkesi."

"Peki ne zaman?" Annesi sordu. Zaman çizelgesini anlamak için çaresiz görünüyordu.

bu şeyin. Shane onun son birkaç sezonu zihninde tekrar tekrar oynattığını görebiliyordu.

"Çaylak yılımızdan beri," diye mırıldandı Shane.

Ailesinin zaten olduğundan *daha* fazla şok olmuş görünebileceğini sanmıyordu ama bu haber karşısında kesinlikle *daha fazla* şok olmuş görünüyorlardı.

"*Çaylak sezonundan* beri... olamazsın?" diye soludu annesi. "Hayır," dedi Ilya. "Bu doğru değil. Ondan önceydi."

Yardımcı olmuyorsun, Ilya.

"Ondan *önce* mi?" Annem sordu.

"Biraz önce," diye açıkladı Ilya. "Yazdan önce."

"Bunca zamandır... *aşık* mıydın?"

"Hayır!" Shane söyledi.

Ilya aynı anda, "Tanrım hayır," dedi.

"Ama sonra..." Annem başladı. "Oh," dedi. Ve kızardı. "Anlıyorum."

"Her neyse," dedi Shane. Annesinden bile daha fazla kızarmıştı.

"Annemin

Mesele şu ki, biz... birlikteyiz. Sayılır. Ya da olmak istiyoruz. Eğer bu imkansız olmasaydı."

İlk kez anne ve babasının yüzlerindeki şok ifadesi yerini sempatiye bıraktı.

"Anlamıyorum," dedi annesi. "Aranızda böyle bir şey nasıl olabilir? Montreal'de hiç iyi erkek yok muydu Shane?"

"Muhtemelen," diye mırıldandı Shane.

"Takım arkadaşlarının bundan haberi var mı?" Babam sordu.

"Hayır! Hayır, kimse bilmiyor. *Hiç kimsenin*. Bu çok gizli, tamam mı?"

Babası ayağa kalktı. "Bira isteyen var mı? Ben bira içebilirim." "Evet," dedi Ilya.

"Kesinlikle," dedi Shane.

"Elimizdeki en güçlü şey bu mu?" diye sordu annesi.

Shane konuşmaya verilen arayı Ilya'ya bakmak için bir fırsat olarak değerlendirdi. Shane'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmiş gibiydi ve hemen dönüp ona sorgulayan bir bakış attı.

Sence şu ana kadar nasıl gidiyor?

Fena değil, değil mi?

Fena değil.

Babası hiç konuşmadan ikisine de birer kutu Sleeman birası uzattı. İlya'nın önünde oyalandı ama hiçbir şey söylemeden kanepedeki yerine döndü.

"Ben sadece..." Annem dedi ki. "Bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanamıyorum." "Biliyorum," dedi Shane.

"Bunca zamandır," dedi babam sessizce, neredeyse kendi kendine. "Bu sırrı içinde tutuyordun. Bunca zamandır."

"Sen hiç..." Annesinin sesi birden dehşete düşmüş gibi çıktı. "Onun *kazanmasına* hiç *izin vermedin*, değil mi Shane?"

"Tanrım, anne! Hayır!"

Ilya güldü. "Kazanmama *izin vermesine* gerek yok."

"Asla yapmam," dedi Shane hemen. "Takım her şeyden önce gelir. Her zaman. Ayrıca onu yenmek hoşuma gidiyor."

Annem kaşlarını çatmış ona bakıyordu, sözlerine pek inanmamıştı.

"Babamla Yahtzee oynadığınızda *onun* kazanmasına izin veriyor musun?" Shane umutsuzca sordu.

"Asla," diye gülümsedi annem, belki de anlıyordu. Rahatlamış görünüyordu.

"Planın bunu yapmaya devam etmek mi? Bunu bir sır olarak saklamak mı? Emekli olana kadar? Sonsuza kadar mı?" Babam sordu.

"Olabilir. Yani, evet. Muhtemelen."

"Oh, Shane." Annesi çok üzgün görünüyordu.

Babam başını salladı. "Gerçekten mi? Başka bir yol göremiyorum.

Keşke görebilseydim." "Biliyorum," dedi Shane sefilce. "Biliyoruz. Bu

yapabileceğimiz bir şey değil

duyurun."

"İtiraf etmeliyim ki," dedi babam, "senin hakkında şaşırdım, İlya. Her zaman bir *kadın* erkeği olarak ün salmıştın."

"Doğru değil," dedi Ilya.

"Ilya ikisini de seviyor," dedi Shane.

"Oh," dedi annesi. Anne ve babası birbirlerine endişeli bir bakış attılar. Shane konuyu değiştirmek üzereydi -çünkü bu çok rahatsız edici bir durumdu- ki İlya konuştu.

"Birçok kadınla birlikte oldum. Bu sahte değildi. Ama..." Shane'e baktı ve Shane nefesini tuttu. "Ben sadece bir kadına aşık oldum.

kişi."

Ve aniden Ilya, Shane'in gözlerinde çok bulanık göründü. Shane ağlama isteğini bastırdı ve "Ben de. Sadece bir tane."

Shane'in annesi eliyle ağzını kapattı. Ona dokundu

Parmak uçlarını üst dudağına dayadı ve Shane onun bu durumda tam bir Yuna Hollander gibi davranmak üzere olduğunu biliyordu.

Elbette, bir dakika sonra ellerini birbirine vurdu ve sandalyesinden fırladı. "Pekâlâ, planımız nedir?" dedi. "Bir sorunumuz var, hadi çözelim."

Shane şaşkın şaşkın bakan Ilya'ya baktı. Ona küçük bir gülümseme verdi. Artık yanlarında Yuna vardı ve Shane daha iyi bir müttefik düşünemiyordu. "Her şeyden önce," dedi Yuna, "Scott Hunter'la konuştun mu?" "Scott Hunter'la konuştun mu?

Sevgili oğlundan Olimpiyat altınını çalan kötü adamdan bahsetmek ona fiziksel olarak acı veriyordu.

"Var," dedi Ilya. "Ama bizim hakkımızda değil."

"Ona e-posta gönderdim," diye ekledi Shane. "Cesaretini takdir ettiğimi falan söyledim. Ona kendimden bahsetmedim. Ya da Ilya'dan."

Yuna yine dudağına vuruyordu. "Muhtemelen yardım edemezdi. Bu durumda olmaz."

"Muhtemelen bizim hakkımızda kafası çok karışmıştır," dedi Ilya.

"Kafam karıştı da diyebiliriz," dedi babam. Şoku tamamen geçmiş, yerini eğlenceye benzeyen bir şeye bırakmış gibiydi.

"Scott'ın erkek arkadaşını öptüğünde ne yaptığını söyleyeceğim." Shane bunu söylediğine inanamıyordu. Bunu *Ilya'*ya bile söylememişti.

"Bu içimde bir şeyleri değiştirdi. Çok büyüktü. Denemek istememi sağladı. Daha cesur olmamı ve mutlu olmayı denememe izin vermemi sağladı."

Daha fazla dayanamayana kadar yere baktı ve sonra İlya'ya baktı. İlya'nın gözleri hiç görmediği kadar yumuşaktı.

"Evet," dedi Ilya. "Ben de."

Shane boğazını temizledi. "Bir fikrimiz var." Ailesine bir gece önce Ilya için hazırladığı Ottawa/Montreal planını anlattı.

"Bu," dedi babam, düşünerek, "hiç de fena değil."

"Boston'dan ayrılacak mısın?" Annem şaşkınlıkla sordu. "Shane için mi?" Ilya hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Sanki söylediklerinin gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Aman Tanrım!" Shane haykırdı. "Gerçekten çelişki içindesin, değil mi? Anne?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Takımına sadakat göstermemesinden rahatsız oluyorsun!"

"Pekala!" Annem, sanki İlya'nın oğluna tüm hayatını altüst edecek kadar delicesine aşık olduğu gerçeğine tepki vermenin son derece makul bir yoluymuş gibi konuştu.

Shane, Ilya'ya döndü. "Bu arada annem hokeyi *biraz fazla* önemsiyor."

Ilya homurdandı. "Artık bunu nereden aldığını biliyorum."

Shane onu terslemek üzereydi ama ailesini hatırladı. Ve sonra her şey kafasına dank etti: Ailesi buradaydı. Ilya ile birlikte. Sır ortaya çıkmıştı ve herkes Shane ve Ilya'nın bir *çift* olduğunu konuşuyordu.

Ve Shane birden başının döndüğünü hissetti.

Her şey çok hızlı gelişiyordu: aşk itirafları, ailesi tarafından keşfedilmeleri, gelecek için planlar yapmaları...

Tanrım, tanrım, tanrım.

"Shane?" Bu Ilya'nın sesiydi, tamamen endişeliydi. Shane omzunda bir el hissetti ve sonra başının dizlerinin arasında olduğunu fark etti. "İyi misin?"

Shane başını aşağıda tutarak yavaşça nefes alıp verdi.

Ilya'nın eli Shane'in dizine gitti ve yanına çömelip gözlerine baktı. "Shane?"

Shane zayıf bir sesle, "Ben iyiyim," dedi. "Ben sadece... korkuyorum. Benim için endişelenme."

İlya onun ellerini tuttu ve başparmaklarıyla sırtlarını yatıştırıcı bir şekilde ovdu. "Burada iyiyiz, değil mi?" dedi. "Ailen burada. Ve erkek arkadaşın. Ve biz burada iyiyiz."

Shane başını hafifçe kaldırdı. "Erkek arkadaşın mı?"

Ne kadar saçma bir kelime. Ne kadar saçma, harika bir

kelime. Ilya omuz silkti ve sırıttı. "Sanırım, evet?"

"Evet."

Ailesinin oturma odasında olmaları ve ailesinin kesinlikle onlara bakıyor olması gerçekten çok kötüydü çünkü Shane, Ilya'nın kucağına atlamak ve onu öperek yere sermek istiyordu.

"Çaylak sezonlarından beri," dediğini duydu Shane annesinin. "Buna inanamıyorum."

Babası, "Şimdi onlara bakınca, bir şekilde anlayabiliyorum," dedi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ertesi akşam yemeğe gelme sözü vererek Shane'in ailesinin evinden ayrıldılar.

Ilya, Shane'in az önce olanlar hakkında ne hissettiğinden emin değildi ama her şeyin şaşırtıcı derecede iyi gittiğini düşünüyordu.

"Vay anasını," dedi Shane. Motoru çalıştırmamıştı bile; sürücü koltuğunda oturmuş, alnını direksiyona dayamıştı.

"İyiydi, değil mi?" Ilya teklif etti.

"Bilmiyorum. Sence öyle miydi? Siktir. Bu gerçekten garipti."

"Şey. Artık biliyorlar."

Shane bir nefes verdi. "Evet." "Eve

gitmeliyiz."

Shane doğrulup kontak düğmesine basmadan önce direksiyona doğru başını salladı.

Ilya, Shane'in kulübesine dönüş yolunun tamamını, az önce Shane'in kulübesine *ev* demesinin tuhaf olup olmadığını düşünerek geçirdi. O İngilizceye hâkimiyetinin zayıf olduğunu biliyordu ama iki hafta kalacağı bir yerden "evim" diye bahsetmesi tuhaf değildi, değil mi?

Eğer tuhafsa, Shane bu konuda hiçbir şey söylemiyordu.

Shane aslında geri dönüş yolculuğu sırasında mırıldandığı birkaç küfür dışında hiçbir şey söylemedi. Elleri direksiyonda sımsıkı duruyordu. Kulübeye döndüklerinde anahtarlarını bir kâsenin içine bıraktı ve bir eli saçlarında, oturma odasına doğru yürüdü.

"Biraz hava almam lazım," dedi ve Ilya'yı evde yalnız bırakarak dışarı, verandaya doğru yürüdü.

Neyse ki, Ilya tam da bu durum için bir şeyler hazırlamıştı.

Dondurucuya gitti ve geldiği gün oraya sakladığı votka şişesini çıkardı. İyi maldı, küçük partiler halinde damıtılıyordu ve Rusya dışında satın alınması imkânsızdı. İki bardak aldı ve onları ve şişeyi dışarı taşıdı.

"Belki de bunun için iyi bir zamandır," dedi şişeyi kaldırarak.

Shane temkinli bir şekilde döndü ve votkayı görünce homurdandı. "O şeyi en son Las Vegas'ta içmiştim. Hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi İlya, her bir bardağa dikkatlice birkaç santim dökerek. "Ama sen *bunu* hiç *içmedin*. Bu votka özeldir." Bardaklardan birini Shane'e uzattı.

Ilya ilk yudumunu alırken gözlerini kapattı, sıvının soğuk sıcaklığı ile boğazından aşağı kayan alkolün ateşinin zıtlığının tadını çıkardı. Mükemmeldi.

Shane'in kekelediğini ve öksürdüğünü duyunca gözlerini açtı. "Oh, vay canına," dedi Shane. "Bu çok *güçlü*. Biraz kızılcığa ihtiyacım olabilir.

meyve suyu ya da başka bir şey."

"Eğer bunu kızılcık suyuyla karıştırırsan seni gölde boğarım."

Ama Shane, görünüşe göre konsantre olamıyor, ikinci bir yudum alıyordu bile. "Bugün hayatımın en tuhaf günüydü."

Ilya Shane'*e* bunun hayatının *en güzel* günlerinden biri olduğunu söylemek istedi. Garip bir gündü elbette ama Ilya, henüz tam olarak olmasa da Shane'in ailesine kabul *edileceğini* hissetmişti ve bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. Aslında, *kendi* ailesinde neredeyse hiç hoş karşılanmamış olan Ilya için bu çok büyük bir şeydi.

Shane'e kendini evine en yakın hissettiği anın onunla birlikte olduğu anlar olduğunu söylemek istiyordu. Bir otel odasında, Ilya'nın dairesinde, Shane'in Montreal'de satın aldığı o tuhaf sığınakta ya da burada, Shane'in kulübesinde olması fark etmiyordu; Shane'le birlikteyken kendisiydi. Rusya'yı terk etmişti, Amerika'da huzursuzdu ve tüm yetişkinlik hayatını iki ülke arasında sürüklenerek geçirmişti.

kıtalar ve aşıklar arasında.

Ama şimdi bu sinir bozucu Kanadalı tarafından kendine çekilmişti ve tek bildiği kalmak istediğiydi. Kendini Shane'e bağlamak ve sadece... kalmak istiyordu.

Bunların hiçbirini *söyleyemezdi* -kelimenin tam anlamıyla, o anda hissettiği şeylerin hiçbirini ifade edecek İngilizce kelimeleri bulması mümkün değildi. Bunun yerine Shane'in elinden votka bardağını aldı ve kendi bardağının yanındaki masaya oturttu. Belki *de* Shane'in şu anda ihtiyacı olan şey alkol *değildi*.

Shane'i kollarıyla sardı ve ona sarıldı. Shane'in saçlarına sokuldu ve onu içine çekti.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, çünkü *bunu* söyleyebilirdi. O kadar uzun zaman sonra nihayet bunu söyleyebilmişti.

Shane başını yukarı kaldırdı ve sorgulayan gözlerle İlya'nın yüzünü inceledi. "Ben de seni seviyorum," dedi. "Sen iyi misin?"

Ilya başıyla onayladı ve onu öpmek için eğildi.

Bu tam da Ilya'nın gizliden gizliye Shane'i öpmek istediği gibiydi: bir utanmaz bir hayranlık ve özen gösterisi. Ilya, Shane'in yüzünü ellerinin arasına alıp parmak uçlarıyla saçlarını okşarken dilleri yavaşça okşuyordu.

Kalbi göğsünün içinde çaresizce dönüp duruyordu. Bundan geri dönüş olmayacaktı. Bunların hiçbirinden.

"Lojistik konusunu düşünüp duruyorum," dedi Shane ayrıldıklarında, sanki Ilya o öpücüğe kalbini dökmemiş gibi. "Mesela Ottawa'ya en erken gelecek sezon, Boston'la kontratın bittiğinde gelebilirsin, değil mi?"

Ilya şu anda bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyordu.

"Evet. Muhtemelen." Shane'in dikkatini dağıtmak umuduyla kulağının arkasını dişledi. "Yani bir yıldan biraz fazla bir süre sonra Ottawa'da olacaksın ve sonra bekleyeceğiz, ne?

Hayır kurumunu duyurana kadar koca bir sezon daha mı geçecek? O kadar uzun sürmesi gerekir, değil mi?"

"Mm," dedi Ilya. Gerçekten de umurunda değildi.

"Yani hayır kurumunu açıklayabilmemiz için bir buçuk yıl gibi bir süre var.

Bu da arkadaşlığımızı ilan etmekle aynı şey," dedi Shane, Ilya ellerini şortunun arkasına sokup onu kendine doğru çekerken.

"Sonra ne olacak?" Shane devam etti. "Sence daha kaç yıl oynayacaksın?"

"Siktir, Hollander," diye inledi Ilya. "Bilmiyorum amına koyayım."

"Sadece ne kadar süre kalacağımıza dair bir fikir edinmeye çalışıyorum - ne yapıyorsun?"

Ilya dizlerinin üzerine çökmüştü ve ne yaptığının oldukça açık olduğunu hissediyordu.

"Kutlama yapıyorum," dedi Ilya. Shane'in şortunu güvertenin tahtasına çarpana kadar aşağı çekti. "Sen de bana katılmalısın."

"*Şimdi mi?* Başım dönüyor! Şu anda nasıl seksi düşünebilirsin ki?"

"Çünkü güzel bir gün. Ve yalnızız. Ve ailenle tanıştım.

Ve sakinleşmeni istiyorum. Ve seni seviyorum." "Oh."

Ilya eğildi ve dilinin üzerinde duran yumuşak etin verdiği yeni hissin tadını çıkararak tamamını ağzına aldı.

"Ah, kahretsin, Ilya," diye soludu Shane.

Bu daha iyi.

Shane'i becermek istiyordu. Tam burada, güvertede. Ama bunun için durması gerekiyordu, böylece içeri girip kayganlaştırıcı ve prezervatif alabilecekti. Durmak hiç cazip değildi.

Şimdilik tüm çabasını Shane'i parçalara ayırmaya harcamıştı. "Bu konuda çok iyisin," diye iç geçirdi Shane.

Ilya mırıldanarak onayladı.

Bunun o an olduğunu düşündü. Artık seks hayatı bu olacaktı. Artık anlamsız ama inkar edilemez derecede ateşli tek gecelik ilişkiler olmayacaktı. Yoldayken artık ganimet aramaları olmayacaktı. Her şeyden vazgeçecekti.

Bu kalıcı şans için. Ilya'nın adını dünyanın en önemli kelimesiymiş gibi söyleyen güzel adamın kalbini tutma şansı için.

Ilya'nın her şeyden vazgeçmek gibi bir sorunu yoktu. Gerekirse çok daha fazlasından vazgeçebilirdi.

"Ilya. Tanrım, *Ilya*. Çok iyisin. Sakın durma. Seni seviyorum."

Bunun üzerine İlya onun eline uzandı ve parmaklarını birbirine doladı. *Seni çok seviyorum. Beni bırakma.*

"Oh. *Evet*. Siktir, evet. Ben-oh, lanet olsun, Ilya. Siktir, *siktir*..."

Shane nabız gibi atıp ağzına fışkırırken İlya elini sıktı. Ilya yutkundu ve dilinin uzun, tembel vuruşlarıyla onu yalayarak temizledi.

"Siktir. Buraya gel," diye nefes nefese kaldı Shane.

Ilya ayağa kalktı, Shane'in şortunu da kendisiyle birlikte yukarı çekti ve Shane onu çok özensiz bir öpücük için kendine çekti.

Ayrıldıklarında Shane seks sarhoşu gözlerle ona baktı. "Vay canına," dedi.

"Bunu gerçekten yapacağız, değil mi?"

İfade muğlaktı ama İlya anladı. "Evet. Eğer bunu denemek istiyorsan, yapmam gerekeni yapacağım."

"Ben de yapacağım. Her şeyi yaparım. Bunu istiyorum. *Bizi* istiyorum."

Ilya, Shane'in saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "O zaman sanırım Ottawa'ya taşınıyorum."

"Ve bir hayır kurumu kuruyoruz." "Ve arkadaş olacağız."

"Ve birbirimizi her zaman göreceğiz. Mümkün olduğunca çok. Ve yazları birlikte geçireceğiz. Burada."

"Evet."

Tekrar öpüştüler. İlya bu imkânsız sorunu çözdüklerine inanamıyordu. Belki hayal ettikleri kadar kolay olmayacaktı ama bu bir

Plan.

"Ve emekli olduğumda," dedi Ilya, "on iki Stanley Kupası ve on üç MVP ödülü kazandıktan sonra-"

"Cehenneme kadar yolun var."

"Hokeyde çok kötü olduğun için sekiz yıl kadar önce emekli oldun..."

Shane güldü. "Tamam."

"O zaman seni şuradaki iskeleye götüreceğim. Her tarafında yüzlerce mum olacak..."

"Yangın tehlikesi var gibi görünüyor."

"Suyun üzerinde, Hollander. Sakin ol. Çok güzel olacak, bayılacaksın. Mumlar. Göl. Dolunay."

"Oh, gece açık mı?"

"Evet. Tabii ki. Ve dizlerimin üzerine çökeceğim-"

"Ilya-"

"Ve diyeceğim ki, 'Shane Hollander, lütfen benimle evlenir misin, böylece daha hızlı Kanada vatandaşı olabilirim?"

Shane bir kahkaha patlattı ve onu itti. "Sen tam bir pisliksin." "Ve sen de evet diyeceksin, çünkü sen iyi ve yardımsever bir adamsın."

"Hayır," dedi Shane onun ellerini tutarak. "Evet diyeceğim çünkü sana hâlâ deliler gibi aşık olacağım. Ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek isteyeceğim.
sen."

Ve, Tanrım, Ilya onu hak etmiyordu ama umurunda değildi. Böyle bencil biriydi.

"Ciddiyim," dedi Shane usulca. "Seninle bir hayatım olsun istiyorum. Garip olacağını ve bir süre daha etrafta gizlice dolaşacağımızı biliyorum ama burada uzun vadeli bir oyun oynuyorum. Yani, evet. Ne pahasına olursa olsun, ben varım."

Ilya birleşen ellerini dudaklarına götürdü ve Shane'in parmak eklemlerini öptü.
"Bu Montreal'deki daireni görebileceğim anlamına mı geliyor? Gerçek daireni mi?"

"Orada diş fırçanı bile saklayabilirsin. Diğer yeri satacağım.
Satın aldığımda paranoyakça davrandım. Özür dilerim."

Ilya sırıttı. "Gergin olduğun için koca bir binayı satın almak tam sana göre."

Shane başını salladı. "Gerçekten üzgünüm. Sadece sahip olduğumuz şeyi korumak istedim. Seni gerçek daireme daha önce davet etmeliydim. Seni orada istiyorum. Seni hayatımda istiyorum. Her şeyiyle."

Tanrım, gerçekten de bunu bir sır olarak saklayabilecekler miydi? emekli mi oldular? Artık ikisi de birbirleri için ne oldukları konusunda dürüst olduklarına göre, Ilya ilişkilerini dünyadan saklamanın imkânsız olabileceğinden korkuyordu.

Özellikle de Shane ona şu anda baktığı gibi baktığında... Sanki Ilya tüm bu zahmete *değermiş* gibi. Sanki sevilmeye değerdi.

"Herkese söylemek istiyorum," dedi Ilya. "Hemen şimdi."

Shane'in gözleri panikle irileşti. "Hayır! Yapma. Plana sadık kalmalıyız."

Ilya dramatik bir şekilde iç çekti. "Sen ve senin planların. Bir sonraki All-Star maçında seni dudaklarından öpsem nasıl olur?"

"Seni yumruklayacağım. Yemin ederim."

"Öpmezsin. Seni böyle öpersem olmaz." Ilya bir eliyle Shane'in yüzünü kavradı, başparmağı Shane'in elmacık kemiğini okşadı ve onu öptü. Acele etmedi ve Shane'in alt dudağına küçük ısırıklar atarak bitirdi. Sakso yüzünden zaten kemiksiz olan Shane, ağır bir şekilde İlya'nın göğsüne düştü.

"Eğer beni böyle öpseydin seni buzun üzerine iter ve giysilerini parçalamaya başlardım," diye mırıldandı Shane hülyalı bir şekilde.

"Bu ilginç olurdu." İlya'nın siki birdenbire bu hayali senaryoyla *çok* ilgilenmeye başladı.

"Arkadaşlarımıza söylesek nasıl olur?" Shane önerdi. "Ailem zaten biliyor. Geri kalanı için kendi yolumuzu çizebiliriz."

"Mm," dedi Ilya. "Peki en iyi arkadaşın Hayden Pike ne derdi?"

"Muhtemelen şaka yaptığımı düşünürdü."

"Şakalarınızla tanınıyorsunuz."

Shane güldü. "Ona söylemek istiyorum. Seni benim tanıdığım gibi tanımasını istiyorum." "*Gerçekten mi?*" İlya kelimeyi olabildiğince imalı kullandı. "Sence
Bize katılmak ister mi? Çocuklardan uzak bir gece belki?"

Shane muhtemelen kızarmasını gizlemek için yüzünü Ilya'nın omzuna gömdü. "Kes şunu."

"Ya da belki Rose Landry seninle felaket olmayan bir cinsel deneyim yaşamak isterse..."

"Üçlü seks yok!" Shane söyledi. "Bu benim katı kuralım."

"Hiç denemedin ki," diye alay etti Ilya. "Bayılabilirsin."

"Nefret edeceğimi düşündüğüm bir şeyi ne zaman sevdim ki?" Shane kuru bir sesle söyledi.

İlya kıkırdadı ve başının üstünü öptü. "Hadi yatağa gidelim."

"Saat öğleden sonra dört."

"Evet, ama seninle işim bittiğinde yatma vakti gelmiş olacak."

"Söz veriyorum."

Ilya onun elinden tuttu ve eve doğru çekti. Diğer eliyle Shane'in votka bardağını aldı. Boşa harcamanın anlamı yoktu. "Ve yarın, seni bütün gün yatakta tutacağım."

"Bütün gün, ha?"

"Evet, şişeyi içeri getir, evet. Belki ondan sonraki gün de." "İki hafta boyunca mı?"

Ilya omuz silkti. "Belki kalış süremi uzatabilirim."

Shane votka şişesini mutfak tezgahının üzerine bıraktı. "Yapabilir misin?" "Birazcık. Evet, biraz. Eğer beni kabul edersen."

"Birkaç hafta içinde benimle kalmaya gelecek başka ateşli Ruslar da var..."

Ilya'nın nefesi kesildi. "Shane Hollander! Bana daha önce hiç ateşli olduğumu söylememiştin."

Shane kaşlarını çattı.

"Hatırlamıyor muyum?"

"Hayır. Hatırlardım."

"Şey, yani... belli ki seksisin. "Seni öptüğüme inanamıyorum."

"Yukarı gel. Beni öpebilir ve Ottawa'yı anlatabilirsin. Ve belki beni boşaltabilirsin çünkü ölüyorum."

Shane onu geçip merdivenlere doğru koştu. "Sadece beni yenersen." Ilya güldü. "Oyun devam ediyor, Hollander."

Sonsöz

On altı ay sonra-Montreal

"Bana çelme taktı! Hey, ne yapıyorsun, hakem! Bu çelme takmaktı!"

Shane önce hakeme, sonra da Ottawa formasıyla tepesinde dikilen Ilya'ya ters ters baktı. "Düştün," dedi Ilya.

"Ben *düşmedim*. *Ayağım takıldı*."

"Evet. Kendi patenlerine takılıp düştün." "Siktir

git, Rozanov."

Ilya'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Bunu planlıyordum."

Ve şimdi Shane bir sırıtışı ısırmak zorunda kaldı. Dizlerinin üzerine çöktü, sonra ayağa kalktı, hâlâ çok kızgındı. Ilya ona tamamen çelme takmıştı.

Kalabalık yuhalıyor, Ilya'nın adına küfrediyordu ve Shane onun suratına doğru ayağa kalktı. "Pislik gibi davranmayı bırak."

"Düşmeyi bırak."

Shane eldivenli parmağıyla göğsüne bir yumruk attı. Kalabalığın onay kükremesini duydu. "*Hile* yapmadan beni yenemezsin."

Ilya bir kaşını kaldırdı. "Sence öyle değil mi?"

Birisi Shane'in kolundan tutup onu uzaklaştırdı. "Pekâlâ, ikiniz de pantolonunuzun içinde tutun. Tanrım."

"Merhaba Hayden," dedi Ilya sırıtarak.

Hayden, "Senden hâlâ hoşlanmıyorum Rozanov," dedi.

"Olamaz!" Ilya onunla alay etti. "Montreal'in en iyi on beşinci oyuncusunu nasıl etkileyebilirim?"

"Shane, onu yumruklayacağım."

"Yapma."

"Onu yumruklayacağım."

"Hayır, değilsiniz," diye bağırdı hakem. "Üçünüz de sıralarınıza dönün. Bu bir reklam arası. Gidip sakinleşin."

Ilya Shane'e göz kırptı ve sonra kayarak sırasına gitti. Shane yanaklarının yandığını hissedebiliyordu.

Kendi banklarına doğru ilerlerken Hayden, "Onun senin... bilirsin işte, senin olduğuna hâlâ inanamıyorum," diye homurdandı.

"Sessiz ol."

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece... bunu düşünmek beni mahvediyor." "O zaman yapma!"

"Yani, sana iyi bir adam bulabilirdim, eğer sadece-" "Kapa çeneni."

Bankın yanına varmışlardı ve Shane her ne kadar Sezon başında takım arkadaşlarının hiçbirine Ilya'dan bahsetmemişti. Hayden hesap yapmış ve Shane'in ona eşcinsel olduğunu söylemesinden yaklaşık bir ay sonra bunu anlamıştı.

"Hey, sana bir şey sorabilir miyim?" demişti bir yolculuktan eve döndükten sonra arabalarına doğru yürürken. "Eskiden nasıl giderdin biliyor musun? Boston'da her oynadığımızda gizemli adamınla buluşur muydun? Ama şimdi buluşmuyor musun?"

Shane çabucak, "Biz... ayrıldık," dedi. Ve inandırıcı olmayan bir şekilde. "Uh-huh. Ama bu sezon Ottawa'ya çok sık gidiyorsun."

"Evet, ailem orada yaşıyor. Ziyarete gelmiştim."

"Ailen hep orada yaşadı ve senin Ottawa'ya gittiğinden daha fazla Montreal'e gidiyorlar. Bu yüzden başka bir teorim var. Bence gizemli adamınız Ilya Rozanov."

Shane korku ve utanç karışımı bir duyguya kapılmıştı ama aynı zamanda rahatlamıştı da.

Hayden'ın arabasına varana kadar hiçbir şey söylemedi, sonra da bir nefes verip başını salladı.

Hayden'ın yüzü kızarmıştı. "Vay anasını. Şaka yapıyordum. Rozanov'la gerçekten... bir şeyler mi yapıyorsun?"

"Evet."

"Bekle, *cidden* mi? Ottawa ile *sana daha yakın* olmak için mi anlaştı? Ne oluyor lan?"

"Bir nedeni de bu, evet."

Hayden dönmüş ve iki elini arabanın tavanına koymuş, kramp girmiş gibi öne doğru eğilmişti. "Shane, bu hiç iyi değil dostum."

"İdeal değil, hayır. Ama onu seviyorum."

Hayden bunu söyledikten sonra ona sanki Shane'in kanatları ve kuyruğu çıkmış gibi bakmış ve Shane en iyi arkadaşını kaybettiğinden emin olmuştu. Ama Hayden ona bağırmak ya da arabasına binip hızla uzaklaşmak yerine sadece başını salladı ve "Sanırım onunla doğru düzgün tanışmam gerekiyor," dedi.

O zamandan beri birkaç kez doğru dürüst buluşmuşlardı ama her ikisi de pek iyi geçmemişti. Hayden, Ilya'yı bir şey olarak düşünemiyordu ama

Ilya da acımasız bir alaycılıkla karşılık vermişti. Yani tam olarak arkadaş değillerdi.

"Yarınki basın toplantısını yapmak istediğine emin misin?" Hayden sordu. "Yani, şu anda kimse sizin arkadaş olduğunuzu bilmiyor. Bu şekilde devam edebilirsiniz."

"Eminim." Shane kesinlikle emindi. O ve Ilya bir yıldan uzun bir süredir yarın için plan yapıyorlardı.

Kendisi bağlantı binasını, Ilya da araba koleksiyonunun çoğunu satmıştı. Elde ettikleri gelirle Irina Vakfı'nı kurmuşlardı. Yarın, şehir merkezindeki bir otelin konferans salonunda, birlikte oluşturdukları vakfı duyuracaklar ve daha da önemlisi açıklayacaklardı.

"İyi bir amaç sanırım," diye iç geçirdi Hayden. "Rozanov'un basın toplantısında gözü morarırsa şimdiden özür dilerim."

"Lütfen ona yumruk atma."

"Bir anlaşma yapalım: Eğer sik gibi davranmayı bırakırsa, ona yumruk atmayacağım."

Shane yüzünü buruşturdu. Ilya'nın gözü yarın kesinlikle moraracaktı.

* * *

Ilya, Shane'i konferans odasının koridorunun sonundaki banyoda buldu. Tezgâhı kavrıyor ve lavabolardan birine bakıyordu.

"Sakin ol Hollander," dedi Ilya. Muhtemelen o da Shane kadar gergindi ama Shane bunu saklamakta çok daha kötüydü. Ilya ellerini Shane'in omuzlarına koydu ve açık gri takım elbise ceketini kırıştırmamaya dikkat ederek hafifçe ovuşturdu.

Shane gereksiz yere, "Gerginim," dedi.

"Biliyorum."

"Bir yılı aşkın süredir bu günü planlıyorduk ve şimdi geldi ve ben korkuyorum. Nedenini bile bilmiyorum!"

"Planımız şu ana kadar mükemmel işledi," dedi Ilya.

"Çok mükemmel. Sürekli bir şeylerin ters gitmesini bekliyorum."

Şimdiye kadar çok kolay görünüyordu. Ilya'nın Boston'la olan sözleşmesi sona erdiğinde, Ottawa onunla sözleşme imzalamaktan çok mutlu olmuştu. Ilya, Ottawa Nehri'nin kenarında dört arabalık garajı olan büyük, özel bir ev satın almıştı. Garajda şu anda iki spor araba ve çok makul bir Mercedes SUV bulunuyordu.

("Karda iyidir," diye açıklamıştı Ilya, Shane'e ilk gösterdiğinde utangaç bir tavırla. "Ottawa ve Montreal arasında sürüş için.")

İkisi de apartmanlarda yaşamadıkları takdirde gizlice devam etmenin daha kolay olacağına karar vermişlerdi, bu yüzden Shane Brossard'da takımın antrenman tesislerine yakın bir ev satın almıştı.

Ilya kollarını erkek arkadaşına dolayarak onu göğsüne doğru çekti. Shane aynada onun gözleriyle karşılaştı. "Yanağın düşündüğümden daha iyi görünüyor."

"Hâlâ ağrıyor."

"Hak ettiğini buldun. Hayden'a karşı tam bir

pisliktin." "Hayden *benim* için bir pislik."

Shane içini çekti. "Erkekler konusunda berbat bir zevkim var. Arkadaşlarım *ve* erkek arkadaşlarım için." Gözlerini kapadı ve başını Ilya'nın omzuna yasladı.

"İyi olacak," dedi Ilya. Shane'in şakağına bir öpücük kondurdu ve saçlarını

okşadı. "Saçımı dağıtma," diye mırıldandı Shane ama gülümsüyordu.

"Tanrım." Ilya başını çevirdiğinde Hayden'ın elini gözlerine siper etmiş, kapının hemen içinde durduğunu gördü. "Buna hâlâ alışamadım. Buranın *umumi* bir tuvalet olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Ilya kollarını indirdi ve Shane uzaklaştı. Hayden haklıydı. Shane ve Ilya, bırakın bir çift olmayı, eşcinsel ve biseksüel olduklarını bile kamuya açıklamamışlardı. Özel hayatlarının kendilerine ait olmasını istedikleri ve sadece bu hayata dahil etmek istedikleri insanlara söyleyecekleri konusunda anlaşmışlardı. Şimdiye kadar bu çok küçük bir çemberdi. Ilya'nın üzüntüsüne rağmen Hayden'ın da dahil olduğu küçük bir çember.

"Her neyse," dedi Hayden, onlara değil duvara bakarak, "Shane, annen seni aramamı istedi. Ses sorununu çözdüler, yani istediğin zaman başlayabilirsin."

"Tamam, teşekkürler. Hemen çıkıyoruz."

Hayden başıyla onayladı. "Kapının dışında duracağım ama en fazla iki dakikan var, tamam mı? Sakın bir şey başlatma."

Ilya, Shane'in gözlerini devirdiğini biliyordu. "Yapmayacağız. Tanrım,

Hayd."

Kapı kapandığında, Ilya güldü. "İki dakika içinde gelemeyeceğini mi sanıyor?"

"Oh, kapa çeneni."

İlya onun elini tuttu ve kendine çekti. "Bunu yapmadan önce sana söylemek isterim ki bugün... çok mutluyum. Annem bunu gerçekten çok isterdi. Ve sanırım bugün benimle birlikte. Ve gurur duyuyor."

Oh, oops. Şimdi Shane'in gözleri parlıyordu. "Seninle gurur duyması için o kadar çok nedeni var ki, Ilya."

Ilya ona gülümsedi. "Seni burada öpmem gerekiyor, yoksa dışarıda yaparım." "Tamam."

Shane'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve eğilip onu ölesiye öpmeden önce birkaç saniye boyunca ona baktı.

"Seni seviyorum," dedi

Ilya. "Ben de seni

seviyorum."

Ilya başını salladı. "Dışarıda sana bir pislik gibi davrandığım zaman bunu hatırla." Shane sırıttı ve onu tekrar öptü. "Merak etme, buna alışkınım."

* * *

Salon, Shane Hollander ve Ilya Rozanov'un birlikte yapacakları açıklamayı görmek için sabırsızlanan insanlarla doluydu. Shane bu basın toplantısının hangi söylentilere yol açtığından emin değildi ama artık bu belirsizliğe bir son vermenin zamanı gelmişti.

Konuşmanın çoğunu Shane'in yapması konusunda anlaşmışlardı. Ilya hiç utangaç değildi ama Shane onun İngilizce uzun konuşmalar yapmaktan rahatsız olduğunu biliyordu. Ayrıca Shane, Montreal ve Ottawa iki dilli şehirler olduğu için her şeyin hem İngilizce hem de Fransızca konuşulduğundan emin olmak istiyordu.

"Ilya ve ben sekiz sezonu aşkın bir süredir birbirimize karşı rekabet ediyoruz. Rekabetimiz hakkında çok şey söylendi ve yazıldı. Bizi oyuncu ve insan olarak farklı kılan şeyler hakkında. Ama ben ne kadar Ilya'ya sadece NHL'deki en iyi oyunculardan biri olarak değil, bir insan olarak da çok saygı duyuyorum. O harika bir lider, azılı bir rakip ve inanılmaz bir golcü. Ancak yıllar içinde onu buz dışında da tanıdım ve onu bir arkadaş olarak görüyorum."

Sadece bu açıklama bile salonda bir mırıltı dalgası yarattı.

Shane kelimeleri bu kez Fransızca olarak tekrar okudu ve sonra devam etti. "Ilya Ottawa ile anlaştığında, birlikte bir hayır kurumu kurmayı konuşmaya başladık. Bugün bu hayal gerçek oldu. Irina Vakfı İntihara yol açabilecek depresyon ve diğer ruhsal hastalıklardan muzdarip insanlara destek, danışmanlık ve yardım sağlayan kuruluşlar için para ve farkındalık yaratmak. Bu ikimiz için de önemli bir amaç ve umarım pek çok insana yardımcı olabilecek bir şey yaratmak için Ilya ile birlikte çalışmaktan çok mutlu ve gururluyum."

Fransızca tercüme etti ve bitirdiğinde İlya'nın boğazını temizlediğini duydu.

"Ah, rolümü sadece İngilizce söyleyebilirim." Gülümsedi, bu da seyircileri güldürdü. "Bu notlarda yazmıyor ama Irina'nın

Vakıf adını annemden alıyor. Uzun yıllar boyunca yardım almadan depresyonla mücadele etti. Ne bir desteği ne de tıbbi tedavisi vardı. Ne zaman ki..."

Shane düşünmedi. Sadece elini uzatıp İlya'nın masanın üzerinde duran ön koluna koydu. İlya'nın bunları söylemesini beklemiyordu ama şimdi İlya'ya bakınca Shane bunu söylemesi *gerektiğini* anladı.

"Annem ben on iki yaşındayken öldü. Savaşını kaybetti. Bu vakıf onun için. Onun gibi insanlara yardım etmek için, tek başlarına savaşmak zorunda kalmasınlar diye."

Ilya masaya baktı ve burnunu çekti. Shane onun kolunu okşadı, elini tutabilmeyi ya da saçlarını öpebilmeyi diledi. Göğsü sıkıştı ve gözleri yandı.

Kalabalık odada iğne atsan yere düşmeyecek kadar uzun bir sürenin ardından Shane konuştu. "Teşekkür ederim, Ilya."

O yaz Montreal ve Ottawa'da düzenleyecekleri hokey kamplarından bahsetti ve tüm gelirin doğrudan vakfa aktarılacağını söyledi. İlk bağışlarını yaparken odaklanmayı planladıkları bazı kuruluşların isimlerini verdi ve annesi Yuna'yı duyurdu,

Vakfın yöneticisi ve saymanı olarak. Ne o ne de Ilya bu iş için daha iyi birini hayal edebiliyordu.

Konuşmasını, insanların online bağış yapabilecekleri web sitelerinden bahsederek bitirdi ve ardından sözü sorulara bıraktı.

Bittiğinde Shane, Ilya'yı odadan çıkardı. Hayden'a mesaj attı.

Kapıyı tekrar koruman gerekiyor.

Shane, Ilya'yı banyoya sürükledi ve kapı kapanır kapanmaz onu kapıya doğru itti. Odanın boş olduğunu teyit ettikten sonra, "Aman Tanrım. Gel buraya." Parmak uçlarında durdu ve onu öptü. "Bunların hiçbirini söyleyeceğini düşünmemiştim."

"Ben de öyle."

Hiç acele etmeden tekrar öpüştüler ve Shane, Hayden'ın mesajını almış olmasını gerçekten umdu.

"Seni orada öpmek istedim," dedi Ilya.

"Orada *kucağına* tırmanmak istedim. Seninle çok gurur duyuyorum, Ilya. Seninle olmaktan gurur duyuyorum. Bunu bir sır olarak saklasak bile, seninle olmaktan gurur duyduğumu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum. Ben de biliyorum. Doğru zaman geldiğinde, sır olmaktan çıkacağız."

Shane bunun ne zaman olacağından hâlâ emin değildi. İkisinden biri ya da ikisi emekli olana kadar beklemekten söz etmişlerdi ama bu çok uzun bir bekleyiş gibi görünüyordu. Shane en az on yıl daha rahatlıkla oynayabileceğini düşünüyordu.

"Bugün Ottawa'ya dönmen gerektiğine emin misin?"

"Evet. Sen de bu gece Chicago'ya uçuyorsun."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Shane.

"İşte bu yüzden pilot lisansımı istiyorum. Daha hızlı olurdu."

Shane inledi. "Lütfen pilot lisansını alma. Eğer bir dağa çarpıp ölürsen çok kızarım."

"Aw. Güzel."

Kapı çalındı ve ardından Hayden'ın sesi duyuldu. "Hey, şunu toparlayabilir misiniz? Benim biraz içeri girmem lazım.
meşru banyo gerekçeleri."

Ilya içini çekip kenara çekildi ve Shane kapıyı açtı.

Hayden yanlarından geçip pisuarlara doğru ilerlerken, "İyi basın toplantısıydı çocuklar," dedi. "Annen için üzgünüm, Ilya. Berbat bir durum."

Ilya, Shane*'e "Bu senin en iyi arkadaşın mı?*" der gibi bir bakış attı. Shane onu görmezden geldi.

"Sence iyi gitti mi?" Shane, Hayden'a sordu.

"Kesinlikle. Çok güçlü, değil mi? Rakiplerin daha büyük bir amaç için bir araya gelmesi. Yani, o odadaki hiç kimse birbirinize aşık olduğunuzu falan bilmiyor."
Pisuvarda işini bitirdi ve ellerini yıkamaya gitti. "Ama senin
Ilya'ya bakarken, Shane, insanların bunu anlayacağını düşünmüştüm. Tüm dünyanın önünde yalakalık yapmaya başlayacaksın sandım.
Hunter gibi."

"Hayatta olmaz," dedi Shane.

"Scott Hunter'dan daha iyi bir kontrolümüz var."

Hayden ellerindeki suyu sildi, sonra da pantolonuna sürdü. "Yine de unutulmaz olurdu."

Shane, "Bugün odaklanmak istediğimiz şey bu değildi," dedi.

"Tamam, ikizleri bir doğum günü partisine götürmem gerekiyor, o yüzden
ayrılın." Hayden bir adım öne çıktı ve Shane'e sarıldı. Sonra biraz tereddütle elini Ilya'ya uzattı.

Ilya elini sıktı, sonra da sırtını sıvazladı. "Teşekkür ederim, Hayden."

"Evet, şey... yüzün için üzgünüm, sanırım. Bunu hak etmediğinden değil."

"Sorun yok. Yüzüm iyileşebilir. Ancak *senin* yüzün..."

"Pekâlâ," diye araya girdi Shane. "Bu kadar yeter. Güle güle, Hayden." Hayden'ı kapıdan dışarı itti ve sonra Ilya'ya döndü. "Gidip annemi bulacağım.
Birazdan beni bul, tamam mı?"

"Evet. Geleceğim."

* * *

Ilya kendini Shane'in daha önce bulunduğu pozisyonda buldu: banyo tezgahına tutunmuş, lavaboya bakıyor, derin düşüncelere dalmıştı.

Sakladığı sırlarla bile hayatı artık mükemmele çok yakındı. Balonlar gibi her seferinde bir tanesini bıraktığı sırlar. Artık dünya onun ve Shane'in arkadaş olduğunu biliyordu. Artık dünya annesinin ölümüyle ilgili gerçeği biliyordu. Andrei'den bu konuda bir şeyler duyacağını tahmin ediyordu ama gerçekten umurunda değildi. Kardeşi ona sadece Babalarının cenazesinden beri birkaç kez, o da sadece para istemek için, ama İlya bunu reddetmişti.

Andrei'yi siktir et. Ilya'nın artık daha iyi bir ailesi vardı.

Shane'in ailesi dün akşam Shane'in evine yemeğe gelmişti ve bir an olmuştu - Ilya yemek şarabını dökmüştü ve
Shane sözünü sakınmadan ona bir giysi uzatmıştı; Ilya her şeyin ne kadar doğru olduğunu hissetmişti. Evinde, sevdiği bu adamla birlikte olmak, Shane'in ailesi için birlikte yemek yapmak. İlk şoku atlattıktan sonra Ilya'ya çok sıcak ve misafirperver davranan aile.

Ilya onunla evlenmek istediği konusunda şaka yapmıyordu. Elbette vatandaşlık için de değil. Shane'in kocası olmak, birlikte yaşamak ve hatta belki birlikte çocuk büyütmek istiyordu. Hayden'ın sahip olduğu kadar çok değil ama makul sayıda çocuk.

Ilya, Scott Hunter'ın kendini kontrol edememesi hakkında iğneleyici konuşmuştu ama
Bazen o da aynı şeyi yapmak için can atıyordu. Bir maçın sonunda Shane'i yakalayıp buzun üzerinde herkesin önünde öpmeyi hayal ederdi. Bu işi orada bitirmek istiyordu ve bununla ilgili bir sorunu olan herkes siktirip gidebilirdi.

Ilya kendine küçük adımlar atması gerektiğini hatırlattı.

Yine de All-Star Maçı yaklaşıyordu ve o ve Shane yine aynı takımda olacaklardı. Ilya, kendisinden aldığı pasla bir gol atarsa Shane'i panolara karşı öpmeyeceğinden sadece yüzde altmış oranında emindi.

Ilya aynadaki yansımasına gülümsedi ve kravatını düzeltti. Shane'i All-Star Maçı'nda öpülme ihtimali konusunda uyarması gerekecekti, sırf onu strese sokmak için.

Saati kontrol etmek için telefonunu çıkardı ve bir mesaj belirdi.

Veda etmeden gitme.

Ilya hemen cevap yazdı. Asla.

Aslında Shane için bir sürprizi vardı. Bu otelde bir oda ayırtmıştı. Ilya'nın yola çıkmasına iki saatten az bir süre kalmıştı ama yılların pratiğinden sonra bir ya da iki saatlik mahremiyetten en iyi şekilde yararlanma konusunda iyiydiler.

1126, diye mesaj attı ve Shane'in cevabını bekledi.

Ciddi misin?! Şimdiye kadarki en iyi haber. Yakında görüşürüz.

Ilya kıkırdadı, telefonuna bir alarm kurdu ve erkek arkadaşıyla buluşmaya gitti.

* * * * *

Teşekkür

Öncelikle bu tuhaf hikâyeyi çok daha iyi hale getiren editörüm Mackenzie Walton'a teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca, tüm bu kitabı kendisine yüksek sesle okurken beni heyecanla dinleyen ve bana coşku ve destekten başka bir şeyle karşılık vermeyen kocam Matt'e de teşekkür etmek istiyorum.

Ayrıca 2011 yılında Pittsburgh Penguins ve Washington Capitals'ı takip eden *24/7* adlı belgesel diziyi hazırlayan HBO'ya da minnettarım. Dizi, yıllar önce bu hikayenin tohumlarını attı (elbette bu kitaptaki karakterler gerçek kişilere dayanmıyor).

Şimdi Carina Press ve Rachel Reid'den temin edilebilir,

New York Admirals kaptanı Scott Hunter oyun öncesi ritüellerini çok ciddiye alıyor. Bu durumda, canının çektiği sadece şanslı bir smoothie değil, onu yapan adam.

Kitaptan bir alıntı için okumaya devam edin
Oyun Değiştirici.

Birinci Bölüm

14 Ocak Salı, Kip Grady'nin gürültülü karıştırıcılar ile akşamdan kalmaların birbirine karışmadığını öğrendiği gündü.

Dün gece bu kadar çok içmek istememişti ama Chuck ve Jimmy şehre gelmişti ve onları aylardır görmemişti. *Enkaza* dönmüş gibi değildi. Ertesi sabah altıda işte olması gerektiğinin farkındaydı ama yine de yüksek güçlü karıştırıcıları can düşmanı haline getirecek kadar içmeyi başarmıştı.

Ama yapması gereken bir iş vardı. Ve bu iş, tezgâhta bekleyen meşgul görünümlü kadın için yapabileceği en iyi smoothie'yi yapmaktı.

"Buyurun hanımefendi." Müşteriye siparişini uzatırken yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Bir Yeşil Savaşçı smoothie ve bir buğday çimi shot."

Saate baktı. Altı buçuk. Yüce İsa.

Tezgâhın üzerinde duran davetkâr portakal yığınına başını koyacak vakti yoktu. Straw+Berry'de hafta içi sabah yoğunluğu saat dokuza kadar devam ederdi. Maria bu sabah onunla birlikte çalışıyordu ve bu çok iyiydi. Birlikte iyi çalışıyorlardı çünkü ikisi de
bu işe özellikle yatırım yaptı, ciddiye aldılar ve yapmaları gereken her şeyi yaptılar. Ayrıca komikti.

"Bu lanet olası smoothie'lerden hangisi akşamdan kalmalığı iyileştiriyor?" Dükkân kısa süreliğine boşaldığında Kip inledi.

"Hiçbiri. Ama karpuzlu olduğu iddia ediliyor."

"Tamam. Kendime içinde beş tane Advil olan dev bir karpuz yapacağım."

"Sanırım beş 'sağlık desteği' demek istediniz."

Kip kendine dev bir karpuz smoothie yaptı ve içtikten sonra biraz daha iyi hissetti. *İki* tane Advil aldı.

"Dün gece ne yapıyordun peki?" Maria sordu. "Üniversiteli arkadaşlarımla takılıyordum."

"Öyle mi? Şirinler mi?"

"Hayır. Bilmiyorum. Benim tipim değil." Chuck iri yarı, iri yarı ve sakallıydı.
Jimmy bunun tam tersiydi: kısa boylu, zayıf ve olduğundan yedi yaş daha genç görünüyordu.

"Onlar da süper başarılı meyve suyu barı baristaları mı?"

"Kendi alanlarında iş buldular. İkisi de Boston'da çalışıyor. İşle ilgili bir şey mi? Sigortacılık? Finans mı? Bilmiyorum. İşe giderken takım elbise giyiyorlar."

"Önlük giyiyorsun. Bu harika bir şey." "Evet,

çok gurur duyuyorum."

"Ve üzerinde küçük bir çilek işlemesi olan bir şapka. Haydi!" Kip ona bir parça donmuş ananas fırlattı.

"Bak ne diyeceğim, Kipper. Nazik davranıp bu sabah arka taraftaki tüm hazırlık işlerini ben yapacağım, böylece koşuşturma bittiğinde o güzel kafanı dinleyebilirsin."

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Sen en iyisisin ve seni seviyorum," diye mutlulukla iç geçirdi.

"Biliyorum. Şimdi canlanın! İş kadınları geliyor ve sıvılaştırılmış lahana istiyorlar!"

Kip'in nihayet Maria'nın ona söz verdiği sessizliğin tadını çıkarabilmesi için bir saat daha durmaksızın koşuşturması gerekti. Doğramak için arka odaya gitti.

meyve ve sebzeleri topladı ve tezgâhın arkasına sürüklediği bir sandalyeye yığılıp yüzünü duvara yasladı. Güzel, serin bir duvardı.

Birinin boğazını temizlemesiyle irkilene kadar gözlerini kapattığını bile fark etmemişti. Agresif bir şekilde değil. Sadece ona izin verecek kadar Orada olduklarını biliyorlardı.

Gözlerini açtı ve hızla ayağa kalktı. "Özür dilerim efendim," diye kekeledi. "Ne yapabilirim-?"

Kip'in ağzı bir çizgi film karakterininki gibi açılmış olabilir. Muhtemelen çenesi yerdeydi ve dili ağzından dışarı fırlamış olabilir.

bir halı gibi. *O* güne *kadar gördüğü* en *ateşli adam* karşısında duruyordu.

"Sizin için ne getirebilirim?" Kip başardı.

Adam uzun boylu, sarışın ve *yırtık pırtıktı.* Kip onun yırtık olduğunu *biliyordu* çünkü üzerinde gülünç derecede dar bir Under Armour fermuarlı ceket ve eşofman altı vardı. Nemli saçları alnına yapıştığından ve teni terden parladığından, koşuyu yeni bitirmiş olmalıydı.

"Günaydın," dedi terli adam neşeyle. "Uyandırdığım için özür dilerim."

Kip'in yanakları kızardı. Başını biraz eğdi, böylece aptal beyzbol şapkasının kenarı onu gizleyecekti. *Tanrım, dünyanın en ateşli adamı Önümde bir önlük ve çilekli bir beyzbol şapkası var.*

"Sen... Ben..." Kip nefes aldı. *Kendine gel!* "Özür dilerim. Dün gece biraz fazla eğlendim."

Adam bir kaşını kaldırdı. "Pazartesi gecesi mi?"

"Evet, bir smoothie üreticisinin hayatını bilirsin... hızlı yaşa, genç öl, değil mi?"

Adam güldü. Kip neredeyse düşüyordu.

"Peki burada ne var?" diye sordu adam gözlerini kısarak menüye bakarken.

"Yaban mersinli, ananaslı ve lahanalı bir tane var ama lahananın tadını alamazsın, yemin ederim! Güzel bir şey. Ben beğendim."

"Bu... Brooklyn Üzerindeki Mavi Ay olabilir mi?"

"Evet. Buradaki tüm isimler biraz aptalca."

Adam uzun parmağıyla Kip'in yaka kartını işaret etti. "Adını sevdim."

Kip sanki ne yazdığını bilmiyormuş gibi etiketteki kendi adına baktı. Aptal gibi.

Sanki seksi adam ondan daha fazla bilgi istemiş gibi, "Bu bir takma ad gibi bir şey," dedi. Ki istememişti. Ama Kip konuşmaya devam etti çünkü her zaman yaptığı şey buydu. "Yani herkes bana Kip der. Yani bu benim adım. Ama *gerçek* adım değil. Şey... Her neyse. Yaban mersinli smoothie ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi adam, Kip'in ne kadar aptalca davrandığını kibarca görmezden gelerek.

Kip blenderi çeşitli dondurulmuş meyveler ve taze lahana ile doldurmaya başladı. Neyse ki odaklanması gerekiyordu ve makinenin sesi konuşamayacağı kadar yüksekti. Ellerini kalçalarına dayamış, küçük alanı süsleyen yavan meyve fotoğraflarını inceleyen adama baktı. Kip'in gözleri nereye takılacağını bilemedi, hızla geniş omuzlardan gülünç derecede büyük kollara, kaslı bir sırttan ince bir bele ve açıkçası sadece-

Kip başını salladı ve karıştırıcıyı kapattı. El yordamıyla plastik bir bardak buldu ve içine mavi smoothie doldurdu. "Buyurun efendim."

Adam döndü, başını salladı ve eşofmanının cebinden çıkardığı katlanmış, hafif nemli yirmi dolarlık banknotu Kip'e uzattı. Kip para üstünü uzatmaya çalıştığında elini salladı. "Sende kalsın."

"Ciddi misin?" Kip onun ilk yudumunu alışını izleyerek sordu. Pembe dudaklarının pipetin etrafına yerleşmesini izliyordu.

"Evet." Adam gülümsedi. "Buna bulanın ücreti diyelim. Bu çok lezzetli."

Kip de gülümsedi. "Beğendiğinize sevindim. İyi günler dilerim."

Adam elindeki smoothie bardağıyla ona kadeh kaldırdı. "Sen de, Kip."

Kip, bu adamın ağzından kendi adının çıktığını duyunca biraz sersemledi. Hayalindeki adam çıkarken, onun kadar yakışıklı olmayan başka bir adam çekici dükkana girdi.

"Vay anasını!" dedi yeni müşteri, başparmağını kapıya doğru sallayarak. "Bu Scott Hunter'dı!"

"Ha?"

Adam Kip'e çok aptalmış gibi baktı. "Scott *Hunter*." "Hokey oyuncusu olan adamı mı kastediyorsun?" Kip söyledi.

"*Ne?*" diye bir ses geldi arkasından. Maria arka odanın kapısında duruyordu. "Scott Hunter'ı cidden özledim mi?"

"Sanmıyorum... Gerçekten o olduğunu mu düşünüyorsun?" Kip sordu.

Müşteri başını salladı. "Oh evet. Kesinlikle. Son zamanlarda buzu kokuttuğu için şehirde yüzünü göstermesine şaşırdım."

"Durumu iyi değil mi?" Kip Scott Hunter'ın kim olduğunu biliyordu elbette, sporsever olsun olmasın herkes biliyordu. New York Admirals'ın yıldız pivotu ve takım kaptanıydı. Üç yıl önce ABD takımını Olimpiyat altınına taşımıştı. Ama Kip onu daha çok Hugo'suyla tanıyordu. Patron reklamları. O reklamların büyük bir hayranıydı.

Kip hokeyi çok severdi ama NHL'yi pek yakından takip etmiyordu. Bildiği kadarıyla Scott Hunter bu şehirde her zaman ünlü ve sevilen biri olmuştu. New York'un Kralı, gerçekten. Ama anlaşılan Kip bir şeyi gözden kaçırmıştı.

"Evet, bu sezon berbattı," diye devam etti müşteri. "Kasım ayından beri gol atamadı! Ona o kadar parayı ne için ödediklerini bilmiyorum. O serseriyi takas etmeliler."

"Şey..." Kip sözünü nasıl bitireceğinden emin olamadan konuştu. Çok saçmaydı ama bu adamın eleştirilerinden kişisel olarak rahatsız olduğunu hissetti ve Scott Hunter'ı savunmak zorunda kaldı. "Belki de sadece bazı şeyler yaşıyordur."

Müşteri homurdandı. "Bunu yazın da yapabilir. Böyle devam ederse bu yıl playofflara kalamayacağız."

Kip hâlâ açıklanamayacak kadar kızgın hissediyordu ama omuz silkti ve gitmesi için adama smoothie'sini verdi.

Tekrar yalnız kaldıklarında Maria, "Scott Hunter gerçekten burada mıydı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki de. Yani, şimdi o adam bahsettiğine göre, sanırım öyle olmalı. Ne kadar seksi olduğu dikkatimi dağıtmıştı ama evet, o

kesinlikle Hunter'a benziyordu. Ve bana büyük bir bahşiş
verdi." "Ne kadar büyük? Bölüşmek zorundayız,
biliyorsun."
"Evet, evet, biliyorum. On üç dolarlık bahşiş gibi bir şeydi!"
"*Ne?*"
"Eğer Hunter'sa, bu muhtemelen hiçbir şeydir, değil mi? Muhtemelen parayı hiç önemsemiyordur."
"Güzel olmalı."
"Evet."
"Yani," dedi Maria, Kip'in kişisel alanına doğru eğilerek, "seksi miydi?"
"Aman Tanrım." Kip sırıttı. "*Volkanikti.* Gerçek gibi görünmüyordu."
"Ne giyiyordu?"
"Egzersiz kıyafetleri. Sanırım daha yeni koşuyordu. Gerçekten *dar* egzersiz kıyafetleri."
"Aman
Tanrım."
"Evet."
"Kaçırdığıma inanamıyorum. Eğer geri gelirse, bana söylemek zorundasın. *Banyoda* olsam bile, beni çağır!"
"Elbette, bu garip olmaz."
Maria taze doğranmış meyve ve sebzeleri buzdolabına doldurmaya başladı. Kip de yardım etti. Birkaç dakika sessizce çalıştılar.
"Hey," dedi Kip, "benim adımı söyledi."
"Kim? Hunter mı? Gerçekten 'Kip' kelimesini mi
söyledi?" "Evet," dedi Kip hülyalı bir şekilde.
"Tanrım, eminim bunu söylediğinde kulağa aptalca bile
gelmiyordur." Kip ona bir çilek fırlattı.

* * *

Kip ertesi sabah trende manşeti gördü: *Avcının Gecesi!* Karşısında oturan yolcunun gazetesinin ön sayfasını okumak için biraz öne eğildi. Görünüşe göre Hunter dün gece Washington'u 7-1 yenerek hat trick yapmış ve iki de asist yapmıştı. Kip gülümsedi. Onunla garip bir şekilde gurur duyduğunu hissetti.

Evet, milyoner süperstarın iyi bir gece geçirmesi çok güzel. Vay be.

Gazeteye göre Amiraller bu gece New Jersey'de oynayacaktı. Kip tren istasyonundan Straw+Berry'ye kadar iki blok yürürken şöyle düşündü

en son ne zaman bir Admirals maçına gittiğini sordu. En az sekiz yıl önce olmalı. Hayır, daha uzun, çünkü Hunter'ı televizyon dışında hiç maç izlerken görmemişti.

Tanrım, artık hep Scott Hunter'ı mı düşüneceğim?

Anahtarını çıkarıp dükkânın kapısını açarken esnedi. Daha geç başlayan bir iş bulması gerekiyordu. Beşten önce kalkıp altıdan önce işte olmak çok saçmaydı. Özellikle de asgari ücret için.

Sabah, hafta içi çoğu gün gibi geçiyordu: saat yediden dokuza kadar sürekli bir koşuşturma ve ardından Maria'nın "yoga anneleri" olarak adlandırdığı müşteriler gelmeye başlamadan önce biraz sessizlik.

Maria portakal kasesini yeniden doldururken, "Erkek arkadaşın dün gece iyi bir gece geçirdi," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Scott Hunter. Bir milyon gol falan attı." "*Üç* gol," diye düzeltti Kip, "ve iki asist."

"Ah, pardon. Bu kadar sıkı bir hayranınız olduğunu bilmiyordum."

"Ben değilim! Buraya gelirken gazeteyi okudum. Büyük haberler falan."

"Aman Tanrım! Şu anda ona deli gibi aşıksın! Dün gece eve gittin ve Google'da Scott Hunter'ı aradın, değil mi?"

"Hayır!" *Evet.*

"Her neyse. Tam bir fanboysun. Çok tatlısın." "Senden nefret ediyorum."

"Yapamazsın."

Maria portakalları istifledi ve Kip, o kadar da kirli olmamasına rağmen tezgâhın arkasındaki zemini süpürdü. Hiçbir şey yapmadan durmaktan nefret ediyordu.

Saat onu biraz geçe kapı açıldı ve Kip bir kez daha terli egzersiz kıyafetleri içindeki Scott Hunter'la karşılaştı.

Bu kez Maria buna tanıklık etmek için oradaydı.

"Vay anasını." Kip ona mümkün olduğunca kurnazca dirsek attı.

"Tekrar günaydın, Kip," dedi Scott Hunter olduğu kesin olan adam.

"Günaydın, um... *Tanrım.* Sen Scott Hunter'sın, değil mi?" Eğlenmiş görünüyordu. "Öyleyim."

"Bu harika bir şey," diye nefes aldı Maria.

"Şey," diye başladı Kip, sonra konuyu değiştirdi. "Dün geceki oyun harikaydı."

"Teşekkürler! Şu yaban mersinli smoothie'lerden bir tane daha alayım dedim.
Oyunumda bir şeyler yolunda gittiğinde, o gün yaptıklarımı tekrarlamaya çalışmayı seviyorum."

"Doğru," dedi Kip. Scott'ın gözleri maviydi. Çok maviydiler. "Peki... bir yaban mersinli smoothie daha lütfen."

"Tamam!" Kip transtan çıktı ve smoothie yapmak için işe koyuldu.

Scott Hunter bir kez daha saçma bir şekilde dar bir Under Armour ceket ve eşofman altı giyiyordu. Saçları nemli ve dağınıktı ve teni egzersizden dolayı hafifçe kızarmıştı. Kip Grady bir kez daha aptal bir önlük ve üzerinde lanet olası bir çilek olan bir şapka giyiyordu. Ama en azından bu sefer akşamdan kalma değildi.

Yıldız sporcuya smoothie'sini uzattı ve dudaklarının pipetin etrafını nasıl sardığına çok fazla odaklanmamaya çalıştı. Bu zordu çünkü Scott ilk yudumunu alırken *doğrudan ona* bakıyordu. Kip'in baktığını fark ettiğinde dudakları biraz yukarı kıvrıldı.

"Tekrar teşekkürler, Kip," dedi. "Umarım bir sonraki maç gününde görüşürüz." Smoothie bardağını bir veda selamıyla kaldırdı ve sonra gitti.

Kip Maria'ya döndüğünde Maria'nın çenesi yere düşmüştü.

"'Umarım bir sonraki maç günü görüşürüz' mü?" dedi. "*Şaka* mı yapıyorsun
Ben mi?"

"Ne?"

"Senden tamamen hoşlanıyor, Grady!"

Kip şapkasındaki çilek kadar kızardı. "Oh, hadi ama. Demek istediği bu değildi."

"Tabii ki değil."

"Öyle değil! Sadece batıl inançları var. İşe yaramasını umduğunu ve bu gece harika bir oyun çıkardığını, böylece bir sonraki maç günü tekrar geri döneceğini söylüyor! Hepsi bu!"

"*Görünüşte* böyle söylediğini biliyorum, aptal, ama *hepsi* bu değil diyordu."

"O bile... Aman Tanrım. Bundan bahsettiğime inanamıyorum. Scott Hunter erkeklerden *hoşlanmıyor*. Ve *kesinlikle*
smoothie
dükkanları."

"Sen öyle
diyorsan."

Kip, "Ben oraya gidip ananası doğrayacağım," diye homurdandı. "Yaban

mersini stokumuz olup olmadığını kontrol etsek iyi olur," dedi Maria. arkasından şarkı söyledi.

* * *

Kip, en yakın arkadaşının Tribeca'daki dairesinin oturma odasında durmuş, Hudson Nehri'nin manzarasına hayranlıkla bakıyordu. Böyle bir yerin ne kadara mal olacağını hayal bile edemiyordu.

New York'ta yaşamak *pahalıydı*, ancak Kip'in asgari ücretli bir işte çalışmasını *ve* öğrenci kredisi ödemelerini her ay zamanında yapmasını sağlayan süper etkileyici bir stratejisi vardı: Hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyordu.

Evet, yirmi beş yaşındaydı. Evet, yirmi iki yaşında üniversiteden mezun olmuştu. Ama mesele şu ki, tarih uzmanları iş piyasasında pek de kapışılmıyordu.

Kip'in hayalleri vardı. Arzuları. Müzelerden birinde çalışmak istiyordu. Belki bir gün Avrupa'da bir müzede çalışmaya başlardı. Belki bir ya da iki kitap yazmak. Belki de dünyayı dolaşıp farklı önemli tarihi yerleri evdeki izleyicilere sunduğu popüler bir televizyon programı sunacaktı. Belki Hollywood'da tarihi filmlere danışmanlık yapar...

Ya da meyve ve sebzeleri, gerçekten önemli olan işlerine giden meşgul insanlar için içilebilir lapaya dönüştürmek.

Şu anda oturduğu dairenin sahibi Elena'nın gerçek bir işi ve Kip'inkine kıyasla çok yetişkin görünen bir hayatı vardı. En hızlı büyüyen BT şirketlerinden biri olan Equinox Tech'te siber güvenlik mühendisiydi. ülkedeki şirketler. Kip siber güvenlik mühendisinin tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama çok iyi maaş veriyor gibi görünüyordu ve kulağa etkileyici geliyordu.

Elena, Kip'in tanıdığı en zeki insandı. Zeki ve komik olmasının yanı sıra şaşırtıcı derecede güzeldi - babasının Norveçli boyu ve kemik yapısı ile annesinin Lübnanlı koyu renk saçları ve zeytin teninin alışılmadık bir birleşimiydi.

Kip'in lisede onunla olan arkadaşlığı, kadınlarla cinsel olarak ilgilenmediğini fark etmesine yardımcı olmuştu. Çünkü eğer *onunla* ilgilenmiyorsa, şey...

Her neyse, Elena muhtemelen onun eşcinsel olduğunu ondan önce biliyordu. Her şeyi ondan önce biliyordu.

"Bir oda arkadaşına mı ihtiyacın var?" Kip pencereden başını çevirerek sordu. "Hayır," dedi kadın. "Asla."

Szechuan yemeği (Elena yemek *pişirmiyordu*) yemek için onun kanepesine yerleştiler. Kip daha bir ısırık bile almamıştı ki Elena rahatça, "Ee.

öyle mi?"

Erişteler Kip'in çubuklarından kayarak geldikleri kutuya geri düştü. "Ne? Kim? Ne demek istiyorsun?"

"Bütün gece yüzünde hülyalı bir ifade vardı. Kimi düşünüyorsun?"

Kip'in yüzü kızardı. Yemek çubuklarıyla erişteyi dürtükledi. "Hiç kimse."

"Christopher." Elena onu yorduğu zamanlarda gerçek adını kullanmayı severdi.

"Güleceksin."

"Bu bana göre değil."

Kip buna gülümsedi. "Sadece... Scott Hunter'ı tanıyor musun?" "Scott Hunter'ı tanıyor muyum? Şahsen değil, hayır."

"Adını duymuşsunuzdur ama."

"Evet."

"Tamam. Yani dükkana gelip duruyor."

"Smoothie dükkanı mı?"

"Evet. Son birkaç gündür. Şans için, diyor, çünkü dün sabah smoothie aldıktan sonra çok iyi oynadı. Bugün geldi ve bir tane daha aldı çünkü bu akşam yine oynuyorlar."

"Tamam."

"O sadece... O gerçekten seksi, hepsi bu."

Elena'nın dudakları biraz seğirdi ama gülmedi. "Bu heyecan verici."

"Evet."

Sessizlik içinde yemeye devam ettiler. Ve Kip, görünüşe göre bu konuda sakin ol*amadı*, ağzından kaçırmadan önce sadece bir dakika dayandı, "Adımı biliyor."

Elena bir kaşını kaldırdı.

"Bugün geldiğinde 'Günaydın Kip' dedi." Kip yüzündeki aptal sırıtmayı engellemeye çalıştı ama başaramadı.

"Çok heyecan verici olmalı."

"Evet ve beni tekrar görmeyi umduğunu söyledi. Bilirsiniz, eğer smoothie işe yararsa, ya da her neyse."

"Sihirli hokey smoothie'si mi?"

"Benimle dalga geçmeyi bırak."

"İzlemeyeceğim! Ve sana başka bir şey daha söyleyeyim: Bu akşam hokey maçını izleyeceğiz."

* * *

Kip hokey maçını izlerken utanç verici derecede gergindi. Scott'ın aldığı her darbede Kip irkildi. Scott'ın kaleye gönderdiği her şutta Kip nefesini tuttu. Bu maçın Hunter için iyi geçmesini istiyordu ve bunun nedeni konusunda kendini kandırmanın bir anlamı yoktu.

İlk periyodun sonunda skor 1-1 berabere idi. Scott hızlı bir röportaj için soyunma odasına giderken durdu. Kaskını çıkardı ve nemli saçları her yöne doğru dağıldı. Kip'in kalbi küt küt atmaya başladı. Scott terden sırılsıklam olmuştu, koşularından sonra dükkâna geldiği zamankinden bile daha fazla. Kip terin Scott'ın boynundan aşağıya, formasının kırmızı yakasına doğru süzüldüğünü görebiliyordu.

Scott güçlü savunma ve takım olarak çalışma hakkında bir şeyler söylüyordu. Güzel ağzı mikrofonun üzerinde geziniyor, mavi gözleri ne kameraya ne de kendisiyle röportaj yapan adama bakıyordu. Sanki bu röportajda neredeyse hiç yokmuş, o anda nerede olmayı tercih ediyorsa oradaymış gibiydi.

"Kesinlikle çekici biri," dedi Elena. "Evet..."

Kip nefes aldı.

Oyun ikinci periyot boyunca başa baş devam etti. Scott'ın iki gol atıp bir golün de asistini yaptığı üçüncü periyoda kadar Admirals Newark arenasındaki taraftarları susturamadı. Kip'in başı dönüyordu.

"Tanrım, inanılmaz biri. Son golde pakı muhtemelen saatte 100 mil hızla vurdu ama ağır çekim gibi görünüyordu."

"Yetenekli elleri var," diye onayladı Elena dudaklarını bükerek.

Telefonunu eline aldı ve bir şeyler yazdı. "Bir sonraki maç Cumartesi gecesi evimizde Tampa Bay'e karşı," dedi. "Çalışıyor musun? Cumartesi mi?"

Kip inledi. "Lanet olsun! Vardiyaları değiştirmem lazım! Cumartesi kim çalışıyor?"

Kendi telefonunu aldı ve Maria'ya mesaj attı. Cumartesi çalışıyor musun?

Yanıt bir dakika sonra geldi. Evet mi?

Kip: Seninle yer değiştirebilir

miyim? Maria: Neden?

Kip: Cuma gününe randevum var. Yer değiştirelim.

Lütfen? Bu Scott Hunter'la mı ilgili?!

Kip kendini aptal gibi hissetti ama yine de "Belki" diye yazdı.

Tanrım, Kip. Kip:

LÜTFEN?!

Tamam.

Bir duraklama oldu ve ekledi, Jeff'le çalışıyorsun.

Ugh. Jeff en kötüsüydü. Çok tembeldi ve sürekli kafası iyiydi. Kip hala orada çalıştığına inanamıyordu.

Ama buna değecekti çünkü maç bittiğinde skor 6-2 Admirals'ın lehineydi. Bu da Scott'ın Cumartesi günü kesin olarak oyuna gireceği anlamına geliyordu.

Muhtemelen kesin.

Neredeyse kesinlikle.

Kaçırmayın
Rachel Reid'den Game Changer*, Carina Press e-kitaplarının satıldığı her yerde şimdi mevcut.*

www.CarinaPress.com

Copyright © 2018 by Rachel Reid

Yazar Hakkında

Rachel Reid her zaman Nova Scotia, Kanada'da yaşadı ve muhtemelen devam edecek. İki sıkıcı diploması ve iki ilginç oğlu var. Çocukluğundan beri bir hokey hayranıdır, ancak ne yazık ki kendisi NHL'ye hiç gidememiştir. Ateşli erkeklerin ateşli şeyler yapmasını ve havalı kadınların harika olmasını anlatan kitaplardan hoşlanıyor.

Susamayı seviyorsanız Rachel'ı Twitter'da @akarachelreid adresinden takip edebilirsiniz.

Hokey oyuncuları hakkında yazılar ve sürekli okuduğu dağ gibi kitapları takip etmek isterseniz Goodreads'te. Daha fazla şey yazdığı web sitesi ve blogu www.rachelreidwrites.com.

Rachel Reid ve Carina Press'ten de temin edilebilir

Oyun Değiştirici

Carina Press Romance Promise ile tanışın!

Carina Press ekibinin ortak bir noktası var: Bizler romantiğiz uzun zamandır bu türe aşık olan okuyucular. Ve okuyucuların romantizmde ne aradığını biliyoruz: Sonsuza dek mutlu (HEA) veya şimdilik mutlu (HFN) garantisi. Bunu göz önünde bulundurarak ***Carina Press Romance Promise***'i başlatıyoruz. Kapak metnimizde/kitap açıklamamızda bu kelimelerle etiketlenmiş bir kitap gördüğünüzde, size, yani okuyucuya çok önemli bir söz veriyoruz:

Bu kitap, olay örgüsünün merkezinde yer alan bir romantizm içerir ve bir HEA veya HFN ile biter.

Basit, değil mi? Ama çok önemli, biliyoruz!

Carina Press Romance Promise'i arayın ve romantizm türünün kalbinde ne olduğunu anladığımızdan emin olarak tek tıkla okuyun!

Carina Press kitap açıklamalarında bu satırı arayın:

*Güvenle tek tıkla. Bu başlık **Carina Press Romance Promise**'in bir parçasıdır**:** HEA/HFN ile aradığınız tüm romantizm. Bu bir Söz veriyorum!*

Daha fazlasını CarinaPress.com/RomancePromise adresinde bulabilirsiniz.

CarinaPress.com adresinde daha fazlasını bulabilirsiniz.

İçinde iyi bir kitap olduğunu düşünüyoruz!

Aşağıdaki türlerde mi yazıyorsunuz? Harlequin's Carina Press taslağınızı görmek istiyor.

• Çağdaş Romantik
• Romantik Gerilim
• Tarihsel Romantizm
• Paranormal Romantik
• Gizem
• Erotik Romantik
• LGBT
• Bilim Kurgu & Fantastik Romantik

Bugün gönderin!

Tüm yazılar bir Carina Press editörü tarafından kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutulur ve 12-16 hafta içinde karar verilir. Kaybedecek neyiniz var?

Başvuru yönergelerimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek için CarinaPress.com/WriteForUs adresini ziyaret edin.

Sakın kaçırmayın!

Editoryal bültenimize kaydolun ve en son başvuru çağrıları ve editoryal haberler hakkında bilgi sahibi olun: Bit.ly/CPEditorialNewsletter

E-bültenimize katılarak Carina Press hakkındaki en son haberleri alın!

Kaçırmayın, bugün kaydolun!

CarinaPress.com/newsletter

Kaydolun ve Carina Press tekliflerini ve kuponlarını doğrudan gelen kutunuza alın!

Ayrıca, bir eBülten abonesi olarak Carina Press ile ilgili her şeyden haberdar olacak ve en yeni yayınlarımızdan ilk siz haberdar olacaksınız!

CarinaPress.com adresini

ziyaret edin İletişimde

kalmanın diğer yolları:

Facebook.com/CarinaPress
Twitter.com/CarinaPress

ISBN-13: 9781488051241

Hararetli Rekabet

Telif Hakkı © 2019 Rachelle Goguen tarafından

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 22 Adelaide Street West, 40th Floor, Toronto, Ontario, Kanada'nın açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.
M5H 4E3.

Bu kitaptaki tüm karakterler yazarın hayal gücü dışında hiçbir varlığa sahip değildir ve aynı adı veya adları taşıyan herhangi biriyle hiçbir ilişkisi yoktur. Yazar tarafından bilinen veya bilinmeyen herhangi bir kişiden uzaktan bile esinlenilmemişlerdir ve tüm olaylar tamamen uydurmadır.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır. ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.CarinaPress.com

Bu dosya Z-Library projesinden indirilmiştir

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

Resmi Telegram kanalı

Z-Erişim

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.